TRITONIC
PREMIUM

ERIC FRATTINI

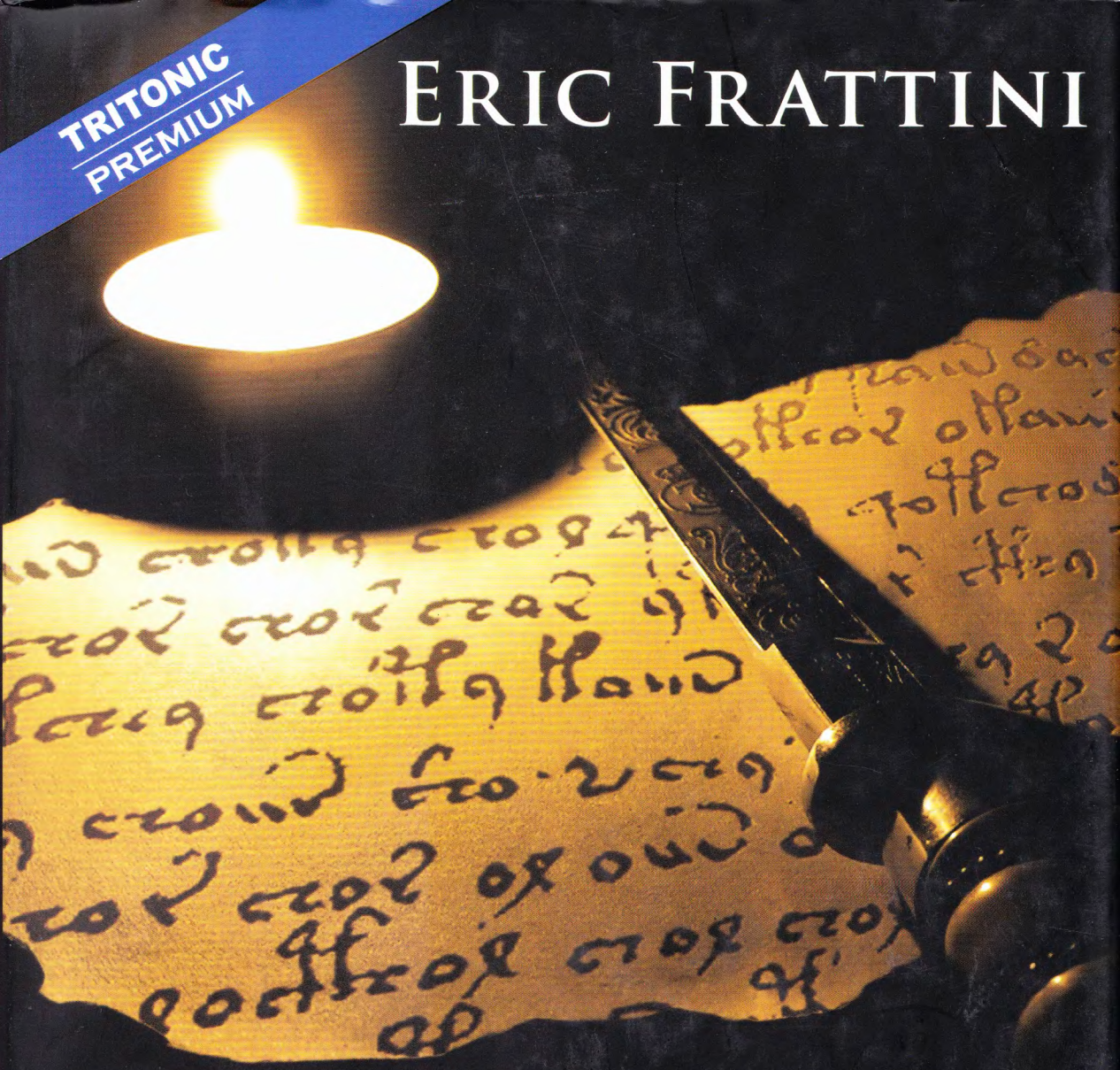

A CINCEA PORUNCĂ

ERIC FRATTINI

A CINCEA PORUNCĂ

- Eminenţă, cu toate respectele... Dumneavoastră ştiţi că asta e prima mea misiune pentru Cercul Octogonus şi nu ştiu dacă aş fi pregătit pentru misiunea la care Dumnezeu mă cheamă – mărturisi Mahoney.

- [...] Dumneavoastră sunteţi un ales, un trimis al lui Dumnezeu pentru a executa dorinţele sale. Cercul Octogonus nu e decât o unealtă a Înălţimii. Dumneavoastră, părinte Mahoney, sunteţi braţul justiţiei divine şi, ca atare, sunt sigur că mâna dumneavoastră nu va tremura la ora când va trebui să duceţi la capăt misiunea.

Au mai apărut:

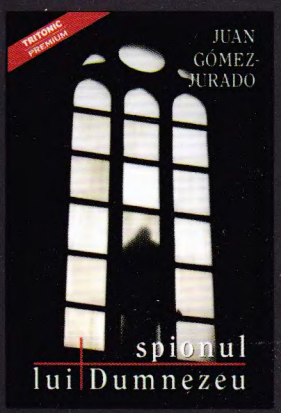

A cincea poruncă

Eric Frattini
El quinto mandamiento
COPYRIGHT © 2007 by Eric Frattini
COPYRIGHT © TRITONIC 2008 pentru prezenta ediție în limba română

TRITONIC Grup Editorial
Str. Coacăzelor nr. 5
București
e-mail: editura@tritonic.ro
tel./fax: +40.21.242.73.77

www.tritonic.ro
www.tritonic.ro/blog

Colecția: TRITONIC PREMIUM

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
FRATTINI, ERIC
A cincea poruncă / Eric Frattini ; trad.: Mihaela Cătălina Pohoață, Andra Enescu. - București : Tritonic, 2008
ISBN 978-973-733-294-3

I. Pohoață, Mihaela Cătălina (trad.)
II. Enescu, Andra (trad.)

821.134.2(82)-31"19"

Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Ilustrația coperței: © Sandra Kemppainen | Dreamstime.com
Redactor: RĂZVAN DOLEA
Tehnoredactor: OFELIA COȘMAN

Comanda nr. 1429 / noiembrie 2008
Bun de tipar: noiembrie 2008
Tipărit în România: Monitorul Oficial R.A

A cincea poruncă

Eric Frattini

Traducere
ANDRA ENESCU
CĂTĂLINA POHOAȚĂ
RUXANDRA LUCA

TRITONIC

Lui Hugo, pentru mine cel mai de preț, pentru că mi-a dat în fiecare zi din viața lui dragoste și bucurie...

Silviei, pentru dragostea ei, pentru liniștea pe care mi-o transmite și pentru sprijinul ei necondiționat, fără ea nu aș putea să scriu...

Mamei mele, un adevărat sprijin în viața mea personală dar și de scriitor, ei îi datorez totul...

Nimic nu este mai frumos decât să știi totul.

ATHANASIUS KIRCHER
Ars Magna Sciendi (1669)

MULȚUMIRI

Lui Manuel Durán, Virginiei Galán, lui Mercesdes López Molina și Marinei Penalva-Halpin, care au citit manuscrisul în același timp în care acesta se năștea. Comentariile, aprecierile și recomandările lor m-au ajutat să dezvolt povestea aceasta.

Doctorilor José B. del Valle și Carlos Velasco, de la Centrul de Instrucție în Medicină Aerospațială (CIMA), pentru sfaturile lor cu privire la efectele forței G asupra ființelor umane.

Lui Gerry Kennedy, Rob Churchill și Marcelo Dos Santos, cei trei cei mai buni experți în *Manuscrisul Voynich* din lume. Fără minunatele lor studii mi-ar fi fost foarte greu să scriu acest roman.

Mamei mele, adevărată devoratoare de cărți, care a urmărit dezvoltarea acestei povești, pas cu pas, paragraf cu paragraf, până la transformarea ei în roman.

Lui Pilar Cortés, care m-a împins și m-a încurajat să mă lansez în lumea minunată a narațiunii.

O parte din acest roman este a lor...

CAPITOLUL I

Siena, 1630

Matteo Argenti mergea pe o stradă întunecată din orașul italian, foarte aproape de Piazza del Campo. Se mai puteau vedea încă steagurile *contradas-urilor* ce participau la cursa Palio, atârnând de balcoane. Tânărul se întoarse pe Via del Fonte și intră într-o casă. Acolo, lângă mobilierul format doar din două paturi mizere și o masă, se puteau vedea mai multe pagini împrăștiate dintr-o carte ciudată al cărei text nu era înțeles de nimeni.

În timp ce își scotea pălăria și mantia, o mână ascunsă într-o mănușă îl prinse venind din spate, acoperindu-i nasul și gura pentru a-l împiedica să țipe și să respire. Cu o mișcare abilă, misteriosul vizitator luă cu mâna dreaptă un pumnal subțire și lung și i-l introduse prin gât, până la creier. Acum nu mai avea decât să aștepte al doilea obiectiv.

Bărbatul lăsă corpul lui Matteo să cadă, cu pumnalul încă înfipt în gât, și îl aranjă pe unul din cele două paturi, acoperindu-l cu o pătură. De îndată apoi, asasinul se închină cu semnul crucii și, rostind cuvintele *Factum nec fractuem, silta nec silto*, favor pentru favor, liniște pentru liniște, se puse pe așteptat în timp ce curăța cu mantia sângele ce rămăsese pe lama pumnalului.

Când se înnoptă, Marcello Argenti, al doilea obiectiv, ajunse și el în casă. Fără să-i lase timp să reacționeze, folosind aceeași tehnică, asasinul își apucă prada de spate, dar Marcello era mai puternic decât fratele lui. Reușind să îl înfrângă, atacatorul își supuse victima din față și o doborî cu gura în jos. În timp ce rostea cuvintele „Dispus la durere prin tortură, în numele Domnului", îl țintui în gât, în direcție ascendentă, pătrunzându-i limba și bolta palatină, cu același pumnal lung și subțire pe care îl folosise pentru primul său obiectiv. Era o tehnică pe care o foloseau asasinii la Constantinopol, iar bărbatul știa să o execute perfect ca urmare a numeroșilor ani de practică.

După ce îi execută pe cei doi bărbați, asasinul așeză într-o traistă de piele paginile unui manuscris bizar cifrat și aruncă pe ambele cadavre un fel de pânză în formă de octogon. Apoi făcu semnul crucii cu mâna dreaptă, ca pe o binecuvântare, și ieși în stradă, unde dispăru printre umbre cu aceeași liniște cu care îi omorâse pe nefericiții aceia.

Fratii Matteo si Marcello Argenti învătaseră de la unchiul lor Giovanni Battista Porta studiul si magia codurilor și cifrurilor. Amândoi redactaseră unul din cele mai bune tratate despre criptografie din secolul XVII și despre felul în care se aplică diferite sisteme de siguranță pentru a împiedica citirea mesajelor și scrisorilor celor ce dețineau puterea.

Matteo reusise să descifreze o parte dintr-o misterioasă carte prin aplicarea de simboluri, înlocuindu-le cu litere din alfabet. La rândul său, Marcello reușise să decodifice o altă parte importantă a cărții, înlocuind fiecare literă necifrată printr-un număr de la 1 la 99 și folosind frecvențe variabile. Iezuitul Athanasius Kircher, mare erudit si membru al Universității Pontificale Gregoriene de la Roma, proprietar al misteriosului manuscris cifrat, copiase mai multe pagini din lucrare si le trimisese fraților Argenti.

Cardinalul François Lienart, consilier al marilor pontifi Gregorius XV și Urban VIII, se simți cuprins de frică în fața descoperirilor pe care frații Argenti le făcuseră în textul cifrat. Printr-un asasin de la Cercul Octogonus, puternicul cardinal reusi să-i aducă la tăcere, în numele Domnului, pe cei doi oameni de știință care ar fi putut să pătrundă în semnificația acelui text periculos și tainic. Dar reușita nu va dura mult...

New Haven, Connecticut,
Trei secole și jumătate mai târziu

Bătrânul bibliotecar și ajutorul lui intrară în cofetăria mică ce se afla foarte aproape de Greene Street. Zgomotul clopotului de deasupra porții de lemn dădea bun venit într-un paradis de culori. Era în mod cert singurul loc din Statele Unite în care se putea cumpăra cu cincizeci de cenți un savuros Vegyes Rétes. Bătrânului îi plăcea aroma pe care o împrăștiau micile cuptoare și care îi pătrundea simțurile. Își mai amintea încă de prăjiturile acelea dulci umplute cu marmeladă de mere pe care i le făcea mama în Ungaria lui natală.

Omul dădu o monedă de cincizeci de cenți tinerei de la vitrina cu prăjituri, ce purta un fel de îmbrăcăminte de țară. Când îi întinse banii, fata văzu brațul stâng al bătrânului. Deși strălucea o culoare violetă, era încă vizibil numărul pe care i-l scriseseră după ce trecuse dincolo de porțile iadului, în lagărul de concentrare de la Auschwitz-Birkenau. Profesorul Aaron Avner își aminti, ca și cum totul se întâmplase ieri, de ziua în care părinții lui, în bucătăria casei din Budapesta, murmurau între ei în timp ce citeau cu îngrijorare ziarul: „Adolf Hitler, conducătorul Germaniei, își extinde puterea în Ungaria".

Tatăl lui Aaron fusese un brav luptător în armata kaiserului, dar, în acel moment, amenințările de intervenție militară obligară guvernul ungar să sprijine politica regimului nazist, adoptând legi împotriva evreilor. Aaron își amintea precis de ziua aceea din 1935, în care partidul fascist cel mai important din Ungaria, condus de Ferenc Szálasi, intră pe scena politică. Premierul de atunci, Kálmán Darányi, încercă să-i mulțumească pe antisemiți și nazisti impunând restrictii

în ceea ce privește participarea cetățenilor evrei la afaceri și alte activități profesionale în Ungaria.

— Nu mi-ați vorbit niciodată despre asta — spuse Milo Duke, tânărul ajutor al lui Aaron.

— Nu e nimic de spus — răspunse categoric bătrânul. Părea că nu voia ca tânărul să continue cu întrebările lui, dar în același timp dorea să poată povesti totul cuiva —. Un politician nu și-ar da viața niciodată pentru un cetățean. Va prefera întotdeauna ca cetățeanul să fie acela care își dă viața pentru el. Așa sunt politicienii — concluzionă.

În timp ce își continuau drumul către Chapel Street, sub soarele după-amiezii, amintirile acelea triste se loveau în continuare în mintea lui Aaron, ca și cum ar fi dorit să înflorească într-o memorie pe care el o considera pierdută de decenii întregi. Tânărul rupse tăcerea încă o dată.

— De ce n-au făcut ungurii nimic împotriva fasciștilor?

— Nimeni nu dorea să-i ajute pe evrei. In acel moment tatăl meu și-a dat seama că pentru noi n-o să fie deloc ușor. Când Pál Teleki se ridică la putere, a aprobat legi și mai restrictive pentru comunitatea noastră. I-a definit pe evrei după sânge, și nu după credințele religioase. Mulți prieteni care nu erau practicanți s-au convertit, dar chiar și așa, tot erau considerați evrei, și ca atare erau supuși persecuțiilor — explică Aaron cu vocea tremurândă.

— Cum ați ajuns la Auschwitz, profesore? — întrebă, timid, tânărul.

— În aprilie 1944 Hitler i-a cerut SS-ului, prin Himmler și măcelarii de la Totenkopf, care obțineau mai mulți muncitori, o sută de mii de evrei din Ungaria. Pentru iulie 1944 aproape patru sute patruzeci de mii de unguri fuseseră deportați și conduși la Auschwitz. Pe majoritatea lor i-au dus direct la camerele de gazare sau i-au împușcat.

Bătrânul profesor și tânărul student se așezară pe o bancă din parcul situat în New Haven Green, colț cu Church Street, să-și savureze prăjitura.

— Vrei să știi cum am supraviețuit? Pe 7 octombrie 1944, o organizație ungară fascistă și antisemită ce se chema Crucile cu Săgeți dezlănțui teroarea asupra evreilor din Budapesta. Era începutul sfârșitului pentru mulți dintre noi. Venirea la putere a criminalului Ferenc Szálasi sfârși cu visurile noastre de a nu fi trimiși în lagărele de exterminare. — Povestea se întrerupse în timp ce bătrânul, cu ochii închiși, savura o bucățică de prăjitură, ce îi aduce aminte de prea iubita Ungarie natală — . Într-o după-amiază, comandourile de la Crucile cu Săgeți i-au obligat pe toți evreii ce rămaseseră încă la Budapesta să se strângă în piața Kálmán Tisza. Seara, când m-am întors acasă, am văzut cum o unitate de la Crucile cu Săgeți o reținea pe mama împreună cu cele două surori ale mele. Tatăl meu reușise să se ascundă într-un loc sigur, un fel de refugiu sub protecția guvernului suedez și a unui diplomat, pe numele lui, Raoul Wallenberg. Am încercat să le atrag atenția prin strigăte, dar ele nu m-au văzut — spuse bătrânul închizând ochii,

și cu vocea spartă, suspină —. A fost ultima dată când le-am văzut în viață. Toate trei au fost duse chiar în noaptea aceea la Auschwitz, la camera de gazare. Pe mine m-au arestat în seara următoare în timp ce îmi căutam tatăl.

Și v-au trimis la Auschwitz?

— Da, ca pe toți ceilalți. Cred că am fost în ultimul transport de evrei unguri către Auschwitz. M-am salvat de la camera de gazare pentru că la 25 noiembrie, în fața avansării rapide a rușilor și aliaților, Heinrich Himmler a ordonat distrugerea camerelor de gazare și a crematoriilor de la Auschwitz-Birkenau. Două luni după aceea, trupele SS ne-au forțat să evacuăm lagărul într-un marș dur către vest, către Silezia de Sus. La Wodzislaw, cei ce eram încă în viață, vreo patruzeci și cinci de mii de prizonieri din cei șaizeci de mii care părăsiseră Auschwitz-ul, am fost din nou introduși în vagoane de marfă și deportați în lagăre în Germania. Eu am ajuns la Dachau și am supraviețuit, până în aprilie 1945, când a ajuns la lagărul de concentrare prima unitate americană, care ne-a eliberat.

— Și nu v-ați căutat familia? — întrerupse, din nou, Milo șirul poveștii.

— Ba da. Luni întregi. Crucea Roșie și o organizație sionistă m-au ajutat să investighez în ce loc se află mama și surorile mele, ca să știu care a fost soarta lor. Tatăl meu a reușit să fugă din Ungaria în Suedia, și de acolo a călătorit la Londra. Și ne-am reîntâlnit acolo. Dar bărbatul înalt, cult și rafinat pe care îl cunoșteam era acum doar o umbră a ceea ce fusese înainte. Ne-am mutat în Statele Unite la începutul anilor cincizeci, dar tatăl meu a rămas închis în amintiri simțindu-se vinovat că nu a putut să le salveze pe mama și pe surorile mele. Se simțea întru totul vinovat. Într-o dimineață, când m-am întors de la universitate, l-am găsit mort în baie. Își trăsese un glonț în cap. În realitate, era o chestiune de timp: tatăl meu a fost o victimă a nazismului. Poate una din ultimele sale victime.

— Nu ați simțit niciodată nevoia de răzbunare? — întrebă naiv tânărul.

— Nu. Toți cei vinovați de moartea rudelor mele au fost executați sau au murit la sfârșitul războiului. Ferenc Szálasi a fost spânzurat pentru crime de război în Ungaria la 12 martie 1946, Himmler și Hitler s-au sinucis, dar noi, evreii, ce am obținut cu asta? Cine poate da înapoi viața celor patru sute cincizeci de mii de evrei unguri omorâți? Cine poate da viața înapoi părinților și surorilor mele? Cine poate da viața înapoi celor șase milioane și jumătate de evrei din Europa asasinați de mașinăria nazistă? Nimeni, pur și simplu nimeni. Un poem evreiesc exprimă foarte bine ce am simțit noi, cei ce am supraviețuit Holocaustului: *Am vorbit cu moartea / așa că știu cât de inutile sunt lucrurile pe care le învățăm / o descoperire pe care am făcut-o cu prețul unei suferințe atât de mari / încât nu încetez să mă întreb dacă a meritat.*

Și a meritat? — îl întrebă Milo pe maestru.

Nu știu. Sincer, nu știu. Încă mă mai întreb atunci când privesc la numărul pe care mi l-au marcat pe brațul stâng. Poate că naziștii l-au făcut imposibil de șters pentru a ne împiedica să-l ștergem. Cred că evreii nu își șterg numărul de

pe brat din rațiuni de decență, decență și respect față de milioanele de evrei de-ai nostri care au murit în Europa. Cine știe...

După-amiaza se lăsa rece peste parcul din New Haven. Aaron îl luă de brat pe tânărul său ajutor și se ridică de pe bancă.

— Să mergem, Milo, să ne întoarcem la bibliotecă. Mai am încă mult de lucru și se apropie data cheie — spuse bătrânul.

Cei doi păstrară o liniște totală în timp ce mergeau pe trotuarele curate, invadate de studenți cu cărți sub brat. Pentru Aaron Avner, supraviețuitor al Holocaustului și amator de cărți vechi, New Haven, un mic paradis de 123 000 de locuitori, aflat în inima statului Connecticut, între fierbințile orașe New York și Boston, se transformase în refugiul său din ultimii treizeci de ani.

Se simțea bine parcurgând străzile orașului, decorat cu clădiri elegante stil New England, oras a cărui viață culturală nu se oprea niciodată. Îi plăcea să își viziteze vechii prieteni, precum Ari Benissario, un comunist italian evreu ce a scăpat în anii treizeci de persecuțiile regimului lui Mussolini, fugind din Modena natală și stabilindu-se la New Haven. Era proprietar al uneia din cele mai bune fabrici de pălării din țară, DelMonico Hatters, de pe Elm Street numărul 37. În fiecare an, Ari îi dăruia o pălărie pe care bibliotecarul o purta cu mândrie, de parcă ar fi fost o coroană.

Pentru a confecționa pălăriile, Benissario folosea mugurii unei plante ce se numea *Carludovica palmata* , de la care se folosesc doar vreo doisprezece frunze, de vreun metru lungime și câțiva milimetri lărgime. Confecționarea pălăriilor celor mai deosebite mai presupunea și o anumită temperatură. Țesătorilor, în principal femei și copii, nu trebuia să le transpire mâinile, pentru că altfel se putea păta prețioasa frunză. O pălărie de foarte bună calitate, precum cele pe care le vindea DelMonico Hatters, presupunea trei sau patru zile de muncă. Lui Ari Benissario îi plăcea să facă un test cu pălăriile pe care i le dăruia lui Aaron; testul era să umple cu apă pălăria ca și cum ar fi fost o pungă. Dacă nu trecea nici o picătură de apă însemna că țesătura era de cea mai bună calitate, când Aaron ajungea acasă, soția lui, Martha, atârna pălăria lângă hainele proaspăt spălate să se usuce.

O altă persoană din cercul strâmt de prieteni ai bibliotecarului era Alexandria Blackman, o femeie frumoasă din Boston, ce se stabilise la New Haven în anii patruzeci și care își transformase afacerea cu țigări, Owl Shop Cigars, aflat pe College Street numărul 268, în una din cele mai bune afaceri cu țigări din Noua Anglie. Alexandriei îi plăcea să le povestească prietenilor, în spatele magazinului, povești despre nobilele sale origini bostoniene, rod al imaginației sale. În realitate, Alexandria era fata unei ospătărițe din Ohio și a unui dentist din adânca Nebraskă iar unica ei origine nobilă, după cum îi plăcea să îi explice lui Aaron spre amuzamentul tuturor, urca la un militar aflat la ordinele lui George Washington căruia îi plăcea să smulgă pletele engleze.

Al treilea prieten al său era Mihail Goldberg, un evreu ceh cu care lua prânzul o dată pe săptămână la Slifka Center for Jewish Life, pe Wall Street numărul

80, la câtiva metri de Biblioteca Beinecke, unde lucra Aaron. Mihail era un evreu ortodox căruia îi plăcea să urmeze cu strictețe regulile scrise în Tora și care nu mânca decât *kosher*. Fata lui, Dana, era una din ajutoarele de la Biblioteca Beinecke, muncă ce se potrivea cu studiile ei de Științe Politice și Istorie Contemporană.

Viața locuitorilor din New Haven, ca și a lui, se construia în jurul instituției centenare a Universității Yale. Toate restaurantele, teatrele, muzeele și clubu-rile se învârteau în jurul acestei mari constelații numită Yale. Aaron era o piesă din cel mai mare angrenaj cultural care aducea faimă orașului, iar el era mândru de asta. Își mai aducea încă aminte de sosirea lui la New Haven, în anii cincizeci, cu ajutorul familiei Goldman, în onoarea căreia s-ar ridicat Lillian Goldman Law Library, la Universitatea Yale.

Își mai aduce încă aminte, ca și cum s-ar fi întâmplat ieri, de prima dată când a văzut-o pe tânăra aceea roșcată ce mirosea a liliac: pantofii albi și albastru cu siret, pantaloni cu margine și haina cu carouri roșii care o cuprindea, cu două numere mai mare decât mărimea ei. Timp de săptămâni a încercat să ia legătura cu ea, fără succes. În cele din urmă își zise că era o bătălie pierdută, până ce într-o noapte, în timpul unei petreceri acasă la familia Goldman, a văzut-o apărând cu o rochie minunată de tul de culoare albastră. Chiar Lillian Goldman le-a făcut cunoștință, și chiar din ziua aceea studenta în istorie medievală pe numele ei Martha și evreul ungur supraviețuitor al Holocaustului și expert în codice medievale pe numele lui Aaron nu s-ai mai despărțit nici o zi, în următorii treizeci de ani.

Martha îl încurajă să-și termine studiile de istorie medievală și îl obligă să se specializeze pe tratate și codice până când se transformă în una din cele mai mari autorități în materie din Statele Unite. L-a impulsionat să facă un doctorat în codice de secol XV și să țină cursuri la universitate, și după ce apelă aproape clandestin la familia Goldman, i-a convins să îl recomande pe Aaron pentru funcția de bibliotecar de cărți rare la universitate. Tot ce era i-o datora ei. Ocuparea acestui pos,t atât de râvnit, de responsabil la Biblioteca Beinecke s-a întâmplat în 1972, după o serie de polemici generate de achiziționarea unor documente care s-au dovedit apoi a fi false, și care au fost obținute de directorul de dinainte, Sterling Ayers.

La sfârsitul lui 1965, Universitatea Yale cumpără cu un milion de dolari o presupusă hartă a Vinlandiei, foarte valoroasă, o regiune apropiată de actuala Terra Nova. Harta, datată din secolul XVI, părea să demonstreze că un mic grup de vikingi au fost primii europeni care au păsit pe pământul american. Polemica era în toi, iar Ayers nu a putut, sau nu a știut să suporte furtuna ce căzu asupra instituției venind dinspre partizanii lui Cristofor Columb. În 1972, o echipă de experți a descoperit că în cerneală fuseseră folosite substanțe chimice specifice secolului XX. Sterling Ayers a fost obligat să demisioneze, iar Aaron Avner, un evreu ungur nationalizat în Statele Unite, a devenit noul director al unuia din cele mai mari comori ale Universității Yale: Biblioteca Beinecke de Cărti Rare si Manuscrise.

Încetul cu încetul viața lui s-a revărsat în acele codice ce miroseau a pergament vechi care erau stocate aseptic în bibliotecă, având grijă ca umiditatea și temperatura pe rafturile de kilometri întregi să fie cele potrivite. După chipul bătrânilor călugări ce își spuneau *scriptores* și care copiau de mână cărți în întunecatele mănăstiri europene, Aaron Avner se transformă într-un fel de „gardian al cuvintelor", în protectorul celor mai mult de jumătate de milion de incunabule, codice și manuscrise. Toate hârtiile acelea erau ca și copiii lui. Știa aproape pe de rost de ce boală suferea fiecare dintre ele, cum se numeau, care era numărul de înregistrare și chiar și când fuseseră redactate. Nu avea nevoie de nici un fel de calculator ca să știe despre ce era vorba în fiecare din ele: erau copiii lui.

O clădire îmbrăcată în marmură albă de Vermont, sticlă și oțel, proiectată de arhitectul Gordon Bunshaft, se transformase în singura lume cunoscută de Aaron Avner, în unica sa planetă, un loc la care doar câțiva aleși aveau acces. De fapt, bibliotecarul dedicase mai multe ore din viața lui acelei elegante și aseptice clădiri și conținutului ei, decât soției, Martha.

Aaron își amintește încă viu ziua în care se afla la Geneva, la un Congres Mondial de Biblioteconomie, când primi un apel urgent de la Yale Hospital. La celălalt capăt al liniei, o voce îl informă că soția lui, după ce a trăit ultimii ani cu povara cancerului, murise.

„Niciodată nu mi-a reproșat că am dedicat mai mult timp acestor cărți vechi și manuscrise decât ei. Niciodată nu am auzit nici un singur cuvânt de reproș cu privire la munca mea cu cărțile. Atât pentru ea cât și pentru mine, hârtiile astea vechi erau copii pe care nu i-am putut avea", se gândi bibliotecarul cu o anumită melancolie și cu lacrimi în ochi. Toate acestea se întâmplaseră cu șapte ani în urmă.

Așezată pe sofaua ei veche și învelită în pătură, Martha avea obiceiul să asculte cu pasiune ce îi povestea Aaron despre vreo descoperire nouă în vreunul din codice. Se bucura văzând cum soțul ei dansa de fericire în jurul mesei în timp ce povestea pașii pe care îi urmase pentru a descifra vreo nouă dată apărută în vreo carte din Biblioteca Beinecke de Cărți Rare și Manuscrise. În faza finală a bolii ei, povestirile acelea îi dădeau viață, mai ales când vedea chipul radios al soțului ei după ce descoperise semnificația vreunui simbol sau semn ascuns între paginile miilor de cărți ce alcătuiau valorosul fond al bibliotecii.

La intersecția College Street cu Elm Street, se înalța clădirea Bibliotecii Beinecke, înconjurată de prestigioasa Facultate de Drept, Berkeley College și Sterling Memorial Library.

O ușă turnantă de sticlă permitea accesul publicului. Dacă cei nou veniți înălțau privirea, puteau zări turnul de sticlă care se înalța în interior, ca și cum ar fi fost adevărata inimă a clădirii. De la mezanin urcau două scări, una de fiecare latură. La intrare erau expuse piesele cele mai valoroase de la Beinecke.

Aaron intră în holul spațios și așează cardul magnetic pe cititorul laser. Lumina verde arătă că putea intra. Milo Duke făcu la fel și își urmă îndeaproape profesorul.

Doar Aaron răspunse la salutul lui George, paznicul cărunt, în uniformă, ce stătea în spatele unei vitrine de granit și lemn.

– Oricine ar putea intra aici, să ia Biblia lui Gutenberg, să iasă din clădire, să ia un taxi către aeroport, să ia un avion către Londra, să o vândă la Sotheby's și să se întoarcă să ia cina la New Haven fără ca George să-și dea seama de ceva spuse Milo cu un oarecare sarcasm.

– În câțiva ani, când o să începi să simți cum îți tremură inima, nici pe tine nu o să te mai lase să atingi vreun manuscris sau codice. Vei fi prea bătrân și prost ca „eminențele cenușii" de la Yale să te lase să te apropii măcar de ele — răspunse Aaron, încercând să apere vârsta și experiența în fața tinereții năvalnice a ajutorului său.

Înainte de a intra în zona rezervată personalului, o voce atrase atenția responsabilului bibliotecii. Era Melva Davies. Secretara lui Clark Maynard, decanul universității.

– Profesore Avner, decanul Maynard dorește să vă vorbească — lămuri secretara cu o voce stridentă —. Ah! A sunat din nou ziaristul acela de la *Boston Globe*, ca să ceară î întâlnire cu dumneavoastră. Un oarecare Jack Brown.

– Spune-i decanului Maynard că în două sau trei zile voi putea să-i spun ceva mai multe, iar dacă sună din nou acest Brown, spune-i că nu sunt. Că sunt plecat – replică, sub formă de scuză, în timp ce împingea ușa blindată care permitea accesul către zona de birouri și la departamentul de restaurare. Scăpat de Melva Davies, profesorul Avner se îndreptă către birou cu pași repezi, salutând printre dinți pe toți cei pe care îi întâlnea în drum.

Din refugiul sigur al biroului, printr-o fereastră mare, se putea contempla inima uriașă a clădirii; un turn central interior cu structură de oțel și sticlă dispus acolo unde se aliniau o sută optzeci de mii de codice și manuscrise perfect etichetate pe cotoarele lor. O altă jumătate de milion de scrisori, documente și cărți se stocau ascunse cu grijă în subsolul clădirii. Un pic mai la dreapta se zăreau cele două urne de sticlă care adăposteau două din cele mai prețioase exemplare ale colecției Beinecke: o Biblie de la Gutenberg, prima carte occidentală tipărită cu caractere tipografice mobile, și *Păsările din America,* de John James Audubon, din 1820.

Aaron luă telefonul și își sună asistentul. Când acesta ajunse în birou, îi ceru doamnei Hollingsworth să aducă volumul cu numărul 2002046.

Duke colabora de mai mulți ani cu profesorul Avner și urmărise pas cu pas descoperirile realizate de acesta în *Manuscrisul Voynich,* un codice cifrat fără titlu numit astfel de către cel care l-a descoperit, librarul Wilfred Michael Voynich, care a dat peste el în 1912, în Italia. Aaron îi povestea doar mici detalii din ce descoperea în valorosul codice, niciodată nu-i spunea toate cheile. Știa că putea fi periculos pentru amândoi. Milo Duke și ponosita lui agendă neagră, pe care o avea mereu la el, erau singurele surse și baze de date despre descoperirile din misterioasele pagini ale *Manuscrisului Voynich.* Bibliotecarul nu dorea să lase

nici cea mai mică urmă din investigațiile lui, sau, cel puțin, nu la vederea unor ochi indiscreți.

După niște minute, în timp ce vorbeau în birou, un sunet sec la ușă întrerupse conversația. Eficienta doamnă Hollingsworth intră împingând un cărucior în care ducea *Manuscrisul Voynich.*

Cu mâinile învelite în mănuși, luă manuscrisul vechi și îl puse pe o masă mare metalică cu aceeași grijă cu care o asistentă ar fi așezat un pacient pe o masă dintr-o sală de operații.

Profesorul Avner mulțumi bibliotecarei, dar aceasta ezită o clipă înainte de a se retrage. Înainte de a închide ușa, Gayle Hollingsworth se întoarse, îndreptându-se către Aaron Avner.

— Profesore, să nu uitați că trebuie să va puneți mănuși, și să nu fumați din țigările dumneavoastră urât mirositoare lângă codice — avertiză cu un surâs pe buze, în timp ce trăgea ușa după ea.

Tânărul ajutor nu a putut niciodată să atingă *Manuscrisui Voynich* chiar dacă lucra la Beinecke de aproape patru ani, dintre care ultimii doi alături de profesor. Doamna Hollingsworth l-a împiedicat. Acum, iată cartea aceea veche plină de mistere și coduri a căror semnificație încă nu a fost descifrată. Bătrânul bibliotecar își puse mănușile cu grijă în timp ce observa cartea cu răbdare.

Un cutie era o etichetă îngrijită care indica:

MS 408
Europa Centrală [?], s. XV^^exXVI [?]
Manuscris cifrat
Text științific sau magic într-o limbă necunoscută, cifrată, aparent bazată pe caractere minuscule romane; unii eruditi cred că textul este lucrarea lui Roger Bacon, deoarece ilustrațiile par să reprezinte teme care, din câte se știe, erau de interes pentru Bacon.

Pentru profesorul Avner *Manuscrisul Voynich* era ca o Giocondă a cărților. Înainte de a-l deschide cu ambele mâini, extrase din cutie metalică un dosar roșu în care se afla o scrisoare misterioasă scrisă în latină de un anume Johannes Marcus Marci de Cronland, un erudit iezuit care a putut fi proprietarul codicelui între 1608 și 1637. scrisoarea, manuscrisă și datată din 1666, era în stare perfectă, la fel ca și codicele. Aaron știa că mai erau alte trei scrisori scrise de Marci de Cronland și adresate aceleiași persoane, înțeleptul Athanasius Kircher, un alt iezuit a cărui vastă corespondență era arhivată la biblioteca Universității Pontificale Gregoriene de la Roma. Pentru Aaron Avner așa numita „scrisoare Marci" care de secole făcea parte din arhiva *Manuscrisului Voynich* era cea mai importantă din cele patru, dat fiind că se păstrase timp de secole în interiorul codicelui și pentru că datorită ei se putea urmări urma manuscrisului până aproape

de sfârșitul secolului XVII. *Manuscrisul Voynich* avea ca anexă o etichetă pe cotor cu un cod de bare cu numărul MN 408; „Scrisoarea Marci" avea numărul MS 408A.

Aaron știa totul despre informațiile existente cu privire la Johannes Marcus Marci de Cronland, fost rector la Universitatea din Praga.

Trebuie să citești doar printre rânduri scrisoarea ca să știi cine era, sau cel puțin, cum era acest înțelept iezuit — explică Aaron ajutorului său. Mergând cu degetul acoperit de mănușă peste rândurile scrise cu trei secole înainte, profesorul Avner începu să citească în timp ce traducea din latină — : „Reverend și distins maestru, Părinte întru Hristos: această carte, pe care am moștenit-o de la un prieten intim, ți-a fost ție adresată de când a ajuns în mâinile mele, mult iubite Athanasius, pentru că sunt convins că nimeni altcineva nu va fi mai capabil decât tine să o citească. Proprietarul anterior al acestei cărți ți-a cerut odată părerea printr-o scrisoare, copiind ți trimitându-ți un extras din carte. Credea că vei fi capabil să citești restul, dar în acel moment nu a vrut să îți dea cartea în sine" – spune scrisoarea.

Atunci, Johannes Marcus Marci de Cronland se credea proprietar al codicelui? — întrebă ajutorul.

Johannes Marcus Marci de Cronland a fost al șaptelea proprietar al *Manuscrisului Voynich*. De vreo douăzeci de ani, de când cartea o căzut în mâinile mele, încerc să stabilesc un drum către trecut. Din 1969, când a fost donat Bibliotecii Beinecke de un colecționar ce se numea Hans Kraus, până la perioada regelui Henric al VIII al Angliei — răspunse profesorul —. A fost ca o încercare de a afla un cod ADN sau mai bine spus de a rescrie un curriculum vitae al unui premiant Nobel de la acordarea premiului până la naștere. Este și mai complicat datorită faptului că nu se urmăresc căi de investigație cronologică. Omul de știință se naște, crește, studiază, merge la universitate, își ia titlurile, trece prin diferite munci, face diferite investigații, își publică descoperirile și i se acordă premiul Nobel. În cazul *Manuscrisului Voynich* nu am avut altă alegere decât de a urma o cale necronologică, o cale istorică, și asta e mult mai complicat.

De ce e mult mai complicat? Întâmplările care au avut loc în jurul codicelui sunt în cea mai mare parte a lor documentate — spuse Milo.

În ultimele două decenii am reușit să urmez o rută a codicelui. Iar „Scrisoarea Marci" mi-a fost de mare ajutor. Lasă-mă să citesc în continuare. De la al doilea paragraf apar primele revelații importante. — Profesorul își potrivi ochelarii metalici pe vârful nasului și căută cu degetul locul unde rămăsese — : „Maestrul de limbă boemă al lui Fernand al III-lea, domnul doctor Rafael, m-a informat că numita carte a aparținut împăratului Rudolf, care a plătit pentru ea posesorului anterior suma de șase sute ducați. El credea că autorul ei era englezul Roger Bacon", iar scrisoarea se încheie așa: „Rămânând la ordinele reverenței dumneavoastră, Jonahhes Marcus Marci de Cronland. Praga, la ziua 19 din luna august din anul Domnului 1666".

— Călugărul franciscan din secolul XIII? Dar dacă a trăit între 1214 și 1294, cum a putut scrie atunci *Manuscrisul Voynich* dacă acesta e datat din secolul XV? — întrebă Milo.

— „Scrisoarea Marci" mi-a permis să urmez o pistă mai mult sau mai puțin fiabilă a *Manuscrisului Voynich* prin intermediul personajelor pe care le citează în ea Johannes Marcus Marci de Cronland — răspunse profesorul făcând o pauză și obligându-l pe asistent să păstreze liniștea —. Johannes Marcus Marci de Cronland mi-a dat primele piste despre parcursul codicelui. Fernand al III-lea, împărat al Sfântului Imperiu Romano-German și fiu al lui Fernand al II-lea, care la rândul lui era văr cu Rudolf al II-lea...

— Dar cum a ajuns în mâinile lui Rudolf al II-lea?

— Codicele a trecut dintr-o mână într-alta în rândul membrilor case Habsburg. Fernand al III-lea a fost încoronat împărat în 1637, când războiul de Treizeci de Ani pustia Europa. Sunt sigur că Fernand al III-lea i l-a arătat profesorului și tutorelui său, Rafael, iar acesta, studiind manuscrisul, a recomandat să fie cumpărat. După Johannes Marcus Marci de Cronland, Rudolf al II-lea a plătit vreo șase sute de ducați pe el.

— O avere! Cam treizeci și cinci de mii de dolari astăzi — asigură Milo fluierând ușor.

— Dar, ar putea ajunge la cifra aceasta. Dacă se compară sumele de bani plătite de alți puternici ai perioadei pentru alte faimoase codice, precum *Dioscorides Vienez* sau *Iuliana Anicia* vei vedea că suma pentru *Manuscrisul Voynich* era destul de ridicată. Pentru *Dioscoridele Vienez* s-au plătit doar o sută de ducați. — Sunetul puternic al telefonului întrerupse conversația. Aaron răspunse și la celălalt capăt al liniei o voce îl anunță că un ziarist de la *Globe*, Jack Brownm, îl aștepta la recepție. Pe profesor îl deranjă imixtiunea aceasta și îi ceru lui George, paznicul, să i-l ia de pe cap —. Fă ce vrei cu el — spuse Aaron în timp ce ajutorul său continua să privească cu atenție cartea.

Profesorul Avner se așeză la loc pe fotoliul mic și apropie o lampă cu lumina slabă de cutia care conținea codicele.

— De ce nu a comandat biblioteca o analiză cu carbon 14? Asta ne-ar scoate cel puțin din îndoielile cu privire la datarea codicelui — sublinie asistentul.

— Știi deja că nu prea cred în tehnologia asta...Proba cu carbon 14 este de multe ori neconcludentă în funcție de perioada cercetată și de felul în care a fost manipulat obiectul.

— La ce vă referiți, profesore?

— Spre exemplu: datarea unui material bazic, precum pergamentul din piele de vițel, nu ar pune în evidență folosirea de material vechi sau nou la fabricare. Asta s-a întâmplat spre exemplu cu *Lecțiile Evangheliei, 1328.* era vorba de o culege a tuturor lecțiilor ce fuseseră citite în biserică în acel an. Un ciclotron, an accelerator de particule, a demonstrat că pergamentul folosit era într-adevăr hârtie îmbrăcată în plumb alb vopsit pentru a-i da culoarea gălbuie clasică. Acest tip de hârtie, sau mai bine spus de falsificare de pergament, se fabrica la sfârșit de

secol XIX și început de secol XX. Și astfel s-a descoperit că „Lecțiile Evangheliei" erau un fals — încheie profesorul Avner.

— Un studiu recent pe care l-am citi asigura că cernelurile sunt mai sigure decât hârtia.

— Da, așa e. Cernelurile por releva folosirea componenților chimici actuali. În ele se poate vedea dacă materialele sunt contaminate. Nu este același lucru un manuscris redactat în Florența în 1478 cu un manuscris redactat în Florența în 1978. poluarea și contaminarea sunt diferite și acest lucru se reflectă în cerneala folosită.

Aaron Avner și ajutorul său începură să deschidă coperta groasă de piele de miel a codicelui. Prin fața lor trecură imagini de constelații imposibil de situat, plante greu de identificat, nimfe sau femei goale scăldându-se împreună în mici piscine ce comunicau între ele prin conducte ce semănau cu țevile de azi.

Câteva ore mai târziu, când se înserase peste New Haven. Duke se despărți de profesor.

— Vreți să vă duc până acasă? — întrebă Milo.

— Nu, mulțumesc — răspunse profesorul Avner — . mai am încă mult de lucru si trebuie să păstrez codicele în seif. Mulțumesc oricum.

După ce se despărți de ajutorul său, profesorul luă cutia codicelui și se îndreptă către departamentul de restaurare, cu un etaj mai sus. Se îndreptă către secția unde se aflau scanerele. Cu multă grijă, puse cartea pe placa de sticlă și începu să deschidă *Manuscrisul Voynich* la mai multe pagini în timp ce conecta scannerul. Un zgomot mic arăta că imaginea se înregistrase pe hard disk. Ore întregi unicul zgomot ce îl însoți fu zumzăitul aparatului, care copia rapid imaginile din prețioasa și misterioasa carte. Dintr-odată, chiar când era pe punctul de a schimba foaia, văzu o umbră prin geamul central al ieșirii de urgență. Cineva supraveghease în întuneric. Cu teamă, se apropie de ușă și apăsă pe bara care permitea accesul la scara de urgență. Nimeni, nu era nimeni. „Poate nu a fost decât în imaginația mea", se gândi înainte să se întoarcă din nou cu fața la scanner.

Termină de scanat paginile, și, după ce puse cartea în seiful din birou, începu să facă copii pe hârtie fotografică ale imaginilor scanate. Alături de el se înălța o grămadă de vreo sută de imagini. În continuare scoase din servietă opt plicuri cu adresele scrise de mână și introduse în fiecare din ele copii ale paginilor din *Manuscrisul Voynich*. Pe plicurile galbene, fără nici un fel de identificare a Bibliotecii Beinecke, erau scrise numele a diferite orașe din lume: Staffordshire (Marea Britanie), Florența (Italia), Roma (Italia), Bruxelles (Belgia), Drogheda (Irlanda), Amsterdam (Olanda), Fort Meade (Maryland), și Houston (Texas).

Odată închise și cu numele destinatarilor scris, Aaron puse la loc în servietă cele opt plicuri. Ridică receptorul și formă 777-5725. după o pauză, o voce de femeie răspunse la celălalt capăt al liniei.

— Federal Express, bună seara — spuse femeia.

— Bună seara. Aș vrea niște informații, orarul de expedieri internaționale. La ce oră sunt ridicate plicurile? — întrebă fără grabă profesorul Avner.

— Se fac trei ridicări, la nouă dimineața, la trei după amiaza și la douăsprezece noaptea — răspunse femeia.

— Adică peste patruzeci de minute se va face o ridicare? — întrebă din nou bibliotecarul, ca să fie sigur.

— Să mă uit la ceas...Da, așa e.

— Foarte bine, mulțumesc — spuse profesorul Avner înainte de a închide.

Profesorul Avner se uită la ceas și verifică dacă avea timp destul să ajungă la biroul firmei Fedex, situat pe Chruch Street 55, înainte de douăsprezece noaptea.

Făcu ordine cu grijă pe masă, se asigură că rotise de trei ori discul de siguranță al seifului, stinse luminile și închise ușa biroului cu cheia. Puțin după aceea, trecea prin holul întunecat al bibliotecii îndreptându-se către parcare. Numai George, paznicul, întrerupse liniștea ce domnea peste tot.

— Noapte bună, profesore.

— Noapte bună, George — răspunse profesorul, dar înainte de a trece de ușile turnante, Aaron se întoarse către el — : Scuzați, ați făcut cumva un rond acum câteva minute prin departamentul de restaurare?

Paznicul păru surprins de întrebare.

— Nu. Nu m-am mișcat de aici de patruzeci de minute, nici măcar la toaletă nu m-am dus...și am probleme cu prostata. Mă rog...vârsta.

— Știți dacă a mai rămas cineva să lucreze în clădire la ora asta? — întrebă din nou bibliotecarul.

— Nu, nu e nimeni. Ultima persoană care a plecat a fost ajutorul dumneavoastră, domnul Duke. Și sunt mai mult de trei ore de atunci — spuse paznicul . — de ce întrebați? Ați văzut ceva suspect?

— Nu, stați liniștit. Nimic — răspunse Aaron liniștindu-l pe paznic — . noapte bună, George — spuse în timp ce împingea ușa turnantă.

— Noapte bună, profesore.

Ajuns afară, Aaron Avner, ținându-și servieta cu putere, se îndreptă către primul rând al parcării, unde își lăsase bătrânul Ford. În timp ce încerca să deschidă portiera, îl alarmă o mișcare pe care o simți în spatele lui. Temându-se pentru conținutul servietei, se întoarse rapid încercând să-l surprindă pe posibilul hoț.

— Nu vă speriați, vă rog — spuse noul venit —. Sunt Jack Brown, ziaristul de la *Boston Globe*. Am încercat să vorbesc cu dumneavoastră de mai multe ori, dar mă evitați, așa că am hotărât să vă păndesc aici afară până când ieșiți din bibliotecă. Dacă v-aș zice adevărul, prefer ora asta, ca să nu ne vadă nimeni.

— Am prea mult de lucru ca să pierd timpul stând de vorbă cu un ziarist — răspunse dur Aaron. Poate că îl deranja felul în care ziaristul îl abordase.

— E foarte important să vorbesc cu dumneavoastră. Trebui să vă povestesc ceva ce poate vă interesează, profesore. Are legătură cu o carte din biblioteca dumneavoastră — spuse Brown, misterios.

Ținând tot cu putere de servietă, profesorul Avner băgă de seamă că se apropia miezul nopții și trebuia să ajungă cu câteva minute înainte la biroul Fedex de pe Church Street dacă voia să se despartă cât mai repede de cele opt plicuri pe care le ducea.

— Îmi pare rău că nu pot vorbi cu dumneavoastră acum, dar mă grăbesc tare. Dacă vreți, ne putem vedea mâine în biroul meu. Îi voi spune secretarei să vă fixeze o întâlnire — spuse Aaron încercând să scape de ziarist.

— Prefer să ne vedem în afara bibliotecii. Pereții au urechi și nu am încredere în nimeni — răspunse Brown.

— Foarte bine, să ne vedem în altă parte. Știți hotelul The Historic Mansion Inn, pe Chapel Street 600? — întrebă profesorul.

— Da, îl știu — răspunse ziaristul.

— Foarte bine. Înăuntru e un bar englezesc. Ne vedem acolo mâine la zece. Să fiți punctual dacă vreți să îmi povestiți ceva.

Fața ziaristului se lumină.

— Voi fi acolo! — exclamă —. Vă promit, profesore Avner. Povestea pe care am să v-o spun vă va interesa mult — întări ziaristul. Aaron era deja în mașină mergând în marșarier către ieșirea din parcare.

După câteva minute de rulat pe străzile singuratice din New Haven, Aaron se opri în fața unui birou pe care era scris cu litere mari: Fedex Courier. În timp ce privea servieta neagră, așezată pe locul din spate al mașinii, prin oglinda retrovizoare își aminti de cuvintele acelui Brown. „Bine, mâine voi ști despre ce e vorba", se gândi profesorul ieșind din mașină.

Bătu de câteva ori și deschise ușa biroului. O tinerică cu un aer de studentă îi ură bun venit de pe partea cealaltă a unei mese.

— Cât mai e până la ridicarea plicurile trimise în străinătate? — întrebă profesorul.

— Doar câteva minute — răspunse funcționara de la Fedex —. Furgoneta vine de la biroul nostru de pe Withney Avenue și de acolo se îndreaptă la aeroport să predea sacii — explică în detaliu tânăra.

— Bine...Vreau să trimit plicurile astea și dacă nu vă deranjează aș aștepta până când vor fi ridicate — spuse bătrânul.

— Bine. Nu avem sală de așteptare, vă puteți așeza aici, lângă mine — spuse amabil tânăra, zâmbind —. Nu cred că la ora asta va trece supervizorul meu. Dacă mă vede, mă poate concedia.

Avner extrase cu grijă plicurile și le puse pe masă. Tânăra le clasifică pe regiuni, țări și continente.

— Să vedem. Unul este pentru Marea Britanie, două pentru Italia, un altul pentru Belgia, altul pentru Irlanda și unul pentru Olanda, iar două rămân aici, în Statele Unite — enumeră angajata în timp ce aranja ordonat etichetele cu codurile de bare și niște numere în partea de jos —. Vreți să le trimiți la urgență sau cu prioritate deosebită? — întrebă tânăra.

— Vreau să ajungă cât mai repede posibil la destinație — răspunse bibliotecarul în timp ce tânăra așeza noi etichete cu cuvintele „prioritate deosebită". Când se apucă de pus eticheta pe al optulea plic galben, o voce se auzi de partea cealaltă a mesei.

— Bună seara, Anne — salută noul venit. Era șoferul care ridica corespondența Fedex. Așeză unul peste altul cu grijă pachetele și sacii în furgonetă și la câteva secunde după, plecă spre aeroport cu plicurile acelea misterioase.

Cetatea Vaticanului

Pe la opt după-amiaza sună unul din telefoanele de la centrala telefonică a Sfântului Scaun. Vocea unui călugăr din Confreria celor Șase Frați ai lui Don Orione răspunse la telefon. Această frăție se ocupa de controlul comunicațiilor telefonice ale Vaticanului de când, în 1886, papa Leon XIII a ordonat instalarea primei centrale.

— Bună ziua — spuse călugărul.

— Bună ziua — răspunse o voce misterioasă de la celălalt capăt al liniei —. Aș vrea să vorbesc cu monseniorul Przydatek.

— Foarte bine, așteptați puțin, vă rog — ceru călugărul.

La sute de kilometri de acolo, o umbră aștepta singuratică într-o cabină telefonică din afara orașului New Haven, Connecticut. Vocea călugărului întrerupse așteptarea aceea încordată.

— Un moment. Vi-l dau pe monseniorul Przydatek.

Telefonul sună de trei ori și cineva răspunse.

— *Fractum nec fractum,* favor pentru favor — spuse vocea necunoscutului.

— *Silta nec silto,* tăcere pentru tăcere — răspunse călugărul.

— Monseniorul Przydatek.?

— Da. Ce doriți? — întrebă înaltul membru al clerului.

— *Manuscrisul Voynich* a fost trezit. — Imediat, necunoscutul care sunase închise receptorul.

Călugărul se schimbă la față când auzi mesajul transmis de la New Haven. În ciuda experienței sale ca agent al Entității*, serviciul de spionaj al Vaticanului,

---

* Serviciul de spionaj al Sfântului Scaun, a cărui existență nu a fost niciodată recunoscută de papalitate de la crearea sa în 1566 (numit și Sfânta Alianță, n. red.)

tot nu-și stăpânea nervii la auzul unor astfel de vești periculoase. Trebuia să-l informeze cât mai repede pe superiorul său, atotputernicul cardinal August Lienart, responsabil de serviciile de spionaj și contraspionaj pontificale.

Vaclav Przydatek, secretar al eminenței sale, se transformase într-o piesă importantă a aparatului de putere creat chiar de cardinalul Lienart, pe care mulți membri ai colegiului cardinal îl numeau cu porecla „Papa din umbră". Przydatek începu să lucreze la serviciile de spionaj când Lienart nu era decât șef al Sodalitium Pianum — Societatea lui Pius — contraspionajul papei, iar el, un simplu preot recent ieșit din seminar și cu dorințe de a câștiga puncte în mașinăria clerului.

Iezuitul polon începu să urce poziții încetul cu încetul datorită prea puținelor lui scrupule, iar Lienart știa cum să profite de ambiția lui. Odată, secretarul particular de acum al cardinalului August Lienart acționase ca o legătură între șeful său și niște bancheri apropiați ai Vaticanului care investiseră cantități uriașe de bani murdari ai familiei mafiote Colombo. Altă dată, Vaclav Przydatek, Transportase două valize cu nouă milioane și jumătate de dolari de la Banca Catolică Veneto la sediul serviciilor de spionaj ale Vaticanului. Mai participase de asemenea la asasinarea unui procuror special care investiga relațiile lui Lienart cu diferite bănci și la asasinarea a doi anchetatori speciali: superintendentul forțelor de poliție din Palormo și șeful de la siguranță din Roma.

Procurorul a fost ucis cu focuri de armă la poarta casei de către un asasin profesionist a cărui descriere, făcută de martori, se asemăna mult cu Przydatek: un bărbat înalt, cu constituție puternică, cu părul șaten, cu o cicatrice pe mâna stângă, care fusese văzut în preajma reședinței private a procurorului de câteva săptămâni. Cicatricea era de la un accident de vânătoare pe care îl suferise în Polonia natală.

Două zile după aceea, la un semafor, șeful securității din Roma, locotenent colonel Giorgio Amico, a fost împușcat. Raffaelle Giuliano, superintendent al forțelor de poliție din Palermo, urma să fie răpus o lună mai târziu în timp ce achita consumația într-un bar. Un bărbat înalt, cu constituție puternică și păr saten s-a apropiat de el din spate și a tras asupra lui, împușcându-l în gât. În mod bizar, poliția italiană a descoperit pe cadavre un cerc cu un octogon desenat în interior, cu numele lui Isus Hristos scris pe fiecare latură și cu un dicton în latină: „Dispus la durere prin tortură, în numele Domnului", același simbol care îl purta clericul Jean-François Ravaillac când, dintr-un ordin al papei Paul V, l-a omorât cu pumnalul pe regele Henric IV al Franței, în dimineața de 14 mai 1610.

Iezuitul Przydatek era un onorabil descendent al iezuitului Ravaillac în munca cinstită de apărare a Bisericii și a înalților ei reprezentanți — Papa și membrii colegiului cardinalilor — de dușmanii de oriunde.

Poliția franceză a descoperit atunci că Ravaillac făcuse parte dintr-un ciudat grup mistico-catolic numit Cercul Octogonus, cunoscut și ca Cercul celor 8.. Membrii lui erau opt sacerdoți catolici fanatici care se supuneau orbește Marelui Pontif de la Roma, cu pregătire militară, abili mai ales în privința unor anumite arme speciale, și dispuși să-și dea viața în numele adevăratei religii. Pentru

monseniorul Vaclav Przydatek Cercul Octogonus era unicul său crez de viață în fața Domnului, iar normele lui întunecate și secrete, singura poruncă.

Așa cum au făcut cu secole înainte cei opt clerici, episcopul Przydatek jurase „loialitate și onoare, pentru adevărate credință", îngenunchiat în fața mormântului primului Papă, Sfântul Petru.

Cu opt torțe aprinse ca unică sursă de iluminare, fiecare membru al Cercului Octogonus se prosterna în fața mormântului lui Petru și jura să păstreze tăcerea despre deciziile luate de marele maestru al Cercului, să respecte toate deciziile Cercului Octogonus fără să pună la îndoială credința în Hristos Domnul nostru, să-l ocrotească pe Marele Pontif prin deciziile luate în consiliile Cercului Octogonus și să moară, dacă e nevoie, pentru a proteja identitatea marelui maestru, a restului de membri ai Cercului, a deciziilor și obiectivelor lui. La finalul ceremoniei, noul membru al Cercului Octogonus se ridica după ce rostea: „Fie ca Dumnezeu și sfinții noștri să mă ajute în lucrarea aceasta. Jur." Și stingea cu o suflare puternică una din cele opt torțe. Monseniorul Vaclav Przydatek își mai amintea încă de noaptea aceea de decembrie în care a fost chemat să depună jurământ. De mai mult de douăzeci de ani păstra secretele misteriosului Cerc.

Anii săi de sacerdot și membru al Entității, la ordinele eminenței sale cardinalul August Lienart l-au făcut să câștige încrederea puternicilor clerului și să primească onorurile papale, și, prin intermediul promovărilor, ajunsese să poarte veștmântul violet episcopal. Îți făcuse un bagaj mare de relații și sprijine în cariera lui din ce în ce mai vertiginoasă datorită importantelor favoruri pe care le făcuse altor membri ai clerului în etapa sa de contraspionaj. Przydatek obținuse două din cele mai importante susțineri politice datorită tăcerii sacre în cazul unui cardinal care vindea ilegal titluri ale Ordinului de Malta sau în afacerea cu un alt cardinal acuzat că lăsase însărcinată o femeie din înalta societate din Boston. Agentul iezuit polon descoperise cele două cazuri și, în loc să le denunțe la Tribunalul clerului, preferă să păstreze tăcerea și să se folosească de ambii cardinali ca de niște sprijine loiale pentru cauza lui.

Revenind din gânduri, clericul luă telefonul și ceru să i-l dea pe cardinalul Lienart pe numărul privat. Călugărul de gardă la centrala telefonică a Palatului Apostolic se conformă.

— E sigură linia aceasta?

— Da. Eminență. Am conectat-o la sistemul de securitate — răspunse Przydatek.

— Bine, spuneți. M-ați scos dintr-o recepție la Ambasada Columbiei. Ce se întâmplă?

— Eminență, am primit un apel la opt după-amiaza ora Vaticanului, două după-amiaza ora Coastei de Est Statele Unite. Informatorul nostru ne-a spus că *Manuscrisul Voynich* a fost trezit — răspunse laconic părintele.

— Bine. Mâine voi da instrucțiuni cu privire la acest lucru. Acum trebuie să mă întorc la recepția ambasadorului Columbiei. Nu faceți nimic și nici nu luați nici o decizie până când nu vom avea o ședință. Vă aștept mâine la unsprezece dimineața — spuse Lienart.

Nu putem să ne reunim în ședință mai devreme? — insistă Przydatek.

– Voi încerca, dar nu știu dacă mai înainte nu trebuie să mă întâlnesc cu secretarul de Stat, cardinalul Newton Metz. Ne vom vedem în biroul meu. Oricum, consultați înainte agenda mea cu maica Ernestina — sugeră liniștit șeful serviciilor de informații ale Vaticanului. Înainte de a închide receptorul, Lienart se adresă din nou către secretarul său — : Să nu uitați, credincioasule Przydatek: a sosit ora judecății celor morți și a răsplății pentru profeți. — Câteva secunde după, cardinalul August Lienart închise și se întoarse la festinul legației sudamericane.

CAPITOLUL II

New Haven, Connecticut

Aaron se trezi devreme în dimineața aceea. De la moartea Martei, și pe durata întregii ei lupte cu cancerul, îi era imposibil să doarmă mai mult de patru ore una după alta. „O altă problemă pe lângă cea a vârstei", obișnuia să spună. În orice caz, problema lui se transformase într-o virtute, pentru că astfel putea să dedice mai mult timp studiului *Manuscrisului Voynich*. Ajungea la Biblioteca Beinecke pe la șapte dimineața și obișnuia să părăsească clădirea pe la unsprezece noaptea. Ieșea doar să ia prânzul o dată pe săptămână cu prietenul său Mihail Goldberg la Slifka Center for Jewish Life, singurul restaurant în care se servea *kosher* în oraș. O ceașcă de ceai și o felie de pâine prăjită constituiau singurul aliment pe care Aaron îl înghițea până la ora prânzului. Înainte de întâlnirea cu ziaristul de la *Boston Globe* trebuia să treacă pe la bibliotecă, să deschidă seiful din birou și să îi predea *Manuscrisul Voynich* doamnei Holligsworth. Apoi trebuia să recitească adnotările despre originea cărții pentru a începe să le pună în ordine.

Profesorul se uită la ceas. „Încă mai am trei ore până la întâlnirea cu Brown ăsta", se gândi. Ieși din casă și se îndreptă cu mașina către centrul orașului New Haven. Străzile erau acoperite de verdeață. Lui Aaron îi plăcea mirosul pe care plantele îl lăsau dimineața, amestecat cu aroma umezelii străzilor abia stropite.

După ce intră pe autostrada 91, bătrânul Ford se îndreptă către ieșirea 1 și merse în paralel cu Water Street până la College Street. Mai multe semafoare și treceri de pietoni pline de studenți cu fața somnoroasă, care se îndreptau către vreo dependință universitară de la Yale, îl obligară pe Aaron să apese pe frână constant în timp ce se uita la ceas fără să ia mâna de pe volan. Marta îi cerea mereu să conducă mai lent.

Trecând pe Elm Street, Fordul se îndrepta către parcarea Bibliotecii Beinecke. Trecu rapid de ușile turnante și puse cardul pe cititor în timp ce împingea ușa grea.

Parcurse cu pași repezi distanța care îl despărțea de birou și deschise ușa cu cheia. În continuare se îndreptă către seif, răsuci de mai multe ori discul numeric și trase de ușa. Acolo era, exact cum o lăsase cu o noapte înainte, cutia metalică ce conținea *Manuscrisul Voynich*. Alături era o dosar gros cu adnotări și imagini

din carte, clasificate perfect pe culori si ani. Dosarul păstra aproape un deceniu de studii si cercetări ale misterioase cărti.

Luă dosarul cu amândouă mâinile și il puse pe masă, dând la o parte cu coatele teancurile de hârtii, scrisori si invitații la care nu avea intenția să răspundă. Îl deschise și începu să citească prezentarea sa pentru Congresul Mondial de Biblioteconomie și Cărti Rare, care urma să aibă loc peste câteva luni la Zürich. Data călătoriei se apropia și trebuia să pună în ordine zece ani de idei și notițe.

Primele imagini tipărite pe hârtie fotografică erau dintr-o veche gravură ce il reprezenta pe un bătrân călugăr franciscan cu o barbă lungă, pe numele lui Roger Bacon. Prinsă cu un clip, pe care Aaron îl îndepărtă cu grijă, se vedea o biografie lungă a celui despre care se credea că este autorul misteriosului *Manuscris Voynich*. Bătrânul profesor începu să citească în timp ce își potrivea ochelarii pe vârful nasului:

Nu se cunoaște data nașterii lui Bacon, dar se crede că este în jurul anului 1214. Este în schimb sigur că s-a născut în orașul englez Ilchester, în comitatul Somerset. Crescut într-o familie bogată, începu la doar treispezece ani să studieze la Universitatea Oxford. În puțin timp, adolescentul deveni un adevărat erudit în materii precum latina, matematica, logica și retorica. Bacon citea fără oprire din operele lui Aristotel. La Oxford le putea citi, spre deosebire de Paris, unde opera stagiristului, discipol al lui Platon și maestru al lui Alexandru cel Mare, erau considerate drept erezii panteiste. În puțin timp, Bacon deveni unul din cei mai buni specialiști în Aristotel; astfel obținu un post de profesor în 1240.

La Paris, Bacon intră în contact cu învățați precum Pierre de Maricourt, cunoscut și ca Petrus Peregrinus, expert în imagini și optică. Pe teritoriu francez, învățatul englez se lovește de realitatea unui pământ steril infestat de miraje metafizice. Dat fiind că în Franța nu are libertate totală pentru cercetările lui, se hotărăște să revină în Anglia, la Universitatea Oxford, la începutul anilor 1250. Aici își continuă studiile aristotelice, și se ocupă de cercetarea lucrării *Secretum secretorum (Secretul secretelor)*. Astfel, Bacon se lovește de importanța înțelegerii naturii și a omului ca singură cale de a-l întâlni pe Dumnezeu. În consecință, cheltuiește pe cărți, aparate de laborator și alambicuri de sticlă două mii de lire, pentru a putea face o cantitate enormă de experimente și pentru invenții, chiar dacă pe multe nu a putut să le demonstreze. Spre exemplu, în lucrarea sa *De mirabile potestate artis et natura* scrie: „prin reprezentările artei se pot face instrumente de navigație fără oameni care să tragă de ele, precum ambarcațiunile mari de traversat marea, cu doar un om pentru a le ghida, și vor naviga mult mai repede decât dacă ar fi fost pline de oameni; în același fel, se vor putea face căruțe care se vor mișca cu o forță de nedescris fără ca vreo creatură vie să le miște".

În anul Domnului 1257, Juan de Fidanza de Bagnoregio , care mai târziu va fi sanctificat ca Sfântul Bonaventura, a fost ales general al franciscanilor. Acea numire nu a fost deloc un noroc pentru Bacon. Ca primă măsură, Fidanza l-a trimis

la Paris, unde trebui să se supună unui strict regim monastic, agravat de faptul că Juan de Fidanza semnase un decret prin care se interzicea nu numai publicarea anumitor cărți, ci și deținerea lor.

Profesorul Avner se opri din citit și se uită cu coada ochiului la ceasul de pe perete. Era nouă dimineața. „Mai am o oră. Am timp", se gândi în timp ce relua lectura.

Bacon reuși să scape de restricțiile culturale pe care le impusese ordinul și hotărî să facă experimente cu lentile și calcule pentru a reforma calendarul. Stabili o relație strânsă cu cardinalul Guy de Foulquois, chiar cel ce la data de 29 februarie 1265 va fi numit Mare Pontif sub numele de Clement IV. Bacon îl convinse să finanțeze o mare enciclopedie care să reunească toate științele cunoscute până în secolul XIII. Cardinalul investi o importantă sumă de bani în proiect și, fiind deja Papă, ordonă să i se arate cele scrise până atunci. Roger Bacon i-a arătat cele trei mari lucrări ale sale: *Opus maius, Opus minus* și *Opus tertium. Opus maius*, formată din ceva mai mult de un milion de cuvinte, a fost scrisă doar în câteva luni. Erau opere care îl arătau pe un Roger Bacon amator de dizertații, cu o tendință clară de a da întâietate Bisericii și lui Dumnezeu în raport cu ale chestiuni, inclusiv calculul dimensiunilor Soarelui sau diagramele sale despre teoriile optice. Dar în realitate Bacon mai avea și alte fațete: cea de astrolog și cea de alchimist. Pentru acest călugăr franciscan, cunoștințele de astrologie, dobândinte prin studierea lui Ptolemeu și a înțelepților arabi, făceau parte din chipul său de păgân și eretic. În fața alchimiei și a astrologiei, Biserica, și desigur, Papa nu existau. Din 1260, Bacon începuse să pună din ce în ce mai mult sub semnul întrebării autoritatea Bisericii asupra vieții cetățenilor, după cum se gândea și la apropierea de cunoștințe prin intermediul studiului în loc de Dumnezeu. În cele din urmă, în 1277, papa Gregorie X i-a ordonat episcopului de Paris să înceapă o cercetare despre toate manuscrisele care circulau prin centrele culturale și universitare și care puteau fi catalogate drept erezii. Într-o săptămână, episcopul reuși să catalogheze circa trei sute șaptesprezece scrieri apropiate de erezie, unele de ele scrise de Roger Bacon. Ieronimus Masci de Ascoli, general franciscan ales mai târziu papă, în 1288, sub numele de Nicolae IV, l-a condamnat pentru „activități suspecte". Bacon, în loc să păstreze tăcerea, a hotărât să scrie în 1272 lucrarea *Compendium studii philosophiae (Compendiu de studii filosofice)* în care își exprima deschis neîncrederea față de autoritatea morală a Bisericii și chiar a Papei. Spuse următoarele: „Clerul, în totalitatea sa, este cuprins de orgoliu, se dedică luxului și avariției." Acest gând termină prin a distruge răbdarea viitorului Papă Nicolae IV, care ordonă franciscanului englez să se închide pe durata a paisprezece ani într-o chilie din singuratica mănăstire de la Ancona, fără a avea acces la pergament și cerneală, fără să poată studia sau preda. A fost pentru el o adevărată înmormântare intelectuală de viu. După ce fu autorizată eliberarea lui în 1292 printr-un ordin al generalului franciscan Raimundo Gaufredo

de Marsella, Bacon se întoarse la Oxford, unde muri în același an. În 1294 corpul său a fost înmormântat la Oxford, se spune că alături de scrierile sale, în scopul de a le salva de la foc. Una din misterioasele cărți salvate a fost așa numitul *Manuscris Voynich.* Din acest an se pierde pista codicelui până la perioada regelui Henric VIII.

Aaron se opri din nou din lectură și se uită din nou la ceas. Tresări văzând cât era ora. Acele arătau ora 10 și un sfert. Întârzia la întâlnirea cu ziaristul. Închise brusc dosarul, îngenunche în fața seifului pe care îl lăsase deschis și-și puse hârtiile înăauntru lângă cutia metalică în care ținea *Manuscrisul Voynich.* „Trebuia să o fi chemat pe doamna Holligsworth să vină să ia cartea", se gândi în timp ce își punea sacoul șifonat și pălăria pe capul încărunțit.

Fordul circula pe Chapel Street înspre numărul 600, foarte aproape de Historic Wooster Square. Acolo se afla Mansion Inn, un hotel mic și elegant ce ocupa o pensiune clasică din Noua Anglie, ridicată în 1842 și restaurată acum câțiva ani. Lui Aaron îi plăcea să se așeze la barul englezesc și să bea un păhărel de bourbon în timp ce citea distras *The Yale Herald,* ca să mai afle de cancanurile din viața academică a universității. Îi plăcea să îl asculte pe Charlie, ospătarul, povestind cum a ajuns bourbonul în Statele Unite în timpul revoluției americane și că Burbonii au fost cei ce au dat numele acestei minunate băuturi. Charlie îl întreba mereu dacă avea relații ca să publice o carte despre povestea acestei „băuturi franțuzești atât de americane".

— Charlie, eu lucrez la o bibliotecă, nu la o editură — obișnuia să spună Aaron Avner.

Sosind la clădirea galbenă cu coloane albe, Aaron urcă cu greu treptele de la intrare. Profesorul reuși doar să o salute scurt pe Helen, recepționista de la hotel, înainte de a intra în bar. În spate, la o masă ce se afla aproape de o fereastră mare, se așezase Jack Brown, ziaristul de la *Boston Globe.*

— Bună ziua, domnule Brown. Scuze pentru întârziere, dar am avut o dimineață complicată la bibliotecă — spuse, cu titlu de scuză.

— Nu e nici o problemă, profesore — răspunse Brown —. Am primit o lecție în toată regulă despre istoria bourbonului de la ospătar.

La câțiva metri, de la celălalt capăt al barului de stejar, Charlie strigă:

— Cu ce vă servesc, profesore?

— Pune-mi o ceașcă de Dajeerling cu o felie de lămâie, te rog — răspunse Aaron. În continuare, conversația se îndreptă înspre teme de transcendență, poate pentru că ziaristul nu voia să înceapă conversația înainte ca ospătarul să-l fi servit pe profesorul Avner cu ceai. Nu voia întreruperi în povestirea sa. Brown ridică paharul, indicându-i ospătarului că era gol și că voia să i-l umple din nou. Pe Aaron îl surprinse să vadă că Brown bea bourbon așa devreme.

— Nu vreți un pahar, profesore? — întrebă ziaristul.

— Nu mulțumesc. E devreme pentru mine. Prefer un simplu ceai — răspunse Aaron în timp ce Charlie umplea paharul lui Brown.

După ce fură amândoi serviți, Jack Brown se adresă profesorului Avner.

— În primul rând vreau să vă mărturisesc că sunt ziarist dar nu sunt ziarist — sublinie Brown.

— La ce vă referiți? Nu lucrați pentru *Boston Globe*? — exclamă surprins Aaron.

— Vă explic. Am lucrat mult timp la ziar pe domeniul politic. După ce am scris despre corupția republicanilor, conducerea a hotărât că era mai bine să iau o perioadă de odihnă, așa că am avut un concediu plătit la ferma de familie de la Aumsville, Oregon. Acolo am încercat să mă regăsesc prin intermediul bourbonului, am încercat să citesc, să reflectez și să îmi revin. De pe o zi pe alta renunțasem la jurnalism. Ferma aparținuse străbunicului meu, Oliver Brown. O cumpărase cu banii primiți pentru că a luptat în armata Uniunii în timpul războiului civil. A participat la bătăliile de la Wilderness, Spotsylvania Court House și Cold Harbor contra armatei lui Lee.

— Iertați-mă, dar nu înțeleg ce legătură are această poveste cu *Manuscrisul Voynich* — replică Aaron.

— Lăsați-mă să continui. Într-o noapte în care am reușit să nu mă îmbăt, sau, cel puțin, nu prea mult, am decis să cotrobăi prin podul casei. Erau sute și sute de cutii și cufere. Într-unul din cufere am descoperit chiar jurnalul pe care străbunicul meu l-a scris pe timpul războiului. Scotocind în alt cufăr am descoperit un fel de caiet sau jurnal care aparținea unui strămoș de-al meu, pe numele lui Thomas Brown. Am început să-l citesc. Strămoșul meu vorbea de prietenia lui cu un oarecare Arthur Dee, fiu al lui John Dee și al doilea proprietar al unei ciudate cărți pe care o numea *Codicele cifrat*. Ruda mea explica în caiet despre existența unei cărți misterioase care conținea texte și hieroglife ce nu fuseseră niciodată descifrate și care puteau schimba istoria Bisericii. Sir Thomas asigura că văzuse un livret în care se explica cum să se citească acea carte.

— Cine credeți că a putut scrie acest caiet sau cartea aceasta de coduri de care vorbea strămoșul dumneavoastră? — întrebă bibliotecarul.

— Fără îndoială, Roger Bacon, autorul *Codicelui cifrat* sau al *Manuscrisului Voynich*. Astfel că, pe socoteala vacanțelor plătite de *Boston Globe*, am hotărât să încep să investighez în legătură cu acel caiet, cu strămoșul meu și cu acea carte ciudată. Și am descoperit că acea carte se afla în Statele Unite — explică Brown în timp ce lua o înghițitură lungă de bourbon.

— Asta e tot? — întrebă neîncrezător Aaron Avner.

— Permiteți-mi să continui povestea, vă rog, profesore — ceru Brown.

— Bine, iertați-mă. Vă sunt dator oricum, am ajuns târziu...- răspunse bătrânul profesor sorbind un pic din ceai.

— Am decis să caut în colecția ziarului date despre *Manuscrisul Voynich*, „codicele cifrat" sau cuvinte de acest fel, și am găsit o știre foarte interesantă care mi-a atras atenția. Data din 1917...

— Sunt mai mult de sase decenii de atunci — întrerupse Aaron, deranjat de pierderea de timp.

— Știrea era un mic articol pierdut printre paginile de evenimente din *Boston Globe*. Textul vorbea de moartea în împrejurări ciudate a unui bărbat, Cyrus Boidingerch, care dispăruse cu câteva luni în urmă. În articol se vorbea despre legătura sa cu *Manuscrisul Voynich*. Cel mai ciudat, sau, cel puțin, ceea ce îmi atrase mie cel mai mult atenția, a fost că acel Boidingerch fusese strangulat cu un cablu subțire de oțel cu țepi. Am cerut o copie a raportului despre cazul la Departamentul de Poliție Boston. Din nefericire, nici unul din agenții care au luat parte la investigație nu mai era în viață. Scuzați .... — întrerupse Brown în timp ce consulta un carnețel dezordonat și uzat de notițe —. Nu...un oarecare Clyden Hershaw, un detectiv încă este în viață și locuiește la un cămin de bătrâni din Abington, Massachusetts. L-am sunat la telefon și l-am întrebat dacă ne puteam întâlni să vorbim de cazul Boidingerch. Hershaw își amintea perfect. E incredibil că putea să-și amintească un caz petrecut acum șaizeci de ani — spuse Jack Brown.

— Bătrânii au obiceiul să-și amintească lucruri sau chipuri pe care le-au întâlnit în copilărie, dar nu sunt capabili să-și amintească ce au mâncat ieri la prânz — exprimă Aaron sentențios.

— Lăsați-mă să continui. Când am fost la poliție, Hershaw mi-a povestit despre investigație în cele mai mici detalii, își amintea chiar de poziția corpului lui Cyrus Boidingerch când a fost descoperit. Cadavrul era pus cu gura în sus, cu mâinile asezate în formă de cruce pe piept, iar într-una din mâini cineva, probabil asasinul, pusese un cerc de hârtie cu un octogon desenat în interior și cu diferite legende scrise, în felul celor care le plac catolicilor. Sunteți catolic? — întrebă dintr-o dată ziaristul, întrerupându-și relatarea.

— Nu, sunt evreu — răspunse scurt prefesorul.

— Bine. Colaborarea voastră va fi astfel mai prietenoasă și mai strânsă — spuse ziaristul.

— Colaborare...? Nu am intenția să colaborez cu nimeni — replică Aaron.

— După ce voi fi terminat cu povestea mea, veți colabora. Lăsați-mă să termin. — după ce bău dintr-o singură înghițitură lichidul maro din pahar, Brown continuă — : În raportul poliției nu era decât o schiță de mână a acelui octogon, semnată de un tânăr polițist de douăzeci și unu de ani, Clyde Hershaw, dar, ciudat, octogonul de hârtie original nu era nicăieri. E imposibil de știut ce era scris pe octogon. Investigația mea s-a îndreptat atunci către Cyrus Boidingerch. Știți cu ce se ocupa? Cifra și descifra coduri secrete! — exclamă Brown —. Și acum, cel mai tare: se pare că un renumit colecționar rus, sau de undeva din Europa de Est, a pus mâna pe o carte veche și a adus-o în Statele Unite. Aici a luat legătura cu Boidingerch cam prin martie 1916. Ideea era să încerce să știe ce se spunea in cartea aceea veche pe care n-o înțelegea nimeni și care sigur fusese scrisă urmându-se un cod cifrat secret sau parolat. Boidingerch se puse pe lucru.

— Stiti dacă a descoperit ceva? — întrerupse profesorul Avner.

— Se pare că da: ceva ce nu trebuia să fie descifrat. Se pare că era vorba de o sectă ciudată de care nu se auzise niciodată nimic. Ceva referitor la niște eretici, sau ceva de genul ăsta, care fuseseră persecutați de papi — asigură Brown în timp ce continua să-și recitească notițele dezordonate —. Boidingerch găsi și o hartă astrală a unui sector de cer necunoscut, pe care erau două luni și doi sori, și care poate fi o dată concretă a unui calendar secret sau ceva asemănător. Descoperi și un dicționar de botanică cu plante unice, specii necunoscute. Boidingerch sugeră că probabil erau nume de orașe din sudul Europei. Dat fiind că erau incluse într-o carte care fusese codificată special pentru a păstra un secret, plantele puteau indica în realitate orașe în care secta aceea se așezase. Dar nu e decât o supoziție. Până aici, a putut el să descifreze. — Brown ridică din nou paharul către ospătar —. Vreți să mă întrebați ceva, profesore?

— Cum a luat legătura rusul acesta sau ce-o fi el cu Cyrus Boidingerch? — întrebă profesorul Avner.

— După indiciile din cercetările mele, rusul citise undeva că Cyrus Boidingerch era descendent, nu știu dacă direct sau indirect, al persoanei care a scris cartea: un călugăr franciscan englez pe numele lui, Bacon. Una din versiunile pe care le-am găsit e că un strămoș al lui Boidingerch fusese prieten cu Bacon, și nu rudă cu el, și că acesta, înainte să moară, îi lăsase moștenire un fel de ghid de traducere a unui cod secret pe care îl foloseau locuitorii unei zone, cred că din nordul Italiei sau din sudul Franței, și care în acel moment lucra pentru dreptul de moștenire — răspunse ziaristul.

— Aveți vreo pistă, unde poate fi acum acest presupus ghid de care îmi vorbiți?

— Nu. A dispărut în mod misterios o dată cu însuși Cyrus Boidingerch fără să lase nici cea mai mică urmă — răspunse ziaristul.

— Cum a dispărut Boidingerch? — întrebă din nou Aaron.

— Poliția nu știe. Singurul lucru care apare în raportul Departamentului Poliției din Boston este că proprietara sau menajera sa anunță dispariția lui pe 22 ianuarie 1917. Din acea zi expertul în coduri dispăru și nu se mai află nimic de el. Când prima mașină a poliției ajunse la casa lui Boidingerch, agenții avură impresia că acesta a fost obligat să plece pe fugă, căci pipa lui era încă umedă în scrumieră iar biroul era dezordonat.

— Au găsit vreo notiță despre ceea ce investigau? — întrebă Aaron din ce în ce mai interesat de povestire.

— Da și nu — răspunse scurt ziaristul.

— E ceva ce nu înțeleg. Cum s-a putut ști că Cyrus Boidingerch descifrase cartea?

— Din discuțiile pe care le-a avut Boidingerch cu colecționarul rus din 1916, anul în care a început să lucreze la carte, până la data de 21 ianuarie 1917, o zi înainte de a dispărea. Se pare că acel colecționar notase tot ce îi explica Boidingerch.

— Aveți ceva despre conținutul notelor pe care le lua colecționarul? — întrebă Aaron.

— Nu. Am încercat să le dau de urmă și am ajuns până la o secretară a colecționarului, care moștenise cartea la moartea lui, și la un colecționar german, care a fost ultimul proprietar al cărții până ce a donat-o — spuse Jack Brown.

— Și unde se află acum misterioasa carte despre care vorbiți?

— La o bibliotecă, aici, în Statele Unite. I-au pus o etichetă cu numărul 2002046 și au catalogat-o cu numărul MS 408. *Manuscrisul Voynich* se află în biblioteca dumneavoastră, profesore Avner — afirmă Brown privindu-l fix pe bătrânul bibliotecar.

— Ce s-a întâmplat cu Hershaw? — întrebă profesorul Avner în timp ce încerca să asimileze datele pe care i le dezvăluise ziaristul, pe care nu știa încă dacă să il creadă sau nu.

— A murit în mod misterios la o zi după ce a vorbit cu mine. Deși la căminul de bătrâni mi s-a spus că Hershaw a avut un infarct, fiica lui m-a asigurat că nu suferea de nici o problemă cardiace. Poate l-a omorât cineva pentru a-l împiedica să-mi spună ceva.

— Dumneavoastră, ziariștii, sunteți destul de înclinați să vedeți conspirații peste tot — spuse profesorul zâmbind.

— Bine, credeți ce doriți — spuse Brown oarecum deranjat — , dar sunt sigur că strămoșul meu, sir Thomas Brown, și acest Cyrus Boidingerch au fost asasinați din cauza celor descoperite în carte, și că hârtia pe care o ținea Boidingerch strâns în mână avea legătură cu vreo sectă. Știți ce mi-a povestit Hershaw? Că atunci când a văzut cadavrul, și felul în care îl strangulaseră, a fost convins că fusese victima unui asasin în serie de rit religios sau ceva asemănător.

— S-a mai găsit vreun alt cadavru cu aceleași semne de strangulare? — întrebă Aaron.

— Da, au fost mai multe cu aceleași indicii, dar cel mai ciudat este că au fost descoperite în ani diferiți: în 1917, 1920, 1921, 1923, 1945, 1947 și 1950. Vă pot asigura că nici un asasin în serie nu așteaptă trei ani să-și omoare următoarea victimă, așa cum se întâmplă în acest caz. Și, în plus, datele nu se potrivesc: dacă prima victimă a fost descoperită în 1917 iar ultima, sau cel puțin ultima descoperită, în 1950, fie asasinul este longeviv fie sunt mai mulți asasini care îl moștenesc în munca aceasta. Din 1917 până în 1950 au trecut treizeci și doi de ani, și, dacă ne luăm după acest fapt, asasinul ar trebui să omoare cu bastonul sau din scaunul cu rotile — sugeră Brown cu un oarecare sarcasm încercând să destindă atmosfera.

— Cine au fost celelalte victime? — întrebă Aaron pe interlocutor, din ce în ce mai amețit de bourbonul pe care îl înghițise.

— Lăsați-mă să văd... — răspunse prostește ziaristul în timp ce încerca să-și găsească notițele în caietul ponosit și printre foile rupte împrăștiate prin buzunarele hainei —. Theodore Fabyan, asasinat în 1920 la Geneva, Illinois; William Demaine, asasinat în Philadelphia în 1921; Roland Grubber, asasinat în Pennsylvania în 1923; părintele Petersen și părintele O'Neill, asasinați în 1931, primul la Washington DC și al doilea în Virginia; James Fielding, asasinat în

1945; William Friedman, asasinat în 1947 în Virginia, si George Tiltman, asasinat în 1950 în Surrey, Anglia.

— Toți au fost strangulați cun un cablu cu țepi? — întrebă curios Aaron.

— Nu, nu toți. Cea mai mare parte au fost strangulați în același fel. Alții au suferit accidente de vânătoare, domestice, sau li s-a tăiat gâtul, iar alții loviți de mașină.

— Atunci, de unde știți că au fost asasinați de aceeași persoană sau de același grup de asasini? — întrebă bătrânul profesor cu interes.

— Din trei motive: primul este că toți exercitau profesii relaționate cu studiul cărților vechi sau cu sistemele codificate; al doilea motiv este ca toți avuseseră legătură cu aceeași carte veche și cel de-al treilea motiv este că toate cadavrele aveau în mână, sau în apropiere, un cerc de hârtie cu un octogon desenat în interior — răspunse ironic Jack Brown. Dacă asta e simplă coincidență, să coboare Dumnezeu, să bea un whisky cu mine și să mi-o spună.

Încercând încă să-și revina după povestirea pe care i-o spusese Brown, Aaron Avner se lăsă cu spatele pe spătarul fotoliului și trase aer în piept.

— Ați putea să-mi dați lista persoanelor asasinate? Poate aș putea afla prin lumea academică cu ce se ocupa fiecare dintre ei. Am inclusiv o persoană de contact la NSA și poate cunosc vreuna dintre victime dacă erau experți în coduri și limbaje cifrate — spuse Aaron.

— Ce aș primi în schimb? — întrebă cu interes ziaristul.

— Dacă aveți dreptate, dar doar dacă aveți, veți primi cooperare din partea mea...

— Asta înseamnând că...?

— Asta însemnând că dacă dumneavoastră aveți dreptate, domnule Brown, vom împărți informații și poate vă voi lăsa într-o zi să vedeți cartea într-o zi, care momentan se află păstrată în seiful din biroul meu — răspunse profesorul Avner ridicându-se din fotoliu pentru a-și lua la revedere și pentru a-i întinde mâna ziaristului.

— Dacă vom lucra împreună, îmi puteți spune Jack — spuse în timp ce strângea mâna slabă a lui Aaron.

— Poate, domnule Brown, dar înainte de a vă spune Jack, trebuie să verific mai multe date. *Ad augusta per augusta*, la glorie se ajunge pe drumuri dificile — îl preveni profesorul.

— Dar împreună poate am putea ajunge la același destin triumfător. *Ad eundum quo nemo ante iit*, să mergem unde nimeni nu a mai ajuns — replică Brown în fața suprinderii lui Brown.

Cetatea Vaticanului

Un Mercedes Benz negru, cu număr aparținând Sfântului Scaun SCV- 27, se apropia la poarta Sfintei Ana. Șoferul începu să calce frâna pe masură ce se apropia de postul de control al Gărzii Elvețiene. Un ofițer al corpului pontifical situat în

ghereta din dreapta, ridică mâna pentru a opri automobilul. Înante ca Mercedesul să se oprească de tot, ofiterul zări în interior chipul cardinalului August Lienart, puternicul șef al serviciilor secrete ale Sfântului Scaun. Gardianul din ghereta din stânga arătă halebarda în semn de salut în fata unui membru atât de important al curiei. Mașina se opri în curtea de la Sfântul Damasus în timp ce un slujnic pontifical se apropie de ușă pentru a o deschide. La baza scării lui Constantin, Vaclav Przydatek, secretarul său, îl aștepta deja pe cardinal cu o servietă neagră în mână. La coborârea din mașină, călugărul polonez se apropie grăbit de noul sosit.

— Eminență... — salută Przydatek în timp ce se înclina pentru a săruta inelul cardinalului și a lua servieta neagră pe care Lienart o avea.

În timp ce îi atingea fruntea în semn de binecuvântare, cardinalul Lienart începu să urce grăbit treptele lungii scări, urmat îndeaproape de secretarul său, care încerca să îi vorbească, cu respirația din ce în ce mai întretăiată.

— Așteaptă să ajungem în biroul meu — îi spuse Lienart privindu-l fix în ochi- și nu vorbi până nu îți cer eu.

Przydatek păstră tacere absolută în fața privirii reci a șefului său și nu scoase niciun cuvânt. Îl urmări îndeaproape pe șeful său prin Galeria Hărților și traversară Sala Ducal îndreptându-se spre Palatul Apostolic, unde August Lienart avea centrul său de operare, două etaje mai jos de biroul oficial al Suveranului Pontif.

Cu câtiva metri înainte de a ajunge la ușă, sora Ernestina, calugărița ce îl însotea pe Lienart din timpurile de când acesta fusese episcop auxiliar al Parisului, îi ieși în cale cu o mapă roșie de semnat, între brațele ei subțiri.

— Eminență, trebuie să semnați toate aceste documente — spuse călugărița.

— Acum nu pot. Lasați-mă câteva momente cu monseniorul Przydatek — interveni Lienart în timp ce ridica mâna pentru a nu îi permite călugaritei să îi solicite atenția.

August Lienart era nobilul perfect în aparatul Vaticanului și știa să manevreze aceste circumstanțe cu imensă abilitate. Preot hirotonit la Lyon în perioada anilor '30, provenea dintr-o familie aristocratică franceză din Sabartes. La patruzeci și cinci de ani a fost numit episcop auxiliar al Parisului și cu patruzeci și nouă de voturi a fost numit episcop în timp ce continua strângerea puternicelor legături cu mașinăria unsă a Vaticanului, cum îi placea lui să o numească. Timp de zece ani s-a mutat din episcopat în episcopat până când, la cincizeci și nouă de ani, Papa l-a numit cardinal al Bisericii. Dar Lienart, îmbrăcat acum în purpura de cardinal, se simțea mai mult un prinț al puternicului stat Vatican decât un simplu calugăr care trebuia să urmeze drumul trasat de către Dumnezeu. Titlul de cardinal, creat prin ordinul Papei Silvestru I în secolul IV, provenea din cuvântul latinesc *cardo*, balama, și asta era exact ce urma să fie Lienart: un soi de balama

între puterile nevăzute ale Bisericii și puterile pământești. "Treburile legate de Dumnezeu și credința le las credincioșilor și Papei", gândea Lienart.

Într-o scurtă etapă ca prefect al Consiliului pentru Curia Romană, în timpul papalității lui Paul VI, i s-a cerut cardinalului Lienart reorganizarea tuturor serviciilor de informații ale Sfântului Scaun: de spionaj, Sfânta Alianta sau Entitatea și contraspionajul, Soldalitium Pianum sau S+P.

Sarcina încredințată a fost anevoioasă și grea, dar odată cu trecerea anilor, Lienart a transformat Entitatea într-un puternic aparat de securitate pentru Vatican și Suveranul Pontif, într-un aparat de informare valoros pentru a-și consolida puterea între pereții ermetici ai Sfântului Scaun. Lui Lienart îi placea să afirme că "pentru Vatican, tot ce nu e sfânt, e secret" și poate că avea dreptate. În mare parte, el ajutase să fie așa.

La intrarea în birou, Lienart îi porunci secretarului său să închidă ușa și să conecteze microfoanele. Cardinalul zări, câțiva metri mai jos, rândurile lungi de credincioși și pelerini care stăteau la coadă pentru a putea vizita Bazilica Sfântul Petru.

— Săracii... — observă Lienart —, ce puțin știu despre puterea Bisericii! Explică-mi ce problemă s-a ivit — se interesă cardinalul.

— Eminență, ieri am primit un telefon de la un informator al Entității în New Haven care asigură ca Manuscrisul Voynich a fost trezit. Când am primit acest mesaj, singurul lucru care mi-a trecut prin cap a fost să vă sun urgent. Regret că v-am trezit aseară, dar cred că era important să știți — spuse secretarul ca să se disculpe.

— Nu vă faceți griji, credinciosul meu Vaclav. Era datoria dumneavoastră să mă anunțați — explică Lienart pentru a-și liniști secretarul. Ce a mai spus informatorul? — întrebă înaltul membru al curiei.

— Nimic mai mult. După ce mi-a transmis mesajul, a închis. Nu a spus absolut nimic altceva. Eu am crezut că dumneavoastră trebuie să știți ce înseamnă și...

— Nu vă impacientați. Știu ce înseamnă mesajul — răspunse August Lienart în timp ce continua să observe de la fereastra sa, traseul lent al pelerinilor și turiștilor din Piața Sfântul Petru.

— Vreți să sun pe cineva de la departamentul de limbaje cifrate, Eminență? — întrebă Przydatek.

— Nu, lăsați-mă să mă gândesc înainte să o facem. Acum trebuie să mă întalnesc cu secretarul de stat, cardinalul Metz. Puteți să vă retrageți- porunci Lienart. Când secretarul polonez se pregătea să părăsească încăperea, cardinalul se îndrepta din nou spre el —: Apropo, să nu vorbiți cu nimeni despre convorbirea telefonică de ieri noapte.

— Nu, Eminență. Nu o voi face — răspunse călugărul.

— Știți dacă și altcineva poate să fie la curent cu mesajul trimis de la New Haven? se interesă.

— Poate călugarul de la Congregația Celor Șase Frați ai lui Don Orione, cel ce a răspuns la telefon — spuse polonezul.

— Bine, atât. Vă puteți retrage — consimți cardinalul Lienart.

În timp ce continua să privească pe fereastră, auzi pașii ușori ai surorii Ernestina în spatele său și cum aranja documentele pe masa sa.

— Mereu atât de sârguincioasă, soră Ernestina — spuse cu afecțiune Lienart în timp ce călugărița îi sărută inelul în timpul unei scurte reverențe — .

— Nu știu ce aș face fără dumneavoastră. Apropo, trebuie sa afu ce frate din Congregația lui Don Orione era ieri de serviciu la 8 seara, la centrala telefonică a palatului. Să nu spuneți nimic despre asta. Doar vreau să aflu numele fratelui spuse Lienart în timp ce ieșea din biroul său îndreptându-se spre etajul al treilea al Palatului Apostolic. În capătul holului, în spatele unui mic post al Gărzii Elvetiene, se afla ușa ce dădea spre birourile secretarului de stat. Soldații pontificali prezentară armele la trecerea lui Lienart. Cardinalul, pentru a le răspunde la salut gărzilor elvețiene, făcu cu mâna semnul crucii în semn de binecuvântare. Pe de cealaltă parte a ușii, un tânar preot italian, aparținând secretariatului de stat, făcu o mică reverență în timp ce se apropia să sărute inelul dragonului, simbolul familiei Lienart începand cu secolul XII și care acum strălucea pe inelul călugărului ca o emblemă.

— Secretarul de stat vă așteaptă, Eminență — spuse preotul în timp ce bătea cu degetele în ușa groasă care permitea accesul în biroul cardinalului Metz. O voce de dincolo de ușă făcu preotul să o deschidă pentru a îi permite accesul cardinalului Lienart.

— Bună ziua, cardinalule — salută noul venit.

— Bună ziua, prietene Lienart. Să ne așezăm chiar aici — spuse bătrânul cardinal arătând către o canapea mare de piele maro.

Eficientul cardinal austriac Newton Metz era unul dintre cei mai puternici bărbați nu doar din Vatican, unde ocupa poziția imediat următoare Papei, ci și din întreaga Biserică Catolică. Ajunsese la Sfântul Scaun ca un simplu preot, recomandat de un unchi de-al său, cavaler al Ordinului din Malta. Încet încet, urcase poziții și acumulase experiență și înțelepciune în trecerea sa prin diverse congregații în care lucrase sârguincios. Fusese nunțiu papal la Londra, Paris și Lisabona, prefect al Congregației pentru Cultul Divin și Disciplina Sacramentelor, prefect al Congregației pentru Episcopi, prefect al Congregației pentru Doctrina Credinței, resposabil al Primei Secțiuni pentru raportul cu statele și, în final, secretar de stat pentru ultimii doi papi. Nu încăpea nici cea mai mica îndoială că lui Metz îi putea scăpa ceva din ce se petrecea în labirinticele și kilometricele culoare ale Vaticanului.

— Vă place priveliștea? — întrebă Metz.

— Da. E aceeași și din biroul meu, lucrez chiar sub dumneavoastră — răspunse Lienart.

— Da, da... Eu lucrez sub Papa și dumneavoastră sub mine — sublinie cu un soi de ton înțepător veteranul cardinal. Știți că într-o zi asta a provocat o discuție serioasă între Papa Ioan XXIII și secretarul său de stat, cardinalul Domenico Tardini? Tardini și Papa aveau reputația de a se înțepa din cauza caracterelor lor puternice, deși menținеau o bună relație de prietenie. Biroul secretarului de stat era chiar acesta și, precum știți, este exact sub biroul Papei. Cardinalul Tardini se referea la pontif într-un mod ușor disprețuitor ca la "cel de sus", așa că într-o zi, Ioan XXIII ceru să fie chemat și îi spuse: "Să fie clar că cel de sus este Domnul Nostru. Eu sunt doar cel de la etajul de sus, așa că, iubite secretar de stat, nu confunda categoriile". Cum vedeți, iubite Lienart, până și chestiunea birourilor în Palatul Apostolic e motiv de conflict — spuse secretarul de stat.

— Pentru ce m-ați chemat, cardinale Metz? — întrebă Lienart un pic intrigat.

— Oh ! Da, uitasem. Au ajuns la urechile Sfințeniei Sale anumite comentarii nu prea caritabile despre dumneavoastră și munca dumneavoastră la Vatican — dezvălui cardinalul Metz coborând tonul vocii de parcă s-ar fi temut să nu îl audă cineva. Eu nu cred niciun cuvânt și Sfințenia Sa de asemenea nu acordă prea multă atenție, însă ar trebui să vă protejați, prietene Lienart, de anumite și ample sectoare italienești care doresc să acumuleze mai multă înțelepciune, de exemplu ocupând funcția dumneavoastră la conducerea Entității- mărturisi Metz.

— Dumneavoastră știți că funcția mea e doar să servesc Biserica și sa apăr credința și pe Sfințenia Sa dacă Domnul nostru mi-o permite — explică Lienart înainte să întrebe de originea zvonurilor.

— Cel mai bine e să înțelegeți că, din cauza bolii care îl macină pe Sfințenia Sa, Biserica poate va face anumite mișcări pe care un sector ca cel german va trebui să le conducă odată ce Domnul nostru îl va primi la sânul său pe Suveranul Pontif. Dacă s-ar crea această situație, poate că sectorul francez al colegiului cardinalilor, așa de înțelept condus de dumneavoastră, ar putea susține vreun candidat prin consens — spuse Metz în timp ce fixa mâna cardinalului. Problema e, iubite Lienart, ca Biserica să nu sufere în continuare o italienizare și din această cauză vroiam să vorbesc cu dumneavoastră. Vin momente dificile, cum bine știți, din cauza cancerului de care suferă Sfințenia Sa, și trebuie să fim pregătiți.

Intrarea în birou a cardinalului Pietro Orsini, responsabil al Primei Secțiuni a Secretariatului de Stat și a cardinalului Hans Mühlberg, responsabilul celei de-a doua Secțiuni, întrerupse audiența între secretarul de stat și șeful Entității. Cardinalii Orsini și Mühlberg erau doi dintre principalii colaboratori ai cardinalului-secretar Metz și cei mai apropiați confidenți. Orsini conducea biroul de coordonare al dicasterelor, a cărei misiune consta în a-l ajuta pe Suveranul Pontif să filtreze toate acele chestiuni ce proveneau de la consiliile pontificale. Mühlberg conducea relațiile Sfântului Scaun cu alte state și controla nunțiaturile.

În timp ce Lienart pleca de la întâlnirea de la secretariatul de stat, continuau să-i dea târcoale cuvintele pe care tocmai le ascultase din gura lui Metz. Poate că abilul secretar, care de un anumit timp își arătase intenția de a renunța la funcția complicată pe care o deținea, îl pregătea pe el, August Lienart, să îl

înlocuiască. Cardinalul Newton Metz aștepta să poată conduce Pontificul Ateneu Internațional Angelicum și Pontifica Universitate Gregoriană din Piața Venezia, fondată de Papa Grigore XIII în secolul XVI. "Acolo vreau să îmi petrec restul zilelor", obișnuia să spună Metz celor mai apropiați colaboratori. La fel ca Lienart, Metz se simțea un perfect reprezentant al nobleței curiei. Șase înaintași de-ai săi atinseseră demnitatea cardinală, unul dintre ei chiar fusese foarte aproape să obțină tiara pontificală; două rude de-ale sale fuseseră străluciți mareșali ai împăratului Austriei și tatăl său și doi unchi fuseseră numiți cavaleri ai Ordinului de Malta pentru servicii prestate Bisericii Catolice.

Suveranul Pontif, cu sănătatea sa măcinată de cancer, avea nevoie de un om ca Metz aproape de el, în special pentru cunoștințele sale multe și amănunțite nu numai legate de departamentele Vaticanului, ci și despre altele lumești în materie de conjurații și conspirații, chestiuni la care se dedau înalți membri ai curiei în birourile și pe holurile Sfântului Scaun.

La sosirea în birou, secretarul său, Vaclav Pryzdatek, îl aștepta la intrare. Era nerăbdător să știe ce îi spusese cardinalul-secretar de stat puternicului său șef.

— Cum a fost audiența, eminență?

— Ciudată, cu adevărat ciudată — răspunse Lienart în timp ce intra și se instala în biroul său. E curios, dar cardinalul Metz și sectorul german, alături de cel austriac, încearcă să manevreze pe la spatele sectorului italian, pe care îl sprijină sectorul spaniolilor și latino-americanilor, pentru a câștiga sprijin în cazul unui posibil conclav.

— V-a oferit vreo funcție, eminență? — întrebă cu interes călugărul polonez.

— Mi-a dat de înțeles că dacă pot conta pe sprijinul sectorului francez pentru unul din candidați, poate că eu voi putea accede la funcția de secretar de stat. Vulpea asta bătrână știe cum să-și joace cărțile. Poate, fidelule Vaclav... — spuse îndreptându-se spre secretarul său-, dacă într-o zi voi ocupa această funcție, cu ajutorul lui Dumnezeu, cineva cu multă experință și în care să am încredere totală ar trebui să ocupe funcția de maxim responsabil al Entității și dumneavoastră ați putea fi cel ales.

Cardinalul August Lienart știa cum să manevreze cu promisiuni false personalitatea celor care îl înconjurau și monseniorul Przydatek era un bun exemplu al acestui lucru.

— Trebuie să vorbim despre apelul de ieri — spuse Lienart în timp ce se îndrepta spre o masă mare de mahon care se afla în capătul biroului său, urmat îndeaproape de secretarul său. Nu putem permite ca *Manuscrisul Voynich* să fie trezit. Trebuie să îi convocăm pe membrii Cercului Octogonus. Doar ei au puterea Domnului în mâini și doar ei sunt cei aleși. *"Multi autem sunt vocati, pauci vero electi"*, multi sunt cei chemați și puțini cei aleși. În treizeci de zile trebuie să se adune Cercul Octogonus la Vila Mondragone. Ocupati-vă ca aceste opt plicuri să ajungă la destinatari.

— *Deo Iuvante*, Eminență ; cu ajutorul lui Dumnezeu — răspunse monseniorul Przydatek în timp ce fixa în mâinile sale cele opt misterioase plicuri și ieșea către mica sa încăpere, din rezidența apropiată Palatului Sfintei Marta.

Odată aflat în singurătatea dormitorului său, monseniorul Przydatek scoase o mică valiză neagră pe care o așeză pe pat. Introduse în interiorul său mai multe haine de schimb, două cămăși albe, o cravată și un costum albastru închis cu miros de naftalină. Îl aștepta o călătorie lungă pentru o misiune ce trebuia îndeplinită în două săptămâni. Cele opt plicuri pecetluite cu simbolul dragonului încrustat pe un sigiliu roșu se aflau pe o masă micuță alături de o imagine a Fecioarei și un crucifix de argint, cadou al Sfântului Părinte. Călugărul polonez și vechi spion papal nu înceta să repete odată și încă odată: "*Oboedientia tutior*, obedienta e cea mai sigură, *oboedientia tutior, oboedientia tutior...*".

În liniștea biroului său, având drept singur sunet soldații Gărzii elvețiene schimbând garda la poarta Sfintei Ana, cardinalul observă pe o masă o notă scrisă de sora Ernestina. Călugărița scrisese numele fratelui care cu o seară înainte făcuse legătura monseniorului Przydatek de la centrala telefonică a Vaticanului. Lienart se așeză din nou în fotoliul său, ridică telefonul și formă interiorul monseniorului Houser, secretarul Congregației pentru Doctrina Credinței, responsabilă de misiunile catolice în lume.

— Monseniorul Houser? — întrebă Lienart.

— Da, eu sunt. Cine este? — întrebară la celălalt capăt al firului.

— Bună ziua, sunt cardinalul August Lienart.

Imediat secretarul Congregației pentru Doctrina Credinței își schimbă tonul vocii la auzul numelui interlocutorului său.

— Ce doriți, eminență? — întrebă monseniorul Houser cu anumit respect.

— Iubite prieten, am nevoie să îmi faceți o favoare personală pentru care vă voi fi întotdeauna profund recunoscător — spuse Lienart încercând să nu naște suspiciuni — . Există un frate care aparține Congregației lui Don Orione care de mulți ani slujește credincios Sfântul Scaun și pe Sanctitatea Sa la centrala telefonică. În diferite ocazii, superiorii lui m-au informat că fratele Diego s-a arătat foarte interesat de a fi trimis în misiuni, de aceea m-am hotărât să vă cer dumneavoastră această favoare... să o numim... personală — accentuă abilul cardinal.

— Și unde credeți dumneavoastră, eminență, că i-ar plăcea fratelui Diego să meargă să evanghelizeze? — întrebă Houser.

— Eu cred ca pentru un om de caritatea și onestitatea sa, cel mai bine ar fi să fie destinat unei misiuni de-ale noastre în Ruanda sau Congo. Cu siguranță acolo va putea duce la bun sfârșit munca evanghelizatoare cu cei care o necesită cel mai mult. Cred că ar fi un premiu bun pentru cineva precum fratele Diego.

— Nu vă faceți griji, eminență. Mâine după-amiază se va executa ordinul dumneavoastră si i se va comunica fratelui Diego de la Secretariatul Congregației pentru Doctrina Credinței.

— Apropo, iubite prieten, nu cred că va fi nevoie să îl informați pe cel în cauză și nici pe prefectul Congregației pentru Doctrina Credinței, cardinalul Osmund Pearson, despre discuția noastră. Nu credeți, monsenior Houser?

— Stați liniștit, eminență. Nimeni nu va afla nimic despre discuția noastră și îl vor felicita pe un viitor misionar al credinței — spuse secretarul responsabil cu misiunile. Când Houser se pregătea să își ia la revedere de la cardinal, tonul îi indică faptul că Lienart încheiase conversația. În continuare, șeful serviciilor de informații pontificale își sună șoferul prin intermediul telefonului intern.

— Robert, pregătește mașina. Ies în cateva minute. Astăzi îmi voi petrece noaptea la rezidența mea din Via Borgognona.

Cardinalul August Lienart ieși din biroul său și stinse lumina. La urma urmelor, trebuia să dea exemplu și să facă precum Papa, care în fiecare seară se plimba pe holurile Palatului Apostolic stingând luminile pentru a face economie. "Săracul. Cancerul trebuie să-i fi afectat creierul", gândi în timp ce se îndrepta spre curtea de la Sfântul Damasus, unde deja îl aștepta Robert cu ușa Mercedesului Benz negru deschisă. În timp ce saluta gărzile elvețiene de la intrare și mașina se îndepărta, traversând Piața Sfântul Petru, Lienart nu putea sa nu se mai gândească la cuvintele cardinalului Newton Metz. Era oportunitatea sa, marea oportunitate a sa și o veche carte deja uitată într-o bibliotecă a Universității din Yale nu urma să se interpună în drumul său către putere: puterea Bisericii Catolice.

"Viitorul este al meu. *Post tenebras, lux*, după obscuritate, la lumină", se gândi puternicul cardinal în timp ce se pierdea în traficul vibrant al Orașului Etern, cu simfonia *Regina coeli* de Mozart, pe care Robert o pusese ca muzică de fond în mașină

***

New Haven, Connecticut

Dimineață, soneria telefonului rupse tăcerea în casa profesorului Avner. Bibliotecarul încercă să aprindă lumina și varsă cu mâna paharul cu apă care în fiecare noapte era folosit pentru a-și lua pastilele pentru a-și liniști somnul. Ajunse cum putu întrerupătorul și aprinse lumina. Ceasul deșteptător arăta ora patru dimineața. Între proteste și blesteme, Aaron ajunse la telefon, care înca nu se oprise din sunat.

— Da, cine este? — întreba.

— Aaron? Sunt Gordon. — spuse cealaltă voce.

— Care Gordon? — repetă întrebarea profesorul Avner în timp ce își punea ochelarii metalici.

— Gordon Rugg, de la Universitatea de Keele. — Când Aaron auzi numele, se îndreptă în pat în timp ce încerca să găsească un caiet și un pix.

— Spune, Gordon. Ce faci? Știi ce oră e aici? E patru dimineața. Sper că este important — oftă Aaron.

— Aici e unsprezece dimineața. Îți amintești ce mi-ai trimis prin Fedex? L-am analizat cu un program destul de complex de la universitate. Nu poți să-ți imaginezi ce am descoperit, dar nu cred că ar fi indicat să îți spun prin telefon. Vreau să vorbesc cu tine liniștit, personal dacă se poate. Ai putea veni în Staffordshire? Cred că ai dat lovitura cu cartea asta a ta. Dacă mi se confirmă ceea ce bănuiesc, poți să fii sigur că vei revoluționa istoria creștinității. E sigur telefonul din biroul tău, Aaron? — întrebă Rugg.

— Nu-mi mai pune atâtea întrebări, Gordon. Trebuie să mă gândesc puțin. Nu cred ca telefonul meu din Biblioteca Beinecke să fie destul de sigur. Și nici nu cred că în aceste momente aș putea veni în Anglia. Am multă treabă. Ne putem vedea la Londra, pot sa fac o escala acolo când voi merge la Zurich ca să asist la Congresul Mondial de Biblioteconomie. Deși, gândindu-mă mai bine, ți-l pot trimite pe noul meu colaborator — răspunse bătrânul profesor.

— Daca tipul e de încredere, trimite-mi-l. Caută un telefon sigur și sună-mă la universitate. Notează numărul: 782 583 632. Aștept telefonul tău. Noapte bună, Aaron. Sau mai bine zis, bună ziua, Aaron.

— Noapte bună, Gordon — își luă la revedere Aaron. Casa rămase din nou în liniște, dar efectul pastilelor pentru somn dispăruse. Nu înceta să se gândească la ce tocmai îi spusese Gordon Rugg, unul dintre cei mai buni oameni de știință informaticieni din lume. Trebuia să lege, puțin câte puțin, capetele dezlegate care înconjurau misterioasa carte: *Manuscrisul Voynich*. Cuvintele lui Rugg și ale ziaristului Jack Brown i se învârteau în minte. Chiar și așa, stinse lumina și încercă să adoarmă.

CAPITOLUL III

New Haven, Connecticut

Trecuseră deja câteva săptămâni de când Aaron Avner avusese acea întâlnire misterioasă cu ziaristul de la *Boston Globe* și de atunci nu mai avusese vești despre el. Într-o dimineață, când profesorul se îndrepta din parcare spre intrarea bibliotecii, așa cum făcea în ultimii douăzeci de ani, o voce care îl striga pe nume îi atrase atenția. Era Brown, cu o mână ridicată, alergând de pe cealaltă parte a străzii:

— Ce faceți, profesore?

— Foarte bine, mulțumesc. Dar adevărul este că am fost preocupat pentru dumneata. Nu am avut vești de la dumneavoastră de când am avut întalnirea — răspunse Aaron.

— A venit timpul să judecăm morții și să recompensăm profeții — spuse Brown misterios în timp ce îl strângea de braț pe bătrân. Dacă doriți, putem merge în biroul dumneavoastră. Vă voi spune cine erau investigatorii care au murit în urma contactului cu cartea.

Trecură prin ușa rotativă și profesorul Avner făcu un semn paznicului ca să îi dea de înțeles că Brown merge cu el. Așeză cardul peste cititor și ușa blindată se deschise, făcând loc noilor veniți. Ochii lui Brown se opriră câteva secunde în inima bibliotecii Beinecke, formată din rămășițele recuperate din mii de codice și manuscrise vechi.

— E fantastic — șopti ziaristul în timp ce pătrundea în holurile din zona birourilor.

Odată ajunși în refugiul mare și confortabil al profesorului Avner, Jack Brown începu să relateze ce descoperise, dar un semn al bibliotecarului îl făcu să păstreze tăcerea.

— Așteptați să închid ușa- spuse. În continuare se îndreptară către o masă mare și ticsită de publicații și reviste de specialitate. Aaron le dădu la o parte pentru a îi face loc lui Brown, care își scoase carnețelul de notițe.

- Am fost în mai multe locuri din țară, investigând numele și cazurile tuturor celor ce au fost asasinați sau care au murit în circumstanțe ciudate, ce au avut contact cu cartea care se află în această cladire — spuse Brown. Să începem cu William Friedman, asasinat în 1947 în Virginia. Era un expert criptoanalist militar.

În 1919 a solicitat o bursă ca să studieze *Manuscrisul Voynich*. Era unul dintre cei mai mari experți în spargerea cifrurilor și a participat la tema grea de a sparge cifrul mașinii cunoscută ca „Purpura", pe care o foloseau japonezii în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. La sfârșitul războiului, a fost numit consilier al directorului Agenției de Siguranță Națională, NSA. Friedman și soția sa s-au interesat pentru prima dată de *Manuscrisul Voynich* în primăvara anului 1920. Friedman asistase la o conferință a lui William Demaine, care asigura că a descifrat cartea. Acest William Demaine de asemenea se găsește pe lista noastră, a fost omorât în Philadelphia în 1921. Friedman s-a născut în orașul rusesc Sankt Petersburg în octombrie 1891. Familia sa a emigrat în Statele Unite în 1892 și s-a stabilit la Chicago. În 1915, curios, Friedman are din nou contact cu un alt nume de pe listă, cu milionarul Theodore Fabyan, asasinat la Geneva, Illinos, în 1920.

— S-au cunoscut din întâmplare? Întrebă Aaron.

— Nu. Fabyan era un milionar excentric pe care Friedman l-a convins să lucreze împreună la descifrarea cărții. Era proprietarul unei ferme de mai mult de două sute de hectare în Illinois.

— Avea Fabyan vreo legătură cu *Manuscrisul Voynich*? — îl întrerupse din nou profesorul.

— Nu. Lăsați-mă să termin, vă rog, pe urmă puteți să-mi puneți toate întrebările pe care veți vrea să mi le puneți — răspunse Brown sec, în timp ce își continua relatarea. Fabyan era în realitate un om lipsit de cultură sau educație, dar conta pe o avere foarte mare și s-a dedicat finanțării investigațiilor în laboratoare și instituții. A adus la ferma sa experți în chimie, fizică, astrologie, genetică, etcetera. Era destul de excentric, îi plăcea să i se spună „maior", deși nu fusese niciodată în armată și mergea întotdeauna însoțit de o gorilă adultă. Călărea și vâna urși pe care anterior el însuși îi crescuse în captivitate. Într-o bună zi, schimbă urșii pe oameni de știință precum Friedman. O altă disciplină care îl interesa pe Fabyan era criptografia. Era convins că fusese Francis Bacon, și nu Shakespeare, cel care scrisese mare parte din operele celui din urmă. În aprilie 1917, Statele Unite intrară în Primul Război Mondial și Friedman și soția sa fuseseră repartizați în Corpul Semnelor Armatei. Acolo scrise o carte pentru experți intitulată *Coincidența în criptografie*.

— Despre ce era această carte?

— Cred că trata uzul diverselor tehnici statistice pentru a descifra două cifre complexe. Nu mă întrebați ce înseamnă pentru că, sincer, nu am nici cea mai vagă idee — îl preveni Brown înainte ca profesorul să continue să-l întrebe —. Între timp, într-o noapte de iarnă din 1920, un psihopat intră în ferma lui Theodore Fabyan, omorî gorila și îl atârnă de o grindă pe însuși Fabyan. Cel mai ciudat dintre toate era că nimeni nu înțelegea cum asasinul putuse să ajungă până la casă fără a fi văzut de niciun membru al personalului și de nicio persoană din satul învecinat. Înainte să-l atârne de gât cu o sârmă ghimpată, asasinul îi așezase o coroană de spini și o hârtie cu un octogon desenat, în buzunarul de la pijama.

— Asasinul nu a fost descoperit niciodată? întrebă Aaron Avner.

— Nu. Cazul continuă să fie deschis și asasinul, liber. Bine, trebuie să aibă în jur de șaptezeci de ani, sau aproape optzeci și nu cred să mai aibă prea multă forță să omoare pe cineva — spuse Brown.

— Spuneți-mi ce s-a întâmplat cu Friedman — ceru Aaron.

— Înainte trebuie să vă spun de William Demaine, omul ce a susținut conferința despre *Manuscrisul Voynich*, la care au asistat Friedman și soția sa. Demaine era profesor de Religii comparate la Universitatea din Pennsylvania și a fost singura persoană aparținând sferei academice care a mărturisit că a descifrat *Manuscrisul Voynich*. Demaine a văzut pentru prima dată cartea în ultimele luni din 1915 și era convins că a descoperit codul utilizat de autorul codicelui. Demaine, mulțumită descoperirii sale, a câștigat faimă și popularitate în lumea academică. Se născuse în 1865, obținuse licența în 1887 și doctoratul în 1891 cu o teză despre teoriile credinței sau ceva asemănător. La scurt timp după aceea obținu un post de profesor de Religii comparate. Demaine a studiat doar cinci pagini din codice, în care apăreau niște nimfe goale scăldându-se în niște piscine conectate la niște țevi. Credea că cifrul era în două linii și jumătate scris misterios în cifre și în latină, și acest text simplu îi dădu frâu liber imaginației lui William Demaine. Sistemul era destul de complex și dificil de explicat — spuse Brown în timp ce îi cerea o ceașcă de cafea profesorului.

Avner se apropie de micuța cafetieră, situată deasupra unei mese pe care se mai aflau și niște pahare de plastic, plicuri cu zahăr și linguriță, și umplu un pahar pentru Brown.

— Cunosc teoriile lui Demaine — spuse Avner printre dinți. Ziaristul se arătă surprins în fată răspunsului său — . Demaine a luat prima linie din text și, deși nu reușea să o citească cu claritate, a scris: „*Michiton oladabas multos te tcer cerc portas egbertus bingen*". A eliminat câteva litere pentru a încerca să clarifice mesajul și a schimbat o-urile cu a-uri. În acest fel, Demaine a reușit să scrie o frază asemănătoare cu „*michi dabas multas portas, egbertus bingen*", „mie îmi dai multe uși, Egberto de Bingen".

— Și cine dracu e acest Egberto de nu știu ce? — întrebă Brown.

— Cine e, nu. Cine era Egberto de Bingen. Era fratele lui Hildegard de Bingen, o stareță vizionară, cunoscută ca „sibila Rinului". Această femeie misterioasă a lăsat scrisă o viziune despre ereticii catari. Egberto, care era de asemenea călugăr, a fost primul care a respins catarismul în 1163. A stabilit contactul cu catarii la Bonn în 1150.

— Și ce are de-a face acest Egberto cu catarii?

— Pe urmă vă explic, înainte continuați cu istoria dumneavoastră despre conspirații — spuse Aaron.

— Unde rămăsesem...? A, da! Demaine susținu o conferință despre ce descoperise în carte, miercuri, 20 aprilie 1921, în Philadelphia. Puțin câte puțin, dezvălui investigațiile sale. În ziua următoare, 21 aprilie, la patru după-amiaza, Demaine susținu altă conferință la Societatea Filozofică Americană. Se intitula

Manuscrisul Voynich și ereticii. Actul avu mari repercursiuni între academicieni, pentru că textele descifrate de Demaine duceau la concluzia că apăruse o cometă în 1120 și că se produsese o eclipsă de soare în 1143, o ploaie de stele căzătoare în 1163 și o mare eclipsă de lună în 1244.

— Are semnificația sa. În 1120, apariția cometei marchează drumul predicilor lui Petru de Bruis din valea Ródano până la Languedoc; eclipsa de soare din 1143 indică lumina sau stabilirea ereziei catare în Occident; marea ploaie de stele căzătoare din 1163 indică răspândirea mesajului ereziei și primul semnal dat de Eckbert de Schönau, care inventează cuvântul „catari" și eclipsa de lună din 1244, care a avut loc exact pe 2 martie, semnifică venirea întunericului, simbolizată de capiturea castelului Montségúr. Petru Roger de Mirapeis a negociat un armistițiu cu comandantul și cavalerul cruciat Hugues des Arcis. Miercuri, 16 martie, patru sute de eretici au fost arși de vii la picioarele versantului de Montségur, din ordinul cruciatului Hugues de Arcis — răspunse profesorul în timp ce printr-un gest îi indică lui Brown să continue cu relatarea sa.

— Bine... În noaptea de 21 aprilie 1921, Demaine hotărî să sară de la fereastra camerei sale din hotelul Bellevue, care era la etajul nouăsprezece. Departamentul Poliției din Philadelphia a semnalat că cel mai ciudat lucru la acest caz era că Demaine a lăsat urme de unghii pe cerceveaua ferestrei, ca și cum ar fi încercat să se prindă, în loc să se arunce de la ea. Într-unul din buzunarele pantalonilor găsiră un octogon desenat pe o hârtie. Polițiștii erau convinși că William Demaine nu s-a sinucis, ci că a fost aruncat de la fereastră — explică Brown în timp ce sorbea din cafeaua sa, deja rece. Următoarea persoană de pe listă este un anume Roland Grubber, profesor de Filologie la Universitatea din Pennsylvania și prieten cu William Demaine. Grubber se ocupase de publicarea descoperirilor lui Demaine și era un expert în sisteme de descifrat... — relata Brown când profesorul Avner îl întrerupse din nou.

— Grubber a explicat într-o carte cifrurile pe care le-a folosit călugărul Roger Bacon ca să scrie *Manuscrisul Voynich.* Se pare că Grubber era expert în stenografie și, pentru asta, Demaine avea nevoie de el.

— Ce e ste-no-gra...? — întrebă Brown.

— Ste-no-gra-fi-e. În școlile din Roma se învăța scrisul stenografic pentru că era o unealtă de lucru foarte utilă pentru a transcrie conversațiile și discursurile relevante. În secolul XII a dispărut, deorece se considera că este o formă de scriere ermetică, asociată cu ritualurile secrete, cu vrăjitoria și cu sectele eretice — explică profesorul.

— Se pare că Grubber a descoperit ceva în *Manuscrisul Voynich* ce nu a ajuns să dezvăluie. Pe 16 septembrie 1923, cineva a intrat în camera sa din campusul universitar și și-a făcut de cap cu el.

— La ce vă referiți? — întrebă interesat bibliotecarul, în timp ce observa cum reporterul fixa cu privirea un raport medico-legal.

— Vreun psihopat i-a perforat cu niște cuie nervii medieni de la ambele mâini și i-a străpuns nervii plantari ai picioarelor cu un alt cui. Înainte de asta, Grubber

a fost biciuit oribil cu un soi de crăvasă cu sfere de metal în vârf. I-au fost dislocati omoplații și umărul. Cadavrul prezenta o rană de cam patru centimetri la inimă, făcută cu un obiect foarte ascuțit...

— Provocată de legionarul roman Longinus... — mormăi bătrânul bibliotecar cu voce scăzută în timp ce se îndrepta spre ziarist — : Știți cine a murit exact la fel ca Grubber? Un om a fost asasinat în același mod în anul 33 era noastră și numele său era Iisus Christos. A suferit în timp ce se lupta cu *patibulum*-ul, grinda orizontală a crucii, care cântărea în jur de patruzeci de kilograme și care apoi se monta în *stipes* sau *supplicium*, partea verticală care era partea cea mai grea a Calvarului. — Jack Brown, care încerca să se remonteze în scaunul său, păstră o tăcere de mormânt în fața acestor cuvinte: era clar că moartea lui Grubber făcuse parte dintr-un ritual. Aaron se îndreptă către el și îl întrebă cu precauțiune — : Avea cadavrul lui Grubber vreun octogon de hârtie?

— Lăsați-mă să-mi verific notițele... Să vedem... Nu, nu avea nicio hârtie în buzunare. De data aceasta asasinul a desenat octogonul pe jos cu propriul sânge al lui Gubber — răspunse Brown.

— Următoarele două victime prezintă similitudini, curios, dat fiind că amândoi erau preoți sau călugări sau ceva asemănător — spuse ziaristul de la *Globe* —. Părintele Theodore Petersen a fost asasinat în Washington DC în septembrie 1931 și părintele O'Neill a fost asasinat în Virginia în decembrie, același an.

— E ciudat... — remarcă Aaron. Asta ar putea pune capăt teoriei dumneavoastră a conspirației. Dacă erau catolici, asasinatul ritual despre care v-a vorbit Hershaw, nu avea motive să existe.

— Nu sunt de acord cu dumneavoastră, profesore, pentru simplul motiv că ambii preoți au avut legături cu *Manuscrisul Voynich* și această circumstanță ne permite să ne gândim că ar putea fi vorba despre o conspirație — răspunse Brown —. Părintele Petersen era profesor la Universitatea Catolică a Americii, în Washington. Se știe că prelatul a menținut un fel de relație cu colecționarul rus, proprietarul cărții, sau cu unele din rudele sale, posibil cu soția sa. Părintele Petersen a finanțat cu donații două copii ale cărților pentru a le putea studia și a dăruit una dintre ele părintelui O'Neill, un călugăr benedictin ce era profesor la Colegiul St. Paul, în Laurenceville, Virginia. O'Neill a publicat descoperirile sale despre *Manuscrisul Voynich* într-o revistă în 1931, cred că a fost în februarie. Părintele Petersen a fost găsit strangulat în septembrie, același an, pe o bancă din Constitution Gardens, iar părintele O'Neill a fost găsit mort trei luni mai târziu, atârnat de o sfoară în clopotnița campusului universitar.

O scurtă lovitură în ușă întrerupse relatarea lui Brown. Profesorul Avner se ridică greu din fotoliul unde era așezat și se îndreptă spre ușă, trase zăvorul și o deschise. Pe cealaltă parte era Milo Duke, asistentul său.

— Intră, Milo — îl invită Aaron —. Vreau sa ți-l prezint pe domnul Jack Brown, un ziarist de la *Boston Globe*.

— Îmi pare bine — spuse asistentul în timp ce îi întindea mâna bărbatului care era așezat cu mai multe carnețele de notițe pe el.

— Milo e asistentul meu de doi ani și mi-e de mare ajutor în sarcina dură de a clasifica informația pe care am cules-o în investigațiile mele despre *Manuscrisul Voynich*. E de încredere — precizează bibliotecarul în fața privirii lipsite de încredere a ziaristului.

— Mă scuzați că nu mă ridic, dar așa am toate notele aranjate — spuse Brown. După ce Duke se așează mai departe de ei, ziaristul continuă cu relatarea sa —: Să vedem... Acum e rândul lui James Fielding, asasinat în august 1945. Fielding era un avocat expert în criptografie care publicase mai multe cărți importante despre acest subiect. Una dintre ele era un volum despre istoria criptografiei și se axa pe epoca medievală — spuse Brown în timp ce îi cerea lui Duke altă ceașcă de cafea.

— S-ar putea face rost de un exemplar din această carte? — întrebă bibliotecarul.

— Originalul se găsește la Biblioteca Britanică din Londra. Fielding a fost cel care a publicat-o. Poate prin contactele dumneavoastră ați putea obține o copie, profesore.

— Se poate. Am un prieten care lucrează în departamentul de conservare al Bibliotecii Britanice. O să-mi notez să-l sun.

— Nu încape nici cea mai mică îndoială că Fielding era un expert în criptografie. A ajuns să scrie inclusiv o carte despre cifrurile secrete pe care le-a folosit William Shakespeare în operele sale. Ia uitați, iar mă întâlnesc cu explicații de criptografie pe care nu le înțeleg... observă Brown.

— Nu vă faceți griji. Un prieten de-al meu lucrează pentru NSA, o să-l consultăm și el ne va putea explica toate astea într-un limbaj pe care să îl înțelegem — lămuri profesorul. Vă rog, continuați.

— James Fielding s-a sinucis trăgându-și un glonț în cap în 11 august 1945, la două zile după ce Statele Unite au lansat în Nagasaki cea de-a doua bombă atomică.

— Nu ați spus înainte că a fost omorât? — întrebă profesorul.

— Da, așa a fost. Poliția a spus că rana provocată de glonț era prea în spate ca să fie vorba despre o sinucidere. Într-unul din buzunare avea un octogon de hârtie, dar cel mai ciudat dintre toate este că Fielding a lăsat scrisă o frază pe o foaie de hârtie pe care a ascuns-o într-o carte din biblioteca sa: „Cheia este în această carte.", dar nu știu la ce carte făcea aluzie. Poate se referea la *Manuscrisul Voynich*.

— Sau la cartea sa de cifruri care se află la Londra — punctă Aaron.

— Ultimele două persoane de pe listă sunt William Friedman, omorât în 1947 în Virginia, cum v-am spus înainte, și George Tiltman, un fost militar britanic, prieten cu Friedman și expert în spargeri de coduri și cifruri, care a fost ucis în iunie 1950 în Surrey, Anglia. Acest ultim caz a fost cel mai dificil de investigat, din cauză că a trebuit să solicit informații la Scotland Yard și adevărul e că nu au niște arhive istorice foarte organizate — explică ziaristul. În 1929 Fridman a fost numit director al Serviciului Secret de Semne, anterior NSA. Se făcuse foarte

cunoscut spărgând codurile mașinilor cifrate ale armatei Statelor Unite, pentru a demonstra în acest mod că erau vulnerabile. Dar Friedman, după cum v-am spus înainte, si-a câștigat reputatia în special pentru că a spart codul mașinii cifrate japoneze cunoscută ca „Púrpura". Japonezii începuseră să o utilizeze la finele anilor treizeci pentru comunicațiile militare. Se numea „97-shiki oobun Inji-ki" sau, mai simplu, „mașină alfabetică de scris '97". În 1940, echipa lui Friedman a reușit să spargă codurile sale. Când s-a terminat războiul, Friedman s-a dedicat din nou investigării *Manuscrisului Voynich*, dar, în 1947, a fost găsit mort în casa sa din Virginia. Cineva îl torturase, și la fel ca restul victimelor, avea în mâna sa stângă un octogon de hârtie.

— A reușit cineva să vadă rezultatele investigațiilor lui William Friedman despre *Manuscrisul Voynich*? — întreba profesorul Avner.

— Nu cred. Se pare că au dispărut sau că asasinul a luat toate informațiile pe care le-a găsit în casa lui Friedman despre carte: notițele sale, însemnările, carnețelele, tot — răspunse Brown. Ultimul de pe lista mea e un fost militar britanic, George Tiltman, prieten de-al lui Friedman, cum v-am spus anterior. Fusese general și, după retragerea sa și împins de Friedman, s-a dedicat studiului *Manuscrisului Voynich*, dar nu dintr-un punct de vedere criptografic, ci dintr-o perspectivă istorică. A studiat personalitatea a doi bărbați, Dee și Kelley, care au trăit acum mulți ani.

— John Dee și Edward Kelley. Doi dintre proprietarii *Manuscrisului Voynich* — preciză Aaron.

— Cine era Edward Kelley? — întrebă Brown?

— După tot ce îmi spuneți, ar trebui sa citiți vreo carte despre codice, acum că văd că vom colabora — răspunse Aaron Avner. Lui Brown i se luminară ochii în fața unei asemenea perspective. Între timp, Milo Duke continua să păstreze tăcerea în fundul biroului.

— E un tip aici, în Yale, numit Samuel Brumball, care a demonstrat o teorie despre carte și Tiltman afirmând că nu era întrutotul corectă — încercă să explice ziaristul.

— Efectiv, Samuel Brumball e profesor de Filozofie Medievală aici la Yale. E un bun prieten de-al meu — confirmă bibliotecarul.

— Păi militarul englez nota că teoriile prietenului dumneavoastră nu erau intru-totul adevărate. Tiltman spuse literalmente: „Teoriile lui Brumball sunt ambigue și nu se pot susține științific". Asta a fost exact ce a zis. În 1950, Tiltman a suferit un accident de vânătoare la reședința sa din Surrey. Se pare că, în timp ce vâna fazani, a fost împușcat de arma pe care o ținea în mâini. Ceea ce nu inceteaza a fi ciudat, dat fiind că Tiltman era miliar, expert în arme și un excelent vânător. E greu de crezut că l-a împușcat un glonț accidental și că asta l-a smuls din rădăcini — explică Jack Brown.

— Era vreun octogon pe-aproape?

— Da. Era marcat cu un cuțit sau cu un briceag pe scoarța unui arbore apropiat locului unde a apărut cadavrul lui Tiltman. Poliția din Surray a conchis că ar fi vorba despre o moarte accidentală și a închis cazul. Și am terminat cu lista.

Aaron Avner privi ceasul de pe perete și propuse să iasă să ia prânzul pentru a continua după-amiază conversația. Duke, asistentul bibliotecarului se scuză din cauza muncii.

— Trebuie să fac încă multe fișe ale noilor manuscrise din secolele XVII și XVIII care au sosit săptămâna aceasta, profesore. Îmi pare rău că nu vă pot însoți — se scuză tânărul în timp ce strângea mâna lui Jack Brown.

***

New York

Părintele Emery Mahoney, de orgine irlandeză, era chipeș și tânăr, avea un pic mai mult de patruzeci de ani și un bun comportament. Aparținea ordinului iezuit. Fără gulerul înalt, putea trece a tipicul agent de bursă, alb și anglo-saxon de pe Wall Street. Mahoney venise în orașul zgârie-norilor pentru a munci în școlile din Harlem, ajutându-i pe copiii defavorizați. Succesele sale în materie educativă îl purtaseră să țină conferințe prin toată țara. În final, ca recompensă, părintele Mahoney fu destinat catedralei Sfântul Patrick pentru a-i servi ca ajutor decanului.

Își petrecea timpul plimbându-se prin acel templu neogotic, pe care James Renwick îl proiectase în 1858, sau refugiat în lectura Evangheliilor, sub falsele acoperișuri ale unuia dintre turnurile catedralei, la cinci metri înălțime. În timp ce citea, auzea traficul zgomotoasei Fifth Avenue. Pentru Mahoney, catedrala, cu deambulatoriul său, cu capelele radiale și oratoriul Fecioarei Maria, se transformase în vizuina sa. Acum, vechile sale sarcini cu copiii din Harlem se transformaseră în vizite la milionari ce locuiau în apartamente elegante din Park Avenue, Fifth Avenue sau Central Park. Schimbase copiii problematici din Harlem pe gustări copioase la care îl invitau membrii exclusivistei și bănoasei înalte societăți newyorkeze, cu scopul de a-i convinge să doneze fonduri pentru catedrala Sfântul Patrick. Acum, părintele Mahoney părea mai mult un încasator al Domnului decât un preot de cartier.

O voce feminină provenind din templu rupse tăcerea lecturii sale. Era sora Caterina, una dintre călugărițele care îl ajutau în sarcinile de la catedrală.

— Părinte Mahoney, părinte Mahoney! — strigă călugărița.

— Da, sunt aici, sus. Acum cobor — răspunse preotul. Coborî pe îngusta scară în spirală și se întâlni cu călugărița.

— Părinte, veniți în grabă la reședință. Tocmai a venit un trimis de la Vatican care dorește să vorbească cu dumneavoastră — spuse sora Caterina.

— Bine, acum vin, soră — răspunse.

Părintele Mahoney traversă rapid bulevardul, întesat de taxiuri galbene. Era evident că se observau orele sale dedicate exercițiului fizic. La intrarea în reședință, casa sa în ultimii cinci ani, salută portarul, pe părintele Nicolas.

— Știți dacă e cineva care mă așteaptă, părinte Nicolás? — întrebă Mahoney.

— Da, vă așteaptă în sufragerie. E gol până la ora cinei. Acolo veți putea vorbi liniștiți — răspunse bătrânul.

Părintele Mahoney se îndreptă spre sufragerie. Parcurse holurile largi, acoperite de covoare, cu pereții îmbrăcați în panouri de lemn, ale rezidenței iezuiților. La intrarea în cameră, putu doar să zărească o umbră împotriva luminii. După aceea, chipul și vocea trimisului Vaticanului începură să îi devină familiare.

— Bună ziua, părinte Mahoney — salută vocea. Preotul îl identifică imediat pe noul sosit.

— Bună ziua, monseniore — răspunse părintele Mahoney după ce făcu o scurtă reverență în fața monseniorului Przydatek și sărută inelul episcopal.

— Am ordin să vă predau acest plic — spuse episcopul în timp ce îi întindea un plic pecetluit cu un sigiliu care Mahoney îl identifică rapid. La încercarea de a-l deschide, episcopul Przydatek îl opri — E mai bine să îl deschideți după ce plec. Înăuntru sunt toate instrucțiunile pe care trebuie să le urmați — spuse.

Apoi noul venit părăsi în liniște camera și dispăru. Mahoney nu încercă să îl urmeze, deja știa ce avea de făcut. Tocmai fusese convocat al cincilea membru al Cercului Octogonus. Monseniorul Przydatek, urmând ordinele precise ale Eminenței sale, cadinalul August Lienart, înmânase deja respectivele plicuri părintelui Carlos Reyes, părintelui Italo Jacobini, părintelui André Lamar și părintelui Wilhelm Ter Braak.

În Laja, un micuț sătuc din podișul bolivian, părintele Reyes ajuta indigenii, ținându-le cursuri despre sănătate și igienă. Când Przydatek ajunse la frumoasa biserică din sat, din secolul XVII, cea mai veche din Bolivia și odinioară sediu al episcopiei, părintele Reyes era cu un grup de copiii pe care îi învăța să planteze roșii în livadă. Trimisul lui Lienart înmână plicul și dispăru.

În zilele dinainte dusese la bun sfârșit aceeași sarcină în satul italian Montalcino; acolo, în abația romanică benedictă Sfântul Antimus, din secolul XI, părintele Jacobini se afla în chilia sa, în liniște, citind Sfintele Scripturi, când superiorul deschise micuța fereastră a ușii de lemn și lăsă să cadă plicul sigilat.

În frumoasa abație Sfântul Martin din Canigo, din secolul XI, aflată într-o stâncă de granit sub muntele Canigo, în plini Pirinei Orientali, părintele André Lamar se chinuia încercând să restaureze un codice din secolul XVII. Părintele Lamar era un adevărat expert în cărți vechi; frații săi de la abație erau siguri că daca nu ar fi ales hainele preotești, ar fi fost un mare profesor în vreo universitate europeană. În timp ce se chinuia să coasă un șort din piele de miel, superiorul său îl întrerupse din muncă, venise un trimis al Vaticanului ca să îi înmâneze un mesaj.

Al patrulea membru al Cercului Octogonus căruia monseniorul Przydatek îi înmânase plicul era părintele Wilhelm Ter Braak. Călugărul benedict era poate cel mai fanatic dintre toți membrii Cercului și căruia îi plăcea cel mai puțin să trateze cu secretarul lui Lienart. Ter Braak, un olandez cu barba blondă și care se apropia de cincizeci de ani, avea deja câteva decade de când făcea parte din Cerc. Dacă nu primea niciun ordin de la Lienart, își petrecea orele în chilia sa de la mănăstirea Sfânta Maria, din orașul polonez Krzeszów, biciuindu-se și așezându-și brâuri de păr țepos sub hainele preoțești pentru a-și pedepsi trupul și sufletul sau cântând la orga cu mai mult de 6.600 de tuburi. Pentru părintele Ter Braak, muzica acelei orgi și mesajele cardinalului Lienart erau unicele lucruri care îl distrăgeau de la viața mistică pe care o petrecea în mănăstire.

Încă mai rămâneau trei plicuri de înmânat: unul în Spania și două în Germania. Părintele Septimus Alvarado trăia încă de câțiva ani în mănăstirea Sfânta Maria din Irache. Data din anul 958 și crescuse datorită protecției din partea Coroanei de Navarra și a trecerii pelerinilor care se adăposteau la Santiago de Compostela. Părintelui Alvarado îi plăcea să îi ajute pe tinerii pelerini, sosiți din toate colțurile lumii, când treceau pe la mănăstire, epuizați, dar plini de o profundă credință care le dădea forță în lungul lor pelerinaj până la orașul galician. Ultimele două plicuri îl conduseră pe monseniorul Przydatek în Germania. Părintele Eugenio Cornelius trăia în abația benedictă Ettal, din secolul XIV, situată în nordul Alpilor bavarezi și își dedica timpul orațiunilor și restaurării frescei lui Johann Jacob Zeiller, care decora cupola cu dublu acoperiș a templului. Părintele Demetrius Ferrell, din ordinul capucinilor, ducea o viață contemplativă în sanctuariul Mariei Ajutătoarea, în inima Passau-lui. Petrecea timpul curățând și dând luciu magnificei lămpi pe care împăratul Leopold o dăruise templului în 1676, plină de îngeri, vulturi și însemne reale. Părintele Demetrius Ferrell închidea Cercul Octogonus.

O dată înmânate cele opt plicuri, veni momentul ca monseniorul Przydatek să se întoarcă la Vatican și să îl informeze personal pe cardinalul August Lienart că misiunea încredințată a fost îndeplinită.

***

New Haven, Connecticut

Sala de lectură a Bibliotecii Beinecke se deschidea la lumina grădinii japoneze pe care o proiectase arhitectul Isamu Noguchi. Conform acestuia, cercul de marmură albă așezat în grădină, reprezenta o circumferință magnetică, un soi de inel de energie. Cubul simboliza rămânerea într-un punct de echilibru. Pe Jack Brown imaginea îl liniștea și avea nevoie de liniște pentru a se confrunta cu lectura dură pe care profesorul Avner i-o încredințase. În acea mapă roșie erau depozitate ordonat progresele și descoperirile pe care le făcuse bibliotecarul în studiul său despre *Manuscrisul Voynich*.

„Trebuie să învățați fiecare dată care apare scrisă în această mapă. Dacă mi se întâmplă ceva sau sufăr vreun accident, trebuie să continuați munca de a investiga parcursul acestei vechi cărți. Încercați să cunoașteți codicele, dedesubturile sale și ce acestea vor să vă arate, ca și cum ați fi o bătrână vrăjitoare care observă măruntaiele unui miel viu. Am nevoie ca cineva să știe aceleași lucruri ca și mine în caz că dispare această mapă. Închideți-vă în sala de lectură a bibliotecii și nu nu ieșiți de acolo până nu ați învățat tot", îi ordonase profesorul Avner. Și acolo se afla, așezat, fără a putea fuma sau bea cafea. Observa ciudata grădină japoneză, încercând să nu fie distras de la extinderea cunoștințelor sale.

— Să începem... — își spuse Brown înainte să deschidă mapa.

— „Distrugerea mănăstirilor engleze din ordinul regelui Henric al VIII-lea trebuia să fie înțeleasă ca o formă în plus de ruptură față de puterea papală a Romei. Călugării fuseseră numiți „marea armată permanentă a Romei" în Anglia, ceea ce nu era pe placul monarhului. În toamna anului 1537, Anglia asistase la începuturile căderii călugărilor. Din vreun motiv, posibil din cauza puterii lor, pe aceștia nu i-a afectat Actul din 1536. Un an mai târziu după Pelerinajul de Mulțumire abia se mai amintea de desființarea mănăstirilor, exceptându-le pe acelea care au trecut în mâinile regelui prin cedarea superiorilor lor. Instrucțiunile date agenților regali erau destul de clare: trebuiau, prin toate metodele cunoscute, să îi facă pe călugări „dornici de a fi de acord și de a hotărî" propria lor stingere. Doar când cei însărcinați au descoperit „unii dintre acei lideri și mănăstiri, atât de încăpățânați împotriva dizolvării, atât de potrivnici și încăpățânați încât nu-și mai dădeau seama ce e rezonabil" pentru a decide cu semnătură și sigiliu propria sentință la moarte, agenții au fost autorizați de către regele Henric al VIII-lea „să pună stăpânire pe mănăstiri" și pe proprietăți, cu forța. Așa au și făcut, iar doctorul Layton le-a ordonat soldaților și agenților regelui să-i amăgească pe stareți și abați. Între 1538 și 1539, vreo sută cinzeci de mănăstiri au negat semnarea sfârșitului lor și încredințarea patrimonului și proprietăților sale regelui Henric al VIII-lea. În toamna anului 1539, monarhul a ordonat executarea abaților de Glastonbury, Colchester și Reading. În 1540, abațiile și mănăstirile cele mai importante din Anglia deja fuseseră mistuite de flăcări și nu mai rămâneau din ele decât ruine. Aproape o mie opt sute de călugări și o mie cinci sute șaizeci de călugărițe fuseseră expulzate din mănăstirile și bisericile lor, obligate să îmbrățișeze noul anglicanism sau să abandoneze proprietățile Angliei. În timp ce se întâmplau acestea, Henric al VIII-lea îi ordonă favoritului său, ducele de Northumberland, să pună sechestru pe toate obiectele de valoare și să ardă orice carte sau manuscris care putea fi calificat ca fiind eretic sau blasmefic. În timpul unei razii, nobilul găsi o carte ciudată, al cărui text era dificil de citit, dar ducelui i-a atras atenția pentru că era ilustrată cu imagini de femei dezbrăcate care făceau baie în niște cuburi de apă, plante ciudate și stele care se roteau. Un oficial al regelui Henric al VIII-lea se pregătea să o arunce pe rug, dar ducele de Northumberland il opri. Nobilul știa că dacă ducea cartea la curte, ar fi sfârșit în foc, așa că, mânat de ideea de a o încredința pe viitor unui savant care ar putea-o

descifra, o dădu în custodia unui episcop. Călugărul hotărî să o ascundă în abația cisterciană din Rievaulx, în Yorkshire, unde călugării făcuseră un jurământ de tăcere. Călugărul ascunse *Manuscrisul Voynich* sub o lespede grea în nartex, foarte aproape de calorifer, din acest motiv cartea s-a conservat în stare bună."

Brown continua să ia notițe pe un carnețel, încercând să stabilească traeul cărții, pe măsură ce citea *dossier*-ul profesorului Avner.

„Ducele de Northumberland a uitat de descoperirea sa și, la moartea episcopului, cartea a fost scoasă din ascunziș și depozitată în mormântul său. Când Elisabeta I, fiica lui Henric al VIII lea și a Annei Boleyn, a urcat la tronul Angliei în 1558, dădu ordin să fie jefuite mormintele de origine catolică, cu condiția ca al lor conținut să fie împărțit cu Coroana. Se pare că unul dintre cei care le prădau s-a ales cu *Manuscrisul Voynich* și cu două sfere ciudate de fildeș goale, pe care a hotărât să le schimbe într-o tavernă pe o carafă de vin. Prima sferă conținea un praf roșu, iar cea de-a doua, un praf alb. Cele trei obiecte au rămas la tavernă timp de un an, până când Edward Talbot le-a descoperit. Fără să manifeste nici cel mai mic interes pentru ele, a reușit să se aleagă cu *Manuscrisul Voynich* și cu cele două sfere pentru o liră. Talbot era prieten cu John Dee și așa cartea a ajuns în mâinile sale."

Jack Brown se opri din lectură pentru a căuta din nou în dossier-ul profesorului Avner foaia despre Edward Talbot, de asemenea cunoscut ca Edward Kelley. A găsit rapid o foaie albastră cu textul „EDWARD KELLEY (1555-1597), primul proprietar al *Manuscrisului Voynich*".

„Edward Kelley, al cărui adevărat nume era Edward Talbot, se născuse în Worcester. Imaginea sa oscila între fața de înțelept și cea de escroc. Pe de o parte, există documentație din acea epocă în care se asigură că Kelley era un mare înțelept care reușea să transforme fierul în aur și, pe de altă parte, că era un escroc neînsemnat căruia îi plăcea să înșele regii și țăranii, soldații și cârciumarii. Se știe că a profesat ca notar în comitatul Lancaster și că a trebuit să fugă din cauza falsificării de documente de proprietate și a certificatelor de deces pentru a obține pensiuni și moșteniri străine. După ce a fost arestat, i-au fost amputate urechile, după care a fugit în Wales. Acolo a reușit să supraviețuiască datorită faptului că le arăta călătorilor și călugărilor o carte pe care nimeni nu era în stare să o citească, e posibil să fi fost *Manuscrisul Voynich*. Cineva l-a întrebat dacă era în stare să o citească, la care a răspuns afirmativ în timp ce explica cum cartea povestește despre forma simplificată a transformării în aur a oricărui tip de metal."

„În 1582, Kelley îl cunoaște pe înțeleptul John Dee, cu care stabilește o strânsă relație când îi spune că e capabil să vorbească cu morții și cu fantomele. Între anii 1582 și 1584, Dee și Kelley se dedică vorbitului cu un glob de cristal pentru a încerca să cunoască secretul Universului, fără rezultate notabile. La finele anului 1584, începutul anului 1585, Kelley îl convinge pe Dee să plece din Anglia, dat fiind faptul că încă avea chestiuni restante cu justiția. Împreună străbat Polonia și Boemia și trăiesc din înșelăciuni, dându-se drept magi și hipnotizatori capabili să vindece orice durere. După cum se pare, *Manuscrisul Voynich* se afla deja în

puterea lui Kelley când acesta a fugit din Lancaster în Wales. În Praga au ajuns zvonuri la urechile ambilor englezi că Rudolf al II-lea, împărat al sacrului Imperiu Roman, era interesat de ocultism, magie și alchimie."

„Odată cu trecerea săptămânilor, Edward Kelley începu să cheltuie din banii pe care îi obținuse în taverne și bordeluri în timp ce se lăuda sus și tare că este capabil să transforme orice tip de metal în aur. Povestea a ajuns la urechile doctorului Hagecius, medic personal al lui Rudolf al II lea, care a spus că a fost martor direct la o așa uimitoare transformare. Era clar că mințea. Deși John Dee nu vroia să continue să îl înșele pe împărat, Edward Kelley își dorea să câștige bani ușor și repede. Rudolf al II lea îl numi cavaler de Boemia, îi oferi găzduire la palat și îi decernă onoruri, pământuri și bani. Cu trecerea timpului, Rudolf al II lea începu să se impacienteze nevăzând rezultatele promise de Edward Kelley, dar înainte de a se pune la îndoială cunoștințele sale, englezul încercă să fugă cu *Manuscrisul Voynich*, la finele anului 1591."

„Kelley a fost capturat două zile mai târziu și Rudolf al II lea a dat ordin să fie întemnițat în obscurul castel Zobeslau. Rămânea în libertate doar dacă era capabil să-i explice împăratului ce însemna acea misterioasă carte. Situația se agrava pe măsură ce creștea nerăbdarea monarhului. Kelley, în fața presiunii lui Rudolf al II lea, hotărî să încerce să fugă înca o dată, dar în fuga sa, omorî un oficial al împăratului. Reținut din nou, de data asta pentru crimă, a fost întemnițat la castelul Zerner. Timp de șase ani de detenție a scris un tratat despre alchimie și i l-a trimis lui Rudolf al II lea ca dar, însă, cu toate astea, a rămas închis."

„John Dee i-a scris o scrisoare reginei Elisabeta pentru ca aceasta să intervină pentru Edward Kelley în fața împăratului Rudolf al II lea, dar aceasta nu i-a răspuns la petiție. Într-o noapte, Kelley a încercat să evadeze printr-o fereastră a castelului, dându-și drumul pe o funie veche. Nenorocul a făcut ca funia să se rupă din cauza greutății lui Kelley și ca acesta să cadă într-un șanț și să-și rupă piciorul stâng în trei locuri diferite. Cum în secolul XVI de-abia exista asepsie medicală, membrul inferior al lui Edward Kelley începu să se cangreneze, ceea ce a provocat o septicimie care i-a invadat tot trupul. În dimineața zilei de 1 noiembrie 1597, gardianul închisorii găsi corpul lipsit de viață al lui Kelley. *Manuscrisul Voynich* dispăruse."

Jack Brown continua să citească în sala de lectură a bibliotecii Beinecke în timp ce noaptea se așternea peste oraș. Ziaristul privi ceasul său și se îndreptă spre bibliotecară.

— Profesorul Avner a dat ordine ca dumneavoastră să puteți continua aici, în sala de lectură, inclusiv dacă trebuie să închidem — spuse femeia.

Brown ridică brațele pentru a se întinde și se întoarse pe scaunul său. *Dossier*-ul lui Aaron Avner era doldora de informații despre *Manuscrisul Voynich*. „Bătrânul și-a făcut bine temele", gândi Brown în timp ce deschidea dosarul aferent celui de-al doilea proprietar al cărții și asociat al lui Edward Kelley. Pe pagina

de titlu apărea scris de mâna profesorului Avner: „JOHN DEE (1527-1609), al doilea proprietar al *Manuscrisului Voynich*".

„John Dee s-a născut în data de 13 iulie 1527 la Londra. Tatăl său, Roland Dee, era croitor la curtea lui Henric al VIII-lea, iar mama sa, Jane Wild, slujnică la palat. La opt ani a intrat la școala din Essex și la cincisprezece era deja un eminent student la Cambridge, unde strălucea în special la latină, greacă, filozofie și aritmetică, deși a ajuns să stăpânească și astronomia, magia și alchimia. În februarie 1546, la doar nouăsprezece ani, a început să studieze astrele cu un sistem pe care chiar el îl inventase. Din cauza obscurității care învăluia Anglia în acea epocă în sfera științelor, Dee hotărî să călătorească la minunatul Bruxelles, unde a dezvoltat o bună relație cu cartograful Gerardus Mercator. La douăzeci și trei de ani, deja scrisese două volume importante despre matematică și se dedica susținerii de conferințe despre *Elementele* lui Euclid. După revenirea sa în Anglia, intră în serviciul ducelui de Northumberland și redactă o nouă operă despre forța astrelor. Moartea lui Eduard al VI lea și ascensiunea la tron a Mariei Tudor, *Sângeroasa*, ce era de credință catolică, a provocat presecutarea protestanților și căderea în dizgrație a familiei lui Dee. John Dee era moștenitorul micuței averi a tatălui său și cu această avuție vroia să se dedice întru totul investigațiilor sale, dar lovitura religioasă nefastă l-a împiedicat. Au trecut ani foarte grei în care tot ce fusese dedicat studiului cifrelor și științei se asocia cu doctrina cabalistică și, prin urmare, cu ereticii și cu diavolul. În mai 1555, John Dee fu reținut pentru delictul de „calcul" și deși o săptămână mai târziu a fost repus în libertate, toate cele ce îi aparțineau — obiecte, notițe, cărți — fuseseră puse sub sechestru și scoase la licitație."

„Există anumite date care fac public faptul că la începutul anului 1556 Dee i-a prezentat reginei Maria Tudor un proiect pentru a pune bazele unei mari biblioteci regale care trebuia să ofere protecție tuturor cărților care se publicau. Suverana a respins proiectul. Dee a obținut într-un final finanțare privată și și-a fondat propria bibliotecă, care a ajuns să adăpostească aproape patru mii de volume."

„A fost John Dee cel care a stabilit, bazându-se pe studiul astrelor, cea mai bună zi în care să aibă loc încoronarea lui Elisabeta ca regină a Angliei. La treizeci de ani ai săi, Dee era unul din oamenii de știință cei mai importanți din regat, dar de asemenea unul dintre cei mai săraci. În 1568 devine profesor de matematică a aceleiași regine Elisabeta, dar pe aceasta o interesa mai mult politica decât ideile pe care le emanau mințile lui Galileo, Kepler sau Tycho Brahe. Între anii 1576 și 1580, moartea i-a răpit-o pe cea de-a doua soție a lui Dee și pe mama sa. Studiile sale din acea epocă erau centrate pe reforma calendarului gregorian, adoptat de țările catolice după venirea lui Grigore XIII la tronul lui Petru. După călătoria sa în Polonia, Boemia și Praga, împreună cu Edward Kelley și moartea acestuia din 1597 în închisoarea din Zenner, John Dee s-a întors în Anglia. În 1596, regina Elisabeta l-a numit rector al Colegiului Creștin din Manchester cu unicul scop de a-l îndepărta de Londra. În 1605, ciuma a pus stăpânire pe Manchester cu

repeziciune și a răpus viața soției si a celor trei copiii ai lui Dee. În 26 martie 1609, John Dee moare complet singur, sărac și uitat în casa sa din Mortlake. Cărțile sale, notițele, mapele si invențiile au dispărut de pe fața Terrei."

Brown rămase pierdut în lectură. „Unde se află codicele?", se întreba în timp ce dădea pagini și pagini din *dossier*. Vocea lui Aaron Avner când intră, alături de un alt bărbat, în sala solitară de lectură, îi întrerupse gândurile.

— Domnule Brown, vi-l prezint pe bunul meu prieten Samuel Brumball, profesor de Filozofie Medievală, aici la Yale — spuse Aaron ca prezentare.

— Îmi pare bine — îi spuse Brown lui Brumball în timp ce îi întindea mâna.

Profesorii Avner și Brumball își traseră două scaune și se așezară la masa la care Brown citea.

— Ce s-a întâmplat cu cartea după moartea lui Kelley? — îl întrebă nerăbdător ziaristul de la *Globe* pe bibliotecar — Nu existau în acel timp tipii Octogonului? Și dacă e așa, cine proteja cartea? — întrebă Brown.

— Lăsați-ma acum să vorbesc eu — spuse Aaron în timp ce ridica mâna în semn de a-i cere liniște ziaristului —. Vă amintiți despre cartea pe care a scris-o Kelley în închisoare și pe care i-a dăruit-o lui Rudolf al II lea? La început s-a crezut că această carte era o traducere a *Manuscrisului Voynich*. Un neamț a publicat-o în latină cu titlul de *Eduardi Kellei duo egregii de lapide philosophorum in gratia filiorum hermetis in lucen editi* și a reeditat-o în 1676. Se pare că *Manuscrisul Voynich* a rămas în posesia ficei vitrege a lui Kelley, care i l-a dat lui Georg Barthlod von Breitenberg. Acest iezuit, cunoscut ca Pontanus, rector al catedralei Sfântul Vit din Praga și în realtitate cel de-al treilea proprietar al codicelui, era persoana însărcinată să achiziționeze cărți valoroase pentru Rudolf al II lea. Înainte de a muri, John Dee lăsă scrisă o scrisoare cu un mesaj misterios. Zicea ceva de genul: „Secretele lumii uitate, ale bogomililor urmăriți, de la Constantineo de Manánali, se găsesc în această carte."

— Și asta ce însemnătate are? — întrebă Brown?

De data asta răspunsul veni de la Brumball, unul din cei mari experți din lume în secte eretice medievale.

— Este clar că Dee se referă la bogomili, o sectă care a apărut în Bulgaria în secolul VIII. Bogomilii, germeni ai catarilor, erau cunoscuți ca succesori direcți ai paulicienilor, o sectă maniheană din Orientul Mijlociu care și-a atins apogeul în anul 660. Constantin de Manánali, șeful lor, a fost executat în 687 și paulicienii s-au răsculat împotriva Bizanțului și au ajuns să formeze un soi de stat independent care s-a menținut până în anul 752. Odată învinși, au fost izgoniți în Bulgaria, unde au fondat mișcarea bogomilă — răspunse Samuel Brumball.

— Eu întotdeauna am crezut că acei catari erau creștini — spuse ziaristul în timp ce dădea în continuare pagini din *dossier*.

— Bogomilii și catarii erau creștini într-o anumită formă. Acceptau dogmele conciliatoare, cartea lor era Evanghelia și se supuneau cultului Fecioarei, dar erau secte și papii îi tratau ca pe niște eretici. Paulicienii sunt diferiți. Începând cu

secolul IX, Biserica i-a considerat eretici. Se pare că în anul 1119 catarii au abandonat regiunea Balcanilor și s-au extins în nordul Italiei și în sud-estul Franței, în regiunea Languedoc. Cu ajutorul anumitor persoane puternice, ceea ce nu fusese mai mult decât o sectă s-a transformat în religia unui întreg popor în timp de jumătate de secol... — relata profesorul Avner când Brown l-a întrerupt din nou. Ziaristul lansa încontinuu întrebări în timp ce lua notițe dezordonat pe un carnet.

— Ce s-a întâmplat cu ei? Ce au pățit? — întrebă.

— În anul 1165 au fost condamnați pentru erezie într-un prim conciliu din ordinul papei Alexandru al III lea, dar abia în anul 1208 când, din ordinul papei Inocențiu al III lea, s-a decis lansarea unei cruciade împotriva lor. Acea sfântă cruciadă s-a transformat într-un carnagiu: bărbați, bătrâni, femei și copiii au fost trecuți prin sabie în numele adevăratei credințe. În 1250, sub pontificatul lui Inocențiu al IV lea, nu rămăsese nici măcar un catar pe teritoriul francez, dar, ciudat, doctrina lor a supraviețuit. S-a spus atunci că mai mulți înțelepți „perfecți", așa cum se numeau, au scris, utilizând un cifru secret, bazele lor, credințele și doctrinele, într-o carte care trebuia să fie apărată pentru posterioritate. Se poate ca acea carte să fi fost *Manuscrisul Voynich* — răspunse expertul în religii.

— Atunci, dacă asta ar fi adevărat, ar fi la fel ca și cum s-ar descoperi prima Biblie scrisă — observă Brown în timp ce respira adânc. Știa că aceea era o mare descoperire pentru un ziarist ca el și era sigur că ar fi revoluționat multe credințe și idei despre doctrinele impuse de Biserica catolică.

— Mai mult decât atât! E ca și cum catolicii ar descoperi un text scris de mână de către însuși Iisus Christos! — exclamă Brumball. Sunt sigur că nu multor lideri ai Vaticanului le-ar plăcea să se întâmple asta, ca și faptul de a fi dezvăluit secretul *Manuscrisului Voynich*.

— John Dee avea cifrul codicelui și cel mai ciudat dintre toate e că a luat secretul cu el în mormânt, poate ca să-l protejeze — interveni Aaron.

— Sau poate că John Dee era un urmaș al doctrinei catarilor — preciză Jack Brown.

— Se poate, dar acum ce trebuie să facem este să aflăm ce spune codicele. Asta ar fi suficient. Sunt deja orele douăsprezece. O oră bună pentru a ne retrage — spuse bibliotecarul dând ca finalizată reuniunea.

— Mi-ar plăcea să citesc ceva mai mult despre proprietarii codicelui, dacă nu aveți nimic împotrivă, profesore — spuse Brown ca scuză în timp ce își lua la revedere de la profesorul Avner și de la profesorul Brumball.

— Sunați-mă dacă doriți mai multe informații despre catari — spuse Samuel Brumball înainte de a ieși.

— Da, așa voi face.

Jack Brown rămase în sala mare de lectură, solitară și iluminată doar de reflexele reflectoarelor provenind din grădina japoneză. Un zgomot îi întrerupe gândurile.

— M-ați speriat de moarte, profesore spuse ziaristul când îl văzu pe Aaron intrând din nou în sală.

— Înainte să plec aș vrea să vă cer ceva, iubite Brown. Am nevoie să mergeți dumneavoastră la Keele, în Anglia, și la Dublin. Am trimis informații despre codice la doi prieteni de-ai mei și vreau să vorbiți cu ei. Nu vroiam să vă spun de față cu Brumball pentru a nu-l pune în pericol. Nu spuneți nimănui că veți pleca. Ce trebuie să vă spună prietenii mei despre codice este foarte important. Notați totul și sunați-mă imediat cum ajungeți — spuse Aaron.

— Nu pot pleca în călătorie nicăieri. Am timp, dar nu am bani. De ce nu îl trimiteți pe asistentul dumneavoastră, pe acel Milo Duke? — protestă Brown.

— Nu este pregătit. Dumneavoastră sunteți ziarist și aveți mai multă experiență în a distinge ce e important și ce nu în informațiile ce vă vor fi date despre *Manuscrisul Voynich*. Pe de altă parte, nu vă faceți griji din cauza cheltuielilor. Eu am bani, dar nu am timp. Mă voi ocupa de cheltuielile dumneavoastră în Anglia și Irlanda — comentă bibliotecarul pentru a-l liniști pe ziarist.

— Inclusiv cheltuielile pe whisky? — întrebă Brown.

— Vă voi plăti tot whiskyul pe care sunteți în stare să-l beți, dacă vă întoarceți sănătos și în siguranță. Aveți multă grijă, amice Brown.

— Voi avea, profesore. Voi avea — spuse în semn de la revedere, în timp ce profesorul se îndepărta pe hol înspre întuneric.

Noaptea căzuse peste New Haven.

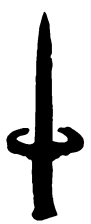

Cetatea Vaticanului

Lienart rămânea în fața oglinzii, în liniște, în timp ce îl lăsa pe abilul Rainiero Falcinelli să îl măsoare. Croitorul mânuia cu rapiditate boldurile, pe care le fixa între buze. Croitoria sa, aflată la numărul 40 al străzii Borgo Pius, la câțiva metri de piața Sfântul Petru, îmbrăca papi, cardinali și episcopi de mai mult de jumătate de secol. Lui Falcinelii, a treia generație de croitori, îi plăcea să se ocupa personal de cardinalul August Lienart, care îl definea ca pe "Christian Dior-ul Sfintei Mame, Biserica" și se prea poate să fi fost întocmai. Acea poreclă îi plăcea. Alimenta ego-ul croitorului și odată cu asta, reducea posibila factură.

Aici, între țesături de catifea, mătase purpurie, pânză și lână, un înalt membru al curiei putea să afle de ultimele bârfe care circulau pe culoarele Palatului Apostolic. Croitoria Falcinelli era pentru înalții membri ai curiei ca un coafor de cartier pentru femei, care stăteau la curte cu mai mulți vecini. Monseniori, eminențe și funcționari ai Secretariatului de Stat își dădeau drumul la limbă cu scopul de a se da importanți în fața croitorului. Deja de ani buni, acea afacere era o adevărată fântână de informații atat pentru Entitate cât și pentru Soldalitium Pianum, serviciul de contraspionaj papal.

— Eminență, acum nu vă mișcați — îi ceru croitorul în timp ce încerca să măsoare straiele preoțești.

— Ah, credinciosule Falcinelli! Hainele preoțești ale dumitale sunt cele mai bune din Roma, dar de asemenea și cele mai scumpe! — exclamă Lienart văitându-se.

— Eminență, croitoria mea continua să vă ia aceiași bani de când ați venit la Sfântul Scaun.

— Da, dar înainte nu eram principe al Bisericii, ci un simplu episcop care a sosit în acest oraș din Franța, pentru a servi Consiliul Curiei Romane — obiectă Lienart în timp ce croitorul continua să se lupte cu tivul noului port preoțesc al șefului serviciului de spionaj al Vaticanului.

— De câte haine veți avea nevoie, eminență ? — întrebă Falcinelli.

— Să vedem... voi avea nevoie de trei brâuri, două straie purpurii, unul de zi și unul pentru ceremonii. De asemenea o să mai iau patru perechi de șosete

roșii și două tichii și mai vreau și cu tiv roșu... și amintiți-vă și de patrafirul negru — spuse Lienart.

— Lăsați-mă să calculez, o să vă fac nota — spuse croitorul în timp ce aduna cu un calculator —. Fiecare obiect o să vă coste șapte milioane și jumătate de lire, prețul cel mai mic pe care vi-l pot oferi.

— De fiecare dată sunt mai scumpe ! Ar trebui să-mi faceți o reducere — pretinse cardinalul, protestând.

— Eminență, la Falcinelli vă taxăm pentru straiele de ceremonie, inclusiv sosetele roșii, sutana, brâurile din lână rece de culoare roșie, cei treizeci și trei de butoni îmbrăcați în mătase roșie, mantia și capa roșie și brâul, la același preț ca portul zilnic — replică deranjat croitorul.

— Și în preț sunt incluse și brâul și mitra?

— Brâul este un cadou din partea casei pentru eminența voastră. În ceea ce privește mitra... nu pot să o includ, având în vedere ca o fac în Florența pentru noi — spuse Falcinelli.

— De acord. Batem palma. Secretarul meu, monseniorul Przydatek va lua legătura cu dumneavoastră ca să aranjați plata — spuse Lienart —. Și acum că am aranjat ce ține de afaceri, spuneți-mi ce se mai comentează la Sfântul Scaun.

— Deunăzi a venit un cardinal să probeze un veșmânt negru, era însoțit de doi preoți, unul dintre ei era episcop, și vorbeau că sănătatea Sfântului Părinte e din ce în ce mai delicată — relată croitorul.

— Asta o știe tot Vaticanul. Eu vă întreb de comentariile de pe coridoare — ceru August Lienart.

— După câte se pare, Metz nu e dispus să cedeze puterea o dată ce va deceda Papa. Vorbesc despre necesitatea încercării creării unui grup de presiune italian la următorul conclav, ca să evite ca vreun cardinal ce nu este italian să poată fi ales ca Suveran Pontif, cu ajutorului Duhului Sfânt. Dar, cum dumneavoastră bine știți, sunt doar comentarii, fără rele intenții — spuse Falcinelli șefului Entității.

— Aceste comentarii fără intenții rele sunt cele care marchează politica Vaticanului și nu marele tratate care se discută la complicatele mese de negocieri — lăsă de înțeles Lienart în timp ce se îmbrăca din nou —. Sunați-l pe secretarul meu când e totul gata pregătit. Dar, grăbiți-vă, nu cred că Suveranul Pontif va mai rezista prea mult. E posibil ca în câteva săptămâni să fie nevoie să se convoace un nou conclav și să am nevoie de straie.

După ce îi sărută inelul, croitorul și ajutoarele sale îl acompaniară pe ilustrul client până la ieșire. Robert deja aștepta cu ușa Mercedesului deschisă. Doi polițiști rutieri se apropiară de cardinal pentru a-i prezenta respectele lor. Lienart le răspunse la salut și intră în mașină, unde deja îl aștepta secretarul său, monseniorul Vaclav Przydatek. Înainte de a începe să vorbască, Lienart apăsă un buton negru și ridică geamul de cristal care proteja fonic partea din spate a vehiculului de zona șoferului.

— Cum a decurs misiunea dumneavoastră? — întrebă.

— Bine, eminență. Am îndeplinit ordinele dumneavoastră întocmai. Membrii cercului au primit cele opt plicuri pe care mi le-ați dat. Acum nu ne rămâne decât să așteptăm — răspunse Przydatek.

— Peste șapte zile trebuie să se convoace cercul în Vila Mondragone. Nu putem să mai așteptăm. Trebuie să ne stabilim obiectivele înainte să se întâmple inevitabilul — spuse laconic șeful serviciului de spionaj de la Vatican.

— Vă referiți la trezirea *Manuscrisului Voynich*?

— Mă refer la decesul Suveranului Pontif. Când asta se va întâmpla, munca mea va fi foarte importantă, va trebui să protejez camerlingul și să organizez totul pentru conclav. Dacă asta se întâmplă înainte ca cercul să se reunească, situația va fi cu siguranță una delicată pentru mine și, prin urmare, și pentru dumneavoastră, prietene Przydatek — preveni Lienart.

— Nimic și nimeni nu se va amesteca în intențiile lui Dumnezeu, eminență — răspunse secretarul.

— Sper ca așa să fie, credinciosule Przydatek. Sper ca așa să fie — consimți cardinalul August Lienart în timp ce vehiculul începea să reducă viteza în fața apropierii de punctul de control al Gărzii Elvețiene de la poarta Sfintei Ana.

***

Universitatea Keele,
Staffordshire, Anglia

Universitatea din Keele a fost prima ce s-a fondat în Marea Britanie în secolul XX și căreia i-a fost acordat statutul universitar în 1962. Campusul, cel mai mare din țară, ocupa mai mult de două sute cincizeci de hectare de pământuri fertile și verzi, declarate patrimoniu britanic. Într-una din marile aule situate în clădirea principală, din secolul XIX, ținea ore profesorul Gordon Rugg, unul dintre cei mai buni oameni de știință informaticieni din lume și prieten de trei decenii cu Aaron Avner.

Apelul pe care îl primise de la prietenul său la ore mici ale nopții îl intrigase la maximum pe bibliotecar și din această cauză decisese să îl trimită pe Jack Brown în inima Angliei, ca să stea de vorbă personal cu Rugg și ca acesta să îi explice ce a descoperit. Câteva săptămâni mai târziu, ziaristul de la *Boston Globe* se afla la o răscruce de drumuri, blestemând, în timp ce conducea un Ford Escort alb, închiriat la aeroportul Gatwick și se lupta cu pliurile unei imense hărți a zonei.

— Cretinii ăștia de englezi cu hărțile lor de drumuri! Fac hărțile și ziarele atât de mari, ca să evite să le putem citi. Nu mă mir că Hitler nu a vrut să cucerească Anglia, cu sistemul ăsta complicat de drumuri. Wehrmacht-ul ar fi trebuit să întrebe cum să ajungă la Londra, dacă ar fi vrut sa-l facă prizonier pe Churchill — bombăni Brown.

Într-un final, după ce o luă pe o străduță secundară îngustă, zări afișul Stop Inn-ului Newcastle-under-Lyme, un hotel mic și comfortabil situat la puțini

kilometri de Universitatea Keele. La intrare, Brown dădu de o recepție care imita intrarea unui castel. Ziaristul se cazâ, își lăsă valiza și coborî la recepție. După ce ceru un whisky, se îndreptă către un om cu șapcă, care fuma o pipă stinsă și care părea a fi proprietarul hotelului.

— Ați putea să-mi spuneți cum pot ajunge la Universitatea Keele?

— Da, bineînțeles. Trebuie să ieșiți din nou în direcția Newcastle-under-Lyme. La ieșirea din oraș, o să vedeți un indicator, trebuie să o luați la dreapta ca să mergeți spre universitate. Urmați apoi indicatoarele și o să ajungeți fără probleme — răspunse bărbatul de la recepție. Înainte să se întoarcă cu spatele, Brown i se adresă din nou.

— Ce se poate face aici în timpul zilei?

— Newcastle-under-Lyme e un oraș foarte animat. Există un pub, „Bufnița albastră", acolo puteți merge să jucați darts. Și de asemenea se pot vizita fabricile de porțelan din Wedgwood și Royal Doulton.

— La dracu, ce amuzant. O să mă gândesc la asta — spuse Brown oarecum sarcastic în timp ce mergea în direcția mașinii pe drumul de pietriș.

Jumătate de oră mai târziu, după ce parcurse mai mulți kilometri, Brown trecu de marile uși de gratii forjate care dădeau acces spre universitate. Un gardian cu însemnele campusului îi indică noului sosit cum să ajungă la Keele Hall. În picioare pe scara clădirii era Gordon Rugg așteptându-l.

— M-a sunat gardianul de la intrare ca să îmi spună că veniți încoace. Mă bucur să vă văd. Aaron mi-a vorbit foarte frumos despre dumneavoastră. Să mergem în biroul meu, acolo vom putea sta de vorbă liniștiți — spuse omul de știință în timp ce îl lua de braț pe Brown și se îndreptau spre cabinetul profesorului prin lungile holuri ale clădirii.

— Profesorul Avner v-a vorbit bine despre mine? — întrebă ziaristul.

— Oh, da, dar să nu vă mirați. Aaron nu vorbește niciodată nici de bine nici de rău pe nimeni, pentru simplul motiv că e de părere că el este unica ființă vie inteligentă în marea planetă de la Beinecke — răspunse Rugg zâmbind — dar mi-a vorbit foarte frumos despre dumneavoastră și asta e ceva.

O ușă de lemn lustruit, cu o placă de bronz pe care se putea citi „Profesor Gordon Rugg", dădea acces spre refugiul expertului în informatică. Se așezaseră la o masă mare, acoperită cu hârtii, ca cea a profesorului Avner, iar Rugg luă o mapă. Brown observă că înăuntru erau niște pagini scanate din *Manuscrisul Voynich*.

— Dumneavoastră știți că Aaron mi-a trimis acum aproximativ o lună mai multe pagini scanate din textul ciudat al unui vechi codice — explică Rugg —. Păi, l-am analizat cu mai multe programe infirmatice și secvențe de coduri și cred că am putut scoate la lumină câte ceva din ce spune textul. — Ziaristul de la *Boston Globe* se făcu comod în canapeaua neagră și scoase un carnețel de notițe —. Vă rog, nu scrieți nimic până nu termin de povestit ce am descoperit — îi ceru Rugg —

. Ce vă voi povesti este foarte important, referitor la cunoștințele ce există până acum despre religii și se poate dovedi inclusiv periculos.

Rugg își întrerupse relatarea pentru a-i oferi o cafea lui Brown.

— Prefer un whisky — spuse ziaristul.

Profesorul i-l servi și continuă cu explicația sa.

— Sper să înțelegeți ce am făcut sau, cel puțin, ce am încercat să fac. Am analizat nouă din cele cincisprezece pagini desperecheate pe care mi le-a trimis Aaron. La început am crezut că munca va fi anevoioasă, în primul rând pentru că nu cunoșteam codificarea originală a cărții și nici limba în care fusese codificat. În al doilea rând, pentru că nu știam despre ce era vorba în codice. Aaron niciodată nu a vrut să-mi explice și când am descoperit, mi-am dat seama că prietenul meu vroia să mă țină departe de orice posibil pericol. Am utilizat un program informatic bazat pe așa-numitele „coduri ale Sfântului Ambrosie". Acest sfânt a reușit să creeze o mie cinci sute de pentametri și aproape două mii de hexametri plecând de la simplul salut în latină *„Ave Maria, gratia plena, Dominus tecum"*...

— Iertați-mă, profesore Rugg, dar deja m-ați pierdut — spuse Brown.

— Să vedem cum să vă explic — interveni Rugg —. Codurile cifrate se bazează pe simple jocuri de litere și cifre, în anagrame. Întrebarea e care este secvența de litere și cifre pe care a întrebuințat-o criptograful pentru a codifica *Manuscrisul Voynich*. De asemenea este fundamental să știm ce limbă a folosit autorul cărții pentru a codifica textul. De exemplu, dacă luăm fraza pe care v-am spus-o anterior, „Ave Maria, gratia plena, Dominus tecum", vedem că este formată din treizeci și una de litere și, cu toate astea, se pot aranja în milioane de feluri. Exact ca și cum s-ar scrie numărul cincizeci cu treizeci de zerouri în plus.

— Cât timp ar dura atunci să descifrați tot mesajul? — întrebă Brown, neîncrezător, șuierând.

— Dacă această frază ar fi fost mesajul original al codificării, iar o persoană cu viteză de probă de o așezare pe secundă ar lucra în același timp cu toți locuitorii planetei, ar dura un pic mai puțin de o mie de ori vârsta Universului, în încercarea de a proba toate posibilele variante de așezări ale literelor din această frază. Și vorbim doar de o frază formată din treizeci și una de litere — explică Rugg —. Așa că ce am făcut a fost să folosesc informatica și calculatoarele pentru a încerca să descifrez nu un mesaj cifrat de un geniu al secolului XIII, cum era cazul lui Roger Bacon, ci produsul unui erudit al secolului în care trăim.

— Mă scuzați că vă întrerup, dar continuu să nu înțeleg nimic — interveni Jack Brown.

— Să vedem cum să vă explic... Imaginați-vă că vreau să vă dau un ordin militar și acesta este: „Atacați la douăsprezece castelul". Ca să îl codificăm, atribuim un număr fiecărui cuvânt. De exemplu, 12 pentru „atacați", 19 pentru „la", 30 pentru „douăsprezece" și 77 pentru castel. Dumneavoastră ați primi un mesaj care ar suna: „12-19-30-77". Pentru a-l putea descifra, ați avea nevoie de cheie și de cod, iar atunci ați ști că aceste numere înseamnă că trebuie să atacați la douăsprezece castelul. Bine, eu am utilizat un sistem asemănător pentru a

descifra o parte din texetele care apar în nouă din cele cincisprezece pagini pe care le am din codice și pe care mi le-a trimis Aaron. Chestia ar fi că ar trebui să ne reunim toți experții cărora Aaron le-a trimis diferite pagini și pe care le-am descifrat, pentru a afla ce spune cartea misterioasă — spuse Gordon Rugg.

— Dar ce spuneau paginile pe care ați reușit să le descifrați? — întrebă Brown cu interes.

— Păi, simplu, din ce am reușit să citesc, este vorba despre un text religios foarte important și, dată fiind complexitatea sistemului de codificare utilizat de autor, sau poate autori, este clar că el sau ei nu doreau ca nimeni să știe ce spune cartea sau ce mesaj poartă. Este clar că ce urmărea autorul, a obținut, din moment ce opt secole mai târziu continuăm să nu știm ce zice cartea — pretinse Rugg.

— Pot să vă dau un telefon dacă am vreo întrebare, profesore Rugg?

— Da, bineînțeles, nu ezitați să o faceți. Salutați-l din partea mea pe Aaron și spuneți-i că îi mulțumesc că m-a mai distras de la orele mele monotone cu tinerei imberbi care cred că știu mai mult de-o grămadă — spuse profesorul Rugg luându-și la revedere.

În timp ce conducea spre hotelul său, Brown își repeta în minte într-una cuvintele pe care tocmai le spusese Rugg: „Este vorba despre un text religios foarte important și, dată fiind complexitatea sistemului de codificare utilizat de autor, sau poate autorii, este clar că el sau ei nu doreau ca nimeni să știe ce spune cartea sau ce mesaj purta".

De îndată ce ajunse la hotel, îi telefonă profesorului Avner și îi spuse de conversația pe care o avusese cu Gordon Rugg aproape cuvânt cu cuvânt. Apoi îi spuse că avea de gând să călătorească în Irlanda ziua următoare, pentru a o vizita pe Elizabeth Gwyn, una dintre cele mai mari experte în cifrarea și decodificarea codurilor, amică de-a bibliotecarului, care trăia retrasă cu amintirile sale, într-o mare fermă în apropiere de Dublin.

— Acum trebuie să dorm, profesore — spuse ziaristul pentru a-și lua la revedere.

— Nu uitați să mă sunați mâine noapte când vă întoarceți după ce ați vizitat-o pe Elizabeth — spuse Aaron la celălalt capăt al firului. Noapte bună, Jack, aveți grijă de dumneavoastră. Sunt sigur că e multă lume care nu dorește să continuăm să scormonim în cartea asta.

— Noapte bună și nu vă faceți griji, profesore. Am de gând să am grijă de mine, mai ales acum, că dumneavoastră plătiți băutura — spuse Brown încercând să relaxeze conversația și să-l liniștească pe bătrânul bibliotecar. După ce închise telefonul, stinse lumina și încercă să adoarmă.

***

Dublin, Irlanda

Lui Brown îi păru lung traseul de la aeroportul britanic Gatwick la micuțul aerodrom al capitalei irlandeze. În timpul drumului citise ziarul, care contribuia

la răspândirea știrilor alarmante, provenind de la Vatican, despre sănătatea Suveranului Pontif. Deși nu era practicant, familia sa, ca buni locuitori catolici bostonieni, așteptau știrile despre lunga boală a Papei, agravată de cele două pachete de țigări zilnice pe care le fumase în tinerețea sa și de cele zece țigări la care redusese doza, odată ce îi fusese descoperit cancerul, care îi invadase deja tot corpul. Era doar o chestiune de zile înaintea producerii dramaticului deznodământ, așa cum confirma corespondentul *Irish Times* cu litere mari pe trei rânduri.

De îndată ce coborî din avion și își recuperă bagajul, Brown ieși la terminalul principal și se îndreptă spre o frumoasă roșcată pe a cărei jachetă, care îi venea de minune, se vedea emblema Dublin Airport Authority, DAA.

— Mă scuzați, ați putea să-mi indicați unde se află un telefon public? — Tânăra se întoarse și cu mâna întinsă îi arătă capătul terminalului —. O să mă aflu în Dublin două zile. Poate ați vrea să cinați cu mine? — sugeră Brown.

— Îmi pare rău, dar nu pot — răspunse tânăra zâmbind în timp ce îi arăta verigheta de aur de pe deget.

— Bine, poate cu altă ocazie — spuse ziaristul îndepărtându-se în direcția telefoanelor.

Brown scoase din agenda sa o bucată de hârtie, scris de mână de însuși Aaron, pe care se afla numărul de telefon al lui Elizabeth Gwyn. Când era pe punctul de a închide, gândindu-se că nu e nimeni acasă, o voce dulce îi răspunse la celălalt capăt al liniei.

— Da, cine este? — întrebă femeia.

— Doamna Elizabeth Gwyn? — întrebă Brown.

— Domnișoara Gwyn — preciză cochetă.

— Sunt Jack Brown, ziarist la *Boston Globe* și prieten al profesorului Avner, de la Biblioteca Beinecke de la Universitatea Yale...

— Și ce mai face bătrânul ăla țâfnos? — întrebă femeia.

— Foarte bine, deși cred că este la fel de țâfnos — spuse Brown la auzul râsetelor ce proveneau de la celălalt capăt al liniei —. Domnișoară Gwyn, aș avea nevoie să vorbesc cu dumneavoastră cât mai repede.

— Putem să ne vedem mâine la un ceai în Shelbourne. Cunoașteți hotelul Shelbourne? — întrebă domnișoara Gwyn.

— Nu cunosc Dublinul, dar îmi închipui că dacă iau un taxi, o să-l găsesc. Nu vă faceți griji pentru mine, nu o să mă rătăcesc — răspunse ziaristul.

— Foarte bine, vă aștept la cinci după-amiaza în fața parcului St. Stephan's Green. Să fiți punctual. Nu îmi place lipsa de punctualitate și, vă rog, să veniți cu cravată. La revedere, domnule Brown.

După ce închise telefonul, Jack Brown ieși afară din terminal și luă un taxi până în centrul orașului. Avea cameră rezervată la hotelul 66, foarte aproape de Ambasada Statelor Unite. În restul zilei se dedică plimbărilor pe liniștitele străzi ale Dublinului și vizitării Colegiului Trinity. Într-o sală obscură și în spatele unui geam blindat, putu admira faimoasa *Carte de la Kells*, una dintre cele mai

importante bijuterii ale artei celtice. „Poate că *Manuscrisul Voynich* va atinge aceeași importanță ca și această carte", gândi în liniște Brown. La ieșire, se îndreptă spre strada Nassau și intră în Ireland House. Gândindu-se la cuvintele domnișoarei Gwyn, ziaristul își achiziționă o cravată în culorile unui clan scoțian al cărui nume îl uită deîndată ce ieși din magazin. Strămoșii lui Brown, originari din Cork, părăsiseră pământurile irlandeze și emigrară în Boston la finele secolului XIX. După ce bău o halbă de Guiness în barul Temple, hotărî să se întoarcă la hotel ca să se odihnească.

Ziua următoare, de dimineață, verifică notițele sale și făcu o copie a lor într-un caiet pe care îl cumpărase dintr-o papetărie din zona centrală a orașului. Odată ce își ordonă toate datele în caietul nou, îl introduse într-un plic mare și scrise pe el numele său și numele unei căsuțe poștale de la biroul central de corespondență din Boston.

După un prânz frugal la Davy Byrnes, acompaniat de o sticlă de Jameson, ziaristul decise să se întindă pe gazon, foarte aproape de un grup de studenți care cântau la o chitară o baladă celtică. După o oră, Brown, cu o mică durere de cap datorată whiskyului pe care tocmai îl băuse, hotărî să meargă spre Shelbourne. Privi ceasul, avea jumătate de oră pentru a se dichisi înainte de a se vedea cu domnișoara Elizabeth Gwyn.

Fațada hotelului Shelbourne era cu adevărat maiestuoasă. Inaugurat în 1824, se transformase într-unul din simbolurile orașului. Într-unul din saloanele sale, într-o zi din 1922, se semnase Constituția Statului Liber Irlanda. După ce se spălă pe mâini la baie, aflată în celălalt capăt al recepției, ziaristul întrebă un polițist unde se află salonul principal.

De îndată ce intră, zări o femeie care avea un pic mai mult de șaptezeci de ani și îmbrăcată în albastru. Alături de ea, pe un fotoliu roșu, își lăsase o micuță geantă, o pereche de mănuși și o pălărie de paie de aceeași culoare cu hainele.

— Domnișoară Gwyn? — întrebă Jack Brown.

— Da, eu sunt. Luați loc, vă rog — îi ceru Elizabeth Gwyn —. Vă recomand ceaiul de la acest hotel. E magnific.

— Prefer să mi se aducă un martini — îi spuse Brown ospătarului.

Se afla în fața uneia dintre cele mai mari specialiste în spargeri de cifruri din toată Marea Britanie, deși, observând-o mai bine, părea mai mult o învățătoare de la sat, pensionată. Aaron Avner îi vorbise despre amica sa și îi recomandase să se arate umil în fața ei și nu cu prepotența obișnuită cu care obișnuia a se purta ziaristul de la *Globe*.

— O să-mi pun la probă farmecul personal — spusese Jack Brown.

— Nu o să-ți ajute la nimic cu Elizabeth, credeți-mă — îi recomandase profesorul Avner.

Elizabeth Gwyn lucrase la legendarul Bletchey Park, la așa numita „Stație X", sediul centrului britanic de descifrări de coduri pe durata celui de-al Doilea Război Mondial. În 1938, în timpul așa-numitei „crizei Munchenezе", amiralul Hugh Sinclair, șef al SIS, Serviciul de Informații Secret, a decis fondarea Școlii

de Coduri și Cifruri a Guvernului, cunoscută după abrevierea sa, GC & CS. Sute de experți lingviști, analiști și criptografi s-au mutat la Bletchey Park cu intenția de a intercepta comunicațiile Reichului german. Una dintre acei criptografi era Elizabeth Gwyn, care, alături de un mic grup anglo-american, a reușit să spargă cifrul „Enigmei", mașina de coduri pe care a utilizat-o armata germană pentru a comunica din 1931 până în 1945, anul în care s-a terminat războiul. Mașina „Enigma" de asemenea era folosită de comandamentul Kriegsmarine în comunicațiile sale cu submarinele U-Boat din Atlantic. Când s-a terminat războiul, în 1945, lui Elizabeth i s-a propus să se alăture GCHQ, Cartelul General de Comunicații ale Guvernului, agenția britanică însărcinată cu spionajul comunicațiilor. Acolo a muncit până la pensionarea sa, în 21 septembrie 1973 și s-a aflat la conducerea mai multor departamente de decriptare. Din acea zi, Elizabeth s-a pus pe treabă pentru a-l ajuta pe Aaron Avner să descifreze *Manuscrisul Voynich*.

— Ne numeau „spărgăcoduri". Acum deja nimeni nu-și mai amintește ce am făcut. Tinerii de afară uită că noi am scris istoria. Când eu aveam vârsta acestor tinerei care stau aici în față — spuse domnișoara Gwyn în timp ce privea prin marea fereastră a hotelului —, eram băgată într-o sală întunecată la Bletchey Park, notând coduri și combinații pentru a încerca să salvez viața multor bărbați care navigau pe vapoare civile, transportând încărcături de pe o parte pe cealaltă a Atlanticului. Îmi amintesc un mic afiș de lângă masa mea pe care era scris „*Zu Tode Gesiegt*". Știți ce înseamnă, domnule Brown? „Victorie până la moarte". Era motto-ul unităților de submarine ale marinei nemțești. Am descifrat „Enigma" și cred că am salvat viața multor dintre bărbații noștri. Mi-am petrecut tinerețea afundată într-o sală, descifrând coduri și cifruri, prinsă între litere și numere.

— Ați făcut un mare lucru — răspunse Brown.

— Da, dar în final se uită — spuse domnișoara Gwyn cu oarecare nostalgie —. Spuneți-mi ce vă aduce în Irlanda.

— Aaron Avner mi-a cerut să vin să vă văd, ca să îmi spuneți ce ați descoperit în paginile pe care vi le-a trimis din *Manuscrisul Voynich*.

— Beți-vă martiniul, domnule Brown. Vă place stufatul irlandez? — întrebă domnișoara Gwyn.

— Nu l-am încercat niciodată — răspunse ziarisul de la *Globe*.

— Atunci veniți cu mine, vă invit să luați cina la mine acasă. Vă voi pregăti un autentic stufat irlandez din rinichi și măruntaie și o să-l acompaniem cu o sticlă bună de whisky. Apoi vom avea tot timpul din lume să vorbim despre ce am descoperit. Îmi place de dumneavoastră, domnule Brown, și nu întotdeauna am ocazia să-mi petrec seara în compania unui bărbat atât de chipeș. Ascultați și veți învăța multe din ce vă voi povesti — decretă domnișoara Gwyn.

Câteva minute mai târziu, așezat la bordul unui deșelat Land Rover gri, cu spatele îndurerat de proastele suspensii ale vehiculului, Jack Brown se îndrepta spre casa bătrânei spioane pensionate, care conducea cu o viteză drăcească pe

străzile Dublinului în direcția Drogheda, orașul din nordul capitalei, unde se afla ferma sa.

O oră mai târziu, în timp ce încerca să ademénească somnul în acea dărăpănătură, o frână apăsată îl făcu să tresară.

— Am ajuns, domnule Brown — anunță energică bătrâna, în timp ce se îndrepta cu pași ușori spre interiorul casei, ocolind niște găini aflate în drum.

După se întinse timp de câteva secunde și cu aerul rece lovindu-i chipul, Brown urmă femeia. Casa era plină de amintiri și de fotografii decolorate ale unui bărbat cu uniformă RAF. Rămase o bucată bună de timp privindu-le.

— Acesta era logodnicul meu — spuse Elizabeth Gwyn arătând spre una dintre fotografii. Se schimbase de haine și se transformase într-o perfectă fermieră cu cizmele sale de cauciuc și vârâtă într-o jachetă de tweed —. A căzut pe 11 decembrie 1940 în Canalul Mânecii în timpul bătăliei Angliei.

După o cină lungă bazată pe stufat irlandez cu piure de cartofi și stropită cu doze bune de whisky, domnișoara Gwyn se ridică de la masă. Îndepărtă o micuță vază de porțelan cu flori uscase și puse pe masă o servietă groasă. O deschise și apăru o mare cantitate de foi cu însemnări și pagini scanate din *Manuscrisul Voynich*.

— Sunt o femeie fascinată de toate acele lucruri pe care nu le înțeleg, de tot ce pretinde să ne arate ceva și care necesită a fi descifrat. Știți că timp de nouă ani m-am dedicat doar studiului sistemului de scriere pe care l-a utilizat Leonardo da Vinci? Am descoperit, fără ca nimeni să-mi spună, că Leonard scria folosind un sistem de oglinzi. Am salvat această metodă și am aplicat-o paginilor pe care Aaron mi le-a trimis din *Manuscrisul Voynich*. Odată ce am început să decodific cea mai mare parte a textului, am aplicat sistemul de cifre după care se împarte în două categorii: cifre de transpoziție și cifre de substituție — explică domnișoara Gwyn.

— Permiteți-mi să vă întrerup, dar nu înțeleg nimic. Trebuie să îmi explicați ca și cum ați fi în fața unui copil de opt ani — spuse ziaristul.

— Bine, o să încerc. O cifră de transpoziție, așa cum indica și numele, înseamnă că se folosește pentru a reorganiza literele dintr-un text concret, original, cu ce se contextualizează mesajul. Acest sistem, pe care obișnuiam să-l folosim la GCHQ, oferă un nivel înalt de fiabilitate, dacă nu există alt sistem relativ mai sigur. Cert este că acest sistem nu poate asigura acest procentaj.

— Și celălalt sistem de care mi-ați vorbit? — întebă Brown.

— Este cel de substituție. Acest sistem funcționează în următorul mod: se scriu literele din mesaj în text fără cifrare și se substituie cu alte litere, cifre sau numere. Această metodă se cunoaște în mediul codificatorilor ca „sistem Cezar".

— De la Iulius Cezar? — vru să afle ziaristul.

— Așa este. Deja istoricul Suetoniu a încercat acest sistem. De asemenea este cunoscut ca „cifra Cezar de substituție". Pentru a codifica un mesaj se schimbă fiecare literă din textul original cu o alta, situată la un număr de poziții. Deși vă

sună complicat, e destul de simplu. Se scrie pe o linie o parte din text și pe rândul de jos alfabetul în cifru. O să vă arăt.

Elizabeth Gwyn luă o foaie albă și scrise două rânduri de litere majuscule și minuscule:

A B C D E F G H I J K L M N O P Q R S T U V W X Y Z
m n o p q r s t u v w x y z a b c d e f g h i j k l

— Dacă utilizăm această tabel pentru a cifra cuvintele *Codicele cifrat*, cum era cunoscut *Manuscrisul Voynich* în acea epocă, ar fi de forma: *„oapuoqxq ourdmf"*. După cum se vede, e destul de simplu prin sistemul „cifrei Cezar de substituție". Pentru a descifra mesajul *„oapuoqxq ourdmf"* receptorul trebuie să aibă în posesia sa tabelul, să reinverseze sistemul și, odată decriptat, o să descopere că mesajul se referă la *Manuscrisul Voynich*. Dacă la asta se adaugă că la fiecare minut sau la fiecare oră se poate schimba rotația rândului de jos, e probabil ca pe oricine dorește să cunoască ce zice texul, să-l doară capul — spuse Elizabeth Gwyn zâmbind, în timp ce se servea cu o ceașcă de ceai de o culoare verde puternică.

— Dumneavoastră sunteți o mare criptografă, domnișoara Gwyn — spuse Brown cu intenția de a o lăuda pentru explicație pe care tocmai o terminase de dat.

— Termenul corect pentru a desemna un descifrator de coduri secrete e criptoanalist. Un criptograf este persoana care construiește și proiectează coduri și cifruri ca să îl doară capul pe un criptoanalist — spuse femeia.

— Și ați reușit să descifrați vreo parte din *Manuscrisul Voynich*? — întrebă Brown nerăbdător.

— Da. O să vă explic mai târziu ce am descoperit. Ca să descifrez textul pe care mi l-a trimis Aaron de la Yale, am folosit un sistem rafinat, bazat pe aplicarea unui număr de codificări echivalente. Numărul se aplică fiecărui cuvânt, literă sau simbol mai repetat din text. Aces sistem se obișnuia a fi folosit cu precădere în Europa din Evul Mediu până în Renaștere. Apoi am aplicat sistem de cifruri pe care Roger Bacon l-a descris în anul 1250. Bacon cita șapte forme pentru a codifica un mesaj sau, spus mai simplu, ca să înțelegeți dumneavoastră, ca să ascundă un text pe care nu dorea ca nimeni să-l poată citi.

— Atunci, poate că unul din aceste șapte sisteme poate fi cheia pentru descifrarea *Manuscrisului Voynich* — spuse ziaristul.

— Nu e atât de simplu. În primele două sisteme, Bacon a asigurat ascunderea textlui prin intermediul simbolurilor. Fiecare literă e un simbol inventat de el, în așa mod încât nimeni să nu afle ce înseamnă. E ca și cum o persoana care nu înțelege tailandeza sau alfabetul chirilic ar încerca să înțeleagă. Mai întâi trebuie cunoscută semnificația fiecărui simbol și apoi ce înseamnă fiecare cuvânt în propria limbă. Doar așa se poate descoperi ce vrea să spună textul complet. Pentru a cifra o parte din text, Bacon a folosit un tratat de alchimie. Al treilea sistem pe care l-a utilizat a fost folosirea doar a consoanelor, de exemplu „Cdc Cfrd". Al patrulea

sistem se bazează pe amestecarea tuturor literelor, vocale si consoane, în cifre de transpoziție. Al cincilea și al șaselea sistem se bazează pe cifre de substituție, primul prin litere și apoi prin figuri. Al saptelea sistem se bazează pe simpla stenografie pe care o cunoaștem astăzi.

— Și care este sistemul folosit de Bacon la scrierea codicelui? — întrebă Brown, deja un pic afectat de whisky.

— Se poate ca toate șapte. Unul în fiecare secțiune, unul în fiecare paragraf, unul în fiecare linie, unul în fiecare cuvânt. E dificil de știut — spuse Elizabeth Gwyn —. Am trimis rezultatele mele către doi bărbați care lucrează pentru guvernul dumneavoastră, unul pentru NSA, Agenția de Securitate Națională, din Fort Meade, Maryland și celălalt pentru NASA, la Johnson Space Center din Houston, Texas. Ambii sunt prieteni de-ai lui Aaron de mulți ani și amândoi au colaborat cu el. Nu v-a spus?

— Nu — răspunse contrariat Brown —. Și ce ați descoperit?

— Măsuri — răspunse domnișoara Gwyn.

— Ce tip de măsuri? — întrebă Brown.

— Măsuri de poziție. Latitudini și longitudini care nu au nimic de-a face cu Pământul. Unele dintre aceste măsuri marchează centrul oceanului Pacific, deșertul Saharei sau centrul Parisului. Aaron vroia să cunoască adevărata semnificație a acestor măsuri și din cauza asta i-am contactat pe Finch și Sherman — îi explică analista în timp ce își privea ceasul —. Cred că ar fi mai bine să rămâneți să dormiți în casa mea. Vă promit că nu vă voi ataca la noapte. Puteți să dormiți pe canapea, e foarte comodă. Mâine dimineață o să vă duc la hotelul dumneavoastră din Dublin întreg și sănătos. Aaron nu m-ar ierta dacă ar fi altfel. Acum, dormiți liniștit.

În dimineața următoare, Brown se trezi cu o mahmureală și arsuri la stomac. Poate că faimosul stufat irlandez era destul de puternic pentru un stomac ca al său, obișnuit să cineze jumătate de sticlă de whisky. O cafea neagră și două ouă prăjite cu șuncă îl așteptau în bucătărie, alături de o zâmbitoare domnișoară Gwyn.

— Bună dimineața, domnule Brown. Am fost pe punctul de a vă trezi la cinci dimineața ca să mă ajutați să mulg vacile — spuse femeia.

— Nu aș fi știut nici de unde să le apuc — răspunse ziaristul la vederea zâmbetului lui Elizabeth Gwyn.

O oră mai târziu se aflau pe autostrada N-1 de întoarcere în Dublin. Chiar în aceeași după-amiază trebuia să vorbească cu Aaron ca să îi povestească vizita sa la domnișoara Gwyn și ca să știe daca trebuia să mai călătorească în alt punct din Europa, dar înainte de orice vroia să-l întrebe de Jonas Finch, de la NASA și de Carlton Sherman, de la NSA.

O frână puternică a Land Rover-ului anunță că au ajuns la hotelul 66. După ce își luă la revedere, domnișoara Gwyn ieși cu jumătate din corp pe fereastra vehiculului și i se adresă lui Brown.

— Aveti grijă de dumneavoastră, domnule Brown, și spuneți-i lui Aaron că v-am explicat tot ce știu despre *Manuscrisul Voynich*. Refuzați să lucrati cu el

până nu vă povestește tot. Dacă dumneavoastră vă riscați viața, trebuie să știți la ce vă expuneți — spuse experta criptoanalistă înainte de a accelera mașina care lăsă un miros puternic de cauciuc ars pe șosea. Plecă cu aceeași viteză cu care venise, lăsându-l pe Jack Brown oprit pe loc și cu mâna ridicată, luându-și la revedere.

În timp ce intra în hotel și urca rapid scările, își repeta întruna: „Ce îmi ascundeți, Aaron? De ce îmi ascundeți informații importante despre carte? De ce nu îmi vorbiți despre sursele dumneavoastră...?".

În aceeași noapte îl sună pe Aaron Avner la Biblioteca Beinecke.

— De ce mi-ați ascuns informații, profesore? Cine sunt Jonas Finch și Carlton Sherman? — întrebă Brown încercând să obțină răspunsuri deși fără prea mare succes.

— O să-ți explic când te întorci la New Haven — spuse tăios bibliotecarul — . Acum, Jack, am nevoie să mergi la Amsterdam, la Bruxelles, la Roma și la Florența și să nu-mi mai pui întrebări, mai ales prin telefon. Îți promit că la întoarcere o să-ți povestesc absolut tot. În Bruxelles trebuie să mergi să-l vizitezi pe Petrus Rees, un expert în codificări; la Amsterdam pe Peter Hazil, un specialist în securitate informatică; la Roma pe părintele Marcelo Giannini, arhivist și la Florența pe Matteus Planch, un bun prieten de-al meu, expert în cărți vechi și carbon 14. Fă-ți bagajele, Jack. — După ce spuse acestea, profesorul Avner închise. Brown nu putuse să pronunțe niciun cuvânt și nici măcar să-l interogheze pe Aaron despre ce au descoperit Rugg și domnișoara Gwyn, dar de asemenea își dădu seama că era a doua oară când bătrânul îi spunea pe nume. „Ori e o chestiune de încredere, ori e pentru că știe că mă pune în pericol", gândi ziaristul. Sunetul telefonului îi întrerupse gândurile. Era recepționerul, care îl întrebă dacă va mai rămâne câteva zile în hotel sau dacă avea de gând să îl părăsească înainte de orele doisprezece ale prânzului.

— Plec chiar astăzi, mulțumesc mult — răspunse Jack.

***

Cetatea Vaticanului

Seara sună telefonul direct, din biroul șefului Entității. Era părintele Eugenio Benigni, un agent al Sodalitium Pianum înscris la Congregația pentru Doctrina Credinței. Părintele Benigni avea ani buni de când lucra pentru contraspionajul Vaticanului și de când îl informa pe Lienart despre treburile acestei congregații pontificale, una dintre cele mai delicate din structura politică a Sfântului Scaun.

— Eminență? — întrebă o voce nesigură la celălalt capăt al liniei.

— Nu se află aici în acest moment. Sunt monseniorul Przydatek, secretarul său. Ce doriți?

— O să sun din nou mai târziu. Nu vă pot da informații, trebuie să vorbesc cu el. Spuneți-i, dacă vreți, că sunt Coribantes și că poate să mă găsească la fel

ca de obicei. — Apoi închise receptorul. Jumătate de oră mai târziu, cardinalul August Lienart ajunse la biroul său.

— Ceva nou? — îi întrebă pe secretarul său și pe sora Ernestina.

Călugărița se apropie rapid de masa unde cardinalul intenționa să-și aranjeze hârtiile.

— Trebuie să semnați aceste documente, trebuie să fie trimise la nunțiaturi, eminență — spuse sora Ernestina.

— Vreo veste, monsenior Przydatek? — întrebă șeful spionajului.

— A sunat cineva foarte misterios care dorea să vorbească cu dumneavoastră. Numele său era Coribantes sau Colibantos... — explică secretarul.

— Coribantes, unul din gardienii lui Zeus — precizâ Lienart —. Care era mesajul?

— Avea nevoie să vorbească cu dumneavoastră și nu mi-a spus nimic. Doar a spus că vă puteți întâlni cu el în locul dintotdeauna. Apoi a închis — spuse Vaclav Przydatek încercând să mențină conversația.

— Soră Ernestina, anulați toate întâlnirile mele din această seară. Și mâine de asemenea nu voi putea participa la reuniunea cu cardinalii Pietro Orsini, responsabilul Primului Pluton și Hans Mühlberg, însărcinatul celui De-al doilea Pluton. Sunați-i pe secretarii dânșilor și anulați reuniunea. Mâine voi fi toată ziua în afara Palatului Apostolic. Luați legătura cu mine doar dacă se produce vreo schimbare în starea de sănătate a Suveranului Pontif. Doar dacă se întâmplă asta, m-ați înțeles, soră Ernestina? — întrebă cardinalul.

— Da, eminență. Pot să vă sun doar dacă apare vreo schimbare în starea de sănătate a Papei — răspunse bătrâna călugăriță.

— Mulțumesc mult. Vă puteți retrage — îi indică Lienart. Când călugărița închise ușa, cardinalul se îndreptă spre secretarul său —. Coribantes este un agent al Solidatium Pianum, foarte leal cauzei noastre și protejării intereselor mele în diferite congregații. E o importantă sursă de informație, dar identitatea sa trebuie să continue să fie un secret. Doar când dumneavoastră vă veți ocupa de Entitate, doar atunci, vă voi dezvălui numele său. Până atunci, cel mai bine pentru el este ca identitatea sa să rămână un secret. Nu credeți, fidele Przydatek?

— Da, eminență — răspunse oarecum contrariat episcopul polonez.

Câteva ore mai târziu, când noaptea începea să cadă peste Roma, cardinalul Lienart ieși din biroul său. În timp ce mergea prin lungile coridoare ale Palatului Apostolic, gardienii elvețieni îi arătau, în drumul său, onorul. Toți știau că, cardinalul francez nu era doar un membru în plus al curiei romane, ci atotputernicul șef al serviciilor de spionaj. Lienart privi ceasul său. Era nouă seara, la ora asta deranjanții turiști care parcurgeau fără liniște sălile Muzeului Vaticanului părăsiseră deja camerele. August Lienart se îndreptă către sala Constantin ca să se întâlnească cu Coribantes.

În timp ce aștepta, se opri să admire frescele bătăliei lui Constantin, în care, la anul 312, se confruntase cu Maxențiu. Picturile lui Rafael arătau, în toată

splendoare sa, deruta păgânismului și triumful religiei creștine. El, August Lienart, cardinal, prinț al Bisericii Catolice și atotputernic șef al Entității, al serviciului de spionaj și al Sodalitium Pianum, contraspionajul, avea sfânta misiune de a salva religia adevărată în fața păgânismului și a ereziei, inclusiv prin toate metodele pe care alții niciodată nu ar fi acceptat să le ducă la bun sfârșit. El era cel ales pentru ele, era noul Constantin luptând contra păgânismului.

Sunetul unor pași în spatele său îl trezi la realitate.

— Eminență, sunt Coribantes — spuse noul venit utilizând numele său de cod în timp ce făcea o mică reverență țintuind mâna dreaptă a cardinalului și apropiindu-și buzele de sigiliul inelului.

— Da, credinciosule Benigni. Dumneavoastră mereu atât de loial cauzei Bisericii — răspunse Lienart —. Spuneți-mi ce vroiați să-mi comunicați, dar înainte să mergem un pic prin grădini. E o noapte plăcută.

Părintele Eugenio Benigni reușise să câștige teren în fața lui Lienart, când agentul descoperise că se falsificaseră un număr mare de bancnote comemorative cu imaginea Papei. Benigni își dăduse seama că la falsificare îi fusese tăiat brațul Suveranului Pontif, cu care împărtea binecuvântarea, cel drept. Îi descoperi pe cei vinovați, toți erau muncitori ai Casei Monedei Italiene, responsabilă de emisiunea de bancnote în statul Vatican. Datorită investigațiilor sale, poliția italiană a reținut paisprezece persoane și cardinalul August Lienart și-a asumat triumful operațiunii.

Cei doi bărbați ieșira pe o ușă laterală în direcția grădinilor de la Vatican. Lienart prefera să vorbească fără teama că ar putea fi ascultat, pentru că până la urmă fuseseră proprii săi agenți cei care inundaseră cu microfoane camerele vaticane. El, mai mult decât oricine altcineva, nu dorea ca nicio ureche indiscretă să îl asculte. Când ajunseră la fântâna Galera, cei doi bărbați se opriră. Lienart privi galionul prin ale cărui tunuri ieșea apa din fântână.

— Știți dumneavoastră, părinte Benigni, cine a restaurant această fântână? — întrebă cardinalul.

— Nu, adevărul este că nu știu — răspunse preotul.

— Papa Ioan al XXIII lea. Un mare om... dar era destul de aproape de Dumnezeu și foarte departe de Vatican. Prea liberal pentru mulți dintre noi... Nu sunteți de aceeași părere, părinte Benigni?

— Sunt de acord cu dumneavoastră. Nu cred să fiu prea mare partizan al Conciliului Vatican II — punctă cu precauție Benigni.

— Și? Despre ce trebuia să mă informați? — întrebă Lienart încercând să-și ascundă nerăbdarea pe care o simțea în fața informației pe care agentul său trebuia să i-o dea.

Înainte de a vorbi, Eugenio Benigni, alias Coribantes, se uită în ambele părți ale grădinii.

— Eminență, se pregătește o lovitură împotriva dumneavoastră din partea sectorului italian al curiei. Mai mulți cardinali apropiați cardinalului Metz pretind să vă scutească de funcțiile dumneavoastră și să vă oblige să vă prezentați în

fața Comitelului Disciplinar al Curiei Romane — revelă agentul contraspionajului. Lienart ascultă liniștit mesajul. Nu dorea să se întrezărească în fața acelui preot nici cel mai mic sentiment.

— Se știe ce cardinali sunt cei care își doresc această rușine? — vru să afle Lienart.

— Sunt mai mulți. Toți sunt italieni. Cardinalul Pietro Orsini, responsal al Primului Pluton al Secretariatului de Stat; cardinalul Salvatore Spatola, însărcinat al Guvernatorului orașului; cardinalul Alberto Lubiani, arhiepiscop de Milano; cardinalul Gaetano Angelini, prefect al Congregației pentru Cler; cardinalul Dionisio Barberini, prefect al Casei Pontificale și încă câțiva, poate precum patriarhul Veneției — enumeră părintele Benigni.

— Italienii ăștia așteaptă să moară Papa pentru a mă ataca și nu o voi permite. Nu voi consimți să fiu obligat să mă prezint în fața Comitetului Disciplinar al Curiei Romane, fidelul meu Benigni. Puteți să vă retrageți și amintiți-vă că Dumnezeu e peste tot. Continuați să mă serviți așa și Dumnezeu și Biserica vă vor recompensa — spuse Lienart în timp ce preotul îi săruta inelul în semn de respect.

Comitetul Disciplinar al Curiei Romane era organul aflat sub putere pontificală responsabil de studierea și dizolvarea contencioaselor cu caracter eclezial ce se întâmplau în curie. Nu acționa niciodată *motu proprio*, ci la petițiile altor instanțe vaticane, de unde veneau cazurile. Rezoluțiile sale nu erau definitive, ci recomandări elevate către instanțele superioare ale Comitetului Disciplinar, care trebuiau să emită un dictamen pe care Papa să îl ratifice. Cardinalul August Lienart știa ca acel „clan al italienilor", cum el îl numea, vroia să îi smulgă controlul serviciilor secrete ale Vaticanului și să îl trimită să conducă vreo parohie uitată în Franța, dar el nu avea de gând sa o permită.

Când Lienart se întoare la dependințele sale după reuniunea cu Benigni, întâlni chipul transfigurat al surorii Ernestina.

— Sănătatea Sfântului Părinte s-a agravat, eminență — spuse călugărița.

Așezat în întunericul biroului său, aproape în penumbră, lui August Lienart îi era clar că socotelile pentru destinul său începuseră deja. Acum era doar o chestiune de timp să aștepte întâmplările și să observe următoarea mișcare a dușmanilor săi, italienii. În orice caz, înainte trebuia să reunească Cercul Octogonus și să decidă asupra acțiunilor care trebuiau duse la bun sfârșit. Trebuia să evite prin toate formele ca *Manuscrisul Voynich* să continue să dea informații pe care el nu le dorea.

— *Festina lente*, grăbește-te încet. *Ego sum qui sum*, eu sunt cel care sunt — își spuse lui însuși în timp ce contempla pustia piață Sfântul Petru de la fereastra sa.

CAPITOLUL V

Vila Mondragone, Italia

Vila Mondragone se înalța pe o colină, la 416 metri altitudine, pe un teren al cărui nume provenea de la anticul oraș roman Tusculum, dintre orașele Frascati și Monte Porzio Catone. Optosprezece hectare de grădini frumoase și păduri o înconjurau. Din grădinile mari, în zilele senine se putea întrezări orașul Roma. Cardinalului August Lienart îi plăcea să contemple peisajul și să petreacă ore și ore meditând, așezat pe o bancă din grădina secretă.

Construcția Vilei Mondragone, cu ai săi aproape optzeci de mii de metri pătrați, începuse în anul 1567, când tânărul cardinal Marco Sittico Altemps, iubitul nepot și protejat al Papei Pius al IV lea, cumpără vila pentru cardinalul de Sant'Angelo, Ranuccio Farnese. În acea perioadă, vila a fost botezată cu numele de Vila Angelina ca omagiu adus titlului cardinalic al familiei Farnese.

Cardinalul Altemps a decis mărirea și reabilitarea casei și i-a încredințat proiectul arhitectului Jacopo Barozzi de Vignola, care a fost ajutat în misiunea sa de Martino Longhi de Viggiu. După finalizarea lucrărilor, în 1571, cardinalul Altemps l-a invitat să petreacă o perioadă la vila pe cardinalul Ugo Boncompagni, care a fost ales Papă în 1572, cu numele de Grigore al XIII lea. Suveranul Pontif l-a sfătuit pe cardinalul Altemps să construiască o nouă vilă pe colină, peste ruinele romane impresionante ale reședinței Quintilio, consul roman în anul 13 î.H.

În 1613, cardinalul Scipione Borghese, nepot al Papei Paul al V lea, a achiziționat vila alături de alte propretăți de la ducele Gian Angelo Altemps, nepot și moștenitor al cardinalului Marco Sittico Altemps. Noul proprietar a făcut modificări la reședință între anii 1616 și 1618, sub îndrumarea arhitectului olandez orginiar din Utrecht, Jan van Santen, cunoscut mai mult ca Giovanni Vasanzio.

Arhitectul a redesenat tot complexul și a mărit galeria, Retirata, micuța clădire rezidențială construită pentru fiul cardinalului Altemps, grădina principală, porticul și curtea centrală a vilei. După moartea Papei Paul al V lea, în anul Domnului 1621, vila și-a pierdut din importanță și, din cauza costurilor mari de întreținere, cardinalul Scipione Borghese s-a văzut nevoit să o vândă puternicului cardinal François Lienart, strămos al cardinalului August Lienart și sfătuitor al Suveranilor Pontifi Grigore al XV lea și Urban al VIII lea.

De îndată ce se află în proprietatea familiei Lienart, vila a fost din nou botezată cu numele de Vila Mondragone sau Vila de la Muntele Dragonului. Numele provenea de la un dragon heraldic care se afla în centrul scutului de arme al familiei Lienart și care apărea reprezentat în mai multe locuri ale vilei, precum pe fresce și în splendidele grădini. Pe parcursul a trei generații și pe durata a trei secole, Vila Mondragone s-a transformat în cel mai mare simbol al puterii familiei Lienart.

Odată sosită noaptea, mai multe vehicule începură să treacă de grilajul de fier care flanca un zid înalt de piatră acoperit cu mușchi. Reflectoarele luminau îngerii ce încoronau intrarea, dând un aspect fantasmagoric accesului către vilă. O șosea pe care se urca, neasfaltată, dădea în drumul îngrijit de pietriș care înconjura impozanta construcție. Domnul și doamna Müller, care însumau tot personalul de serviciu al Vilei Mondragone, le urau bun venit celor opt bărbați.

Cuplul german lucra pentru familia Lienart din anul 1946, de când intraseră în serviciul lui Edmund Lienart, tatăl cardinalului, care, se pare, reușise să evite, oferind mită, ca Ulrich Müller să fie judecat de Aliați după sfârșitul celui de-al doilea război mondial, pentru că aparținuse escadronului Einsatzgruppe A al SS și pentru că participase, la ordinele criminalului de război Herbert Cukurs, la operațiunile de lichidare ale evreilor și partizanilor pe întinse zone din Letonia și la asasinarea a treizeci de mii de evrei din ghetourile din Riga.

După cum se pare, distracția sergentului Müller era să practice tragerile, cu o carabină, asupra evreilor și partizanilor. În actul de acuzare împotriva lui, se afirma că atunci când unitatea sa se afla în cătunul din Tukums, Müller așeza copiii evrei la cinci sute, o mie și o mie cincisute de metri și exersa tragerile cu carabina sa. Un martor de la fața locului declarase, în fața Tribunalului Penal Internațional, că văzuse cum sergentul Ulrich Müller trăsese într-o fetiță evreică în vârstă de aproximativ șase ani. Glonțul o lovise în piciorul drept. După aceasta, un membru al SS o executase pe fetița rănită chiar acolo.

Unitatea lui Müller pusese capăt vieții a o sută treizeci de mii de bărbați, femei și copiii dintre evreii și partzanii reținuți. După ce fu arestat, Müller reuși să evadeze și să se refugieze în Franța. Edmund Lienart îl protejă printr-o sumedenie de relații și declarații sub jurământ în care se afirma că Ulrich Müller aparținuse unei unități necombantante din Wehrmacht. Din acea zi, atât Müller cât și soția sa, Henrietta, nu se mai despărțiseră de familia Lienart.

În curtea centrală, monseniorul Vaclav Przydatek primea, datorită funcției sale episcopale, respectuosul salut al celor opt noi veniți, în timp ce pronunțau o frază în latină la care secretarul lui Lienart le răspundea cu o alta.

— *Fractum nec fractuem*, favoare pentru favoare — spuneau cu voce înceată cei opt bărbați, făcând și o simplă reverență.

— *Silta nec silto*, tăcere pentru tăcere, frați — le răspundea Przydatek fiecăruia dintre ei.

Când ritualul luă sfârșit, Przydatek îi dădu ordin Henriettei Müller să îi însoțească în camerele lor pe cei opt bărbați nou veniți. Înainte îi anunță că la zece seara trebuiau să se înfățișeze înaintea marelui maestru al Cercului Octogonus, în așa numită Sală a Elveților, îmbrăcați perfect pentru ocazie, cu jacheta neagră și guler înalt. După rugăciunea de la capela San Grigore, vor lua parte la o cină luxos servită în Sala Cariatidelor, cum cereau canoanele reședinței unui prinț al Bisericii. Odată terminată cina, cei opt bărbați, alături de monseniorul Przydatek și de marele maestru, se vor reuni în bibliotecă, cu scopul de a deschide sesiunea Cercului Octogonus.

Bărbații, care nu purtau niciun fel de vestimentație după care să poată fi identificați ca fiind călugări, urmară în liniște pașii stăpânei cheilor până la etajul de sus, de deasupra intrării principale a Vilei Mondragone. Femeia, cu un inel mare de chei atârnat de imaculatul său șorț alb, deschidea ușă după ușă și pronunța numele fiecărui dintre cei opt bărbați.

— Părinte Jacobini... aceasta este camera dumneavoastră — spuse doamna Müller în timp ce deschidea cu cheia pe care o avea atârnată și așa mai departe pentru cei opt bărbați și opt camere —: Părintele Reyes, părintele Lemar, părintele Ter Braak, părintele Mahoney, părintele Alvarado, părintele Cornelius, părintele Ferrell...

Camerele mari ale Vilei Mondragone nu aveau nimic de a face cu umilele chilii ale mănăstirilor, abațiilor și rezidențelor religioase în care trăiau cei opt preoți, veniți din șapte țări diferite. Deși privați de luxul unor reședințe ale secolului XVI, camerele erau mobilate cu câte un pat mare, o măsuță cu o mică veioză, un fotoliu, un dulap pentru a-și păstra puținele haine pe care le aveau la ei și un mic altar cu un reazem pentru a se putea ruga la orice oră din zi sau din noapte. Fiecare două camere aveau o mică baie la comun.

Camerele separate ale cardinalului Lienart se aflau în zona vestică a vilei. În realitate, marele maestru al Cercului Octogonus folosea puțini metri pătrați ai marii clădiri, deși nu lipsiți de lux. Viața sa se învârtea în jurul biroului său personal, așa numita Sala Rosa; în sala Cariatidelor, locul de reuiune al Cercului; în spațiosul său dormitor, la care se ajungea printr-o ușă din nordul extrem al Sălii Cariatidelor; în mica baie proprie și într-un salon anexat, cu o masă de biliard franțuzească în centru, unde petrecea ore întregi când sarcinile sale de la Vatican îi permiteau. Din biroul său, o ușă făcea legătura cu un alt birou mai mic și lângă acesta se afla dormitorul pe care îl ocupa monseniorul Przydatek. Fidelul secretar era mereu aproape în caz că Eminența sa avea nevoie de el. Din camerele sale private, cardinalul putea accede la bibliotecă, care găzduia mai mult de trei mii de volume, fără a străbate holul.

O oră și jumătate înainte de întâlnire, un Mercedes Benz negru trecea de grilajele de la Vila Mondragone. Când ajunse la intrarea în casă, cuplul Müller se grăbi să sărute inelul cardinalului.

— Robert, puteți să vă întoarceți la Roma cu mașina. Dacă am nevoie de dumneavoastră, secretarul meu o să vă sune — spuse Lienart șoferului său luându-și la revedere. Înaltul membru al curiei nu avea nevoie de martori ai întâlnirii care urma să aibă loc în puține ore într-una din camerele Vilei Mondragone. În timp ce urca treptele, auzi cum Robert dădea cu spatele și se îndepărta pe drumul de pământ spre ieșirea de la fermă.

Lienart se îndreptă spre camerele sale și îi ceru lui Müller să îl anunțe pe secretarul său.

— Am nevoie să vorbesc cu el înainte de rugăciune și cină — îi spuse cardinalul servitorului.

— Imediat, eminență.

Câteva minute mai târziu apăru monseniorul Przydatek, îmbrăcat impecabil cu un costum negru și o vestă violet închis, simbol al puterii episcopale pe care i-o conferise Papa cel acum bolnav.

— Sper că totul este pregătit, monsenior Przydatek — spuse Lienart în timp ce începea să se dezbrace de jachetă cu ajutorul lui Müller.

— Da, eminență. Totul este pe placul dumneavoastră — consimți secretarul.

— *Vanitas vanitatis et omnia vanitas*, vanitatea vanităților și mereu vanitate — mormăi cardinalul Lienart.

În timp ce acestea se întâmplau, mai mulți membri ai Cercului leneveau prin camerele mari ale Vilei Mondragone. Părintele Eugenio Cornelius parcursese saloanele și admira frumoasele fresce care abundau în capela Sfântului Grigore când o voce îi atrase atenția în timp ce se oprise în fața frescei care reprezenta Nașterea.

— Ar trebui să vedeți frescele din Palazzetto della Retirata. Sunt cele mai frumoase din Vila Mondragone — afirmă în spatele său Przydatek, care, după conversația sa cu Lienart, se întorsese în camerele comune.

— Oh! Sunt superbe, mult mai frumoase decat frescele lui Johann Jacob Zeiller de la mănătirea Etal, unde locuiesc eu — răspunse Cornelius. Timp de mai mulți ani m-am dedicat restaurării lor și scoaterii luciului pe care îl merită. Acestea sunt niște opere de artă, monseniore.

— Bine, mâine de dimineață veți putea admira restul frescelor din Vila Mondragone. Acum să facem o plimbare și spuneți-mi despre mănăstirea dumneavoastră — spuse secretarul lui Lienart în timp ce îl apuca de braț pe preot.

Într-una dintre camere, părintele Wilhelm Ter Braak, postat în reazem în fața imaginii lui Iisus Hristos, se biciuia cu o micuță crăvașă cu bile metalice. Mici firișoare de sânge îi curgeau pe spate în timp ce repeta întruna, la fiecare lovitură:

— *Ad verum ducit*, condu-mă la adevăr, *ad verum ducit, ad verum ducit, ad verum ducit, ad verum ducit...*

Nu foarte departe de acolo, în bibliotecă, părintele Lamar încerca să citească un vechi codice din secolul XVII.

— Este o minunăție. Cartea asta este o bijuterie — spuse Lamar fără să-și dea seama că părintele Mahoney se apropia de intrarea în cameră.

— Da, este o minunăție. Fără urmă de îndoială — răspunse în timp ce admira plafonul.

Doamna Müller întrerupse scena.

— Vă rog, părinți. Eminența sa vă așteaptă în Sala Elveților ca să vă ureze bun venit — spuse femeia în timp ce cu mâna le indica direcția încăperii către care trebuiau să se îndrepte.

Când ajunseră în marele salon, cardinalul Lienart porunci cuplului german să nu îi deranjeze până nu vor fi chemați.

Cei opt preoți și monseniorul Przydatek se ridicară în picioare, formând un cerc perfect, în jurul unui mozaic care se afla pe podea, în centrul sălii și care înfățișa o constelație și un dragon. În centrul mozaicului se afla, în picioare, cardinalul August Lienart. Toți știau de ce se află acolo și care era misiunea lor în fața Dumnezeului atotputernic. Lienart luă cuvântul și își începu discursul cu salutul Cercului Octogonus.

— *Fractum nec fracteum*, favoare pentru favoare — spuse cardinalul.

— *Silta nec silto*, tăcere pentru tăcere — răspunseră în cor cei nouă bărbați care se aflau în jurul său.

— Ne aflăm aici reuniți, oh, nobili fii și membri ai sacrului Cerc Octogonus, pentu a apăra credința de păgâni, eretici și de inamici ai Bisericii — spuse Lienart.

— *Silta nec silto*, tăcere pentru tăcere — repetară cei nouă bărbați.

— Eu, ca mare maestru al Cercului și așa cum au făcut onorabilii mei strămoși în aceste ultime trei secole, vă însărcinez misiunea de a păstra marele secret. Îndatorirea dumneavoastră, ca gardieni ai credinței, este să salvați Sfintele Scripturi, să îi protejați pe cei aleși prinți ai Bisericii și să-l apărați, inclusiv cu viața, pe Suveranul Pontif — spuse șeful spionajului vatican și mare maestru al Cercului Octogonus.

— *Silta nec silto*, tăcere pentru tăcere — pronunțară încă o dată cei nouă bărbați.

— Vă voi încredița o misiune dificilă în numele milostivului Dumnezeu. Va trebui să o duceți la bun sfârșit dacă doriți să fiți demni de El. Dacă vreunul dintre dumneavoastră, gardieni ai Cercului Octogonus, este rănit în încercare sau moare în acțiune, doar Dumnezeu în milostivirea sa va răspunde pentru dumneavoastră. Misiunea dumneavoastră este sub secret de confesiune și, din această cauză, nimeni nu o va putea cunoaște. Doar unii vor fi aleși. Restul dintre dumneavoastră vor trebui să rămână aici, la Vila Mondragone, până când Dumnezeu vă va chema în infinita sa bunătate pentru misiunea ce vă este încredințată. Sunteți aleșii lui Dumnezeu și astept de la dumneavoastră, așa cum a făcut în zilele sale și onorabilul Ravaillac, unul dintre primii membri ai Cercului Octogonus, când a pus capăt vieții regelui Henric al IV lea al Franței, să suportați supliciul torturii și să nu dezvăluiți numele celorlalți frați. Acum sunteți unul, sunteți protejați de Dumnezeu Domnul nostru și îi datorați obedință oarbă Suveranului Pontif

de la Roma — spuse marele maestru Lienart —. Frați, înainte de cină vom închina o rugăciune în capela Sfântul Grigore. Să mergem, asadar.

Familia Lienart era apropiată Cercului Octogonus din timpul Papei Grigore al XV lea. Cardinalul François Lienart, sfătuitor papal puternic, rămăsese total captivat de istorisirile despre *fida'i* pe care Lebey de Batilly le relatase în manuscrisul ce se găsea la Biblioteca Vaticană. Denis Lebey de Batilly, înalt funcționar al regelui și președinte al Tribunalului din Metz, scrisese în 1604 un tratat de șaizeci și patru de pagini intitulat *Traité de l'origine des anciens assasin porte-couteaux*, al cărei subtitlu spunea: *Avec quelques examples de leurs attentats et homicides des personnes d'anciens roys, princes et seigneurs de la Chretienté.* Opera se găsea în acest moment în spatele unei vitrine a bibliotecii de la Vila Mondragone.

Pentru mintea unui cardinal din secolul XVII era ceva perfect de înțeles faptul că un catolic pasionat să-și dea inclusiv propria viață în încercarea de a pune capăt existenței unui eretic și dacă acesta era și prinț contrar credinței adevărate sau a intereselor Bisericii, asasinul catolic va ajunge înainte la cer (paradisul pentru musulmani). Cardinalul François Lienart era dispus să conducă propria sa unitate de *fida'i* catolici. Lienart și descendenții săi utilizaseră Cercul Octogonus ca pe propria unealtă cu care să mențină puterea, și în trei secole niciodată nu avuseseră împotriviri în a se folosi de ea de fiecare dată când era necesar. Cei din familia Lienart se vedeau portretizați cu mare obiectivitate, patru secole și jumătate mai târziu de la scrierea ei, în istorisirea relatată de Lebey de Batilly. Eminența sa, cardinalul August Lienart se vedea pe el însuși ca pe Sinan, bătrânul de la Muntele Alamut, membru al sectei asasinilor. Călugării săi din Cercul Octogonus erau *fida'i* dispuși să își dea viața executând un ordin al Suveranului Pontif sau, în lipsa sa, al cardinalului August Lienart, reprezentantul său.

În timpul următoarelor trei secole și la ordinele unui membru, atât bărbați cât și femei, din familia Lienart, opt sacerdoți se dedicaseră lichidării tuturor inamicilor Bisericii catolice și ai propriei dinastii Lienart. Poliția franceză descoperise că Jean-François Ravaillac, asasinul regelui Henric al IV lea, făcuse parte dintr-un misterios grup mistico-catolic numit Cercul Octogonus sau Cercul celor 8.

Membrii grupului erau fanatici catolici care aveau obedientă oarbă față de Papa de la Roma, căpătaseră pregătire militară, fiind abili mai ales în uzul anumitor arme speciale și dispuși să-și dea viața în numele adevăratei religii. Simbolul lor era un octogon cu numele lui Iisus pe fiecare latură și o frază ca motto al organizației: „Dispuși la durere prin tortură, în numele lui Dumnezeu".

Ani mai târziu, Cercul Octogonus a revenit pentru a îndrepta o nouă lovitură, de data asta împotriva unul militar al lui Napoleon: generalul Mathurin- Léonard Duphot, unul dintre oamenii de încredere ai lui Bonaparte. Înălțat la gradul general de brigadă de însuși Napoleon, la data de 30 martie 1797, fusese trimis la Roma pentru a-l însoți pe José Bonaparte, frate al lui Napoleon, care fusese numit ambasador la Sfântul Scaun. În data de 28 decembrie 1797, o mare mulțime

de oameni se reunise în fața reședinței ambasadorului pentru a cere proclamarea Republicii. În acel moment, un contingent al gărzii papale a încercat să împingă mulțimea de oameni.

Generalul Duphot, care încerca să mențină ordinea între soldații săi, a fost înjunghiat între coaste fără ca nimeni să vadă fața atacatorului. În câteva minute muri într-o baltă de sânge. Soldații francezi au descoperit pe jos, alături de cadavrul militarului, un misterios octogon de pânză cu numele lui Iisus pe fiecare latură și în centru cu o frază scrisă: „Dispuși la durere prin tortură, în numele lui Dumnezeu", simbolul misteriosului Cerc Octogonus.

În aceste două cazuri, cei executați erau inamici ai Papei, dar de asemenea au căzut și alte personaje mai puțin cunoscute în mâinile preoților Cercului, mulți dinte ei oameni de știință care au încercat să se aventureze în dura sarcină de a descifra o ciudată carte al cărui text nimeni nu îl înțelegea. În anii 1630, 1638, 1651 și 1675, Cercul Octogonus a protejat un mare secret al familiei Lienart.

După rugăciunea celebrată în frumoasa capelă Sfântul Grigore, cei zece călugări se îndreptară spre Sala Cariatidelor, în al cărei centru se afla o mare masă acoperită de cele mai gustoase bucate și se așezară în jurul acesteia. Doar părinții Wilhelm Ter Braak și Italo Jacobini se scuzară și se retraseră în fundul salonului.

Lui Jacobini, italian de origine, îi plăcea să ia masa fără să vorbească cu nimeni în abația Sfântul Antimus, în Montalcino. Frații obișnuiau să îi spună superiorului lor că părintele Jacobini le provoca frică. Când vorbea, pronunța fraze fără înțeles sau spunea foarte repede mai multe sinonime ale unui singur cuvânt într-o singură frază pentru ca ulterior să continue cu tăcerea sa. La Vila Mondragone, alături de frații săi din Cerc, continua cu acest obicei.

Înainte de cină, Jacobini se întâlnise pe cordidoare cu monseniorul Przydatek. După ce acesta îl întrebă dacă odaia sa era pe gustul său, fratele italian răspunsese:

— Camera, odaia, încăperea, sala e foarte frumoasă, arătoasă, satisfăcătoare, confortabilă, plăcută. Mulțumesc, monseniore. — secunde mai târziu se întoarse la tăcerea sa ermetică în timp ce strângea nervos, cu putere, în interiorul palmei o cruce de argint cu care își prova răni grave.

Cel care se simțea cel mai bine la Vila Mondragone era părintele Emery Mahoney, obișnuit cu fastul milionarilor new-yorkezi. Părintele Reyes simțea destul de multă nostalgie după „indienașii săi", cum obișnuia să îi numească. Părintele Lamar se adapta bine la viața de la casa italiană, afundat în biblioteca mare, de unde nu ieșea până nu se întuneca bine. Părintele Alvarado și părintele Ferrell petreceau ore întregi în capela San Grigore și părintele Cornelius se dedica transcrierii într-un mic carnet a unor imagini care populau acoperișurile și pereții Vilei Mondragone. În orice caz, toți știau care le e misiunea și erau dispuși să o ducă la bun sfârșit în numele lui Dumnezeu.

După copioasa cină și în timp ce unii membri ai Cercului vorbeau destins în amplele saloane ale vilei, părintele Mahoney se apropie de cardinalul Lienart.

— Pot să vorbesc cu dumneavoastră, eminență? — întrebă preotul.

— Bineînțeles, sigur că da. Să mergem în grădina secretă. E vreme bună și se văd stelele. Știți că aici, unde e acum ridicată Vila Mondragone, a fost acum secole bune un observator? — spuse cardinalul în timp ce îl lua de braț pe călugăr. Odată aflați în exterior, un parfum de flori nocturne invadă nările lui Lienart și ale lui Mahoney —. Sunt „Regina nopții", florile încep să miroasă când se întunecă. Doamnei Müller îi plac mult — adăugă Lienart —. Spuneți-mi despre ce doreați să vorbiți cu mine.

— Eminență, cu toate respectele... Dumneavoastră știți că asta e prima mea misiune pentru Cercul Octogonus și nu știu dacă aș fi pregătit pentru momentul când Dumnezeu va arăta cu degetul misiunea mea — mărturisi Mahoney.

— Mă surpind aceste temeri. Aș putea să le cred din partea părintelui Ter Braak sau a părintelui Alvarado, dar niciodată nu m-aș fi gândit la dumneavoastră. Unchiul dumneavoastră, Jonas Mahoney, v-a recomandat pentru acest serviciu al Domnului când slujea la Radio Vatican. Poate temerirle dumneavoastră sunt rezultatul convingerii că trebuie să-l serviți pe Dumnezeu și pe Sfântul Părinte într-o misiune pe care puțini o pot duce la capăt — spuse Lienart ca să-l liniștească pe Mahoney —. Dumneavoastră sunteți un ales, un trimis de Dumnezeu pentru a executa dorințele sale. Cercul Octogonus nu e decât o unealtă a Înălțimii. Dumneavoastră, părinte Mahoney, sunteți brațul justiției divine și, ca atare, sunt sigur că mâna dumneavoastră nu va tremura la ora când va trebui să duceți la capăt misiunea.

— E adevărat, eminență, că familia dumneavoastră a fost apropiată Cercului încă din 1630? — vru să afle preotul.

— Da, așa este. Și chiar de dinainte. Familia mea a condus Cercul Octogonus ca gardieni ai credinței încă din secolul XVII din ordinul papei Paul al V lea și acum, trei secole mai târziu, continuă să îi servească umil pe Suveranul Pontif și Biserica catolică. În secolul XVII, Cercul s-a ocupat de trimiterea în brațele Dumnezeului Domnul nostru a mai multor oameni de știință care făceau practice eretice, de magie neagră sau blasfemii: pe frații Argenti în Siena în 1630, pe părintele Nicolas Caussin în Italia în 1651 și pe sir Thomas Brown, strămoș de-al meu, în Anglia în 1675. Toți încercau să descifreze o carte de magie neagră și alchimie al cărui text, zic ei, a fost scris de diavol. Gardienii Cercului Octogonus au împiedicat ca cineva să poată cunoaște secretele sale și acum, dumneavoastră, ca moștenitor al acestei tradiții, că veți ocupa ca așa să fie și în continuare- conchise Lienart.

— Adevărul este că nu știu dacă voi fi pregătit când va sosi acel moment — se lamentă Mahoney cu chipul îngrijorat.

— Veți fi, părinte. Sigur că veți fi — îl liniști șeful Entității în timp ce îi înconjura umerii cu brațul și mergeau încet spre reședință, pentru a se reuni cu ceilalți.

***

Roma, Italia

După o săptămână călătorind prin diferite orașe europene, însărcinat de către profesorul Avner, Jack Brown continua să disece pas cu pas istoria *Manuscrisului Voynich*. Opririle în Bruxelles și Amsterdam nu îi deschiseseră prea mult ochii, în principiu pentru că nici Petrus Rees, expertul belgian în codificări și nici Peter Hazil, specialistul olandez în securitatea codurilor, nu îi dăduseră prea multe indicii sau, mai bine zis, îi dăduseră multe, dar el nu le înțelesese. Atât Rees cât și Hazil îi vorbiseră de coduri, sisteme codificate și substituții de cifre, totuși, așa cum i se întâmplase anterior cu Gordon Rugg și Elizabeth Gwyn, acele galimatii matematice continuau să fie un mister absolut pentru el.

Acum se plimba prin Orașul Etern în așteptarea unei întâlniri cu un al amic de-al lui Aaron Avner, părintele Marcelo Giannini, iezuit și unul dintre cei mai buni arhiviști din lume. Călugărul era bibliotecar șef la Biblioteca și Arhiva Universității Pontificale Gregoriene din Roma. După spusele lui Aaron, cunoștea coduri importante care erau legate de istoria *Manuscrisului Voynich*. Ziaristul de la *Boston Globe* avea speranța că, în sfârșit, va vorbi cu cineva pe care să-l înțeleagă.

Profitase de dimineață pentru a face un pic de turism și ca să îi trimită mai multe telegrame lui Aaron la New Haven. Întâlnirea cu bibliotecarul de la Universitatea Gregoriana era prevăzută pentru cinci după-amiaza. Jack își privi ceasul și se gândi că încă avea timp să mănânce ceva înainte de a se îndrepta spre Piazza della Pilotta, locul unde se afla biroul lui Giannini.

Două ore și patru whiskyuri mai târziu, Brown se îndreptă spre locul întâlnirii sale, de la centrala Fontana di Trevi, pe Via dei Lucchesi. În micuța piață, aproape ascunsă, se aflau mai multe palate vechi, transformate acum în clădiri universitare.

În 1551, Sfântul Ignațiu de Loyola, fondator al Companiei lui Iisus, stabilise într-un palat roman prima școală și bibliotecă a părinților iezuiți. Noua instituție purta numele de Colegiul Roman. Pe măsură ce numărul de studenți creștea, colegiul se văzu obligat să își schimbe sediul. În 1584, papa Grigore al XIII lea inaugură noul sediu al Colegiului Roman, pe care iezuiții îl numiră „Gregorian", în onoarea Suveranului Pontif. În 1773, după suprimarea Companiei lui Iisus din ordinul lui Clement al XIV lea, colegiul a fost pus sub custodia clerului roman până în 1824, an în care a revenit sub controlul iezuiților, zece mai târziu după ce Compania lui Iisus a fost restaurată, din ordinul Papei Pius al VII lea.

La intrare, Brown se intersectă cu mai mulți studenți, mulți dintre ei cu sutană.

— Să nu vi se pară ciudat — spuse o voce. Brown se întoarse ca să vadă chipul acelei persoane care se îndrepta spre el —. Sunt părintele Marcelo Giannini. Această universitate e una dintre cele mai bune din lume în Drept Canonic si acești tineri vor fi viitorii judecători din Sacra Rota* — explică iezuitul.

* tribunal al Bisericii romano-catolice

— Cum l-ați cunoscut pe Aaron? îl întrebă Brown pe Giannini în timp ce urcau pe o scară mare care mergea până la bibliotecă și la arhivă.

— În realitate, niciodată nu ne-am văzut, ne cunoaștem doar din scrisori și pentru că împărțim informații despre *Manuscrisul Voynich*. El are cartea, și eu scrisorile lui Athanasius Kircher.

— Cine era acest Kircher? — întrebă din nou ziaristul.

— Conform studiilor profesorului Avner, Athanasius Kircher a fost cel de-al optulea proprietar al cărții — răspunse arhivistul —. Dar să mergem în biroul meu, o să fim mai comozi.

Înainte de a intra, părintele Giannini ceru unuia dintre scriptorii săi să meargă să caute volumul XII din catalogul kircherian.

— Te rog, adu-mi volumul cu numărul APUG-557 — spuse arhivistul.

— Ați putea să-mi explicați mai bine cine este acest Kircher sau ce relație a avut cu *Manuscrisul Voynich*? — ceru Brown.

— Athanasius Kircher, cum deja v-am spus, a fost cel de-al optulea proprietar al cărții lui Avner. S-a născut la Geisa, Germania, în mai, 1601. Tatăl său, Johannes Kircher, un faimos filozof al vremurilor sale, a reușit ca cei șase copii ai săi să urmeze cariere religioase. Athanasius a ales Compania lui Iisus și a depus voturile în 1628. La doar optsprezece ani, vorbea perfect latină, germană, greacă și ebraică. Cu un asemenea potențial, a fost trimis la un colegiu iezuit, unde s-a format în diverse materii, precum matematica, științele, astronomia, botanica și chestii de genul ăsta. La douăzeci și doi de ani era deja profesor la Universitatea din Koblenz și la douăzeci și șase, doctor în Teologie. Kircher era un geniu — povesti Giannini.

— Cum geniu? — întrebă ziaristul.

— Un adevărat geniu. În plin secol XVII a desenat și a construit un geomagnetograf ca să măsoare câmpul magnetic al Pământului și o serie importantă de ceasuri solare. La treizeci de ani era expert în limbi orientale. A tradus din arabă în latină faimoasa carte de alchimie *Tabula Smaragdina (Tăbliță de Smarald)*. În 1635 a venit la Roma și a rămas aici până la moarte.

— Care a fost relația sa cu *Manuscrisul Voynich*?

— Părintele Athanasius Kircher s-a transformat într-unul din cei mai mari experți în egiptologie și în traducerea hieroglifelor. În 1646, misterios, a abandonat învățătura și s-a închis în el. Din acel moment a scris câte-o operă la fiecare patru ani despre diverse teme științifice. Primea scrisori din toată lumea: de la regi și împărați, de la papi și cardinali, de la lingviști și oameni de știință. Într-o bună zi a decis să își doneze toată colecția de aparate și obiecte științifice și corespondența sa, Colegiului Roman. Tot timpul cât Kircher a locuit la Roma, casa sa era un punct obligatoriu de oprire pentru puternicii care treceau prin acest oraș. A murit misterios în 1680 — spuse părintele Giannini.

În timp ce beau o ceașcă de cafea și un pahar de *limoncello*, cineva bătu cu degetele în ușa arhivistului șef de la Gregoriana. Era ajutorul părintelui Marcelo Giannini. În brațele sale avea un volum mare, îmbrăcat în mătase roșie. Pe cotorul

cărții, o etichetă de piele albastră, cu litere de aur, indica: VOLUMUL XII — NUMĂRUL APUG-557. Părintele Giannini puse cartea groasă pe un pupitru și o deschise cu o adevărată mângâiere.

— Acesta este volumul XII din colecția de scrisori pe care Athanasius Kircher a adunat-o de-a lungul întregii sale vieți. Colecția, care este cunoscută precum *Carteggio Kircheriano*, numără în total mai mult de două mii de scrisori scrise de șapte sute cincizeci de personalități ale vremii. Toată corespondența a fost clasificată și a fost reunită în paisprezece volume ca acesta — spuse iezuitul în timp ce sorbea o gură mare din paharul de *limoncello*. Vreau să vă arăt acest volum în special pentru ca aici sunt scrisorile pe care Johannes Marcus Marci de Cronland i le-a trimis lui Athanasius Kircher. Aici se află treizeci și cinci de scrisori din cele treizeci și șase pe care Marci de Cronland i le-a scris părintelui Kircher. Numărul treizeci și șase se află în posesia Bibliotecii Beinecke și se găsește catalogată lângă *Manuscrisul Voynich*.

— Dar scrisoarea aceea nu are nimic de-a face cu misterioasa carte... — răspunse Brown.

— V-a spus Aaron asta? — întrebă Giannini.

— Da. Mi-a spus că scrisoarea lui Marci nu avea de fapt nicio legătură cu caracterul misterios al cărții.

— Atunci v-a mințit. Scrisoarea în cauză este foarte importantă. În acea scrisoare, Johannes Marcus Marci de Cronland i-a spus lui Kircher că proprietarul anterior al codicelui, al șaselea, un anume Jacopus Horcicky de Tepenec, care a moștenit cartea direct de la împăratul Rudolf al II lea, îi ceruse să îi trimită codicele pentru ca el, Kircher, să încerce să o descifrze. În acea carte, Marci de Cronland menționa că Athanasius Kircher a realizat mari avansuri în descifrarea cărții. Scrisoarea e datată 27 aprilie 1639 — îi explică Giannini lui Brown. Jack se simțea din ce în ce mai deranjat de faptul că a trebuit să afle vestea despre importanța scrisorii Marci, la Roma. Pentru a doua oară în timpul călătoriei sale își dădu seama că profesorul Avner nu îi povestise tot ce știa despre codice și ignora motivele unei asemenea decizii.

— Ce relație avea acel Tepenec cu Kircher de vroia să îi trimită cartea?

— Ambii erau iezuiți. Se pare că nu e destul de clar dacă Jacopus Horcicky de Tepenec a furat codicele sau dacă într-adevăr îl primise la Rudolf al II lea. Cert este că Tepenec era directorul Grădinilor Botanice din Praga și, în 1619, ducând o viață liniștită, a fugit într-un mod ciudat din oraș, cu tot cu carte. Fără niciun fel de explicație, lăsă în urmă un oraș și un împărat care îl protejeau și copleșeau cu favoruri.

— Poate că Tepenec descifrase o parte din codice și i-a fost frică să cunoască și conținutul său — afirmă ziaristul.

— Nu cred, de ce ar fi vrut să-i trimită cartea lui Athanasius Kircher, dacă nu ca să o descifreze? Poate că, și spun doar poate că, Tepenec a intuit ce putea însemna cartea, într-un sens larg al cuvântului. Poate a descoperit că acea carte periculoasă putea să schimbe cursul istoriei religiei și să afecteze vreun puternic

al vremii. Cine știe ce gândea un erudit de începuturile secolului XVII? — se întrebă călugărul.

— Credeți că Kircher a reușit să descifreze ceva din *Manuscrisul Voynich*? — îl întrebă Jack pe părintele Giannini.

— Se poate. Sunt mai multe scrisori care arată că Athanasius Kircher a menținut corespondență cu mai mulți experți în coduri și cifruri din secolul XVII și care au murit omorâți în circumstanțe ciudate și asta ar putea fi o explicație pentru temerile lui Tepenec. Toți schimbau des scrisori cu Kircher. De exemplu, frații Matteo și Marcello Argenti au fost asasinați în casa lor din Siena în 1630. Ambii erau experți în cifruri și spargeri de coduri și reușiseră să descifreze parte din codice. Avem o scrisoare pe care Matteo Argenti i-a trimis-o lui Kircher, în care îi povestește pe scurt că el și fratele său au descoperit un text în carte care ar putea pune în pericol viețile sale și poate chiar să îi ducă în cătarea Inchiziției. Matteo se arată cu adevărat speriat și așa îi și spune lui Athanasius Kircher. Într-un rând al scrisorii, care se află în VOLUMUL IX — NUMĂRUL APUG-557, Argenti îi povestește că ce au descoperit ar putea fi o carte religioasă a unei ciudate secte eretice din secolele IX sau X și că se teme pentru viața sa și cea a fratelui său, Marcello. Cert este că ambii au fost asasinați și materialul investigațiilor lor a dispărut.

— Au mai existat și alte morți violente ale persoanelor ce au avut legătură cu Athanasius Kircher și *Manuscrisul Voynich*? — întrebă Brown.

— Da. Se știe cu siguranță că au mai avut loc alte trei asasinate. Părintele Herwart von Hohenburg a fost omorât în 1638; părintele Nicolas Caussin, în 1651 și sir Thomas Brown, în 1675, cinci ani înainte de moartea lui Athanasius Kircher, care a menținut corespondența cu toți aceștia și ale căror scrisori se află aici arhivate.

— Aș putea vedea aceste scrisori? — ceru Brown.

— Sigur, nu vă faceți griji. Voi cere unuia dintre ajutoarele mele să vă ajute să localizați scrisorile din diferitele volume ale *Carteggio Kircheriano* — spuse părintele Grannini. Când terminați, să vă întoarceți la mine în birou.

Câteva minute mai târziu, Jack Brown se așeza în marea și centenara sală de lectură a Pontificalei Universități Gregoriene, în așteptarea ajutorului părintelui Marcelo Giannini, care urma să îi aducă pe masa lucioasă, diferitele volume de scrisori ale lui Athanasius Kircher. Pe măsură ce ajutorul depozita cărțile grele în fața sa, Brown căuta referințe despre cele trei nume, una câte una. Părintele Herwart von Hohenburg era autorul *Thesaurus*-ului, unul dintre cele mai bune dicționare de culegeri despre hieroglifele egiptene. Îl scrisese în 1628.

Iezuit ca și Kircher, Von Hohenburg lucrase sub indicațiile precise ale sale, la descifrarea unei cărți misterioase. Utilizând același sistem de simboluri ca cel pe care îl utilizase pentru a descifra textele egiptene, iezuitul obținu să dezvăluie câteva date importante despre o ciudată sectă numită *katharos*, cuvânt grecesc ce însemna „purii", în diferite pagini ale unui codice al cărui text era de neînțeles.

Părintele Herwart von Hohenburg a fost asasinat în 1638, se pare că fusese strangulat și că îi fusesera țintuite mâinile și picioarele în podea. Relația sa cu *Manuscrisul Voynich* se cunoaște doar din corespondența pe care a menținut-o cu Athanasius Kircher și pe care asasinul nu a descoperit-o.

Cel de-al doilea pe listă era părintele Nicolas Caussin, asasinat treisprezece ani mai târziu de Von Hohenburg. Era de asemenea iezuit și a scris opera *Hieroglyphica sive de sacris aegyptiorum aliarumque gentium literis commentarii.* Din cele trei scrisori pe care i le-a trimis lui Athanasius Kircher se știe că a dedicat o bună parte a timpului său încercării de a descifra cartea care se afla în posesia lui Kircher. Expertul în hieroglife epgiptene s-a axat pe paginile care conțineau imagini cu plante și constelații din *Manuscrisul Voynich.* Tehnica pe care a folosit-o Caussin a fost cea descrisă de istoricul grec Diodor din Sicilia, care a călătorit în Egipt când încă se utilizau hieroglifele. Diodor a lăsat scris că egiptenii desenau obiecte ca simboluri metaforice. De exemplu, un șoim indica ceva ce se petrecea rapid, un crocodil reprezenta răul și așa mai departe pâna la sute de simboluri.

Părintele Caussin a aplicat teoria egipteană de a substitui ideea care dorește a fi exprimată, printr-un simbol concret. După cum se pare, a reușit să descifreze șase pagini din *Manuscrisul Voynich* cu destul de multă acuratețe și l-a informat pe Kircher despre asta, într-o scrisoare care la momentul actual se află legată în volumul XI din *Carteggio Kircheriano.* Într-o după-amiază din 1641, părintele Nicolas Caussin a fost găsit mort foarte aproape de mănăstirea San Pietro, în localitatea italiană Itala.

Cadavrul iezuitului era aruncat pe un munte din apropiere. Călugărul, expert montan, obișnuia să poarte legată întotdeauna în jurul corpului o funie groasă pentru a putea escalada. Ce l-a surprins cel mai tare pe superiorul său când i-au găsit cadavrul, a fost că funia nu s-a găsit nicăieri. Fără îndoială, părintele Caussin a fost asasinat pentru că descoperise ceva în *Manuscrisul Voynich.*

Jack Brown își revizui notițele. Al treilea nume de pe listă era chiar strămoșul său: sir Thomas Brown. După cum părea, menținuse o strânsă prietenie cu Arthur Dee, fiul lui John Dee, cel de-al doilea proprietar al *Manuscrisului Voynich.* În 1675 îi trimisese o scrisoare lui Athanasius Kircher în care îl asigura că Arthur Dee îi dezvăluise treizeci de ani înainte, adică în 1645, existența unei misterioase cărți care conținea hieroglife și putea fi vorba despre o operă religioasă a unei ciudate secte din secolele VIII — IX. Thomas Brown afirma de asemenea că el personal văzuse un mic carnețel în care era explicat cum poate fi citită cartea. Carnetul despre care vorbea Brown în scrisoarea sa către Kircher putea face referire la un soi de carte de cifruri, pe care o scrisese Roger Bacon, presupusul autor al cărții, pentru a descifra codicele, dar nu se știa cu certitudine.

În luna iulie a anului 1675, sir Thomas Brown a fost găsit atârnat de o grindă din grânarul fermei sale, în comitatul Essex. Cel mai ciudat dintre toate era că în jurul său nu s-a găsit niciun obiect pe care să se fi putut urca pentru ca mai apoi să se spânzure. Fără nicio urmă de îndoială, cineva îl ajutase să se "sinucidă".

Doar în cazul morții strămoșului ziaristului se pomenea de prezența unui misterios octogon: era gravat într-una dintre grinzile de lemn apropiate locului unde a apărut corpul lipsit de viață al lui sir Thomas. În cazurile iezuiților Herwart von Hohenburg și Nicolas Caussin, niciodată nu s-a descoperit dacă misteriosul grup de asasini ai octogonului au avut de-a face cu morțile lor, dar Jack era sigur ca așa era.

Când termină de citit scrisorile celor trei personaje, noaptea căzuse deja peste Roma. Zeci de pagini din carnetul său erau pline de informații și date care trebuiau ordonate. Chiar în acea noapte urma să îl sune pe Aaron la New Haven și să îi spună ce descoperise. Următoarea zi avea prevăzut să se întâlnească cu Roberto Lendini, un expert lingvist, profesor la Universitatea din Roma, care, la cererea părintelui Marcelo Giannini, studiase niște pagini pe care profesorul Avner i le trimisese din Connecticut.

— O să-l sun pe Roberto ca să îi explic cine sunteți dumneavoastră și ce doriți — îi spuse părintele Giannini —. E o persoană foarte neîncrezătoare. De aceea e mai bine să vorbesc eu mai întâi cu el.

— O să aștept atunci să vorbiți dumneavoastră cu domnul Lendini și apoi o să aranjez o întâlnire cu el — spuse Brown strângându-i mâna părintelui Giannini pentru a-și lua la revedere.

— Salutați-l din partea mea pe Aaron și spuneți-i că aștept să îl văd curând la Roma — spuse arhivistul în timp ce ziaristul cobora în pas lejer scările de piatră ale bibliotecii gregoriene și ieșea din centenara clădire.

Jack Brown respiră adânc aerul rece care străbătea îngustele străzi romane. Vroia să ajungă cât mai repede la hotel pentru a-i telefona lui Aaron și a-i cere explicații pentru că nu îi spusese nimic despre scrisoarea pe care Johannes Marcus Marci de Cronland o scrisese și care se afla anexată la *Manuscrisul Voynich* la Biblioteca Beinecke. Era a doua oară când Brown descoperea că Avner îi ascundea informații.

Când mai târziu îl sună pe bibliotecar și Brown îi aruncă în față neîncrederea în el, Avner încercă să se disculpe.

— Iubite Jack, cu cât știi mai puține, cu atât viața ta se va afla mai puțin în pericol — îi spuse Aaron.

— Profesore, deja sunt băgat în asta până la fund. Așa că, dacă voi muri într-un accident sau voi fi găsit ucis într-o obscură cameră a vreunui hotel european, mi-ar plăcea, cel puțin, să cunosc toate piesele puzzle-ului care formează *Manuscrisul Voynich*. Este dreptul meu și cred ca mi l-am câștigat — replică ziaristul. Se lăsă o tăcere de mormânt care dură câteva secunde.

— De acord, Jack, tu câștigi. De îndată ce termini misiunea ta în Europa și te întorci la New Haven, o să-ți povestesc absolut tot — spuse Aaron.

— Și mă veți prezenta acelor amici ai dumneavoastră, lui Carlton Sherman de la NSA și lui Jonas Finch de la NASA?

— Mai mult decât atât — afirmă profesorul —. Ți-i voi prezenta și ei înșiși ne vor povesti ce au descoperit.

După ce îi explică profesorului despre întrevederea pe care o avea a doua zi cu un anume Lendini și relația sa cu părintele Marcelo Giannini și *Manuscrisul Voynich*, Jack Brown închise telefonul și stinse lumina.

***

Vila Mondragone, Italia

Sunetul telefonului o trezi pe doamna Müller. Servitoarea privi ceasul și ridică receptorul.

— Bună seara. Aș dori să vorbesc cu monseniorul Przydatek. E foarte important — spuse persoana care sunase.

— E foarte târziu și nu-l pot trezi pe monsenior — se disculpă doamna Müller în încercarea de a ajunge cât mai repede din nou în pat.

— E foarte important să vorbesc cu monseniorul Przydatek. Spuneți-i că e vorba de un mesaj din partea lui Faetonte — insistă vocea.

După ce îl trezi pe monseniorul Przydatek, acesta îi ceru doamnei Müller să îi facă legătura în biroul său. Un sunet lung îl anunță pe călugăr de sosirea apelului.

— *Fractum nec fractuem*, favoare pentru favoare — spuse vocea necunoscutului.

— *Silta nec silto*, tăcere pentru tăcere — răspunse Przydatek.

— Codicele continuă să fie treaz și diverși inamici ai credinței încearcă să îi descopere conținutul... — spuse necunoscutul.

— Bine, vă ascult — spuse secretarul cardinalului Lienart în timp ce lua notițe pe o foaie cu scutul dragonului înaripat tipărit.

— Primul este un bărbat numit Gordon Rugg și o să-l găsiți la Universitatea Keele, în Anglia; cea de-a doua este o femeie numită Elizabeth Gwyn și o s-o găsiți la o fermă din orașul Drogheda, în Irlanda; al treilea este un bărbat numit Pedrus Rees și o să-l găsiți în Bruxelles, Belgia și cel de-al patrulea este un bărbat indecent, un homosexual numit Peter Hazil și o să-l găsiți în Amsterdam, Olanda — explică Faetonte înainte de a închide.

Ziua următoare, de îndată ce se crăpă de ziuă, cardinalul August Lienart, care fusese informat de către secretarul său despre telefonul pe care îl primise de dimineață, ordonă să se prezinte în fața lui, în Sala Rosa, părinții Ter Braak, Lamar, Alvarado și Mahoney.

După un scurt discurs, cardinalul Lienart înmână câte un plic închis fiecărui dintre cei patru preoți membri ai Cercului Octogonus. Fiecare plic conținea câte o hârtie pe care erau scrise un nume, un oraș, o țară și de asemenea aveau înăuntru și un octogon de pânză, cu numele lui Iisus Hristos pe fiecare latură și în centru

o frază în latină: „Dispus la durere prin tortură, în numele lui Dumnezeu". Cercul Octogonus selecționase patru obiective. Patru obiective ce trebuiau să moară. În chiar aceeași după-amiază, patru bărbați părăseau Vila Mondragone și se îndreptau să întâmpine destinul.

CAPITOLUL VI

Roma, Italia

Așa cum pomisese părintele Marcelo Giannini, arhivist șef la Pontificala Universitate Gregoriană, telefonul către colegul său, Roberto Lendini, expert lingvistic și profesor la Universitatea din Roma, avusese efectul așteptat de Jack Brown. Se va întâlni cu el într-unul din birourile campusului universitar.

Ziaristul ajunsese devreme, așa că se așeză în iarbă să admire frumoasele studente care treceau prin fața sa. La ora indicată pentru întâlnire, se îndreptă spre clădirea centrală a universității. Odată aflat în interior, Brown se îndreptă spre un bărbat și îl întrebă de biroul profesorului Lendini, de la Departamentul de Lingvistică. Bărbatul, cu aspect obosit și oarecum arid, îl însoți fără să spună niciun cuvânt. Când ajunseră la o ușă cu o plăcuță de plastic prinsă în șuruburi, bărbatul scoase o cheie din buzunar și descuie biroul.

— Așezați-vă unde puteți — spuse bărbatul care îl însoțise —. Nu vă mirați. Sunt profesorul Lendini — adăugă.

Roberto Lendini era o veritabilă instituție în lumea lingvisticii. Bibliografia sa cuprindea de la tratate despre limbi orientale, la utilizarea simbolurilor ca formă de scriere în civilizațiile antice. Una dintre cele mai bune opere ale sale trata conexiunea limbilor polineziene cu limbile pe care le utilizaseră popoarele antice din zona Mexicului și din Peru. Lendini susținea că e posibil ca primii locuitori ai insulelor din Pacific să fi venit din zone întinse din America Centrală și America de Sud în ambarcațiuni de stuf, o teorie pe care o susțineau, de asemenea, alți oameni de știință, precum norvegianul Thor Heyerdahl.

— Știu că părintele Giannini a vorbit cu dumneavoastră despre mine — spuse Brown.

— Așa este. Mi-a spus că sunteți prieten cu profesorul Avner, de la Biblioteca Beinecke, la Yale și că poate ar fi interesant ca dumneavoastră și cu mine să vorbim — răspunse Lendini.

— Acum câteva luni, profesorul Avner a trimis o serie de pagini dintr-un codice ce se află în posesia Bibliotecii Beinecke, părintelui Marcelo Giannini cu intenția de a afla dacă e posibilă descifrarea unei părți din text. Părintele Giannini mi-a

spus că a făcut copii ale acelor pagini și vi le-a trimis dumneavoastră. Nu este așa?

— Da, așa este.

— As vrea să știu dacă ați descoperit ceva în paginile acelea din *Manuscrisul Voynich* — spuse Jack Brown.

— Adevărul e că am descoperit multe lucruri despre acea carte, lucruri pe care puțină lume le cunoaște și pe care lumea și eruditii le-au crezut dispărute în secolul XIII — lămuri profesorul Lendini.

— Ce ați descoperit mai exact? Aș avea nevoie să aflu — ceru nerăbdător ziaristul de la *Globe*.

— Rituri. Ce descriau acele pagini, erau rituri. Adevărul e că dacă aș fi avut textul complet, aș fi putut descifra mai multe informații, dar prietenul meu Marcelo mi-a spus că trebuie să mă mulțumesc cu această mică frântură de istorie — explică expertul în lingvistică. Pentru a putea înțelege acele pagini, înainte trebuia să știu ce zice acel ciudat limbaj cifrat, așa că pentru asta am studiat entropia care apare în diferite limbi europene. Am determinat frecvența cu care apăreau anumite litere în textul analizat și, trasând repetițiile într-un grafic, am putut stabili relațiile de bază dintre litere și cuvinte și inclusiv codurile lingvistice ale vorbirii, care determină și structurează cea mai mare parte a limbilor europene.

— Mă scuzați că nu vă urmăresc, dar nu sunt un expert în materie — îl întrerupse Brown.

— Părintele Giannini mi-a spus că profesorul Avner a dat diferite pagini din *Manuscrisul Voynich* diferiților experți în criptografie și criptoanaliză pentru a le analiza și că unii dintre ei au putut demonstra că este vorba despre o carte religioasă legată de o ciudată sectă din secolul VIII sau IX. I-am aplicat textului un simplu indicator de tipare de scriere și limbă. Ce mi-au indicat paginile analizate a fost că pentru a le scrie, autorul a folosit o structură descrescătoare. Poate că am văzut ceva ce alții, care au citit codicele, nu au văzut — explică profesorul Lendini —. La început am crezut că e vorba de o glumă de prost gust și că acele pagini nu însemnau nimic. Apoi am citit cea mai mare parte din *Carteggio Kircheriano*, care se află la Gregoriana. M-am axat pe scrisorile pe care i le-a trimis Marcus Marci de Cronland lui Athanasius Kircher, în special pe date și pe folosirea limbajului. E clar că acel codice a fost redactat în secolul XIII sau la începutul secolului XIV. Cartea este o culegere de norme, texte, moduri de viață, percepte, locuri secrete și nume aparținând unei secte. Sigur autorul a primit textele direct și el nu a făcut decât să le copieze, aplicându-le un cifru secret, numai bun pentru a le pune la adăpost de focul Inchiziției, numai bun să protejeze de testamentul sectei pentru secolele următoare, așa cum s-a și întâmplat.

— Atunci se poate spune că *Manuscrisul Voynich* e într-adevăr un soi de biblie. O carte sfântă — accentuă Brown.

— Da, ar putea fi, efectiv. Frazele pe care am reușit să le descifrez vorbeau despre rituri precum *consolamentum*, o specie de inițiere a sectei catarilor. Textul de asemenea vorbea despre *filius major* și *filius minor*, care precis sunt autorități

ale acelei secte, un soi de episcopi, așa cum îi cunoaștem în Biserica catolică. De asemenea există un diacon și o ierarhie, foarte strictă, care se asemăna cu ierarhia catolică, cu titluri teritoriale precum episcop coajutor. Funcțiile se împărțeau între „perfecți" și membrii cei mai importanți ai sectei, cu scopul de a transmite mesajul lor — explică profesorul Lendini.

— Cum aș putea afla mai multe despre această sectă? — întrebă Jack Brown.

— Mi-a spus părintele Giannini că aveți prevăzut să călătoriți la Florența pentru a vă întâlni cu profesorul Matteus Planch. El este expert în cărți vechi, în special în acelea care tratează teme religioase și în palinologie.

— Și asta ce e?

— Palinologia este știința care studiază polenul și sporii. Profesorul Planch, care lucrează la Observatorul Cultural și Biblioteconomic din Florența, e capabil să afle unde a fost un obiect, studiind doar mucegaiul, sporii și polenul care s-au așezat de-a lungul secolelor pe el. Dați-i *Manuscrisul Voynich* și vă va spune toate locurile prin care a trecut cartea. Va putea să vă explice tot ce vreți să știți despre acea sectă. E cu adevărat un expert în secte eretice. Acum, dacă mă scuzați, am ore și nu pot întârzia — spuse profesorul în timp ce se ridica din fotoliu și își lua la revedere de la Brown.

Era clar pentru ziarist că profesorul Robert Lendini știa cum să se debaraseze de el, dar de asemenea era clar că atunci când se va întâlni cu acel Matteus Planch, va putea culege mai multe date care să îi dea indicii concrete pentru a afla ce voia misterioasa carte să transmită. Trebuia să călătorească deîndată la Florența pentru a vorbi cu următorul său contact.

***

Amsterdam, Olanda

De mai multe decenii, capitala olandeză se transformase într-unul dintre cele mai liberale orașe din Europa. Multe sectoare ale Bisericii catolice o numeau noua „Sodoma și Gomorra". În diverse locale era permis consumul de canabis, se putea găsi o prostituată în spatele unei vitrine și era admis ca homosexualii să se cazeze în orice hotel din oraș pentru a întreține relații sexuale, ceva nepermis în alte țări.

În orașul canalelor, mediul gay se concentra în patru zone concrete: Warmoestraat sau Strada Pielii, foarte aproape de Cartierul Roșu, unde se găseau sălile de sado-masochism; Reguliersdwarsstraat sau Strada Păcatului, între Koningsplein și Rembrandtplein, unde defilau homosexualii și artiștii faimoși în baruri obscure, Amstelstraat, o zonă inundată de restaurante și localuri de modă pentru homosexuali și Leidseplein și Kerkstraat, plină de hoteluri gay și saune. Aici homosexualii se întâlneau pentru a participa la întâlniri fortuite în mici ascunzișuri.

Un bărbat intră în cafeneau Montmartre și se îndreptă către capătul lungului bar pentru a cere o bere. Nou sositul, înalt, frumos, robust, cu barbă roșcată și un jerseu negru cu guler înalt, aruncă o privire în jur. În timp ce își bea berea, privirea sa se întâlni cu cea a unui bărbat slab, îmbrăcat într-un costum elegant de armată, care se afla așezat la o masă din fund.

Militarul ridică paharul său de martini în direcția bărbosului roșcat de la bar cu scopul de a-l invita. Bărbatul acceptă și se îndreptă către el.

— Bună, mă pot așeza? — întrebă omul cu barbă.

— Sigur, te rog — răspunse militarul în timp ce arăta cu mâna scaunul gol pe care îl avea în fața sa.

— Sunt Alex.

— Eu sunt Peter — spuse într-o engleză perfectă militarul —. Cu ce te ocupi?

— Lucrez în aprovizionarea de bărci, tu?

— În sisteme de securitate și calculatoare — răspunse Peter Hazil.

După mai multe ore de conversație și mai multe martini, Hazil puse mâna pe genunchiul tânărului cu barbă și îl întrebă aproape șoptindu-i la ureche:

— Ți-ar plăcea să mă însoțești? E o saună foarte drăguță aici în apropiere, pe Kerkstraat, poate te-ar putea relaxa un pic — spuse expertul în comunicații.

Cei doi bărbați se ridicară în timp ce Peter Hazil lăsa pe masă câteva bancnote pentru a plăti consumațiile. Alex mergea înainte și Peter admiră cu maximă plăcere mișcările și mușchii ce se întrezăreau sub grosul jerseu negru. Câteva minute mai târziu, expertul în secutitate informatică și Alex intrau într-una dintre saune. Un turc cam obez, care purta un tricou, le întinse două prosoape duble noilor veniți și peste astea le puse o cheie cu un număr și două prezervative. Nici măcar nu observă chipul celor doi bărbați. Hazil părea nervos, nu ca Alex, care părea mai obișnuit cu acele întâlniri întâmplătoare. Un hol îngust cu camere numerotate pe almbele părți, da acces către o saună care la ora aceea era goală.

Când intrară într-o mică rezervă, Hazil îl îmbrățișă pe Alex din spate în timp ce încerca să îi mângâie mușchii pe sub jerseu. Când îl ridică, observă oripilat urmele și cicatricile încă deschise pe care tânărul le avea pe lungul spatelui, ca și cum cineva îl biciuise până la a-i smulge carnea. Pe multe dintre răni încă luceau mici firicele de sânge.

Cu o rapidă mișcare, Alex se întoarse și îl strânse tare pe Hazil de mâini. Olandezul se gândi că toate acelea făceau parte din jocul sexual și se lăsă strâns. Într-un moment, tânărul cu barbă îl întoarse pe Peter Hazil pe pat cu fața în jos si îi înconjură gâtul cu o sârmă fină de oțel. Începu să strângă puțin câte puțin, punandu-și genunchiul drept pe spatele nenorocitului cu scopul de a evita până si cea mai mică rezistență.

Câteva secunde mai târziu, Peter Hazil era mort. Părintele Wilhelm Ter Braak își dădu seama după puternicul miros urât care plutea în rezervă, pe care victima sa îl defecase în timp ce încerca să mai tragă o suflare de aer înainte să moară. Preotul făcu semnul crucii și aruncă peste cadavru un octogon de pânză.

În aceeași liniște în care intrase, părintele Ter Braak părăsi localul în timp ce recepționerul continua să citească exemplarul său din ziarul *Cumhuriyet*. Nici măcar nu își ridică privirea de pe secțiunea de sport, când asasinul Cercului Octogonus trecu pe lângă el.

***

Staffordshire, Anglia

Părintele André Lamar sosi fix la timp în Staffordshire pentru petrecerea porțelanului. Locuitorii din Newcastle-under-Lyme, orașul apropiat Universității Keele, își expuneau pe măsuțe mici, cele mai bune porțelanuri din Wedgwood sau Royal Doulton, cu scopul de a face schimb de obiecte. Părintele Lamar se apropie până la hanul „Bufnița Albastră" și, după ce comandă un păhărel, întrebă de o cameră.

— Puteți să dormiți în camera pe care o ocupă un student german al Universității Keele — spuse bărbatul în timp ce îi servea berea.

— Și unde va dormi studentul? — întrebă părintele Lamar.

— Acum nu se țin ore la universitate și el este în Germania pentru a-și vizita familia. Puteți să stați în camera lui timp de câteva zile — răspunse bărbatul — . Cât timp veți rămâne?

— Am prevăzut să stau pe aici cam o săptămână. Sunt fotograf de păsări și mi s-a spus că aici este o zonă bună pentru a le observa — spuse Lamar în timp ce îi arăta ospătarului un exemplar din *Păsările din Staffordshire*, o operă pe care o scriseseră în 1962 Lord și Blake, membri ai West Midland Bird Club.

— Universitatea Keele, care este aici în apropiere, are o mare colecție de păsări — spuse ospătarul —. Dacă vreți, vă dau adresa. O să vă placă mult.

Părintele Lamar luă hârtia pe care i-o întinsese ospătarul și se retrase în camera sa, situată la etajul de sus al hotelului. Când noaptea căzu peste Newcastle-under-Lyme, părintele ceru să i se aducă niște mâncare caldă și o bere pentru a cina acum, deoarece dorea să se trezească devreme pentru a alege cele mai bune locuri pentru a observa păsările.

La patru dimineața, ceasul deșteptător sună aproape imperceptibil și călugărul francez se îmbrăcă în haine închise, se încălță cu ghete cu talpă groasă și alese o geantă în care introduse un binoclu, o lanternă, o pereche de mănuși negre, două sandwichuri, un termos cu ciocolată caldă și un stilet fin, cu lamă lungă care se afla în husă. Coborî scările în liniște și se pierdu în întuneric.

De la sat până la intrarea în incinta universității era o distanță de vreo patru kilometri pe care părintele Lamar o parcurse în puțin timp. Când zări peretele dinspre nord, se așeză de cealaltă parte a străzii și așteptă.

După mai multe ore, călugărul se trezi brusc la auzul unui claxon al unui vehicul ce împărțea lapte. Continuă să aștepte alte câteva ore până ce observă în depărtare un Austin Healey Sprite MK IV verde și cam deșelat, care se apropia

pe șosea. Lamar, cu binoclul, încerca să recunoască prin gemurile murdare ale vehiculului chipul lui Rugg ca să îl poată compara cu fotografia pe care o avea în buzunar.

Când Austinul se opri la intrare, asasinul Cercului Octogonus își confirmă identitatea obiectivului său. Dând un mare ocol, sări peretele și alergă până la Keele Hall prin pădurea ce înconjura clădirea, pentru a nu fi văzut. Dacă cineva îl oprea, întotdeauna putea explica cum că supraveghea un cuib de fluierași aurii.

Câțiva metri mai încolo, părintele Lamar văzu micul vehicul care era parcat într-o parte a Keele Hall. Știa că Rugg obișnuia să rămână până cădea bine seara lucrând și scriind pe tablele mari din biroul său. Acum nu-i rămânea decât să aștepte.

Când noaptea începu să cadă peste comitatul Staffordshire, Lamar se pregăti de acțiune. Alergă spre zona deschisă a parcării și așteptă în spatele unei coloane a edificiului. Minute mai târziu auzi niște pași care se apropiau spre mașină. Lamar sări prin spate și în timp ce îi acoperea gura lui Gordon Rugg cu mâna stângă înmănușată, cu dreapta îi introduse lama fină prin ceafă. Aproape instantaneu, omul de știință prieten al lui Aaron Avner, era mort.

Părintele Lamar băgă anevoios corpul greu al lui Rugg în locul din stânga al însoțitorului. Își puse șapca în carouri și pardesiul omului de știință și se așeză la volanul Austinului. În timp ce se apropia de controlul de securitate de la intrarea din campusul universitar, începu să apese claxonul și să dea flashuri de lumină. Se rugă ca gardianul să ridice bariera fără a opri vehiculul. Cu câțiva metri înainte de a ajunge, bariera se ridică. Îndreptându-se spre sud, ajunse până la o pădure și preotul expert în codice antice parcă vehiculul și îl abandonă cu corpul lui Rugg în interior. Înainte de a închide ușa, părintele André Lamar azvârli în interior un octogon de pânză. Cel de-al doilea obiectiv fusese lichidat.

***

Florența, Italia

Frumosul și renascentistul oraș Florența era ultima etapă din turul european pe care Jack Brown îl întreprinsese în căutarea de răspunsuri la o carte al cărei mesaj continua să fie, după multe secole, o încâlceală misterioasă despre o sectă care existase acum mai mult de șapte sute de ani. Ce enigmă ciudată ascundea, pentru ca cineva să vrea să pună capăt vieților tuturor acelora care avuseseră contact cu cartea? Ziaristul își dorea să ajungă la New Haven și să îi povestească lui Aaron Avner tot ce descoperise în timpul întâlnirilor sale de la Bruxelles, Amsterdam, Staffordshire, Irlanda, Roma și acum Florența. Fără urmă de îndoială, Brown avea multe lucruri să îi povestească lui Aaron și acesta din urmă de asemenea avea să îi explice anumite chestiuni.

După un prânz lejer la trattoria din apropiere de Piazza della Signoria, Brown se îndreptă pe jos până la reședința personală a lui Matteus Planch, pe Via dei

Vagellai, foarte aproape de râul Arno. Un interfon, fără niciun fel de identificare, era ascuns după niște plante. Brown sună la sonerie și imediat auzi că se deschidea siguranța ușii. Ziaristul trecu de o ușa mare decolorată și în paragină și intră într-o curte interioară plină de statui renascentiste ale zeilor greci, inundată toată cu un minunat univers de mirosuri și culori. De la un balcon superior, un bărbat, cu aspect similar omului de știință Albert Einstein, îl strigă.

— Urcați pe scara metalică și la primul etaj încercați să nu vă sprijiniți mult de balustradă. E desprinsă și trebuie să o aranjez — spuse bărbatul cu față de om de știință nebun. Brown urcă rapid treptele, deși își aminti recomandarea profesorului Planch.

Clădirea, la jumătatea drumului dintre restaurare și abandon, era o moștenire de familie pe care expertul în cărți antice o transformase în centrul său de operațiuni. La primul etaj erau dormitoarele, un salon mare și o bibliotecă. Al doilea etaj era ocupat de un laborator scump, unde se amestecau microscroape de diferite categorii cu alambicuri de cristal.

— Pare un laborator de cocaină, nu vi se pare? — întrebă amuzat Planch.

— Adevărul e că da — răspunse Brown.

— Dumneavoastră sunteți din Statele Unite, nu?

— Da. M-am născut la Boston, deși originile mele sunt irlandeze — spuse ziaristul.

— Voi, americanii, aveți grijă mereu să spuneți care vă sunt originile, ca și cum ele ar putea pune capăt aurei de incultură care vă înconjoară. Se pare că vă rușinați că v-ați născut într-o țară ca a dumneavoastră.

— Eu nu mă rușinez că m-am născut în Statele Unite, dar, dumneavoastră, europenii, obișnuiți să aveți un complex de inferioritate când vă aflați în fața unora din Statele Unite și asta poate că ne face să încercăm să ne apropiem de dumneavoastră dând pe post de carte de vizită originea noastră europeană — răspunse oarecum ofensat Brown.

— *Touché*, iubite prieten. Aveți mare dreptate și de asta vă voi invita să bem un whisky. În timp ce bem, putem să discutăm despre ce v-a adus până aici, așa departe de țara dumneavoastră.

După ce umplu două pahare cu whisky și îi întinse unul invitatului său, Planch începu conversația.

— Ce face Aaron? Continuă să fie înfundat în descoperirea misterelor din cărți?

— Da, tocmai asta m-a adus până aici — spuse Brown —. Am vorbit cu părintele Marcelo Giannini, de la Pontificala Universitate Gregoriană din Roma și cu profesorul Robert Lendini, lingvist de la Universitatea din Roma. Ambii mi-au recomandat să vin aici, la Florența, să vorbesc cu dumneavoastră. Mi-au spus că dumneavoastră ați putea să-mi deschideți ochii despre conținutul *Manuscrisului Voynich*.

— Bine, dar înainte să începem să vorbim despre asta, o să pregătesc niște buni *rigatonis* pentru cină. Vă plac pastele italiene, domnule Brown?

— Da, cred că da.

— Mă bucur, pentru că este tot ce vă pot oferi la cină.

Două ore mai târziu, după ce savurase o farfurie bună de *rigatoni* cu usturoi, busuioc, ceapă tocată și boia, scăldată cu două sticle de vin de Chianti, profesorul Planch îi ceru invitatului său să îl însoțească în birou, anexă a bibliotecii importante a casei. Acolo, perfect aliniate pe polițe lucioase englezești din secolul XIX, se aflau tratate de arhitectură din secolul XVI, de botanică din secolele XVII și XVIII, de etnologie din secolele XVI și XVII și de anatomie din secolul XIX. Într-o vitrină ermetic închisă se aflau vreo sută de codice despre secte și religii, scrise în latină, greacă și inclusiv în arabă, precum și un frumos exemplar din Coran, din secolul XIII; *Viața sfinților*, o carte din secolul XIV cu trei sute de imagini în acuarelă atribuite lui Giotto; un exemplar din *Biblia Pauperum* din secolul XIII cu cincizeci și opt de ilustrații; sau *Genealogia zeilor*, un manuscris cu miniaturi din secolul XIV, în ale cărei pagini apare unicul portret cunoscut al lui Giovanni Boccaccio, autorul *Decameronului*. Brown se uită la gaura pe care o avea exemplarul din urmă.

— Vă interesează această genealogie? — întrebă colecționarul.

— Păi, îmi atrage atenția acest defect pe care îl are cartea.

— Această carte i-a aparținut ducelui de Florența și e perforată de un proiectil care a ajuns la ea în timpul unui război împotriva familiei Medici — explică Planch în timp ce ținea în mâinile sale exemplarul. Printre munții de cultură, o masă mare înconjurată de pupitre și portrete ale strămoșilor lui Matteus Planch vegheau munca minuțioasă a omului de știință.

— Numele dumneavoastră nu pare italienesc — observă Brown.

— Nu, nu este. Familia mea provine dintr-un canton italian din Elveția. Orginile mele cele mai antice provin din regiunea Languedoc, din sud-estul Franței, dintr-un mic sătuc numit Castres. Familia mea încă deține acolo niște proprietăți. Odată cu trecerea secolelor, strămoșii mei s-au văzut obligați să schimbe locul de reședință în fața presiunilor Romei.

— La ce vă referiți?

— Originile mele sunt catare. Primii Planch au fost catari „perfecți" care s-au stabilit în regiunea franceză din Languedoc fugind de persecuțiile Inchiziției în secolul XIII. O să vă arăt o carte. Este vorba despre un manifest anticatar scris la începuturile secolului XIII numit *Manifestatio heresis albigensium et lugdunensium*. Se crede că a fost scris între anii 1206 și 1214, foarte probabil înainte de cruciada împotriva albigenzilor. În ea se explică persecuțiile la care au fost supuși catarii din Languedoc și totala lor exterminare din ordinul Papei Inocențiu III, Suveran Pontif între 1198 și 1216 — spuse Matteus Planch.

— Profesorul Lendini mi-a vorbit despre un soi de rit numit consolare sau consolidare, sau ceva asemănător.

— *Consolamentum* — precizâ Planch.

— Exact, *consolamentum*. Ce semnificație avea pentru catari? — întrebă Brown.

— *Consolamentum* era impunerea mâinilor și se săvârșea pentru botez, penitență, hirotonire și inclusiv pentru maslu. Pentru hirotonire trebuia să fie

în principiu făcut de un episcop catar, dar pentru bolnavi și pentru iertarea păcatelor îl putea executa femeile.

— Nu păreau a fi foarte eretici. În plus, exercitau rituri creștine precum cele care se săvârșesc astăzi în orice parohie. De ce Biserica catolică i-a persecutat? — vru să afle ziaristul de la *Boston Globe*.

— Foarte simplu. Catarii nu acceptau ca Dumnezeu să fie creatorul vreunui lucru din această lume. Considerau că lumea asta era un infern tranzitoriu pentru a ajunge la adevăratul regat al lui Dumnezeu. Prin urmare, nu acceptau cultele Bisericii, nici autoritatea episcopilor, cardinalilor sau a Papei însuși. Toate sufletele se vor salva, și cele care nu, se vor întoarce pentru a se reîncarna. Pentru catari, a avea copii însemna a lungi viața în acest loc și a aduce mai multe suflete în lumea asta a lui Lucifer. Țineau post lunea, joia și vinerea. Alte practici mai uzuale între ei erau *melhorament*, cele trei reverențe la trecerea unui perfect; *aparelhament*, un soi de confesiune penitentă; *convenenza*, un acord prin care credinciosul primea *consolamentum* la momentul morții și se pare că, atunci când situația devenea de netolerat, practicau *endura*, o specie de suicid mistic realizat prin postul total — explică profesorul Planch în timp ce se întorcea să își umple paharul cu whisky.

— Nu înțeleg această ură pe catari din partea Bisericii...

— E destul de simplu de explicat — punctă Planch în timp ce lua o gură —. După al III lea Consiliu de la Lateran, din 1179, începe să se gândească o intervenție armată împotriva catarilor. Deși nimeni nu are interesul de a ocupa dificilele sedii episcopale occitane, se naște ideea unei reprimări armate care să rezolve problema într-un mod rapid și sigur. În nord, acțiunea violentă a puterii civile și a mulțimii a împiedicat erezia să prospere, dar, în sud, mulțimea catară era între cinci și zece la sută sau chiar mai mult în orașele mai contaminate, așa cum s-a exprimat Papa Inocențiu al III lea. În 1184 s-a impus pedeapsa focului pentru ereticii catari înrăiți și recidiviști. Într-un final, în 1199, Papa a decretat ca tuturor acelor ce nu respectau doctrina pontificală, să li se confiște pământurile și să fie declarați proscriși. Aplicarea dispozițiilor necesita colaborarea puterilor civile. Acțiunea papală se făcea prin intermediul nunțiilor, dintre care primul a fost Rainiero Ponza. Unii principi occitani acceptaseră decretele papale, precum Petru al II lea, regele Aragonului și Guillaume al VIII lea, viconte de Montpellier.

— De ce această ură a Papei pe catari? — întrebă Brown întrerupând povestirea lui Planch.

— Inocențiu al III lea a recurs la cistercieni pentru a combate erezia, în 1203. Nunții erau doi călugări de la abația narboneză din Fontfroide, Raoul de Fontfroide și Pierre de Castelnau, cărora li s-a alăturat abatele de Citeaux, Arnaud Armaury. Cei trei erau cunoscuți mai mult pentru serviabilitatea și conduita lor, decât pentru oratoria religioasă. Aceștia au dus la bun sfârșit o muncă de purificare a clerului occitan și au făcut ca nobilimea să se supună extirpării ereziei. Dar cistercienii nu se bucurau de prea multă popularitate. S-a încercat ajungerea la acorduri de

pace cu principii, dar Raimond al VI lea de Toulouse nu a acceptat să acționeze împtriva catarilor și a fost excomunicat de Pierre de Castelan. Nunțiul papal a fost asasinat în ianuarie 1208 de cineva care credea că îi face o favoare contelui, dar această crimă a avut consecințe nefaste pentru catari. — În timp ce Matteus Planch relata întâmplările catarilor, Brown încerca să descopere cum să pună cap la cap piesele din Manuscrisul Voynich, asasinii Octogonului, moartea oamenilor de știință ce aveau de-a face cu cartea și catarii în misteriosul puzzle în care se convertise investigația sa. Planch continuă cu explicația sa —: Inocențiu al III lea făcu un apel către războinicii creștini să înceapă o mare cruciadă împotriva ereticilor catari, pe care îi puteau extermina și confisca proprietățile, promițându-le cavalerilor indulgențe și bunuri materiale. Zona era foarte bogată și au fost mulți cei interesați de a participa la crime. Regiunea Languedoc se văzu cufundată într-un război din 1209 până în 1229, jalonat de multe arderi pe rug. În 1210, o sută patruzeci de catari, bărbați, femei și copii, au fost arși la Minerve; două sute în Cassis și patru sute în Levaur. Mulțimea s-a împărțit între partizanții catarilor și urmașii cavalerilor cruciați, lăsând loc unui război civil. Orașe precum Béziers i-au apărat pe eretici și au fost rase de pe fața pământului de către cruciați.

— Atunci secta catarilor a dispărut în 1229 și nu s-a mai știut nimic de ei? — întrerupse din nou Brown.

— Nu e chiar așa — spuse Planch în timp ce își punea încă un whisky și încerca să găsească un exemplar din istoria catarilor în bogata sa bibliotecă —. Mulțimea nu s-a arătat de acord cu acțiunea Inchiziției, pornind răscoale ca cea din Toulouse din 1235. În 1243, contele Raimond al VII lea a semnat un tratat de pace la Lorris, promițând să lupte contra ereziei catare, care renăștea din propria cenușă cu destulă forță și care își găsise refugiul în castelul Montségur. Seneșalul din Carcassonne a asediat Montségur din vara anului 1243 până în luna martie a anului 1244. Ereticii care se aflau acolo, potrivit textelor din acea epocă, patru sute cincizeci de bărbați, femei și copiii, au fost arși pe rug de către Inchiziție, inclusiv ultimii episcopi catari, fii și diaconi.

— Au sfârșit arși din ordinul lui Dumnezeu în cer și al Papei pe pământ... — spuse Brown în timp ce scotea un oftat și mai bea o gură de whisky.

— Ceva de genul ăsta — răspunse Matteus Planch.

— Niciodată nu s-a mai știut nimic despre catari?

— Mulți credincioși au fugit în nordul Italiei și în zona cantoanelor elvețiene, ca și strămoșii mei. Catarii urmăreau să se întoarcă pe pământurile lor ca sa predice, dar vigilența Inchiziției i-a împiedicat. Între 1300 și 1310 s-a format o micuță comunitate catară între Gasconia și Lauragais, dar pretenția ei de a continua ca o Biserică a făcut ca inchizitorii să își dea toată silința să îi captureze pe catari și să îi ardă. În prima treime a secolului XIV, nimeni nu se mai putea declara catar, nici să fie hirotonit, cum nu mai era nimeni care să o facă. Într-un final, miscarea catară a sfârșit prin a dispărea.

— Si ce legătură poatea avea *Manuscrisul Voynich* cu această istorie?

— S-a spus de-a lungul multor secole că trei „perfecți" au reușit să fugă de la Montségur la Paris și că acolo au cunoscut un înțelept...

— Posibil Roger Bacon... — spuse Brown.

— Se poate. Faptul e că acești trei perfecți aduceau cu ei toată învățătura catară, inclusiv toate acele secrete despre mișcarea eretică, pe care și Inocențiu al III lea și Honoriu al III lea și lui Grigore al IX lea ar fi vrut să le cunoască. În Paris l-au contactat pe un savant englez, un călugăr franciscan expert în coduri și cifruri care a hotărât să unească într-o singură carte toate cunoștințele scrise și orale ale ereziei catare. Acea carte e posibil să fi fost *Manuscrisul Voynich* — consimți Planch.

— E foarte probabil ca așa să fie. Roger Bacon, presupusul său autor, se afla la Paris în anii 1240 și a putut menține o strânsă legătură cu cei trei „perfecți" catari fugiți de la Montségur — spuse cu oarecare încântare ziaristul de la *Boston Globe* —. Este clar că această carte poate fi una dintre marile descoperiri ale acestui secol despre religie, așa cum a fost descoperirea Pietrei de la Rosetta la vremea sa. Bine ar fi să descoperim cine au fost acei trei „perfecți" care au luat legătura cu Bacon în Paris.

— Eu o știu — spuse Planch în timp ce trecea în revistă niște vechi pergamente pline de praf —. Primul era Bartolomé de Castres, cel de-al doilea, Henri de Planchet și, cel de-al treilea, Arefast de Blienart.

— Încerc să aflu care este legătura între acești trei catari care au vorbit cu Roger Bacon și moartea mai multor oameni de știință care au încercat să descifreze *Manuscrisul Voynich*. Ce secret ar fi putut avea? — spuse ziaristul.

— Poate că unul dintre ei să fi fost trădător al mișcării catare — răspunse Matteus Planch —. Se crede că unul dintre cei trei ar fi putut fi un agent papal care a facilitat intrarea cruciaților în interiorul castelului Montségur. Odată intrați în fortăreață, au decapitat mulți catari și au violat multe femei, iar cei ce au supraviețuit au sfârșit pe rug.

— Cine credeți că ar fi putut fi trădătorul? — întrebă Brown.

— Oscilez între doi dintre ei. Ori Henri de Planchet, a cărui familie și-a schimbat numele în Planch când s-a refugiat în nordul Italiei, fie Arefast de Blienart, care și-a schimbat numele de familie în Lienart când s-a adăpostit în Paris. Perfectul Bartolomé de Castres a fost ars pe rug de Inchiziție după ce a fost denunțat de un bărbat care a spus că l-a văzut dând *consolamentum* unui muribund catar. Nici măcar la supliciul rugului, Castres nu și-a renegat credințele catare.

— Așadar ori strămoșul dumneavoastră ori acel Blienart a fost cel care a trădat catarii din Montségur și, de aceea, a fost responsabil direct de crimele duse la bun sfârșit de cruciați — spuse Brown.

— Și se poate ca numele său să fie rămas scris pentru posteritate în vreuna din paginile *Manuscrisului Voynich* și de accea cineva este interesat, de secole, ca nimeni să nu poată descifra ce spune cartea lui Roger Bacon.

Asfințitul soarelui peste Florența făcea acoperișurile de diferite culori. În timp ce Planch și Brown își spuneau părerile, noaptea căzuse deja peste oraș, la fel ca și două sticle de whisky. În acea noapte, Jack Brown dormi liniștit într-una din încăperile reședinței lui Matteus Planch, urmaș al unui „perfect" al mișcării catare. Fără îndoială, întâlnirea sa cu Planch fusese una dintre cele mai fructuoase și așa avea să-i spună lui Aaron Avner.

***

Bruxelles, Belgia

Odată ajuns la aeroportul din Charleroi, părintele Alvarado se confruntă cu vremea urâtă ce lovise capitala belgiană. Încă își amintea ultima dată când vizitase țara, într-o călătorie pastorală pe care o efectuase Papa.

În timp ce mergea prin terminal, se opri într-un magazin inundat de articole cu imaginea regelui Baudouin I al Belgiei. Un exemplar din *La Derniére Heure* anunța pe prima pagină agravarea sănătății Suveranului Pontif și că pelerinii stăteau de veghe în piața Sfântul Petru. „Îi rămâne puțin timp Sfântului Părinte", gândi călugărul în timp ce se închina. Puțin mai târziu părăsea instalațiile aeroportuare, amestec de diplomați, funcționari ai Comunității Europene și militari destinați cartierului general al NATO. O lungă coadă de taxiuri aștepta clienți. Părintele Alvarado se urcă într-unul dintre ele.

— Bună ziua — salută călugărul într-o franceză perfectă —. Vă rog, duceți-mă la hotelul Le Dixseptiéme, la numărul 25 în strada Madeleine.

— Deîndată, domnule — răspunse șoferul în timp ce porni aparatul de taxat.

Când taxiul se afundă în traficul Bruxelles-ului, agravat de ploaia continuă care cădea peste oraș, părintele Alvarado verifică în servieta sa neagră datele despre obiectivul său, Petrus Rees, expert în codificări și colecționar de arme antice. Într-un fals compartiment al servietei avea mai multe recipiente cu substanțe toxice special protejate. Părintele Septimus Alvarado avea impecabila abilitate de a-și omorî obiectivele utilizând substanțe veninoase, o practică pe care o deprinsese în anii petrecuți ca misionar în pădurile sudamericane.

Într-o mapă pregătită de Entitate, serviciile secrete ale Vaticanului, apărea o fotografie alb-negru a lui Petrus Rees și un reportaj amplu dintr-un supliment duminical al unui ziar belgian în care bărbatul își arăta colecția de arme antice. Tevi ale indienilor din Amazon, stilete venețiene din secolul XV, spade japoneze din secolul XVI și un Luger care îi aparținuse însuși mareșalului Hermann Goering, erau câteva dintre piesele ce alcătuiau ciudata colecție a expertului în cifruri și coduri secrete.

Câteva minute mai târziu, taxiul se opri în fața unei clădiri clasice, care fusese reședința ambasadorului spaniol la curtea Belgiei în timpul secolului XVIII și care acum se transformase într-un elegant și exclusivist hotel. Lui Alvarado îi plăcea pentru că avea doar douăzeci de camere, ceea ce-i permitea să treacă

neobservat și fiecare dintre ele dispunea de o bucătărie mare, pe care asasinul Cercului Octogonus o folosea ca pe un laborator aseptic unde să amestece veninurile sale.

La intrarea în camera sa, preotul dădu o bancnotă ca bacșiș, atârna cartonul cu „Nu deranjați" și închise ușa cu încuietoarea de securitate. După ce își scoase pardesiul, care era pătruns de umezeală, și jacheta, părintele Septimus Alvarado formă un număr de telefon. Sună de mai multe ori până când răspunseră la celălalt capăt al liniei.

— Bună seara — salută Alvarado —. Aș dori să vorbesc cu domnul Rees.

— Da, eu sunt — răspunse interlocutorul —. Cu cine vorbesc?

— V-am sunat de la Roma acum câteva săptămâni. Sunt Maxwell Hessner, un anticar specialist în arme și am venit la Bruxelles pentru a vă arăta câteva piese interesante pe care le posed — spuse călugărul —. Dacă doriți, ar putea rămâne pe mâine seară la dumneavoastră acasă și să iau piesele cu mine pentru ca să le puteți studia. — Asasinul știa că Rees era neînsurat, așa că nu ar fi avut de-a face cu nicio surpriză familiară acasă.

— Vă plac stridiile, domnule Hessner? — întrebă Rees imediat.

— Da — răspunse Alvarado.

— Bine, perfect. Vă invit la cină mâine seară la L'Ecallier du Palais Royal, pe strada Bodenbroek, numărul 18, în cartierul Sablon. Vă aștept la opt și jumătate. Să fiți punctual. Nouă, belgienilor, ne place să cinăm repede — spuse Petrus Rees înainte de a închide.

În singurătatea camerei lui, Alvarado începu să pregătească arma pe care urma să o folosească pentru a sfârși cu viața expertului în cifruri care ajutase la descoperirarea unor date importante din *Manuscrisul Voynich*. Cu mănuși de gumă, precum cele ale chirurgilor, călugărul începu să manipuleze periculoasele substanțe din acele recipiente de sticlă.

Cu mare atenție fixă ferm cu mâna stângă unul dintre recipiente, care conținea un soi de gelatină albicioasă. Cu o spatulă de sticlă extrase o mică porțiune și o puse pe o bucată plană și mică de sticlă. Substanța era un puternic alcaloid asudat de o broască din pădurea din Amazon. Indienii obișnuiau să ungă vârfurile săgeților cu pielea acestor broaște pentru a vâna. O doză bună de gelatină putea omorî zece bărbați în două minute, dar părintele Septimus Alvarado vroia să pună capăt vieții unuia singur.

Închise borcanul și luă un al doilea vas cu o substanță de culoare maro, cu textura rășinii. Din nou, însă utilizând o altă spatulă de sticlă, extrase o mică doză și o depuse pe o a doua piesă de sticlă. Această a doua substanță era fund de *bachaco*, ferocea furnică gigantică din pădurea amazoniană. Mușcătura furnicii *bachaco* producea un venin pe care îl folosea pentru a se apăra și provoca victimei o puternică senzație de mâncărime. Veninul mușcăturilor a mii de astfel de furnici putea provoca moartea unui om de un metru și optzeci de centimetri și nouăzeci de kilograme, în treizeci de minute. Indienii utilizau de asemenea această

substanță ca afrodisiac sau, într-o doză mai mică, pentru a anestezia vreo zonă a corpului. Veninul de la *bachaco* afecta sistemul nervos și provoca paralizie musculară.

Asasinul Cercului luă o *cinquedea* care se presupunea că ar fi aparținut lui Lorenzo de Medici și șlefui ușor partea inferioară a mânerului. Cu o lupă de chirurgie preotul lăsă o mică tăietură. Imediat luă spatula cu substanța rășinoasă și cu o mână fermă unse micii zimți care rămăseseră după ce șlefui mânerul stiletului. În continuare, cu mare delicatețe puse arma într-un suport.

Părintele Alvarado se ridică și scoase din minibar o mică sticlă de gin. Luă un pahar care se afla deasupra micului frigider și puse în el două cuburi de gheață. Deschise sticla și umplu paharul. Dintr-o singură înghițitură goli aproape jumătate din pahar, în timp ce își întindea mușchii spatelui. După se relaxă, se întoarse la treaba sa. Dintr-o a doua teacă de catifea albastră, preotul scoase o spadă frumoasă japoneză. O așeză, cu ambele mâini, pe un suport, cu *mune*, lama, în sus. Asasinul Cercului Octogonus puse din nou lupa peste ochelari și cu un pămătuf fin unse nagako, mânerul katanei, cu o substanță toxică secretată de broaște. Câteva ore mai târziu, substanțele erau întinse pe arme, gata să își facă treaba.

În timpul zilei următoare, călugărul nu părăsi camera nici măcar pentru a lua prânzul. Prefera să nu piardă din vedere ambele arme și să evite ca cineva din personal să poată fi destul de curios și să le atingă. Odată venită seara, părintele Septimus Alvarado se îmbrăcă cu un costum negru și cămașă albă, își trecu un pieptele prin părul cărunt și își puse atent niște mănuși de gumă. Ridică de lamă stiletul venețian din suportul său și îl puse cu grijă în teaca sa. Repetă acțiunea cu katana. Își puse pardesiul și pălăria și porni spre restaurantul unde își dăduse întâlnire cu Petrus Rees.

Luă un taxi și în câteva minute, după ce evită mai multe semafoare, treceri de pietoni și cicliști care încetineau mersul printre băltoacele provocate de ploaie, ajunseră la eleganta fațadă a L'Ecallier du Palais Royal. Un bărbat cu livrea roșie și cu o umbrelă în mână alergă la vehicul pentru a deschide ușa.

— Bună seara. Bine ați venit la L'Ecallier du Palais Royal — îl salută portarul pe noul sosit.

În interiorul restaurantului, *maître*-ul se îndreptă spre preot, care avea o geantă și o servietă asemănătoare tecilor care se utilizau pentru a transporta armele de vânătoare. *Maître* îi recomandă părintelui Alvarado să își lase pardesiul și servietele în garderobă, în timp ce o tânără îi întindea un număr de cuier.

— Mulțumesc, dar prefer să nu mă despart de serviete. Sunt antichități foarte valoroase — se scuză preotul.

— Nu este niciun fel de problemă, domnule — răspunse educatul *maître* —. Aveți masă rezervată?

— Mă așteaptă domnul Rees, Petrus Rees — răspunse Alvarado.

— Domnul Rees.. domnul Rees... — spuse *maitre* în timp ce localiza numele în caietul de rezervări —. Da. Aici este. Masa nouă. Urmați-mă pe aici, vă rog.

In spatele sălii mari, un bărbat cu aspect fragil care întindea unt pe o felie mică de pâine prăjită se ridică la vederea *maître*-ului și a noului sosit apropiindu-se de masa sa.

— Bună seara, domnule Rees. Sunt Maxwell Hessner, anticarul — se prezentă părintele Alvarado în timp ce strângea mâna lui Rees.

— Bună seara, domnule Hessner. Îmi doream să vă cunosc — răspunse expertul belgian în timp ce îl invita pe părintele Alvarado să se așeze la masă — . Văd că ați adus mai multe piese. Cel mai bine ar fi să cinăm mai întâi și apoi să mergem la mine acasă. E aici aproape și putem vorbi liniștiți de afaceri în timp ce vă arăt colecția mea.

O excelentă cină bazată pe stridii și calcan la cuptor deschise drumul spre două havane bune și două pahare de coniac franțuzesc.

— Spuneți-mi, ce mi-ați adus? — întrebă Rees cu curiozitate.

— O *cinquedea* venețiană care i-a aparținut lui Lorenzo de Medici și o spadă japoneză din perioada Ashikaga datând dintre anii 1350 și 1360 — răspunse presupusul anticar.

— De ce ar trebui să mă intereseze aceste arme? — întrebă precaut belgianul cu scopun de a manifesta mai puțin interes decât într-adevăr simțea și pentru a putea astfel să negocieze un preț mai bun.

— Se crede că *cinquedea* lui Lorenzo de Medici i-a aparținut lui Bernando Bandini Baroncelli, unul dintre conspiratorii conjurației lui Pazzi din 1478. Cu acest stilet, Baroncelli l-a înjunghiat prima dată pe Giuliano de Medici în catedrala din Florența. După ce a fost executat Baroncelli, ani mai târziu, din ordinul lui Lorenzo de Medici, stăpânul Florenței, a confiscat stiletul și l-a păstrat ca pe o amintire a răzbunării sale. Spada i-a aparținut lui Yoshimitsu Ashikaga, care s-a proclamat shogun în 1368. A fost cel mai strălucit mecena al Evului Mediu japonez — relată părintele Alvarado și mai interesatului Petrus Rees.

— Puteți să-mi arătați acum piesele? — întrebă nerăbdător expertul belgian.

— E mai bine să le vedem la dumneavoastră acasă. Va fi mai sigur. Ambele piese sunt mult prea valoroase ca să vi le arăt într-un local public — spus asasinul Cercului Octogonus scuzându-se.

— Înțeleg. Îmi scuzați îndrăzneala, dar sunt nerăbdător să le pot admira — se scuză Rees în timp ce cerea nota de plată.

Jumătate de oră mai târziu, cei doi bărbați se aflau în elegantul apartament al lui Rees, foarte aproape de Grand Place. De la ferestrele aticului se vedeau luminile nocturne ale capitalei belgiene. În vitrine mari, iluminate și indicate cu etichete, se aliniau pistoale, halabarde, spade și armuri. În timp ce le observa de aproape, Petrus Rees îi oferi ceva de băut invitatului său.

— Nu, mulțumesc, am băut deja destul — răspunse falsul anticar.

— Eu o să-mi pun un whisky în timp ce dumneavoastră îmi arătați stiletul si spada.

În continuare, părintele Alvarado așeză teaca pe o masă elegantă de mahon și deschise două închizători. După ce ridică capacul, apărură două arme acoperite cu o pânză care se afla deasupra pentru a le proteja.

— Pot să le iau? — întrebă Rees.

— Ștergeți-vă mai întâi mâinile cu un servet. Nu vreau să rămână urme pe ele — răspunse Alvarado.

Colecționarul luă între mâinile sale stiletul Medici. În timp ce îl descoperea pentru a studia lama, Rees simți la degetul arătător o mică înțepătură. Minuscula urmă, înconjurată de un cerc roșu, îi provocă o ușoară mâncărime.

— Trebuie să merg la baie un moment. M-am înțepat cu lama și merg să mă curăț cu alcool — spuse în timp ce se retrăgea în fundul casei.

Minute mai târziu, Petrus Rees se întoarse în marele salon.

— Mă scuzați, domnule Hessner. Acum mi-ar plăcea să văd spada japoneză.

— Aici este — spuse părintele Alvarado în timp ce î-o întindea ținând-o de lamă pentru a-l obliga pe Rees să o prindă katana de mâner.

Așa cum se aștepta, colecționarul luă spada și o învârti ca un samurai în poziție de luptă.

— Îmi place mult — afirmă belgianul. Mâna sa dreaptă începuse să îl mănânca în zona erupției roșiatice și o senzație de amorțeală i se întindea spre cot. Cămașa albastră a specialistului în cifruri și coduri era îmbibată de sudoare —. Mă doare destul de tare capul — spuse Rees în timp ce încerca să se așeze.

Crampele îi afectaseră deja piciorul drept și brațele. Rees își privi mâna și văzu că unde se întepase, pielea din jurul erupției începuse să capele o culoare negricioasă. Puțin câte puțin, întins pe canapea, observă că gâtul i se imflama și îi provoca o severă asfixiere. Veninul toxic al broaștei îi invadase corpul lui Rees, pe cale cutanată, prin pielea de la mâna cu care apucase spada japoneză. Zece minute mai târziu începu să-și piardă vederea și auzul și dintre buzele sale începu să curgă o salivă albicioasă. Veninul de la *bachaco* penetrase complet corpul său, împiedicându-l să miște până și cel mai mic mușchi. Întins acolo, putu doar să aștepte moartea în timp ce vizitatorul său era așezat în fața sa, observând și cerându-i să îi relateze ce anume simțea. Asasinul Cercului avea nevoie să verifice rezistența victimei sale în fața dozei administrate. Doar cu câteva secunde înainte de a muri, Petrus Rees își dădu seama că acel anticar îl otrăvise. Niciodată nu va ști de ce, dar relația sa cu *Manuscrisul Voynich* îl convertise în cel de-al treilea obiectiv lichidat de Cercul Octogonus.

Părintele Septimus Alvarado puse două degete în gâtul defunctului, care încă rămăsese cu ochii deschiși, pentru a verifica dacă a încetat să respire și apoi așeză cu grijă cele două arme în tecile lor. Înainte de a părăsi elegantul atic, scoase din buzunarul său un octogon de pânză și îl introduse în strânsa mână stângă a lui Rees. Binecuvântă mortul în liniște și închise ușa în spatele său.

***

Dublin, Irlanda

— Doamna Gwyn? — întrebă părintele Mahoney.

— Da, eu sunt. Sunt domnișoara Gwyn — spuse criptoanalista punând accentul pe cuvântul domnișoară.

— Mă numesc John McCormick. Sunt din Statele Unite și bunicii mei s-au născut în Drogheda. Mi-au spus de la Biroul de Turism al Irlandei de la Dublin că dumneavoastră sunteți președintele Societății Istorice a Droghedei și mi-au dat numele dumneavoastră de telefon — explică călugarul.

— Da, așa este. Ce doriți dumneavoastră? — întrebă neîncrezătoare femeia.

— Fac o lucrare despre Irlanda de la finele secolului XIX și despre cum era viața rurală în acea epocă. Mi-ar plăcea să ne putem vedea — ispiti Mohaoney.

— La ce universitate ați spus că studiați dumneavoastră? — întrebă Elizabeth Gwyn.

— Nu v-am spus. În orice caz, studiez la Universitatea din Boston.

— I-auzi, cea foarte catolică Boston... Nu am de gând să călătoresc la Dublin — precizâ doctorul Gwyn.

— Nu aș avea nimic împotrivă să mă deplasez la Drogheda, așa aș putea vizita biserica Sfântul Petru și să mă apropii de mormintele din Newgrange, dar doar dacă pot vorbi cu dumneavoastră.

După câteva secunde de așteptare, vocea femeii rupse din nou tăcerea.

— De acord, veniți astă seară. Vă voi aștepta pe drumul de intrare spre Drogheda, așa mă veți putea urma până la fermă. Am un Land Rover — spuse Elizabeth Gwyn. Imediat după aceea, neîncrezătoarea femeie închise telefonul. Îndată ce închise, criptoanalista ridică din nou receptorul și formă numărul lui Aaron Avner, în New Haven. După ce sună de mai multe ori, auzi o voce de femeie la celălalt capăt al liniei.

— Biblioteca Beinecke. Bună ziua.

— Bună ziua, aș dori să vorbesc cu profesorul Avner — ceru Elizabeth Gwyn.

— Nu se află în acest moment la bibliotecă. Puteți să îi lăsați un mesaj dacă doriți. Sunt doamna Hollingsworth.

— Bine, spuneți-i că l-a sunat Elizabeth Gwyn, din Irlanda. Spuneți-i că va veni să mă viziteze un bărbat care zice că studiază în Boston. Un anume John McCormick. Dar acest nume îmi sună a John Smith... — spuse domnișoara Gwyn.

— Mă scuzați, nu înțeleg exact care este mesajul pe care trebuie să i-l transmit profesorului — spuse eficacea doamnă Hollingsworth.

— Bine, nu vă preocupați. Sunt chestii de-ale mele. Poate că nu-i nimic. Mulțumesc mult și spuneți-i lui Aaron să aibă grijă de el — spuse femeia înainte de a închide.

Abia lăsată seara, criptoanalista ieși din fermă în Land Roverul său spre Drogheda, cu intenția de a merge să-l caute pe presupusul student. Întrezări un Ford Escort roșu, posibil închiriat, pe trotuar. De oglinda retrovizoare încă atârna reclama companiei.

Prin intermediul flashurilor îi indică lui John McCormick să o urmeze. Cine o fi acest bărbat?, nu înceta să se gândească femeia pentru a mia oară. Ignora identitatea sa, dar de ce era sigură era că noul sosit nu se aștepta la o surpriză precum cea pe care i-o pregătise.

Câțiva kilometri mai încolo, cele două vehicule trecură de bariera verde care delimita terenurile proprietăți ale lui Elizabeth Gwyn. Femeia coborî din mașină și coborî bariera după ce trecu Fordul. Intrară în casă și, odată aflați înauntru, femeia îi porunci lui McCormick să-și scoată ghetele pentru a nu păta podeaua.

— Puteți merge desculț prin casă dacă vreți.

— Mulțumesc — spuse bărbatul în timp ce se apropia de șemineu și observa fotografiile în alb și negru cu militari, care erau aliniate deasupra —. Este soțul dumneavoastra? — întrebă McCormick.

— Logodnicul meu. L-au doborât în timpul celui de-al doilea război mondial. Pilota un Spitfire pentru RAF — răspunse Elizabeth Gwyn în timp ce îi servea o cană de ceai fierbinte —. Vreți niște fursecuri? — Înainte ca bărbatul să poată răspunde, femeia ieși din cameră. Noul sosit privea liniștit fotografiile care erau agățate pe pereți când în spatele său, femeia îi adresă o întrebare.

— O să-mi spuneți cine sunteți dumneavoastră cu adevărat?

Când se întoarse văzu că femeia ațintise asupra lui un pistol.

— E un Walter PPK și, dacă dumneavoastră mă obligați să-l folosesc, nu o să stau pe gânduri și o să vă omor chiar aici și apoi voi afla cine sunteți dumneavoastră — spuse Gwyn în timp ce îi arăta canapeaua din colțul salonului pentru ca vizitatorul să se așeze. Așa era mai puțin periculos —. Înainte de a suna Garda Siochana, poliția irlandeză, în caz că nu știți, mi-ar plăcea să știu de ce v-ați obosit să veniți să mă vedeți.

— Sunt un trimis și un gardian — spuse McCormick lent.

— Al lui Dumnezeu, al dracului, al Satanei, al Papei, al CIA-ului? Al cui? — întrebă sarcastic în timp ce continua să-l amenințe cu arma.

— Al lui Dumnezeu. Alte persoane și eu avem misiunea de a salva un secret pe care dumneavoastră ați încercat să-l descoperiți. Misiunea mea este să evit acest lucru — mărturisi bărbatul.

— La ce vă referiți cu alte persoane? De cine vorbiți?

— Aparțin unui grup care încă din secolul XIV protejează un mare secret și așa va fi și de acum înainte. Dacă dumneavoastră mă împușcați, alții vor răzbuna moartea mea, alții vor fi cei trimiși să ducă la bun sfârșit misiunea încredințată în numele lui Dumnezeu.

— Și care este misiunea dumneavoastră? Să mă omorâți așadar? — întrebă din nou femeia.

— Dacă este necesar, da. Misiunea mea este să evit ca nimeni să nu poată descoperi absolut nimic despre un secret foarte bine păstrat de-a lungul secolelor.

— Acum înțeleg! *Manuscrisul Voynich*! Acesta este secretul pe care dumneavoastră trebuie să-l protejați. Dar, de ce trebuie să terminați cu acei care încearcă să descopere acel secret? Ce mesaj ascunde?

— Cifre, date, nume, locuri ale unei secte eretice și blasfemice. Misiunea mea, încredințată de Dumnezeu, este să salvez acest secret, inclusiv cu propria mea viață, așa că nu mă interesează dacă dumneavoastră apăsați trăgaciul acelui pistol. Eu sunt pregătită să mor pentru Dumnezeu, dumneavoastră? — întrebă sfidător McCormick.

— I-auzi, dumneavoastră sunteți un fanatic de-ăla... Am norocul de a nu fi credincioasă, dar de a-mi iubi viața. Dacă dumneavoastră mă obligați, vă voi găuri capul fără să stau pe gânduri și dacă vin alți amici de-ai dumneavoastră, voi fi pregătită — replică femeia —. Acum avem trei opțiuni: ori luați mașina și plecați de unde ați venit, ori chem Garda să vă ia, ori încercați ceva și vă zbor creierii. Dumneavoastră alegeți.

— Nu pot să plec fără să-mi fi îndeplinit misiunea. Poliția nu este o opțiune care să mă favorizeze. Și dacă îmi zburați creierii, mă vor urma alții pentru a îndeplini misiunea încredințată de Dumnezeu.

— Cel mai bine ar fi să sun poliția. Pentru binele dumneavoastră și pentru al meu...

Când femeia de știință încă nu își terminase fraza, părintele Mahoney, cu o mișcare rapidă, aruncă în direcția sa ceașca de ceai pe care o avea în mână. Femeia sări în spate și trase. Glonțul se opri în rama ferestrei. Împingând masa și mai multe scaune pe care le avea în jurul său, asasinul Cercului recuperă distanța până la obiectivul său, care deja trăsese pentru a doua oară. De data aceasta glonțul îi șterse brațul drept. Elizabeth Gwyn nu mai avu timp să tragă și a treia oară. Preotul o dărâmă pe bătrână cu o lovitură puternică în față și femeia rămase întinsă pe podea, cu fața în jos, lângă șemineu.

Asasinul luă vătraiul și o lovi din nou pe criptografă în cap. Două lovituri mai târziu, Elizabeth Gwyn era moartă. Părintele Mahoney ridică micul corp al bătrânei, îl luă pe umerii săi și ieși din casă. În spatele grânarului era o fântână contaminată. Ridică greul capac și aruncă cadavrul în interiorul său. Preotul se întoarse în casă și începu să spele rana pe care i-o provocase împușcătura. Înainte de a părăsi ferma, părintele Mahoney lăsă un octogon lângă fotografia unui militar cu uniformă de pilot. Când era pe punctul de a ieși din casă, sună telefonul. Călugărul ridică receptorul fără să rostească vreun cuvânt.

— Elizabeth? — întrebă o voce. Sunt Aaron, Aaron Avner. Ești acolo?

Părintele Mahoney păstră tăcerea. Imediat, ca și cum ar fi avut o premoniție, Aaron știu că prietena sa era moartă și că la celălalt capăt al liniei era asasinul. Putea să-i audă respirația clar. În continuare, asasinul Octogonului închise telefonul și părăsi ferma.

Cel de-al patrulea obiectiv fusese lichidat și așa avea să-l informeze pe marele maestru al Cercului Octogonus.

CAPITOLUL VII

Cetatea Vaticanului

Încă de dimineață, știrile despre agravarea stării de sănătate a Suveranului Pontif marcară ritmul binei unse mașinării vaticane. Secretarul de stat, cardinalul Newton Metz, susținuse reuniuni cu alți membri ai curiei în fața posibilității întâmplării fatalului deznodământ. Trebuia să lase totul pregătit în caz că Papa va deceda.

Prin biroul său trecuseră deja cardinalli Michele Castillo, prefect al Congregației pentru Doctrina Credinței; Osmund Pearson, prefect al Congregației pentru Evanghelizarea Popoarelor; Pietro Orsini, responsabil al Primei Secțiuni; Hans Mühlberg, responsabil al Celei De-a doua Sectiuni; Camilo Cigi, vicar al Romei și Grigore Inzerillo, prefect al Congregației pentru Episcopi. Acești șase cardinali făceau parte din cercul închis care îl înconjurase pe Metz în ultimii zece ani. Cardinalul August Lienart nu figura printre ei, din cauză că însuși Metz îl vedea mai mult ca pe un dușman și competitor, decât ca pe un prieten și colaborator.

Cardinalul Metz avea prevăzut să se întalnească pe seară cu cardinalul Lienart, responsabil de spionajul și contraspionajul Sfântului Scaun; cu Giovanni Billeti, șef al Jandarmeriei Vaticane; cu comandantul Gărzii Elvețiene, Helmut Hessler si cu cardinalul camerling, Gaetano Bofondi.

Lienart știa că fusese convocat pentru a pregăti operativul care trebuia să se desfășoare deîndată ce Sanctitatea Sa va muri. Lui îi revenea responsabilitatea de a proteja cadavrul Papei după ce doctorul Niccoló Caporello va certifica decesul Suveranului Pontif. Membrii Sfintei Alianțe și ai Sodalitium Pianum se vor supune imediat ordinelor camerlingului, cardinalul Bofondi. Operațiunea Catenaccio urma să se activeze imediat ce va fi constatată moartea Papei.

Lienart trebuia să lase totul bine organizat secretarului său, monseniorul Przydatek. Cercul Octogonus trebuia să continue să opereze în umbră de la Vila Mondragone. În timpul celor unsprezece zile de doliu oficial și în timpul desfășurării conclavului, șeful spionajului vatican urma să fie izolat complet de cei o sută opt membri ai colegiul cardinalic până la alegerea unui nou Pontif.

La nouă seara, cardinalii Metz și Bofondi convocară o reuniune de urgență cu colonelul Hessler, de la Garda Elvețiană, inspectorul general Biletti, de la Jandarmeria Vaticană, subinspectorul Danilo Giani și cardinalul August Lienart, de la Entitate.

— Papa moare. Să fiți pregătiți — anunță Metz.

Jumătate de oră mai târziu, doctorul Caporello certifica decesul Suveranului Pontif: „Certific că Sfinţenia Sa, Papa, născut la 26 septembrie 1897, domiciliat în Cetatea Vatican, statul Vatican, a murit la ora 21:37 în apartamentul său din Palatul Apostolic din cauza unui colaps cardio-circulator ireversibil, agravat de cancerul de care suferea de mai mulţi ani".

O tăcere prelungită inundă toate sălile vaticane ca şi cum un val de moarte ar fi venit. Cei şase bărbaţi care se reuniseră, puseră jos genunchiul stâng şi se închinară. Lui Hessler i se ordonă ca oamenii săi să înceapă să ia poziţii în jurul pieţei Sfântul Petru în faţa fluxului din ce în ce mai mare de credincioşi care se apropiau de Vatican. Cardinalului Lienart îi fu încredinţată sarcina să îl escorteze pe cardinalul camerling, Gaetano Bofondi, şi să protejeze camerele papale până la sigiliarea lor.

Din acel moment în care a fost informat despre moartea Papei, şeful Sfintei Alianţe începu să dea ordine agenţilor săi. Trebuia să îl escorteze pe cardinalul Bofondi până în biroul pontifical pentru a distruge sigiliul din plumb de pescar, la fel ca sigiliul pe care papa îl purta pe unul dintre degete. În acest mod se evita ca cineva să poată folosi sigiliile pontificale pentru a semna documente neaprobate înainte de decesul Papei.

Cardinalul camerling şi secretarul de stat, cardinalul Metz, ieşiră din birou şi ordonară sigilarea camerelor papale. Vicarul de Roma, cardinalul Camilo Cigi, puse cinci sigilii de ceară peste şnururi roşii. Doi membri ai Gărzii Elveţiene stăteau de gardă permanent pentru a proteja sigiliile până când noul Papă ales la conclav le va rupe. Succesorul la tronul lui Petru era unica persoană autorizată să intre în cel ce fusese biroul Suveranului Pontif decedat.

Pe la unsprezece şi jumătate în aceeaşi seară, un telefon de la camerling îl informă pe cardinalul Lienart că trebuia să se prezinte în camera sa. Cardinalul Gaetano Bofondi ţinea două plicuri în mână: testamentul sigilat al Papei şi ultimele dispoziţii date de Suveranul Pontif despre unele departamente vaticane care îl preocupau. Lienart nu suspecta că înainte de a muri, Sfântul Părinte acceptase să deschidă o investigaţie despre activitatea serviciilor secrete ale Sfântului Scaun şi ale puternicului lor şef. Poate că Lienart ajunseşe prea puternic şi de asemenea, prea periculos pentru înalţii membri ai curiei. În orice caz, Papa preferase să aştepte până la moartea sa pentru a deschide investigaţiile despre cardinalul francez. Urma să fie responsabilitatea succesorului său să o ducă la bun sfârşit, dar în realitate nimeni nu ştia ce scrisese Papa cel decedat în interiorul ambelor plicuri şi şeful Entităţii era dispus să afle cu mult înaintea celorlalţi.

În timp ce fixa cu privirea cel de-al doilea plic, încă sigilat cu sigiliul pontifical, August Lienart îl chemă pe episcopul Przydatek.

— Da, eminentă? — întrebă secretarul.

— Bună seara, monsenior. Trebuie să aflu ce spune acest mesaj al Papei şi am nevoie să aflu asta înaintea cardinalilor Bofondi şi Metz — spuse Lienart.

— Dar plicul poartă sigiliul pontifical, Eminenţă... Să îl rupeţi fără autorizaţie este un sacrilegiu pedepsit cu excomunicarea... — obiectă Przydatek.

— Dumneavoastră și eu, fidele Przydatek, știm bine că Dumnezeu ne-a făcut să mergem pe căi obscure și ele nu ne-au îndepărtat de la drumul către Dumnezeu. Nu cred că acum va fi o problemă să violăm un simplu sigiliu, nu e așa, monsenior?

— Nu, eminență — răspunse secretarul cu capul plecat.

— Dumnezeu și politica obișnuiesc să meargă în paralel cu interesele noastre. De multe ori trebuie să luăm decizii care sunt cele ce ne fac să fim principi ai Bisericii. Cariera dumneavoastră sub purpura cardinalică înseamnă îndatoriri și obligații pentru Dumnezeu — spuse Lienart privind fix în ochii secretarului său —. Dumneavoastră decideți.

Fără să stea pe gânduri, episcopul luă plicul din mâna lui Lienart și ieși din încăpere în timp ce cardinalul păstra în seif testamentul Papei, până când va veni timpul citirii lui. Zgomotul mulțimii adunate în piața Sfântul Petru nu era perceptibil mai departe de Poarta de Bronz care dădea acces spre Palatul Apostolic. Pe holuri se auzeau doar pașii patrulelor Gărzii Elvețiene și murmurul cardinalilor și înalților membri ai curiei.

Inima Bisericii catolice continua să bată regulat ca un ceas, marcând minutele ritualului scaunului liber și cardinalul August Lienart făcea parte din acest angrenaj.

În micul și austerul său birou, aflat la primul etaj al Palatului Apostolic, monseniorul Vaclav Przydatek puse cel de-al doilea plic pe masa sa, deasupra unei fețe de masă verzi. Timp de câteva momente îl privi. Să dezlipească un sigiliu roșu de ceară nu era o sarcină ușoară, nici măcar pentru un spion cu experiența sa și, în plus, niciodată până acum nu fusese nevoit să violeze un document pontifical. Przydatek deschise un sertar al mesei și scoase niște ochelari cu lupă și un mic set de bisturie. Cu precizia unui chirurg, desprinse milimetru cu milimetru sigiliul apăsat cu același scut pe care Papa cel decedat îl purta pe inelul său. Operațiunea dură circa treizeci de minute până când monseniorul Przydatek așeză sigiliul intact într-o parte a mesei. În continuare puse un mic ibric cu apă în cuptor, pe care obișnuia să-l folosească pentru a-și încălzi ceaiul.

Când apa dădu în fiert, secretarul lui Lienart fixă plicul și îl mișcă deasupra vaporilor până ce lipiciul se slăbi. Cardinalul dăduse ordine explicite să nu citească conținutul plicului și că, odată deschis, să îl informeze imediat.

— Eminență, sarcina a fost îndeplinită cu succes — spuse Przydatek la celălalt capăt al telefonului.

— Bine, așteptați în biroul dumneavoastră până când vă spun eu. Și nu scăpați din vedere niciun obiect — spuse Lienart.

Câteva minute mai târziu, cardinalul August Lienart intra în biroul secretarului său. Se așeză pe unul dintre fotoliile care se aflau în fața mesei lui Przydatek și îi porunci secretarului său să părăsească încăperea. Avea nevoie de cea mai mare discreție pentru a putea citi documentul pe care Suveranul Pontif îl lăsase scris și pe care nu îndrăznise să-l facă public cât era în viață.

Cu mâna dreaptă scoase documentul și îl așeză pe masă. Tensiunea fu crescută pe măsură ce Lienart citea textul, scris de mână de Papa acum mort. Acel document era un act de acuzare în toată regula împotriva persoanei sale și contra acțiunilor serviciilor secrete ale Sfântului Scaun. Se recomanda cercetarea tuturor responsabililor spionajului și contraspionajului aflați la ordinele lui Lienart, inclusiv a monseniorului Przydatek. Într-unul din celelalte puncte, Papa recomanda succesorului său ca un detașament al Gărzii Elvețiene să asigure conținutul arhivelor secrete ale spionajului vatican pentru a evita să poată fi alterate sau furate înainte de a fi dusă la capăt cercetarea responsabililor Entității și ai Sodalitium Pianum.

În ceea ce-l privea pe Lienart, Papa îi recomanda noului Pontif să fie scos din fruntea Entității, să compară în fața Comitetului Disciplinar al Curiei Romane pentru a răspunde de faptele sale și să fie transferat la o parohie liniștită în centrul Europei pentru ca, de acolo, să se apropie de Dumnezeu prin intermediul orațiunilor și a meditației pentru o perioadă nu mai mică de cincisprezece ani și nu mai mare de douăzeci.

Cardinalul Lienart își mușcă buza inferioară. Știa că dacă nu acționa cu rapiditate, cariera sa ascendentă la Vatican avea să fie curmată iremediabil.

— Cariera mea călcată în picioare de un bolnav de cancer. Și cel mai rău dintre toate este că a acționat împotriva mea din mormânt, pentru a evita răzbunarea mea. Blestemat bătrân bolnav! — își spuse puternicul Lienart. De secole bune, familia sa continua să supraviețuiască tuturor felurilor de întâmplări neprevăzute, știind să se adapteze la situație și la puterea instituită.

Tatăl său știuse să se pună bine cu Franța lui Vichy și să se alăture celei lui De Gaulle; unchiul său Henri știuse să se pună bine cu Germania lui Hitler și să facă afaceri ani mai târziu cu Israelul, furnizându-i utilaje agricole. Acum, el trebuia să știe cum să evite noile dificultăți pe care Dumnezeu i le scosese în drumul său.

În timp ce introducea din nou documentul pontifical în plicul lui, deja se gândea cum să evite acea întâmplare neprevăzută. Pentru el era doar atât: un simplu și ușor obstacol care nu avea să afecteze cu nimic cariera sa ascendentă în curie. El era membru al familiei Lienart și era chemat să-și asume sarcini mult mai importante în statul Vatican. Acel document era doar un obstacol.

După ce termină lectura, ieși din birou și se îndreptă spre secretarul său.

— Veniți să aplicați sigiliul din nou și dați-mi plicul — îi ordonă.

Următoarele sale mișcări erau să se apropie de cardinalul Newton Metz, care conducea facțiunea austro-germană la următorul conclav; de cardinalul William Guevara, care se ocupa de facțiunea sudamericană; de cardinalul José María Estévez, care se ocupa de facțiunea spaniolă și de cardinalul Olen Henley, de la Boston, care conducea facțiunea candiană-americană. Aceste patru facțiuni ale colegiului cardinalilor încercau să țină în spate sectorul italian, condus de cardinalii Gaetano Angelini, prefect al Congregației pentru Cler și Dionisio Barberini, prefect al Casei Pontificale. Lienart știa cu certitudine că ambii cardinali italieni aveau

deja candidatul lor și stia de asemenea că dacă iesea un nou Papă de această naționalitate, zilele sale la Vatican erau numărate.

Cert este că nu se putea baza nici pe sprijinul clar al cardinalului Raymond Flournoy, care conducea facțiunea franceză la conclav. „Marsiliezul ăla iubitor de copii", obișnuia să spună Lienart cu un oarecare sarcasm.

De la primele ore ale dimineții, aproape șase sute de mii de persoane se adunaseră în spatele stavilelor impuse de poliția italiană în jurul colonadei lui Bernini. Totul era perfect pregătit pentru înmormântarea pontificală, un rit marcat de secole de tradiție. Cardinalul camerling, Gaetano Bofondi, identifică cadavrul Papei. El urma să fie de asemenea însărcinat să-i scoată de pe deget inelul cu plumb pe care pontiful îl purtase de la alegerea sa în conclav. Inelul fuse distrus pe o nicovală, cu un ciocan. Deîndată începu procesiunea cardinalilor pentru a-și prezenta omagiile Papei, acum decedat și pentru a acompania cadavrul până la Capela Sixtină, unde fu îmbrăcat cu un veșmânt din mătase albă și cu un palium special țesută pentru această ocazie. Cadavrul lui Papa rămase în prima noapte într-una din capelele Palatului Apostolic și ziua următoare fusese transferat de o rezervă a Gărzii Elvețiene la bazilica Sfântul Petru, unde urma să se instaleze capela arzătoare trei zile.

În timpul celor șaptezeci și două de ore următoare decesului papei, credincioșii își prezentară omagiul. Odată trecute cele trei zile, se depuse cadavrul Pontifului într-un triplu sicriu de lemn și se așeză la picioarele sale un cilindru metalic cu un text scris de unul dintre cardinali, în interiorul său. Textul era o binecuvântare. Alături de cadavru, fură așezate în trei săculeți de catifea roșie, monezi de aur, argint și aramă, câte unul pentru fiecare an de pontificat. După aceea, cardinalul Bofondi acoperi chipul cadavrului cu un văl de mătase, închise și sigilă triplul sicriu care, sub supravegherea Gărzii Elvețiene, fu coborât în cripta de la Sfântul Petru. Acolo fu așezat într-o nișă construită special pentru Pontif.

— Este timpul pentru cele nouă zile, nouă zile de doliu, ale conclavului și pentru un nou Papă — spuse cardinalul Bofondi îndreptându-se spre Lienart.

Ziua următoare, la prima oră a dimineții, după ce asistară la o slujbă în memoria Papei decedat, cei patru bărbați însărcinați cu securitatea Statului Vatican se reunire într-o încăpere a Palatului Apostolic cu cardinalul camerling, Gaetano Bofondi și cardinalul Newton Metz. După o scurtă salutare și rugăciune, Bofondi îi înștiință pe colonelul Gărzii Elvețiene, Danton Buchs, pe comandantul șef al Gărzii Elvețiene colonelul Helmut Hessler, pe inspectorul general al Jandarmeriei Vaticane, Giovanni Biletti, și pe cardinalul August Lienart că ziua aleasă pentru începerea conclavului va fi într-o săptămână, lunea următoare. Trebuiau să organizeze tot și lui Lienart îi rămânea puțin timp.

Agenții contraspionajului, Sodalitium Pianum, vor fi cei însărcinați să protejeze cei o sută nouă cardinali alegători, pentru a evita ca în timpul alegerilor conclavului să poată fi influențați de forțe exterioare. Nimeni nu stia că August Lienart începuse să se întâlnească în secret cu unii dintre ei pentru a cunoaște sau cel

puțin să încerce să cunoască pe cine vor vota. Lienart era sigur că va fi un conclav de facțiuni, nu de persoane. În fiecare zi agenții Entității trebuiau să verifice fiecare încăpere a cardinalilor pentru a evita ascultări, microfoane ascunse sau simple aparate de radio. Dacă vreunul dintre cardinali încălca această normă, urma să fie excomunicat imediat. În ultimul ceas, cardinalul Gaetano Bofondi îi spuse cardinalului Lienart că oamenii săi se vor ocupa de asemenea de protejarea acelor *fustigadores* aleși de colegiul cardinalic pentru a controla normele conclavului.

Pariurile erau deschise pentru succesiunea la tronul Sfântului Petru iar Lienart știa că juca totul pe o singură carte. Încă își amintea ce se întâmplase când conservatorul cardinal Roncalli fusese ales Papă în 28 octombrie 1958, cu numele de Ioan XXIII. Serviciile secrete rămaseseră în absolută inactivitate până la moartea Papei, pe 3 iunie 1963, cinci ani în total. August Lienart stia că ar fi periculoasă alegerea unui progresist italian pentru scaunul lui Petru.

Venise ora adevărului pentru cei o sută nouă cardinali însărcinati să aleagă noul Pontif al Bisericii catolice. Câteva minute mai târziu după ce arhiepiscopul Giancarlo Costalunga, maestru al Celebrărilor Liturgice Pontificale ale Statului Vatican, pronunță cuvintele *„extra omnes"*, toți afară, cardinalul Newton Metz citi cu voce tare jurământul prin care fiecare alegător se obliga să păstreze normele și secretul absolut legat de tot ce privea alegerea noului Papă.

Urnele de argint și bronz în care se strângeau hârtiile de la votare fuseseră deja așezate în fața altarului mare, protejate de doi agenți ai Sodalitium Pianum și de doi mebrii ai Gărzii Elvețiene. De asemenea fuseseră pregătite cele două sobe: cea veche, unde urmau să fie arse hârtiile de la votare și una mai modernă care, cu ajutorul substanțelor chimice, va provoca fumul alb sau fumul negru. Erau de asemenea pregătite băncile unde se vor așeza cardinalii și masa acoperită cu pânză purpurie unde însărcinații cu scrutinul și cu numărătoarea vor deschide hârtiile, le vor citi cu voce tare și le vor prinde cu un ac gros pe o ață înainte de a le arde.

Luni, la zece dimineața, începu conclavul. După o oră apărea în șemineul instalat în Capela Sixtină primul fum negru. Niciun candidat nu obținuse voturile necesare pentru a fi ales Suveran Pontif, cele două treimi, plus unul.

În timp ce șeful său rămăsese retras la conclav, monseniorul Vaclav Przydatek primise ordine precise de a distruge orice document care ar putea să îi incrimineze în operațiuni acoperite, precum trafic de arme, sprijin acordat dictaturilor sud-americane și chestiuni asemănătoare. Orice document legat de Cercul Octogonus era bine păstrat într-un seif situat în spatele uneia dintre vitrinele bibliotecii din Vila Mondragone, foarte departe de locul unde acum se decidea viitorul cardinalului Lienart.

Câteva zile înainte, patriarhul de Veneția, unul dintre cardinalii cei mai respectați, sosise la Roma cu scopul de a participa la conclav. Cert este că numele său nu figura printre favoriți și, de aceea, rămase liniștit în chilia sa, numărul șaizeci. Fusese în reuniunile anteriorare ale conclavului când cardinalul de Milano

comentase în fața celorlalți cardinali surprinși, printre ei și însuși patriarhul, că viitorul Papa se va confrunta cu reale dificultăți pentru a ajunge la tronul lui Petru, din cauza situației dominante din serviciile secrete ale Bisericii.

— Situația nu este doar critică, dar este chiar pe punctul de a exploda — le spusese Lubiani cardinalilor.

Cardinalul camerling, Gaetano Bofondi, care se afla în paropiere, ascultă avertizările cardinalului Lubiani și ceru liniște. August Lienart, care auzise de asemenea comentariul, știu imediat că facțiunea italiană încerca să termine cu el deîndată ce va fi ales un Papă italian.

Cardinalul Gianberto Palazzini îl preveni pe Lienart că atât Entitatea cât și Sodalitium Pianum trebuiau să îi acorde tot sprijinul succesorului său. Palazzini dorea cu fervoare postul cardinalului francez și, unindu-și destinul cu cel al cardinalului Alberto Lubiani și cu al altor italieni, aștepta să facă parte din noua mașinărie italiană a puterii de la Vatican. Pallazini era unul dintre cei mai fermi apărători ai necesității declanșării unei investigații contra lui Lienart cu luni înainte de a se deschide conclavul. Pallazini avusese o reuniune secretă cu alți cardinali și își exprimase deschis intenția de a investiga destinul a milioane de dolari ai Vaticanului și a relațiilor lui Lienart și ale Entității cu dictatorul din Nicaragua, Anastasio Somoza. În timpul conclavului, cardinalul iugoslav Franjo Setic le revelă altor prelați că forțe obscure dinăuntrul Vaticanului, apropiate serviciilor secrete, obținuseră îndepărtarea cardinalului Palazzini de la drumul spre pontificat. Călugărul iugoslav asigură că în timpul unei cine, cineva făcuse aluzie cu voce scăzută și doar pentru vecinul său la zvonurile despre comportamentul sexual al lui Gianberto Palazzini în timpul apostolatului său între tinerii din toată lumea și „ținând cont că uneori apartamentul său se umple de saci de dormit când nu le poate găsi alte adăposturi".

Forțele obscure, cum le defineau unii cardinali, reușiseră să-l îndepărteze dintr-un foc pe un cardinal deranjant pentru serviciile secrete și pentru cardinalul August Lienart. La cea de-a doua votare a conclavului, patriarhul obținu cincizeci de voturi, Bofondi douăzeci și Metz optisprezece. După o scurtă odihnă, cardinalii se întoarseră în Capela Sixtină pentru a duce la capăt cele două runde de votare de după-amiază. Prima dintre ele se desfășură la patru și cardinalul Lubiani fu însărcinat să citească numele cardinalului de Veneția în mai mult de șaptezeci și cinci de ocazii. Era fum alb. Imediat după, puternicii cardinali Metz, pentru episcopi, Cremonesi pentru preoți și Acquaviva pentru diaconi, se apropiară de patriarhul de Veneția pentru a-i cere să-și accepte destinul. Decanul cardinalilor se apropie de cel ales și îl întrebă:

— Vă acceptați alegerea canonică în funcția de Suprem Pontif?

În timp ce cardinalul pronunța cuvântul „accept", se desfășură solemnul ritual în fața privirilor tuturor membrilor colegiului cardinalilor.

Noul Papă se rugă în fața altarului din Capela Sixtină și apoi merse într-o mică încăpere, numită „camera lacrimilor", unde alesul rămase câteva momente

singur, afundat în sentimentele sale. După, se îmbrăcă cu hainele de Suveran Pontif pe care le confecționase în trei mărimi diferite croitorul Rainiero Falcinelli.

Câteva minute mai devreme, cum cerea tradiția, cardinalul diacon, își îndeplini sarcina de a face anunțul oficial:

— *Annuntio vobis gaudium magnum; habemus Papam: Eminentissimum ac Reverendissimum Dominum, Dominum Giulium Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalem...*

În acel moment Papa apăru la balcon pentru a oferi prima sa binecuvântare „*Urbi et Orbi*". În timp ce milioane de ochi contemplau această scenă, în interiorul unui birou al Palatului Apostolic, cardinalul August Lienart decise să-și convoace secretarul.

— Eminență? — spuse Vaclav Przydatek în timp ce intra în liniște în cameră, pe întuneric. Se auzeau în fundal murmure care veneau din piața Sfântul Petru de la mii de credincioși care îl aclamau pe noul Papă.

— Intrați, monsenior Przydatek. Nu afișați fața asta — spuse cardinalul Lienart încercând să îl remonteze pe secretarul său —. Această numire e doar o mică piatră scoasă de Dumnezeu în drumul nostru. Avem două opțiuni: ori o ocolim abil și știm să trăim cu ea în pantof ori, simplu, o distrugem și continuăm misiunea noastră sfântă — adăugă înaltul membru al curiei în timp ce privea fix în ochii lui Przydatek cu o privire care îi îngheță sângele episcopului polonez.

Trecuseră deja douăzeci de ani de când Przydatek lucra la ordinele puternicului cardinal Lienart și știa ce înseamna acea privire. În timpul acestor două decenii văzuse cum șeful său ordona executarea inamicilor Bisericii, ajuta dictatorii, finanța operațiuni acoperite în țări democratice, ajuta guverne corupte și rupea și viola sigiliile sfinte ale unui Suveran Pontif. Totuși, în acel moment, semnificația acelei priviri niciodată nu îi putuse trece prin mintea sa catolică. Aceea era ceea ce provoca în călugărul polonez o dură luptă internă: ori era un episcop al lui Dumnezeu care avea nevoie să creadă în ceva superior, ori era un crud asasin al Cercului Octogonus care doar se supunea orbește ordinelor cardinalului August Lienart.

În chiar aceeași noapte, cardinalul Newton Metz se reuni cu Giovanni Biletti, de la Jandarmeria Vaticană, cu Helmut Hessler, colonelul șef al Gărzii Elvețiene și cu cardinalul August Lienart.

— Trebuie să fiți pregătiți să fiți chemați în fața Sfintelui Părinte — le spuse Metz. E timpul să ne rugăm pentru noul nostru Suveran Pontif și să veghem pentru securitatea lui. — Cei patru bărbați îngenunchiară și se rugară pentru Papa. La finalul rugăciunii, Lienart se închină. Înainte de a se retrage, Metz îi aduse la cunoștință lui Lienart că Sfântul Părinte dorea în dimineața următoare să poată citi mesajul pe care Papa care murise îl lăsase succesorului său.

— *Fractum nec fractuem, silta nec silto*, favoare pentru favoare, tăcere pentru tăcere — spuse Lienart fără ca Metz să înțeleagă semnificația acelor cuvinte.

Cardinalul Agust Lienart știa că destinul său era deja scris, așa ca și al noului Papă. El se va ocupa de el și părintele Septimus Alvarado, expert în otrăvuri și membru al Cercului, va fi instrumentul său.

***

New Haven, Connecticut

În acea dimineață, Jack Brown se trezise târziu din cauza petrecerii la care fusese cu o zi înainte. Amestecul de whisky, vreun somnifer și *jet lag* îi provocase o puternică durere de cap. Sunetul telefonului îl trezi la realitate.

— Cine este? — întrebă Brown.

— Te-am sunat toată dimineața. Unde te-ai ascuns? Avem mult de muncă și trebuie să vorbim despre Elizabeth Gwyn — spuse Aaron.

— Înainte de toate, bună ziua, profesore. Ați putea să mă întrebați: cum e călătoria? Cum merge cu întrevederile? E utilă informația pe care ați cules-o? Nu știu, chestii de genul ăsta — obiectă Brown într-un mod sarcastic.

— Nu am timp acum pentru astfel de lucruri. Fă-ți un duș, bărbierește-te, scapă de mahmureală și vino la biroul meu de la bibliotecă.

— Bine, tată, o să fiu acolo într-o oră — spuse ziaristul, dar profesorul Avner deja închisese telefonul.

După ce bău mai mulți litri de cafea bine făcută și dizolvă două aspirine într-un pahar, ieși în stradă pentru a lua exemplarele din *Boston Globe* care erau stivuite pe scară. Se uită doar la cel din acea zi. Niște litere mari care ocupau toată prima pagină a ziarului anunțau de numirea noului Papă. Acea știre nu-i atrase prea mult atenția: „Ia uite, moare unul și pun altul în schimb", gândi în timp ce arunca exemplarul pe o canapea.

Câteva minute mai târziu ieșea din casa sa, îndreptându-se spre Biblioteca Beinecke pentru a se întâlni cu profesorul Avner. În timp ce conducea îi veniră în minte cuvintele lui Aaron: „Trebuie să vorbim despre Elizabet Gwyn". „Ce s-o fi întâmplat?", gândi Brown în timp ce se alinia cu mașina sa pe Elm Street. Când intră în parcarea bibliotecii, zări chipul lui Milo Duke, ajutorul profesorului, care ieșea dintr-un vechi scarabeu Volkswagen. Acel tip nu-i plăcea deloc. Niciodată nu-și exprima vreo părere, niciodată nu-și exprima vreun sentiment și întotdeauna când vorbea cu profesorul Avner despre vreun aspect al *Manuscrisului Voynich*, încerca să se afle în apropiere.

— Bună ziua, domnule Brown — salută Duke în timp ce întindea mâna pentru a i-o strânge.

— Bună ziua, Milo.

— Cum a fost călătoria dumneavoastră prin Europa? — întrebă tânărul.

— Bine, destul de epuizantă, deși deja știi că italienii ajută la relaxare — spuse ziaristul într-un mod prefăcut în timp ce îl bătea pe spate pe tânărul ajutor.

— Nu știu. Niciodată nu am fost în Europa. Buzunarul meu de student și salariul meu de la Bibliotecă nu mi-o permit — răspunse Milo încercând să scape de privirea directă a ziaristului.

Ambii intrară în holul de marmură și în timp ce Duke îl saluta pe paznic fără să primească niciun răspuns. George se îndreptă spre Jack Brown urându-i bun venit într-un mod prietenos.

— Ia uite, văd că nu ești prea apreciat pe aici — spuse ziaristul râzând și dându-i o nouă palmă pe spate lui Duke.

Traversară ușa de securitate și se îndreptară spre zona birourilor. În timp ce Duke își lua la revedere de la Brown, ziaristul bătu cu degetele în ușa biroului lui Aaron Avner.

— Intră, intră. Nu rămâne acolo — îi spuse nerăbdător profesorul Avner în timp ce îl prindea pe Brown de braț și îl conducea în interiorul biroului.

— Bun. Spuneți-mi ce era atât de important și vroiați să-mi povestiți.

— Îți amintești de domnul Rugg, de domnul Hazil, de domnul Rees și de domnișoara Gwyn?

— Sigur că-mi amintesc. M-am întâlnit cu ei în Angla, Olanda, Belgia și Irlanda și toți mi-au povestit multe lucruri despre *Manuscrisul Voynich* — răspunse Brown.

— Toți cei patru au fost asasinați — spuse laconic profesorul Avner.

Brown, complet surprins și încercând să-și revină după veste, îl întreba despre detalii.

— Am primit un mesaj misterios de la Elizabeth Gwyn din Drogheda în care îmi spunea că un personaj ciudat urma să o viziteze și că era cam neîncrezătoare — explică Aaron —. Când a sunat la telefon, eu nu eram în bibliotecă și domnișoara Hollingsworth a notat mesajul. Eu am aflat despre treaba asta abia seara și când am sunat-o la telefonul său de la ferma din Drogheda, a răspuns cineva care nu a pronunțat niciun cuvânt. Am încercat din nou ziua următoare și mi-a răspuns un bărbat care s-a prezentat ca agent de la Diviziunea Criminalistică a poliției irlandeze. Polițistul m-a interogat despre relația mea cu Elizabeth. I-am spus că eram amici de mai mult de treizeci de ani. Nu știu dacă m-a crezut, dar cert este că mi-a spus că Elizabeth a fost găsită omorâtă după mai multe lovituri în craniu, într-o fântână contaminată de la fermă. Sunt sigur că cine a răspuns în acea seară la telefon era asasinul.

— Dar eu fusesem cu ea câteva ore înainte... câteva zile... — îngăimă Brown.

— Da... Și știi ce e cel mai ciudat? Cineva a lăsat un octogon de pânză aproape de portretul soțului său.

— Săraca femeie. Era plină de viață, cred ca inclusiv a încercat să cocheteze cu mine.

— Așa era Elizabeth. Când agentul poliției mi-a spus despre octogon, am hotărât din curiozitate să îl sun pe Peter Hazil la Amsterdam, pe Petrus Rees la Bruxelles și pe Gordon Rugg în Anglia. Toți trei fuseseră de asemenea omorâți. Peter, strangulat într-o saună gay; Petrus Rees, otrăvit în casa sa și Gordon, găsit în masina sa, abandonată. Îl înjunghiaseră în ceafă — spuse Aaron.

— Credeți că cineva l-a anunțat pe asasin de vizitele mele?

— Se poate. Cert este că sunt prea multe coincidențe în faptul că ai vizitat patru personaje în legătură cu codicele și că puțin mai târziu apar omorâți. De asemenea e suprinzător și că tu ai descoperit că mai multe personaje ce aveau legătură cu *Manuscrisul Voynich* au fost omorâte la începutul secolului XX de un asasin sau mai mulți asasini care au lăsat deasupra cadavrelor sau în preajma lor un octogon și că pe cadavrele lui Hazil, Rugg, Gwyn și Rees apare acest simbol.

— Cine credeți că ar fi putut avea această informație? — întrebă Brown —. Poate ajutorul dumneavoastră, Duke.

— Nu cred. Lucrează cu mine de mai mulți ani și niciodată nu s-a arătat interesat de *Manuscrisul Voynich* sau de studiul lui. Tot ce a făcut a fost să strângă în niște ocazii niște informații pe care apoi le introducea în *dossier*-ul despre carte. Nici măcar nu a citit *dossier*-ul meu, așa cum ai făcut-o tu. Niciodată nu i-am permis să o facă, pentru propria lui siguranță — răspunse profesorul.

— Atunci cine? — întrebă din nou ziaristul.

— Nu știu, dar de ce sunt sigur e că, cu cât avansează mai mult investigația noastră, la mai mult pericol ne expunem viețile. Trebuie să fim mai precauți și doar noi trebuie să știm numele persoanelor care au colaborat în vreun fel la descifrarea *Manuscrisului Voynich* — preveni bibliotecarul —. Apropo, săptămâna asta vom merge în Houston și în Maryland ca să îi vizităm pe doi prieteni de-ai mei despre care ți-am vorbit. Ce ne vor spune despre codice ne va ajuta mult la investigație. Acum o să-ți las din nou *dossier*-ul codicelui ca să continui să citești de unde ai rămas. Poți să rămâi aici în biroul meu. Mâine îți vom spune când plecăm.

Jack Brown strânse cu ambele mâini *dossier*-ul mare și se așeză la masă, care era plină de hârtii și de reviste. Făcu un loc în haos și căută unde rămăsese data trecută.

„În 1678, cu fix doi ani înainte de moartea sa, Athanasius Kircher, cel de-al optulea proprietar al codicelui cifrat, donă cartea Muzeului Colegiului Roman al iezuiților. Între scrisoarea scrisă de iezuitul Johannes Marcus Marci de Cronland și descoperirea manuscrisului cifrat, din 1912, trecuseră nu mai puțin de două sute patruzeci și șase de ani".

În timp ce Brown continua să citească se întreba o dată și încă o dată ce se întamplase cu *Manuscrisul Voynich* în timpul acestor ani, de ce trecuse atâta timp până ce a fost recuperat în vreun loc din nordul Romei. După ce trase o duscă dintr-o mică sticlă de buzunar, ziaristul se afundă din nou în lectură, dând la o parte niște imagini din carte.

„Este clar că iezuiții au decis să ascundă cartea pentru a evita ca aceasta să cadă în mâinile Sfintei Inchiziții. Apoi, faptul că fusese ascunsă timp de atâția ani se putea datora diferiților colecționari, dintre care mulți achiziționau piese de o valoare incalculabilă și le ascundeau în bibliotecile lor pentru propria plăcere. În cazul *Manuscrisului Voynich* se poate să se fi întâmplat ca neînțelegând

conținutul său, presupușii proprietari să fi preferat să îl ascundă pentru a evita să fie distrus de Inchiziție. Un alt motiv care ar fi putut să-i îndemne pe proprietarii cărții să o ascundă, ar fi propria frică. Despre această opțiune ar trebui să aflăm opinia lui Ambroise Paré, faimos chirurg francez din secolul XVI, care, observând figurile feminine din codicele cifrat, nu a avut nici cel mai mic dubiu în a afirma că „posturile indecente ale femeilor, provocau nașterea unor copii diformi, monstruoși și creaturi anormale". Altă opinie a lui Paré despre codice făcea referire la presupuse imagini lesbiene care apăreau în mai multe dintre paginile cărții. Medicul spuse: „Imaginile lesbianismului sunt de o lamentabilă indecență". Lesbianismul era în Franța secolului XVI un delict care se pedepsea cu moartea femeilor care îl practicau. Toate acestea se poate să fi făcut ca *Manuscrisul Voynich* să rămână ascuns timp de mai multe secole următoare în vreo obscură și ascunsă bibliotecă a vreunui castel sau mănăstire."

Brown făcu o altă pauză după ce auzi un zgomot provenind din sala anexată biroului lui Aaron Avner. Ziarisul își privi ceasul și când văzu ora deduse că nu ar mai fi trebuit să fie nimeni muncind. Se ridică și deschise brusc ușa. Sala era goală. Nu era nimeni în cealaltă cameră. Deși Brown se întoarse la birou pentru a continua lectura *dossier*-ului, continuă să privească cu neîncredere spre ușă ca și cum se aștepta ca cineva să sară din întuneric pentru a-l înjunghia sau strangula, ca apoi să arunce peste el un octogon de pânză. Înainte de a se așeza din nou, puse ivărele de securitate la ambele uși care dădeau acces spre birou. După ce stătu câteva secunde așteptând să poată auzi vreo mișcare, se întoarse la lectură. Într-o mapă de culoare diferită apărea scris: „COMPANIA LUI IISUS. Al 9 lea proprietar al *Manuscrisului Voynich*".

„Fondată în 1540. După ce suferise mai multe confruntări cu mai mulți monarhi europeni, Compania a fost abolită. Iezuiții au fost acuzați de a vrea să iudaizeze și anarhizeze creștinismul. În timpul acestei etape obscure, codicele cifrat a trecut prin mai multe mănăstiri și biblioteci cu scopul de a proteja cartea. În 1773, părintele Amadeo Lazzari, bibliotecar al Colegiului Roman, avu o hârtie pentru protecția codicelui. În 1767, iezuiții erau suprimați la Roma și expulzați din America din ordinul lui Carol al III lea. În 1773, papa Clement al XIV lea a decis sub ordin pontifical să decreteze „stingerea lor pe vecie". Lazzari, temându-se de confiscarea și distrugerea tuturor bunurilor sale, ceru o audiență la puternicul cardinal Huguet de Lienart, membru al Consiliului Pontifical pentru Sfintele Scripturi și sfătuitor al papilor Clement al XIV lea (1769-1774) și Pius al VI lea (1775-1799). Lienart decise să protejeze cea mai mare parte a cărților, inclusiv *Manuscrisul Voynich*, transferându-le la reședința sa privată în Sabartés, în regiunea franceză Languedoc. Restul fondurilor iezuite importante ale bibliotecii au fost salvate de Giuseppe Pignatelli în timpul intrării trupelor napoleonice. Odată terminat războiul în 1814, papa Pius al VII lea ordonă restituirea tuturor proprietăților Companiei lui Iisus. În 1823, Compania a fost reabilitată și i s-a returnat Biserica Nome di Gesú, Colegiul Germanic, Anexa, Noviciatul San Andrea,

Panteonul, Colegiul Romanic, Oratoriul Caravita si Observatorul Astronomic. *Manuscrisul Voynich* a rămas în Franța, între bunurile familiei Lienart.

„Alta dintre variantele care se vehiculează este că familia Lienart i-a înmânat cartea părintelui Petrus Beckx, al 22 lea general al Companiei lui Iisus. Când trupele regelui Victor Emmanuel au intrat în Roma, monarhul a ordonat sechestrarea tuturor fondurilor ordinelor religioase, nu și a fondurilor private ale preoților. Părintele general Beckx s-a dedicat timp de o lună scrierii numelui său pe toate codicele și documentele iezuiților pentru a nu fi puse sub sechestru, inclusiv pe *Manuscrisul Voynich*. În 1884, Beckxs demisionă și abandonă funcția de general al iezuiților, fiind urmat de părintele Anderledy. Era al 23 lea general al iezuiților care ordona cenzurarea tuturor cărților și documentelor donate de Athanasius Kircher Companiei lui Iisus. Misterios, în nicio catalogare care a fost dusă la bun sfârșit nu apărea *Manuscrisul Voynich* și nici volumele de corespondență ale lui Kircher, care acum se află la Pontificala Universitate Gregoriană din Roma. Arhivele Companiei lui Iisus au ajuns arhive ale aceleiași universități. Se pare că, într-un anume fel, *Manuscrisul Voynich* a ajuns în Frascati, la Vila Mondragone, reședința familiei Lienart. De acolo a fost furat de un expert rus în 1912 și apoi... liniște. Nimic altceva nu s-a mai știut despre carte".

Brown închise mapa și o deschise pe următoarea. Pe prima pagină, profesorul Aaron Avner scrisese: „Urmă a codicelui (1912-1959)".

„În 1959, monseniorul Cornelius Lassiter, *scriptor* la Biblioteca Vaticană, scrise o catalogare intitulată *Codices Vaticani Latini* în care apărea inclusiv *Manuscrisul Voynich*. Curios, douăzeci de ani mai târziu, părintele iezuit Gianberto Ricci făcuse o catalogare de codice în Statele Unite și în Canada intitulată *Census*. Catalogase o colecție a unui misterios cetățean rus, compusă din șaisprezece cărți. Cel de-al optulea pe listă era *Manuscrisul Voynich*. Ce nu e de înțeles e cum a fost posibil ca însuși papa Pius al X lea (1903-1914) să achiziționeze mai mult de trei sute de codice, care făceau parte din Biblioteca Vaticană și ca pe această listă să fie inclus și *Manuscrisul Voynich*".

Profesorul Avner scrisese de mână, în creion, la finalul paragrafului: „Am putut vorbi cu *scriptor*-ul de la Vatican și mi-a spus că *Manuscrisul Voynich* se afla printre proprietățile sale, dar când i-am cerut să verifice, a descoperit că acea carte catalogată cu numărul BV-C-501 nu se afla nicăieri. Era doar un loc între BV-C-500 și BV-C-502, dar *Manuscrisul Voynich* nu era. Iezuitul nu înțelegea cum se putuse întâmpla acel lucru".

După ce citi nota scrisă de Aaron, Brown privi ceasul de pe perete și al lui personal pentru a se asigura de oră. Era trei dimineața.

— Ora de a mă retrage — spuse ziaristul în timp ce se întindea în scaunul din birou.

Ordonă cu grijă mapele care rămăseseră scoase din *dossier* și le puse la locul lor. Apoi, se apropie de seiful pe care Aaron îl lăsase deschis, introduse documentele în interiorul său și îl închise, dând de mai multe ori de ruleta numerică.

Ieși din birou și, cu ușa deschisă, verifică închizătorile pe dinăuntru, înainte de a o închide. Apoi se asigură că rămăsese bine închisă. În hol își luă la revedere de la George, paznicul și se îndreptă spre parcare. Când se pregătea să intre în mașina sa, văzu Volkswagenul lui Milo Duke, ceea ce însemna că încă se afla în interiorul Beinecke. Brown se urcă în mașina sa, ieși din parcare și staționă într-o zonă obscură de pe Elm Street. Acolo așteptă timp de o oră și jumătate și când era pe punctul de a adormi, auzi niște pași care se grăbeau spre Volkswagen. Era Duke, care ieșea cu destul de multă grabă din clădire. Mașina ajutorului profesorului Avner trecu pe lângă el, fără ca tânărul să-și dea seama că era supravegheat. Brown devenise un adevărat expert în urmăriri pe când lucra la secțiunea de evenimente de la *Boston Globe*. Un amic de-al său de la Departamenul de Poliție din Boston îi ținuse un curs intensiv pentru a-l învăța cum să evite să fie descoperit când urmărea pe cineva.

Vehiculul lui Duke coborî pe Elm Street până în Grand Avenue și apoi o luă pe autostrada 91 spre nord. Brown îl urmărea la câțiva metri. Tânărul conducea cu farurile stinse, poate pentru a ști dacă îl urmărește cineva, dar ziaristul nu-l pierdea din vedere. Deodată, Volkswagenul lui Duke intră pe o stradă la dreapta și abandonă autostrada pe la ieșirea 5, în direcția North Haven pe Clintonville Road. Milo Duke se opri în fața unei cabine telefonice din fața unui centru cultural. Coborî din mașină, reduse intensitatea becului care lumina interiorul cabinei, introduse mai multe monede și formă un număr. Câteva minute mai târziu puse receptorul jos, se urcă în mașină și se întoarse la New Haven pe aceeași rută pe care venise.

După câteva minute, după se asigurase că Duke părăsise zona, Brown se apropie de cabină. Notă pe o hârtie numărul cabinei și îl păstră în buzunar. Un pic mai târziu se întorcea pe autostrada 91 la New Haven.

„De ce Duke vroia să meargă zece kilometri din New Haven la North Haven doar pentru a da un telefon? Nu sunt cabine telefonice în New Haven? Sau nu dorea ca nimeni să-l recunoască în timp ce suna de la telefonul dintr-o cabină?", gândi Brown în timp ce conducea la întoarcerea spre oraș.

***

Vila Mondragone, Italia

— Eminență — spuse monseniorul Przydatek în timp ce bătea cu degetele în ușa deschisă de la Sala Rose, unde se afla citind niște documente cardinalul Lienart.

— Intrați, intrați, vă rog. Treceam în revistă niște documente înainte de rugăciunea de seară — răspunse cardinalul invitându-l pe noul venit să intre.

— Am primit un telefon de la Faetonte — spuse secretarul.

— Și așadar...?

— Ne-a informat că există trei noi obiective care cunosc o parte din *Manuscrisul Voynich*. Unul dintre ei este un preot iezuit, cel de-al doilea un profesor de la Universitatea din Roma și cel de-al treilea, un ciudat și milionar erudit care colecționează codice vechi.

— Unde locuiesc? — întrebă marele maestru al Cercului Octogonus.

— Doi dintre ei aici, în Roma și cel de-al treilea în Florența, eminență — răspunse Przydatek.

— Bine. *Suficit diei malitia sua*, îi ajunge fiecărei zi problema sa — consimți Lienart —. E timpul ca frații noștri din Cerc să fie convocați de Dumnezeu pentru a îndeplini o nouă misiune.

— La cine v-ați gândit, eminență?

— Părintele Lamar și părintele Mahoney se vor ocupa de obiectivele din Roma și părintele Ter Braak va călători la Florența. Părintele Farrell, Cornelius, Reyes și Jacobini vor trebui să meargă în Statele Unite. Situația de acolo devine foarte periculoasă pentru noi, iubite Przydatek — spuse Lienart.

— Și părintele Alvarado? — întrebă secretarul.

— Părintelui Alvarado îi am rezervată o misiune pe care trebuie să o îndeplinească la Vatican. O misiune care va salva Biserica noastră de cancerul liberalismului italian care biciuiește acum Sfântul Scaun.

— Care este acea misiune, Eminență?

— Cel mai bine ar fi să continue să fie o chestiune a lui Dumnezeu, iubite și fidele Przydatek. Nu uitați niciodată cea de-a doua parte din parola Cercului: *silta nec silto*, tăcere pentru tăcere —. Episcopului polonez recomandarea îi sună a amenințare.

— *Fractum nec fracteum*, favoare pentru favoare — răspunse Przydatek în timp ce se pregătea să se retragă —. Mai doriți și altceva, eminență?

— Convocați-i pe toți frații Cercului Octogonus în Sala Cariatidelor, în afară de părintele Alvarado, pentru a primi instrucțiuni. Acum vă puteți retrage — spuse Lienart luându-și la revedere.

Trecuseră deja câteva săptămâni de când noul Papa citise scrisoarea pe care i-o lăsase Suveranul Pontif care decedase, recomandându-i demiterea cardinalului Lienart din funcția de maxim responsabil al serviciilor secrete ale Statului Vatican. Secretarul de stat, Newton Metz, ceru să fie chemat Lienart și însuși cel care îi dăduse de înțeles că va fi înlocuit de la conducerea Secretariatului de Stat, îl demise fără să-i dea nicio explicație și ca pe un ultim act înainte de a fi el noul demis de noul Papă. Lienart își amintea perfect fiecare detaliu al reuniunii.

Noul Sfânt Părinte era dispus să reformeze drastic organele de putere ale Vaticanului și avea în minte înlocuirea tuturor acelora ce nu era italieni cu alți cardinali care erau. Papa era dispus să italienizeze administrația curiei.

Ca primă măsură și prin ordin pontifical, îl demise pe cardinalul August Lienart de la conducerea serviciilor secrete fiind înlocuit de cardinalul Belisario Dandi, fost vicar al Romei. Înainte îl demisese pe cardinalul Newton Metz din

funcția de secretar de stat și în locul său fu numit cardinalul Alberto Lubiani, arhiepiscop de Milano. Cardinalul austriac Hans Mühlberg, responsabil al Celei de-a doua Secțiuni a Secretariatului de Stat, ce se ocupa de afacerile exterioare, fu substituit de cardinalul Dionisio Barberini, vechi prefect al Casei Pontificale și lider al facțiunii italiene a conclavului la care fusese ales noul Papă. Cardinalul Pietro Orsini continuă să ocupe funcția de responsabil al Primii Secțiuni, ce se ocupa de afacerile generale ale Sfântului Scaun. Orsini știuse cum să navigheze foarte inteligent printre apele cardinalului Metz, în caz că se menținea o continuare în curie și prin cele ale cardinalului Lubiani, pentru a-și asigura un post în noua administrație pontificală. Când Metz află de trădarea lui Orsini, îi mărturisi lui Lienart în momentul în care îl demise:

— *Corruptio optimi pessima*, corupția celor mai buni e cea mai rea.

Cardinalii Lubiani, Barberini și Orsini formară noul triumvirat pontifical, alături de cardinalul Dandi, în fruntea spionajului papal.

Între timp, la Vila Mondragone, cardinalul August Lienart își întâmpina noul destin, deși el, demn membru al familiei Lienart, nu era dispus să se lase înfrânt atât de ușor. Nici măcar de un Papă.

***

Houston, Texas

Deja de câteva ore profesorul Aaron Avner și Jack Brown se aflau închiși într-un avion al US Airways în direcția Houston, cu escală la Philadelphia. Era clar că lui Aaron nu-i plăcea să călătorească cu avionul, date fiind protestele sale continue despre servicii, scaunele înguste, aterizările și decolările în aeroporturile de escală, schimbul la terminalul din Philadelphia pentru a lua următorul zbor spre Houston și așa mai departe. Brown, după ce bău două sticluțe de JB, încercă să închidă ochii pentru a putea dormi în cea mai mare parte a traseului, cu toate protestele bibliotecarului și a coatelor pe care i le dădea, încercând să-și acomodeze corpul gras în scaunul îngust.

Câteva ore mai târziu, vocea stewardesei le indică pasagerilor că în câteva momente vor ateriza pe aeroportul William P. Hobby din orașul Houston. Când ieșiră din terminal, Aaron și Jack Brown luară un taxi.

— Duceți-ne la Holiday Inn, 1300 din Nasa Parkway — porunci Aaron șoferului.

În timp ce circulau pe Nasa Road, observară în dreapta instalații gigantice pe care agenția spațială din Statele Unite le avea în orașul texan: lansatoare, rachete precum *Saturn V* sau hangarele gigantice pentru navele care erau în afara serviciului și care se aliniau precum într-o vitrină de-a lungul șoselei. Chiar în față se afla hotelul Holiday Inn.

După ce se înregistrară la recepție, Aaron și Brown urcară în cameră.

– Ia uite, sper că nu sforăiți, profesore – spuse ziaristul când văzu că împărțea o cameră dublă cu bătrânul. Se pare, din cauza unei convenții pe care o organiza NASA zilele acestea în oraș, hotelurile erau complet ocupate.

— Și eu sper că nu veți bea mult și veți lăsa baia distrusă — răspunse Aaron.

Profesorul Avner scoase o hârtie cu un număr de telefon dintr-un portofel negru și începu să sune.

— Johnson Space Center, spuneți — răspunse operatoarea.

— Aș dori să vorbesc cu domnul Jonas Finch, vă rog — ceru bibliotecarul.

— Un moment. O să încerc să dau de el — spuse operatoarea în timp ce punea ca muzică de fond vocea lui Frank Sinatra interpretând *Fly me to the moon*. „Foarte potrivită", gândi Aaron în timp ce aștepta.

Bună ziua? — salută o voce.

Jonas? Sunt Aaron, Aaron Avner, de la Universitatea Yale.

Ce faci, iubite prieten? — întrebă Finch.

Oh! Foarte bine, exceptând cusururile proprii vârstei mele — răspunse bătrânul —. Mi-ar plăcea să știu dacă ai descoperit ceva interesant în paginile pe care ți le-a trimis Elizabeth Gwyn.

Dacă vrei, putem să ne vedem la biroul meu din centrul spațial. Când ajungi la control, spune-le gardienilor de securitate să te însoțească la clădirea E, pe strada 5, în complexul spațial — spuse Finch în mod de invitație —. Vii singur?

— Nu, voi veni cu un colaborator de-al meu. Numele său e Jack Brown.

– Foarte bine, Aaron, deși aș prefera să vii tu singur. Imediat ce închid cu tine, o să îi contactez pe cei de la securitate de la NASA și le voi spune numele voastre pentru a vă permite să intrați. Ne vedem într-o oră dacă vrei.

— Câte ne ia să traversăm strada, Jonas — îl corectă Aaron Avner.

— Foarte bine, Aaron. Ne vedem în câteva minute atunci — răspunse specialistul de la NASA în timp ce închidea.

Jonas Finch absolvise cu onoruri inginerie aerospațială la prestigiosul Institut Tehnologic din Massachusetts, MIT. La finele anilor șaizeci participase la programul *Apollo*, care îi dusese pe Neil Armstrong, Edwin F. Aldrin și Michael Collins pe Lună. Pe 13 aprilie 1970, Finch se afla la Centrul de Nave Spațiale Echipate ca inginer de sistem de alerte, când a auzit faimoasa propoziție pe care a pronunțat-o astronautul Jack Swigert, de la misiunea *Apollo 13*: „Houston, avem o problemă". Alături de restul inginerilor de la NASA, a reușit să-i aducă întregi și sănătoși pe cei trei membri ai echipajului înapoi pe Pământ, pe James Lovell, Jack Swigert și Fred Haise. Acum, menținea un soi de aureolă eroică ce îi permisese să aibă un bun post la administrația NASA.

— Fără prea mult stres, fără prea multe presiuni și de asemenea fără prea multe responsabilități. Mi l-am câștigat în acele zile din 1970. Acum sunt departe de conducere și de transee — obișnuia să spună însuși Finch.

Intrarea în complexul spațial era destul de complicată. Când Avner și Brown ajunseră la primul control de securitate, fură obligați să coboare din taxi. Un tânăr care s-a prezentat ca angajat al Departamentului de Relații Publice se oferi să-i ducă până la clădirea E la bordul unui vehicul alb cu însemnele NASA pe ambele uși. O mare placă la recepția clădirii arăta că era vorba despre Centrul de Operațiuni Speciale. Odată ajunși, șoferul le spuse vizitatorilor că o tânără din același departament îi va însoți până la biroul doctorului Finch.

Holurile erau decorate cu fotografii mari cu eroi astronauți, unii dintre ei decedați în misiuni eșuate.

— Așa este cariera spațială — spuse o voce în spatele lui Aaron și Brown.

— Ce faci, iubite prietene? — întrebă Brown în timp ce îmbrățișa un om slab, cu ochelari rotunzi, îmbrăcat cu o cămașă hawaiană din ale cărei buzunare ieșeau mai multe creioane de diferite culori —. Ți-l prezint pe Jack Brown. Ai grijă, e ziarist la *Boston Globe*.

— Îmi pare bine — spuse Finch în timp ce îi strângea cu neîncredere mâna ziaristului și îi invita pe amândoi să îl însoțească în confortabilul său birou . Sunt foarte bine, Aaron. Mulțumesc mult. Aici continuu, cu același chef ca și cățeaua *Laika*.

Biroul lui Finch îl suprinse pe Brown: ordonat, amplu, luminos. Într-o parte se îngrămădeau mai multe machete de nave, rachete și module lunare și, pe pereți, o mulțime de fotografii cu astronauți. Se vedea semnătura celor trei membri ai echipajului de la *Apolo 13*, pe care lucea o singură frază: „Mulțumim. Toți trei îți datorăm viața." Mai multe medalii se aliniau pe un perete alături de diploma sa în inginerie de la MIT și decorațiile pe care i le conferise președintele Richard Nixon și NASA. Brown observă că erau mai multe desene infantile în culori, posibil Finch era căsătorit și acele desene erau probabil are copilului său.

— Vă plac? Sunt ale fiicei mele Adelaida și ale fiului meu Jonas Junior — spuse Finch soluționând dilema ziaristului. Inginerul se îndreptă spre seif și, după ce îl deschise, scoase o mapă de culoare albastră cu însemnele agenției spațiale. Avea o etichetă pe care se putea citi *Manuscrisul Voynich* —. Să ne așezăm, Aaron. Vrei să bei ceva? — întrebă inginerul.

— Nu, mulțumesc. Ne-ar plăcea să știm cât mai repede ce date ți-a trimis Elizabeth din Irlanda — ceru aproape cu disperare Avner.

Jonas Finch deschise mapa încet față de nerăbdarea bibliotecarului și a ziaristului.

— Erau latitudini și longitudini.

— Cum adică latitudini și longitudini? — întrebă Brown.

— Așa este. Elizabeth Gwyn mi-a spus că nu a putut să descopere ce poziții erau corecte, ceva normal dat fiind că lua ca bază niște măsuri de latitudine și longitudine stabilite în secolul XX, când în realitate datele pe care le avea erau de mai multe secole înainte — explică inginerul —. Am introdus datele în calcu-

latoarele de la NASA și în doar trei ore au dat un rezultat pozitiv. Toate latitudinile și longitudinile corespundeau cu coordonatele unor orașe franceze.

— Ce orașe mai exact? — întrerupse Aaron Avner.

— Să vedem... — spuse Finch în timp ce căuta pe o pagină în interiorul mapei —. Latitudine 43° 55' 29" N, longitudine 2° 08' 42" E, corespunde unui oraș numit Albi; latitudine 43° 20' 48" N, longitudine 3° 12' 42" E, corespunde unui oraș numit Béziers; latitudine 43° 12' 37" N, longitudine 2° 21' 17" E, corespunde unui oraș numit Carcassonne; latitudine 43° 36' 11" N, longitudine 2° 14' 09" E, corespunde unui oraș numit Castres; latitudine 43° 36' 14" N, longitudine 1° 20' 06" E, corespunde unui oraș numit Lavaur; latitudine 43° 36' 09" N, longitudine 1° 26' 42" E, corespunde unui oraș numit Toulouse; latitudine 44° 55' 52" N, longitudine 4° 53' 05" E, corespunde unui oraș numit Valence și așa mai departe patruzeci de poziții din aceeași zonă a Franței.

— Ce poate semnifica asta? — întrebă Jack Brown?

— Sunt orașe catare — consimți profesorul Avner —. Toate acestea sunt situate în Languedoc, în regiunea sudestică a Franței. Aceste patruzeci de orașe reprezentau episcopatul Languedoc și au fost judecate într-un mod crud de papa Inocențiu al III lea. Papa i-a definit pe catarii din Languedoc ca pe „creaturi eretice oarbe și câini care trebuie să evităm să latre". A acționat într-o manieră sângeroasă pe toată perioada pontificatului. În 1213 a reușit să termine cu arhiepiscopii eretici din Fréjus, Carcassonne, Béziers, Viviers și mulți alții. În această parte a *Manuscrisului Voynich*, cei trei „perfecți" care au putut fugi de omorul de la Montségur pe care l-au săvârșit cruciații au lăsat scrise pozițiile celor patruzeci de orașe catare cifrate, pentru a proteja comunitățile sale.

— Atunci, de fiecare dată e din ce în ce mai clar că acel codice este un soi de compendiu de credințe, rituri, locuri și lideri catari. O Biblie catară... — notă Brown —. Dar, de ce ar încerca cineva să îi omoare pe toți acei ce am fost în contact cu codicele?

— Să omoare? Să omoare pe cine? Pe cine au omorât, Aaron? — întrebă tresărind de spaimă Jonas Finch.

— Elizabeth și mai mulți specialiști în cifuri și calculatoare, descifratori, experți în religii și un mare etcaetera în țări precum Olanda, Belgia, Anglia și inclusiv aici, în Statele Unite, au fost asasinați de o misterioasă organizație criminală care lasă ca semn un octogon de pânză peste cadavru. Cea mai mare parte au fost asasinați după riturile catolice: crucificați, strangulați, otrăviți, înjunghiați în ceafă și chestii de genul ăsta.

— Chestii de genul ăsta? — strigă Finch. Știi ca am soție și doi copii și îmi spui că pentru că îți fac o favoare pot fi în pericol, că mă pot omorî?

— Îmi pare rău, Jonas. Încercăm să aflăm ce spunse *Manuscrisul Voynich*. Odată ce îl vom face public, nimeni nu va mai putea face nimic împotriva noastră — explică Avner.

— Și cine spune că nu mă vor răstigni înainte ca tu să-l faci public? — întrebă Finch nervos —. Ar fi amuzant să mă omoare un fanatic religios în loc să mor de un infarct din cauza stresului.

— Sper că nu se va întâmpla nimic, Jonas. Știi perfect că mă preocupă Margaret și copiii și nu te-aș pune niciodată în pericol. De aceea Jack și eu facem investigația aproape în mod secret.

— Cum secret? — întrebă Finch —. Dacă i-au omorât pe toți acei ce au avut legătură cu cartea, cine spune că nu mi se va întâmpla și mie la fel? — Inginerul se ridică, scoase toate hârtiile din mapă și i le dădu lui Aaron —. Nu vreau să vă mai întoarceți pe aici cu chestia asta cu *Manuscrisul Voynich*. Dacă cineva știe că am vorbit cu voi, mă pot omorî și nu vreau să se întample una ca asta. Acum, vă rog, ieșiți din biroul meu — spuse Finch.

— Foarte bine, Jonas, plecăm, dar, te rog, ai grijă — spuse bibliotecarul în timp ce îl strângea pe Finch între brațele sale groase —. O să-ți las numărul de la hotel dacă vei vrea să mă întrebi și altceva. O să fim până mâine la Holiday Inn. Numărul este 335-2500 și camera este 112.

— Acum e deja târziu, Aaron. Doar sper să nu mă omoare pentru că ți-am dat niște date ale unor orașe franțuzești. Vreau să-mi văd copiii căsătoriți și să-mi cunosc nepoții. E tot ce-ți cer, Aaron. Doar atât — spuse Finch în timp ce își lua la revedere de la ambii vizitatori.

Aceeași tânără atractivă care îi acompaniase până la biroul inginerului îi aștepta în vehiculul alb al NASA pentru a-i duce la intrarea principală de la Johnson Space Center.

— Trebuie să aflăm de ce ceea ce spune codicele reprezintă un pericol pentru cineva — spuse Brown în timp traversau strictele controale de securitate de la NASA și părăseau instalațiile.

— Poate amicul meu de la NSA ar putea să ne spună ceva mai mult. O să încercăm să luăm un avion spre Washington mâine, pentru a ne întâlni cu el. Sunt sigur că o să ne aducă informații foarte utile. Acum, să mergem, eu o să merg la hotel să mă odihnesc și tu mergi și cumpără biletele pentru mâine.

CAPITOLUL VIII

Vila Mondragone, Italia

În acea dimineață, în timp ce servitorul său, Helmut Müller, îl ajuta să se îmbrace, cardinalul August Lienart se pregătea pentru ceea ce putea fi ziua cea mai importantă din viața sa. În doar câteva ore trebuia să se prezinte în fața Tribunalului Curiei, în Cetatea Vaticanului, pentru a răspunde în legătură cu mai multe operațiuni acoperite duse la capăt de către Entitate fără autorizația Papei. Tribunalul urma să fie format din șase membri ai colegiului cardinalic aleși de către Papa, un arhiepiscop și un secretar. Rezultatele declarațiilor urmau să îi fie duse Suveranului Pontif prin intermediul recomandărilor asupra măsurilor care trebuiau adoptate împotriva lui Lienart și contra agenților incluși în rezumatul tribunalului. Puternicul cardinal era sigur că acei șase italieni erau dispuși să îl sacrifice în numele credinței. Știa foarte bine cine erau acei bărbați nemiloși care urmau să-l judece.

Când își luă la revedere de la domnul și doamna Müller, Robert deja aștepta în afara reședinței cu portiera mașinii deschise. Aveau aproape două ore de mers până la Vatican, timp suficient pentru a se pregăti și a se putea eschiva de incisivele întrebări ale tribunalului.

„Acești italieni nu știu ce a trebuit eu să fac pentru a apăra credința catolică în lume, a trebuit să accept și ordinele recomandate vegheate de Pontif și de secretarul de stat. Acești bărbați membri ai tribunalului or fi apărători ai credinței, dar nu își pătează falsele haine preotești. Deja o zic Sfintele Scripturi în cea de-a doua scrisoare către corinteni: „Deoarece acești indivizi sunt falși apostoli, muncitori înșelători, deghizați în apostoli ai lui Hristos. Și nimic nu mai miră, însuși Satana se deghizează în înger al luminii. Nu este ciudat, deci, că și servitorii săi se deghizează în serviori ai justiției. Finalul lor va fi pe măsura actelor lor.", gândi Lienart când vehiculul intra pe autostrada spre Roma.

În timp ce citea ziarele din acea zi, îi ceru lui Robert să schimbe frecvența pentru a asculta știrile de la RAI. Încă trebuia să treacă în revistă multe acte în biroul său înainte de a-l părăsi și trebuia să lase mai multe documente la dispoziția surorii Ernestina pentru a i le înmâna succesorului său, cardinalul Belisario Dandi, spre a le semna. Doar acesta putea citi documentele în cod galben sau verde sau, ceea ce însemna, acelea ce îl priveau pe Sfântul Părinte sau pe serviciile sale

secrete. Până în 1939, Vaticanul utiliza un cod cunoscut ca roșu, care consta în douăsprezece mii de grupuri numerice pornind de la care se imprimau douăzeci și cinci de linii pe o pagină de carte cu cifru.

Pentru mai multă securitate, Entitatea stabilise ca grupurile numerice să fie transformate în litere, înlocuind numărul paginii prin intermediul unui digraf format din două tabele care se utilizau alternativ în zilele pare sau impare. Mesajele cele mai secrete ale Vaticanului, adică, toate acele pe care vroia să le trimită Suveranul Pontif sau care priveau serviciile de spionaj papale, se împărțeau în galbene sau verzi.

Codul galben consta în treisprezece mii de grupuri cifrate prin intermediul tabelelor digrafice pentru numerele paginilor și alfabete mixte aleatoare pentru cele din linii. Tabelele și alfabetele se schimbau pentru diferite momente ale zilei. Codul verde continua să se folosească și era unul dintre secretele cele mai bine păstrate ale Vaticanului, întrucât era vorba despre un cod numeric de grupuri de cinci cifre care se codificau prin intermediul unor scurte tabele aditive de cinci cifre. Nici cel verde, nici cel galben nu erau coduri mecanice și din această cauză, erau foarte dificil de decodificat de către alte servicii secrete.

Pe monseniorul Vaclav Przydatek, secretarul său, îl trimiseseră la Congregația pentru Doctrina Credinței, sub ordinele cardinalului Michele Castillo, dar înainte trebuia să pregătească sosirea părintelui Septimus Alvarado la Vatican. Przydatek urma să se ocupe de ajutarea fratelui Cercului Octogonus în labirintica lume de la Sfântul Scaun cu scopul de a duce la bun sfârșit misiunea însărcinată de marele maestru.

***

Fort Meade, Maryland

De mai multe ore, Aaron nu făcea decât să lovească aerul condiționat încercând să răcească un pic mai mult camera, în timp ce Brown schimba posturile la televizor fără prea mult succes.

Hotelul Knight Inn, micuț și confortabil, era foarte aproape de cartierul general NSA, atotputernica și ultrasecreta Agenție de Securitate Națională a Statelor Unite. Trebuiau să se întâlnească cu Carlton Sherman la douăsprezece ziua. Cu toată prietenia strânsă care îi unea pe agentul de la NSA cu profesorul Avner, măsurile de securitate a accesului la instalații, erau foarte stricte. Aaron si Jack nu puteau traversa cele cinci puncte de securitate cu mai mult de treizeci de minute înainte de întâlnire, cât dura să ajungi de la intrarea principală, de pe Rockenbach Road, până la holul de acces în clădirea principală.

La unsprezece și un sfert dimineața, sună telefonul. Jack, care era culcat în pat, ridică receptorul.

— Domnule Avner? — întrebă recepționera.

— Nu, sunt domnul Brown.

— Mă scuzați. A venit o mașină de la NSA pentru a vă lua — spuse receptionera.

Câteva minute mai târziu, Aaron și Jack îi salutau pe cei doi agenți de la serviciul de securitate al Agenției, care îi așteptau în picioare lângă mașină. De buzunarele jachetelor ambilor agenți atârnau legitimații identificatoare cu simbolul vulturului peste o cheie. Brown observă conturul pistoalelor Glock pe sub jachetele lor. Fără îndoială, acei doi tipi îmbrăcați în costume de culoare închisă aveau fizionomia clasică a doi agenți federali.

— Bună ziua. Domnul Avner? — întrebă primul agent.

— Nu, sunt domnul Brown — răspunse Jack —. El este domnul Avner — spuse in timp ce arăta spre Aaron, care cobora cu dificultate scările de la Knight Inn.

— Bună ziua, domnule Avner. Sunt agentul Martin și colegul meu este agentul Lewis — spuse unul dintre ei, prezentându-se.

— Ia uite, formați o pereche pe cinste, Martin și Lewis! — spuse Jack în timp ce râdea în hohote. Agentul de la NSA nu mișcă nici măcar un mușchi al feței la auzul glumei ziaristului.

— Ne-a fost ordonat să vă escortăm până la cartierul general. Acolo vă va primi alt agent al Serviciului Central de Securitate care vă va însoți să îl vedeți pe doctorul Sherman, director al Școlii Naționale de Criptologie — spuse agentul Martin.

Traseul de la hotel până la cartierul general al NSA fu parcurs fără incidente. Mașina o luă pe strada 98 de la Laurel până la Magazine Road, apoi o luă pe 175 până la Annapolis Road și coti la stânga pentru ieșirea spre Rockenbach Road. In capătul străzii era primul control de securitate al NSA. Un agent armat în uniformă și doi membri ai infanteriei marine permiseră accesul vehiculului alb. Agentul Lewis, aflat la volan, scoase din jachetă legitimația de identificare și i-o prezentă gardianului. Acesta privi în interiorul mașinii și observă cele două chipuri ale pasagerilor. Dintr-un gest, lăsă mașina să își continue drumul. Nu încăpea îndoială că bibliotecarul și ziaristul de la *Boston Globe* pătrundeau în inima celei mai secrete agenții de spionaj a guvernului Statelor Unite.

Sediul NSA era situat între orașele Baltimore și Washington și avea de asemenea stații, instalații și laboratoare specializate împrăștiate prin toată lumea. La cartierul general se aflau calculatoarele și sistemele cele mai moderne, mari și puternice ale lumii, inclusiv se specula că acestea ocupau mai multe hectare în subsolul complexului. Un vechi director de la NSA afirma că, aici, capacitatea calculatoarelor nu se măsura în giga, ci în hectare.

Fort Meade era format din mai multe complexuri de clădiri de sticlă care ocupau o suprafață de două sute șaizeci de hectare și aici încăpeau mai mult de treizeci și opt de mii de muncitori, printre care analiști, ingineri, fizicieni, criptografi, matematicieni, lingviști, oameni de știință în ale calculatoarelor, criptoanaliști, investigatori, specialiști în cifruri, oficiali de securitate, experți în

gestiunea datelor, administratori și inclusiv asistenți religioși. În clădirea principală, de o sută treizeci și cinci de mii de metri pătrați, se afla Școala Națională de Criptologie. Complexul dispunea de asemenea de mai multe arii sociale, grădinițe, zeci de cafenele și restaurante și mai multe canale de televiziune care, în timp real, ofereau fotografii luate de către sateliți sau imagini ale avioanelor de spionaj.

Incinta era protejată cu cinci rânduri de sârmă electrificate, cu mai mulți senzori și mai multe puncte ale infanteriei marine special antrenate. Clădirile, cu acoperișuri speciale de cupru, erau propiectate să facă față la orice tip de spionaj radioelectric, electromagnetic sau de semnale.

„NSA este fără îndoială Fratele Mare pe care l-a născocit George Orwell în *1984*", gândi Jack Brown în timp ce vehiculul se oprea în fața clădirii principale.

Agentul Martin coborî din mașină și deschise ușa din spate. Aaron Avner și Jack Brown îl urmară până în holul principal. Pe podeaua de marmură neagră, era gravat simbolul NSA: un vultur mare peste o cheie. Într-o extremitate a holului se ridica peretele comemorativ care fusese înălțat în 1955 în memoria agenților, civili și militari care își pierduseră viața în interes de serviciu. Fraza „Au servit în liniște" încorona lista numelor.

Un agent de securitate situat în spatele unei tejghele îi întrebă pe cine vor să vadă. Martin îi înmână un document cu numele cu numele celor doi vizitatori. După un telefon de verificare și ca și cum ar fi fost totul automat, paznicul tastă ceva în calculatorul său și le înmână două legitimații.

— Puneți-vă la loc vizibil legitimațiile. Un membru al personalului nostru vă va conduce până la biroul doctorului Sherman, la Școala Națională de Criptologie. Odată terminată vizita, să returnați legitimațiile — spuse paznicul cu o voce monotonă —. Bine ați venit la NSA, domnilor.

Agentul îi însoți pe Aaron și Jack până într-o sală unde îi obligă să înmâneze orice obiect care ar putea emite vreo frecvență. Nici vorbă de ceasuri, nici vorbă de reportofoane, nici vorbă de aparate de radio. Pentru a putea intra în vreo clădire a NSA, persoana trebuia să fie complet curată, vorbind din punct de vedere electronic. După interminabile controale de securitate, bibliotecarul și ziaristul de la Globe intrară în biroul lui Carlton Sherman.

Amicul lui Aaron Avner și al lui Elizabeth Gwyn era un bărbat solid și mic de statură, dar în anii tinereții fusese un bun *quarterback* al echipei universitare de fotbal. Operațiuni la frontiera chineză, în Vietnam, în Cambodgia și în Iranul șahinșahului fuseseră câteva dintre destinațiile sale la NSA.

— Ce faci, iubite prieten? — îl întrebă Aaron oferindu-i o îmbrățișare puternică.

— Foarte bine, iubite prieten. Sunt foarte bine — răspunse bibliotecarul.

— Cum a mers cu Jonas? — lăsă să cadă întrebarea agentul de la NSA în fața privirii uimite a celor doi vizitatori —. Oh, să nu credeți că am pus un satelit pe voi! Asta ar fi foarte scump pentru Guvern. Ce s-a întâmplat a fost că m-a sunat

Jonas, preocupat de ceva ce i-ai spus la Houston. Nu știu ce... ceva de un pericol de moarte sau ceva de genul ăsta.

— Mai mulți experți, inclusiv Elizabeth, care a analizat *Manuscrisul Voynich*, au murit în circumstanțe ciudate după ce s-au întâlnit cu noi. Cred că era obligația noastră să-l prevenim de pericol — spuse Brown.

— Se pare că l-ați supărat cu adevărat. Puteți veni dumneavoastră să îmi vindeți o mătură, domnule Brown, dar asta nu va evita ca asasinul să continue să omoare toți experții, deși ați putea spune că discuția dumneavoastră cu mine a fost despre mături și nu despre o carte veche pe care cineva foarte puternic nu vrea ca noi să o descifrăm. Sunt sigur că dacă cineva a putut omorî experți și oameni de știință în Belgia, Olanda, Anglia și Irlanda aproape în același timp, e din cauză că are suficientă putere încât să ajungă la oricine în orice colț al lumii. Inclusiv la mine înăuntrul acestui acvariu — spuse Sherman.

Cei doi bărbați rămaseră în liniște în fața unei asemenea afirmații. Câteva secunde mai târziu, Carlton Sherman îl întrebă pe Jack dacă dorește să cunoască colecția de cărți ciudate ale Agenției Naționale de Securitate.

— Sigur că mi-ar plăcea să o cunosc — răspunse Brown entuziasmat —. Nu știam că NSA are propria sa colecție.

— Foarte puțină lume cunoaște toate secretele ale NSA... — spuse Sherman —. Și colecția de cărți ciudate e una dintre ele.

— Carlton, poate că ar trebui să îi povestești lui Jack cum ai ieșit din Iran când ai fost destinat acolo... Așa va ști ce eficient ești tu în munca ta — comentă Aaron în timp ce zâmbea.

— Oh! Acesta este unul dintre cele mai bine păstrare secrete ale NSA și dacă dumneavoastră, domnule Brown, dezvăluiți ceva, o să vă interceptez telefonul și datoria dumneavoastră pentru compania telefonică va fi atât de mare încât vă veți vedea obligat să trăiți cu Aaron și asta chiar că e o adevărată pedeapsă — răspunse analistul de la NSA în timp ce mergeau pe holurile kilometrice îndreptându-se spre bibliotecă —. În anii cincizeci, când eram trimis în Iran, un grup de tineri naționaliști au preluat controlul Parlamentului. Șahul Pahlavi l-a numit pe Mossadegh noul prim ministru. În iulie 53, șahul aprobă operațiunea completă CIA-MI6 cu numele de cod „Ajax". În august, monarhul a anunțat demiterea lui Mossadegh și numirea generalului Zahedi ca nou prim ministru, dar Mossadegh a refuzat să-și abandoneze postul. Tulburările au dărmat din temelii statul și l-au obligat pe șah să îl abandoneze, și pe mine cu el. La ieșirea din biroul meu, în clădirea de la SAVAK, poliția secretă, am greșit servieta. În loc să o iau pe cea care continea documente compromițătoare ale Agenției, am luat o alta în care erau aproape o sută de cutii din cel mai bun caviar și cu ea am ajuns în Statele Unite — relată printre râsete Carlton Sherman.

— Si nu v-au dat o palmă peste ceafă când ați ajuns? — întrebă Brown.

— Nu, nici pe de parte. Știți de ce? Pentru că în acel an toți șefii de la NSA au sărbătorit Crăciunul cu cel mai bun caviar iranian pe care soțiile și amantele lor provinciale niciodată nu ar fi putut să îl deguste în toată viata lor nenorocită.

— Dar sunt sigur că multă lume ar fi murit pentru că dumnavoastră ați abandonat cealaltă servietă... — spuse ziaristul în timp ce îl privea fix pe Sherman.

— Dumneavoastră niciodată nu ați putea fi un bun spion, domnule Brown. Aveți prea multe scrupule. Oricum, puțin după accea, șahul s-a întors în țara sa datorită nouă și am putut recupera servieta și conținutul său. Mi-am învățat lecția, credeți-mă. Din acel moment am păstrat caviarul într-un depozit al ambasadei pentru a putea să-l iau fără probleme — spuse agentul printre mari hohote de râs, în timp ce îi dădea o palmă pe spate lui Aaron.

— Spune-i de asemenea de ce te-au dat afară de la Școala Națională de Criptologie când erai student — îi ceru Aaron.

— Poate pentru că eu eram mai expert decât profesorii mei — notă Sherman râzând.

— Nu cred că a fost din cauza asta. Spuneți-i, Carl — spuse Aaron.

— Era un profesor care se numea Stevenson și pe care îl poreclisem cu drag Față de fund. Într-o bună zi am făcut rost de numărul său de telefon și de la NSA îi conectam în fiecare noapte telefonul cu vreo linie din Tokio, Bomday sau Jakarta. În fiecare lună îi venea de la compania telefonică o factură de optzeci de mii de dolari, până când cineva s-a prins.

— Și doar v-au dat afară din școală? — întrebă Brown.

— Eram prea valoros pentru ei, așa că am sfârșit la frontiera chinezo-tibetană în timpul următorilor trei ani, interceptând comunicațiile miliare ale fețelor galbene.

Când ajunse la o ușă de sticlă, Carlton Sherman puse legitimația sa în canelură și ușa se deschise. Acolo, sub privirile lui Avner și Brown apăru o splendidă bibliotecă, în care se aliniau ordonat mai multe codice scrise între secolele XVI și XIX, toate legate de lumea cifrurilor și a criptografiei. Avner se uită la un frumos exemplar intitulat *Polygraphia*, publicat în 1518, al cărui autor era Johannes Trithemius și la *Steganographia*, un magnific manuscris în care același autor făcea o analiză a diverselor forme de scriere secretă.

— E o minune, o minune, aceasta este o minune...! — repeta bibliotecarul de la Universitatea Yale în timp ce dădea cu grijă pagină după pagină.

Între timp, Brown contempla un exemplar din 1526 intitulat *Opus novum*, al cărui autor era Jacopo Silvestri.

— Silvestri a fost primul codificator de cifruri pentru papi — interveni Aaron —. Papa Clement al VII lea îl numea „fiul iubit". Dacă te uiți atent, o să vezi că e scrisă în latină, limba eruditilor și în italiană, o limbă vulgară în acele timpuri. Această particularitate a transformat-o într-un codice destul de ciudat și apreciat de către experți.

— În realitate, *Opus novum* se presupune a fi prima dintre cele mai mari cărți de antrenament pentru criptografi și criptoanaliști — precizâ Sherman —. Mai multe copii ale aceste cărți circulau între seniori feudali, soldați, clerici și principi, prin intermediul mercenarilor. Aceasta a făcut ca, timp de mai multe decenii, *Opus*

novum să fie prima dintre cele mai mari cărți din domeniu și, datorită difuzării sale, codurile pe care le foloseau cei puternici erau ușor de spart de către inamicii lor.

Aaron Avner pusese deja ochii pe o altă bijuterie proprietate a NSA, *Subtilitas de subtilitate rerum*, publicată în 1554 de Girolamo Cardano. Acest exemplar era studiul cel mai extins și important despre jocul de probabilități în descifrarea de coduri și spargerea de cifruri.

— Acum, dacă vreți, putem vorbi despre al vostru *Manuscris Voynich*. Este ora prânzului și nimeni nu o să ne deranjeze — propuse directorul Școlii Naționale de Criptologie.

Cei trei bărbați se îndreptară spre zona de lectură a bibliotecii, decorată cu fotografii ale președintelui Statelor Unite și ale directorului de la NSA și cu steaguri ale Agenției de Securitate Națională și ale Statelor Unite ale Americii.

Carlton Sherman puse pe masă un mare dosar pe a cărui primă pagină scrisese de mână: *Manuscrisul Voynich*.

— Prin urmare, ce ai descoperit? — îl întrebă nerăbdător Aaron Avner pe prietenul său.

— Multe lucruri interesante — răspunse Sherman.

— Spuneți înainte, suntem numai urechi — îl invită Brown.

— Am început să lucrez cu teoriile pe care mi le-ai trimis de la Hazil și Rees. Fără urmă de îndoială, criptografii din Evul Mediu s-au văzut nevoiți să caute forme pentru a face și mai sigure cifrurile. Criptografii încercau să împiedice analizele de frecvențe cu un tip de cifru care purta denumirea de cifru homofonic — relată Sherman.

— Cum putem ști dacă a fost acest cifru cel pe care l-a utilizat Roger Bacon pentru a redacta *Manuscrisul Voynich*? — întrerupse cu interes bibliotecarul de la Yale.

— Să îl utilizeze pentru a o scrie, nu. Poate l-a folosit pentru a încerca să-l descifreze. Primul exemplu documentat pe care l-am găsit, al acestui tip de cifru, era din ducatul de Mantua, între 1401 și 1410 și s-a transformat rapid într-o formă destul de reală a criptoanaliștilor pentru a rupe coduri secrete — explică specialistul de la NSA —. Criptograful, cunoscând frecvența cu care apăreau caracterele în limba textului din *Manuscrisul Voynich*, repartiza proporțional substituții în cifru pentru literele alfabetului, fără a le cifra pe cele mai frecvente.

— Nu știu de ce, dar mereu când ascult pe câte unul dintre dumneavoastră, nu înțeleg absolut nimic din ceea ce spuneți — protestă Brown.

— E foarte simplu. Să presupunem că litera A este cea mai utilizată în engleză, criptograful nostru va repartiza un număr determinat de echivalenți literei A. Rezultatul are ca obiectiv să compenseze frecvența cu care apare această literă în textul final din *Manuscrisul Voynich* — spuse Sherman entuziasmat în timp ce cei doi ascultători ai săi nu știau la ce dracului se referă —. Vă explic că o cifră homofonică nu este de nepătruns. Scriitorul vostru...

— Roger Bacon — precizâ Aaron Avner.

— Da, într-adevăr. Roger Bacon a folosit pentru redactarea codicelui așa numita tehnică de substituire a cifrelor, cum bine a descoperit Elizabeth Gwyn. În primul rând, pentru a cunoaște semnificația blestematei tale cărți, Aaron, trebuie să știm limba în care a fost scris textul original.

— Cel mai probabil e să fie latină — asigură profesorul Avner.

— Dacă este așa, se poate calcula frecvența literelor cu o probă de doar câteva pagini dintr-un text în această limbă, doar cu condiția ca criptoanalistul să insiste suficient. În cazul lui Bacon, acesta a folosit un sistem de substituție de cifre-simboluri, sau mai bine spus, cuvinte de neînțeles- simboluri.

— Continuu să nu înțeleg nimic! — exclamă ziaristul.

— Să vedem dacă pot să vă explic mai bine cu un creion și o foaie — spus Carlton Sherman în timp ce lua un bloc notes și un creion —. De exemplu, dacă vrem să cifrăm propoziția „Codicele cifrat își păstrează în secret cheia", o să alegem un cuvânt cheie...

— Ceva așa precum o parolă? — întrebă Aaron.

— Da, ceva asemănător. Cuvântul poate fi Avner, numele tău de familie. Pentru asta scriem propoziția jos și numele tău sus.

AVNERAVNERAVNERAVNERAVNERAVNERAVNE
CODICELECIFRATÎȘIPĂSTREAZĂÎNSECRETCHEIA

„Acum putem începe să cifrăm mesajul utilizând un alfabet similar cu cel folosit de Roger Bacon, doar că de data asta vom folosi un tabel secvențial și doar așa numitele chei de rând utilizate în acea epocă, care încep cu litere din cuvântul nostru cheie sau parolă."

AVNERAVNERAVNERAVNERAVNERAVNERAVNE
CODICELECIFRATÎȘIPĂSTREAZĂÎNSECRETCHEIA
FLOOAVSEFVUOOOAUIGBRFNUSPSEVCFSEZNWE

„Și așa avem un mesaj cifrat. Pentru codicele vostru am folosit o carte mai apropiată de timpul în care a fost redactată: *De furtivis literarum notis*, de Giovanni Battista Porta, publicată în 1563.

— Cine era acest Porta? — întrebă Jack Brown.

— A fost unul dintre cele mai mari genii din epoca sa. Aproape cât Leonardo da Vinci — răspunse profesorul Avner —. La douăzeci și opt de ani, acest napolitan deja scrisese patru magnifice cărți despre criptografie...

— Cărți care încă se folosesc la NSA pentru a descifra anumite mesaje de securitate medie sau scăzută — adăugă Sherman —. Principala problemă care se ivește este lungimea cuvântului cheie, asta fiind de o importanță vitală pentru criptoanalist în încercarea de a ataca mesajul cifrat. Giovanni Battista Porta aproape a reușit să spargă această problemă. Nu știu dacă el, sau vreun elev de-al său, a putut descifra vreo parte din *Manuscrisul Voynich*.

— Nu a fost un elev — punctă Aaron —. Au fost doi nepoți ai lui Porta: Matteo și Marcello Argenti. Matteo a scris un manual pentru spargerea codurilor la începuturile secolului XVII în care se vorbea despre cifrele homofonice de care menționezi tu, Sherman. Poate că Johannes Marcus Marci de Cronland sau Athanasius Kircher, cel de-al șaptelea, respectiv cel de-al optulea proprietar al *Manuscrisului Voynich*, le dăduseră în vreo formă o copie a cărții sau câteva din paginile sale.

— Se știe dacă au descoperit ceva despre codice? — întrebă Jack Brown.

— Poate că au descoperit ceva important, dar niciodată nu se va ști — răspunse profesorul Avner —. Ambii au fost asasinați în Siena în 1630 și peste corpurile lor se aflau două octogoane de pânză. Au fost înjunghiați mortal.

— Din nou faimosul octogon...! — exclamă Brown.

— Ce e asta cu octogonul? — întrebă interesat agentul de la NSA.

— E o poveste lungă — spuse Aaron pentru a scurta subiectul —. Acum am nevoie să știu exact ce anume ai descoperit în *Manuscrisul Voynich*.

— Lasă-mă să-mi consult hârtiile — ceru Carlton Sherman în timp ce arunca un ochi în dosar —. Paginile pe care am reușit să le descifrez vorbeau despre ritualuri din nu știu ce parte a Europei. Într-una din ele se vorbea despre *colsolamentu* sau *colosamentum* sau ceva de asemănător.

— *Con-so-la-men-tum* — corectă Aaron —. Era ritualul de inițiere a adepților catarilor.

— Matteus Planch mi-a vorbit despre acest ritual la Florența — adăugă Brown.

— Da, într-adevăr. În carte se vorbește despre o inițiere, așa cum tocmai ai spus, Aaron, dar nu menționează nimic despre catari — precizâ Sherman —. De asemenea în altă pagină se vorbește despre un anume Egberto de Schönau și treisprezece rugăciuni...

— Treisprezece porunci — corectă din nou Aaron.

— Bine, codicele semnalează că în aceste treisprezece porunci se încearcă înțelegerea sensului ereziei. Adevărul este că nu știu la ce se referă. Textul pe care am reușit să-l descifrez era un soi de program electoral politic, așa cum îl cunoaștem noi în ziua de astăzi, sau în cazul cărții voastre, un program religios. Textul este, fără urmă de îndoială, o normativă sau o declarare a intențiilor. În mai multe părți din text se vorbește de niște bărbați care sunt definiți ca „perfecți", dar adevărul e că nu știu ce înseamnă — explică Sherman.

— Așa îi defineau înalții membri ai ereziei catare. Pe înțelepți — explică profesorul Avner.

— Aaron, e un lucru pe care l-am descifrat într-una dintre pagini și care mi-a atras atenția — spuse specialistul de la NSA. În pagina 25, pe verso, apare figura unui dragon desenată în unghiul inferior drept. Pare că nu e la locul ei, ca și cum cineva ar fi inclus-o în codice după ce acesta a fost scris textul și desenată imaginea care apare la acea pagină — explică criptoanalistul. M-am axat pe textul care apare la pagina 25 pe verso și la pagina 26 pe verso. Textul cifrat părea că era

scris cu o linie diferită față de restul paginilor. Odată atacată cifra, apăru un nume: Arefast de Blienart. Restul textului vorbea de o crimă și de o trădare.

— Un moment — spuse Brown —. Matteus Planch, colecționarul de cărți din Florența, de asemenea mi-a vorbit de Arefast de Blienart. O să revizuiesc notițele mele ca să văd dacă îl găsesc.

— Da, uităt-te la notițele tale și spune-mi ce poate înseamna acest nume — ordonă Aaron.

Jack scoase dintr-o geantă militară mai multe carnete de notițe pe ale căror primele pagini apăreau data de începere și data de finalizare a scrierii din carnet, un obicei tipic ziariștilor. Carnete de diferite mărimi și culori fură stivuite pe masă, dezordonat.

— Aici este, asta este! — strigă Brown în timp ce deschidea un carnet de culoare verde —. În ăsta am notițele pe care le-am luat în timpul întrevederii cu Planch în Florența. Să vedem unde apare numele acestui Arefast de Blienart.

Brown căută între pagini, în fața nerăbdării lui Aaron Avner și a lui Carlton Sherman.

— Ți-am spus de sute de ori să îți ordonezi notițele pentru a putea să cauți mai bine datele de care avem nevoie — îl acuză bibliotecarul.

— Dezordinea și haosul sunt mai bune decât ordinea. Cel puțin eu mă mișc mai bine în dezordine. Să vedem, Blienart, Blienart, Blienart... Aici este! — exclamă Brown —. Arefast de Blienart, Bartolomé de Castres și Henri de Planchet. Se pare că, după Planch, acești trei bărbați au fugit dintr-un loc numit Montségur înainte ca acesta să fie atacat de cruciați și înainte ca locuitorii să fie trecuți prin sabie. După Matteus Planch, descendent al lui Planchet, trebuie să fi fost ori ruda sa ori acest anume Arefast de Blienart, cel care i-a trădat pe cetățenii din Montségur forțelor papale, dându-le acestora locul exact pe unde să pătrundă în cetate. Aroximativ patru sute de persoane, bărbați, femei și copii au fost executați sau arși pe rug de către cruciați.

— Poate că acest Arefast de Blienart avea descendenți și rudele sale actuale sunt interesate ca nimeni să nu poată scoate la lumină aceste date. Nu vi se pare? — întrebă Sherman.

— Am o notiță interesantă apropo de ce spuneți — interveni ziaristul de la *Boston Globe* —. Matteus Planch mi-a povestit că familia sa și-a schimbat numele în Planch când s-a refugiat în nordul Italiei fugind de persecuțiile papale și că familia lui Arefast de Blienart și-a schimbat numele în cel de Lienart când s-a refugiat în Paris în același timp în care Roger Bacon preda la univsersitatea din acel oraș.

— Este clar că trebuie să ne axăm pe Matteus Planch și pe acest anume Lienart... — consimți Aaron Avner.

— Dacă există — preciză Brown —. Dacă există.

O oră mai târziu și după un frugal prânz într-una dintre sălile de mese de la Agenția de Securitate Națională, profesorul Sherman îi însoți pe cei doi vizitatori

ai săi până la ieșirea principală a clădirii de la NSA. Afară îi așteptau deja, urcați în același autovehicul alb care îi dusese până aici, agenții Martin și Lewis pentru a-i conduce la hotelul Knight Inn.

— Mulțumesc mult pentru tot, Carl — îi spuse Aaron prietenului său în timp ce îi dădea o îmbrățișare puternică —. Înainte de a pleca, vreau să-ți cer să ai grijă și să nu te încrezi în nimeni, absolut în nimeni.

— Nu-ți face griji pentru carapacea mea veche. Ai văzut că pentru a se apropia cineva de mine trebuie să treacă de prea multe controale de securitate. Nu am familie, nici câine, așa că nimeni nu mă așteaptă acasă. Singurele mele cămine sunt aceste clădiri — îi spuse Sherman bibliotecarului încercând să-l liniștească.

Acum îi venise rândul să-și ia la revedere lui Jack Brown. Ziaristul așteptă ca Aaron să se urce în mașină.

— Vreau să vă cer o favoare personală, domnule Sherman.

— Bine, spuneți — răspunse agentul de la NSA.

— Dacă v-aș da adresa unei cabine telefonice, ați putea să-mi spuneți dumneavoastră ce apeluri s-au făcut de acolo? — întrebă Brown.

— Fără probleme, doar cu condiția ca acea cabină să se afle pe teritoriul Statelor Unite.

— Da, este în New Haven, pe Clintonville Road, în statul Connecticut. Aș avea nevoie să aflu ce apeluri s-au efectuat de acolo în străinătate — precizâ.

— Bine, nu vă faceți griji. O să aflu în câteva ore. Unde vă pot găsi? — întrebă Sherman.

— Suntem cazați la hotelul Knight Inn. Numărul de telefon este 498-5553. O să rămânem până mâine dimineață. Doar vă cer să nu îi spuneți nimic lui Aaron despre această chestiune — spuse ziaristul în timp îi strângea mâna agentului de la NSA. Înainte să se întoarcă pentru a urca în mașină, Sherman îl prinse pe Brown de braț.

— Acum sunt eu cel care vă va cere o favoare personală, domnule Brown — . Aveți grijă de bătrân. Nu lăsați să i se întâmple nimic. Dacă suntem toți în pericol din cauza blestematului de *Manuscris Voynich*, sunt sigur că nici el nu este ferit.

— Nu vă faceți griji, mă voi ocupa de el.

Noaptea căzuse peste Coasta Estică a Statelor Unite când sună telefonul în camera 12 a hotelului Knight Inn. Jack Brown era încă treaz, recitind notițele sale, cu sforăiturile lui Aaron ca unică muzică de fond. Ziaristul ridică receptorul.

— Domnule Brown? — întrebă vocea.

— Da, eu sunt — răspunse cu voce scăzută pentru a nu-l trezi pe bibliotecar.

— Vă sun din partea unui prieten — spuse.

— Bine, ce aveți pentru mine? — răspunse Brown.

— Am analizat situația cabinei telefonice din New Haven și am interceptat convorbirile realizate de acolo într-un termen între o săptămână și două luni. Nu sunt multe apeluri în străinătate — spuse anonimul analist de la Agenția de Securitate Națională.

— Bine, spuneți-mi în ce țări s-a sunat — ceru ziaristul.

— S-au făcut mai multe apeluri către diferite zone din Mexic, dar asta este ceva normal având în vedere că acea zonă este bogată în populație originară din această țară.

— Acum NSA controlează de asemenea și recensământurile de populație? - întrebă suprins Brown.

— Noi controlăm toate acelea ce ar putea fi pericloase pentru securitatea națională a Statelor Unite și pentru cetățenii noștri. Știm dacă într-un oraș e o mare populație mexicană și unde se află nuclee de populație ale cărei origini sunt țări care ar putea să se transforme în posibili inamici ai țării noastre — răspunse vocea.

— Și deci, în afară de Mexic, în ce alte țări s-a mai sunat de la acea cabină?

— În Seul; în Koreea de Sud; la San Ioan, în Puerto Rico; la Negril, în Jamaica; la Vatican; la Paris, în Franța; la Reading, în Anglia și într-un oraș situat în nordul Italiei, numit Frascati.

— Ați putea să-mi faceți rost de acele numere de telefon din orașele europene la care s-a sunat? — ceru Brown.

— Trebuie să mă consult înainte cu Controlul, domnule Brown. NSA nu spionează pentru locuitorii săi, ci pe aceiași locuitori pentru Guvern. Amintiti-vă asta, domnule Brown. — Odată spuse astea, închise telefonul.

Jack Brown era dispus să urmeze firul apelurilor deși NSA nu îi dădea numerele. Va investiga fiecare apel chiar și dacă ar fi trebuit să investească tot timpul din lume. Milo Duke nu îi lăsa o impresie bună și era dispus să îl demaste înainte de a-i revela orice informație profesorului Avner. Poate că era un tip bun și bănuielile sale să fi fost doar atât, bănuieli. În acea noapte reuși să păcălească somnul timp de câteva ore. Dimineața următoare urmau să se întoarcă la New Haven.

Brown bea mai multe cești de cafea bine făcută în timp ce Aaron îl privea distrat.

— De ce râdeți? — întrebă.

— Cel puțin acum bei la micul dejun cafea și nu whisky — spuse bibliotecarul.

— Într-un final o să vă transformați într-un fel de tată pentru mine — precizâ ziaristul cu o voce bombănitoare —. Cartea dumneavoastră nenorocită m-a obligat să mă las de băut. Ori beau și uit datele investigației, ori mă las de băut și rămân sobru pentru a-mi aminti toate informațiile pe care le avem despre carte.

Conversația fu întreruptă de bărbatul de la recepție.

— Domnul Brown și domnul Avner? A venit un taxi pentru a vă duce la aeroport.

— Bine, să mergem.

Brown și Avner se pregăteau să se urce în mașină când ziaristul îl zări pe agentul Martin pe cealaltă parte a străzii, făcându-i semne.

— Așteptați-mă un moment, profesore — îi ceru Brown în timp ce traversa rapid strada.

— Domnule Brown, vă aduc un plic de la Control — spuse agentul de la NSA. Plicul de culoare maro nu avea niciun semn distinctiv al agenției de spionaj. Brown luă plicul și extrase din interiorul său o hârtie. În fața sa, pe o bucată mică de hârtie, se aliniau mai multe cifre. Erau numerele de telefon din Europa la care se sunase de la cabina din North Haven.

Jack Brown îi întinse mâna agentului Martin pentru a-i mulțumi pentru conținutul plicului.

— Nu îmi mulțumiți, domnule Brown. Nu știu ce conține acel plic. Eu doar îndeplinesc ordinele de la Control. Mi s-a ordonat să vă înmânez acest plic și întocmai așa am făcut. Nimic mai mult, domnule Brown — spuse agentul de la NSA.

— Bine, oricum, mulțumesc mult pentru ăsta, care dumneavoastră nu știți ce este, agentule Martin — repetă ziaristul în fața zâmbetului agentului federal.

În timp ce se îndreptau spre aeroport, ziaristul scoase din plic lista de numere de telefon. Ce număr o fi format Milo Duke? Pe un sfert de coală fără vreun element distinctiv, se aliniau șapte numere. Poate cheia ar fi unul dintre ele. Brown era dispus să le încerce pe toate, unul câte unul:

00-33-1-40503791 Paris, Franța
00-33-1-40678192 Paris, Franța
00-44-118-9586345 Reading, Marea Britanie
00-379-06-69884857 Vatican
00-379-06-69883314 Vatican
00-379-06-69883511 Vatican
00-39-06-94019421 Frascati, Italia.

***

Cetatea Vaticanului

În acea dimineață, mulți membri ai curiei au preferat să rămână departe de cardinalul August Lienart. Era ziua în care trebuia să se prezinte în fața Comitetului Disciplinar al Curiei Romane pentru a fi judecat pentru deturnare de fonduri și pentru că poruncise operațiuni sub acoperire, fără autorizația pontificală a membrilor serviciilor sale secrete.

În timp ce făcea o plimbare prin Grădinile Vaticane, Lienart se întâlni cu cardinalii Metz si Orsini, responsabil actual al Primei Secțiuni a Secretariatului de Stat.

— Bună ziua, cardinale Lienart — spuse Orsini strângându-i mâna.

— Bună ziua, cardinalilor Metz și Orsini — răspunse Lienart —. Eminențelor...

— Mulți membri ai colegiului cardinalilor nu văd cu ochi buni trecerea dumneavoastră pe la Comitetul Disciplinar, dar înțeleg că ar fi prea puțin diplomatic să evite ca acest lucru să se întâmple — comentă cardinalul Orsini.

— Bineînțeles, bineînțeles, eminențe — răspunse cardinalul Lienart —. Mereu am gândit că diplomația vaticană s-a născut într-o noapte la Ierusalim, în casa suveranului părinte Caifa, când o fetiță s-a apropiat de apostolul Petru și, arătând cu degetul, i-a spus: „Și tu mergeai cu Iisus Galileanul". Petru a răspuns atunci: „Nu știu despre ce vorbești". Acesta este cel mai bun exemplu pentru ceea ce semnifică diplomația vaticană. Nu pune în pericol nici credința și nici morala.

— Vreți să spuneți, eminență, că suntem precum acea femeie care l-a acuzat pe apostol? — întrebă Metz.

— Sau poate precum Petru... — răspunse sarcastic Lienart —. Poate preferați să nu vă amestecați pentru a nu pune în pericol nici credința nici morala și optați să fie alții cei care o fac pentru voi. — Ambii membri ai curiei se simțiră atinși. Înainte de a se îndepărta, li se adresă din nou și îi preveni —: *Forsan et haec olim mimenisse jubavit*, poate într-o zi ne vom aminti de asta cu veselie. — În timp ce se îndepărta, Lienart apucă să audă replica lui Metz.

— Deja e timpul să înceapă judecata în casa lui Dumnezeu. Și dacă începe cu noi, care va fi sfârșitul celor care se revoltă împotriva Evangheliei lui Dumnezeu? — răspunse ex-secretarul de stat.

Lienart se întoarse și îl privi fix pe cardinalul Metz în timp ce spunea pentru sine: „Prima scrisoare a Sfântului Petru, capitolul 4, versetul 17". Se apropia de intrarea în Grădinile Vaticane. Încă trebuia să reflecteze mult înainte de a se prezenta în fața Tribunalului Curiei, deși dacă totul se întâmpla precum plănuise, poate că acel moment nu avea să se mai producă niciodată.

Ultima zi din viața Papei fu o zi normală de muncă. Începu cu o rugăciune în capela sa privată, un mic-dejun frugal pe bază de fructe și suc de portocale, în timp ce asculta buletinele informative de pe RAI și stabilea un prim contact cu secretarul de stat, cardinalul Lubiani, cu responsabilul guvernului Cetății Vaticanului, cardinalul Spatola și cu cardinalul Olen Henley, care urma să fie numit noul nunțiu apostolic la Washington.

La nouă dimineața începură audiențele. La două după-masa, Suveranul Pontif se retrase pentru a lua prânzul cu un grup mic, care obișnuia să îl însoțească. În acea zi se așezară la masă cardinalul Lubiani, părinții Lorenzi și MacGuinnon, secretari ai Papei. După prânz, cei patru bărbați făcură o plimbare lungă prin Grădinile Vaticanului.

La prima oră a după-amiezii, Papa, acompaniat de doi membri din escorta sa și urmat de doi agenți ai Entității, se dedicară reviziurii hârtiilor și scrisorilor personale la care trebuiau să răspundă. Utlimele ore ale serii le petrecu cu cardinalul secretar de stat, Alberto Lubiani, rezolvând treburi ale Sfântului Scaun.

Vorbi la telefon cu cardinalul Gaetano Bofondi, noul arhiepiscop de la Milano ce îl înlocuise pe Liubiani și cu carindalul Raymond Flournoy. Papa dorea să

cunoască părerea lor, înainte de a adopta o decizie legată de recomandările date de Tribunalul Curiei în cazul lui Lienart.

Chiar la aceeași oră și în altă încăpere a Vaticanului, nu foarte departe de locul unde se afla Suveranul Pontif, părintele Septimus Alvarado muncea răbdător la elaborarea unei substanțe misteroase. Cu o precizie aproape chirurgicală, tăie cu un fin bisturiu mai multe frunze dintr-o plantă cunoscută ca *Digitalis purpurea*. Resturile cădeau în interiorul unui recipient de sticlă care era așezat deasupra unui mic rezou.

Monseniorul Przydatek se arătă interesat de acea plantă.

— Planta are glucoze cardiace care acționează asupra inimii mărind ritmul și potența bătăilor — explică Alvarado. Se folosește pentru a regulariza ritmul cardiac și aritmiile. În doze neadecvate poate produce accelerații cardiace și tahicardii, inclusiv probleme musculare. Un nivel înalt provoacă opriri cardiace și moartea.

— Acționează foarte rapid? — întrebă Przydatek.

— Dacă este ingerată în doze perfecte, provoacă somnolență, dilatarea pupilei și hipotensiune — răspunse rece fratele Cercului Octogonus.

— Va suferi mult? — întrebă preocupat secretarul lui Lienart.

— Nu, monsenior. Doar va simți mici amețeli și va vedea o aură în jurul obiectelor. Acesta va fi primul semn că trupul său este invadat de toxină — spuse preotul în timp ce aplica cu mâna o substanță praf peste un amestec verde care se găsea în recipientul de sticlă.

— Ceea ce îl preocupă pe știți dumneavoastră cine, e să nu rămână urmă a substanței pentru a nu putea fi detectată de medicii legiști — precizâ Przydatek.

— Nu vă faceți griji. Papa e acum tratat pentru probleme cardiace și va avea glucoză prezentă în corp când medicii legiști îi vor face autopsia. Ce trebuie să evităm este ca acea cantitate ingerată să nu fie insuficientă și să-l lase în viață sau prea multă încât să-l omoare și să rămână urme în ficat. La urma urmelor, toxina plantei se elimină prin intermediul ficatului — precizâ preotul expert în otrăvuri —. În orice caz, nu cred că Vaticanul se va preocupa prea mult să deschidă o investigație când se va întâmpla.

— Sper că nu, părinte. Sper că nu — spuse monseniorul Przydatek

— Cum aveți de gând să i-l administrați? — întrebă părintele Septimus Alvadardo cu interes.

— În fiecare noapte o călugăriță îi duce un termos cu ceai și o mică ceașcă plină cu lapte. Îi place mult să bea ceai cu lapte înainte de a adormi. Asta ar fi o modalitate bună.

— Da, dar va trebui să introduceți substanța în termos și nu cred că va fi atât de ușor.

— Nu vă faceți griji, părinte. Măsurile de securitate sunt doar spre exterior, niciodată spre interior. Nimeni nu se așteaptă la o moarte organizată de către cercurile interne — semnală Vaclav Przydatek —. Și în ceea ce privește termosul,

am făcut rost de unul la fel. Mă voi ocupa de a face schimbul fără ca acea călugăriță să-și dea seama.

Secretarul cardinalului Lienart scoase dintr-o gentă neagră un termos simplu, într-un înveliș de stofă în carouri, exact la fel ca cel pe care călugărița îl lăsa în fiecare seară pe măsuța din camera Suveranului Pontif.

— Acum trebuie să introducem lichidul insipid în termos cu grijă maximă — spunea Alvarado în timp ce vărsa lichidul din recipientul de sticlă în interiorul termosului. Înainte de a-l închide, Przydatek îi dădu mai multe plicuri de ceai simplu membrului Cercului Octogonus și acesta le introduse în termos. Odată realizată operațiunea, Alvarado închise criminalul recipient și i-l dădu monseniorului Przydatek.

— Trebuie să vă puneți mănuși, monsenior. Nu atingeți termosul, amprentele dumneavoastră pot rămâne marcate pe el și nu cred că Jandarmeria Vaticană va trece cu vederea amprentele dumneavoastră pe un recipient destinat Sfântului Părinte — îl preveni Alvarado în timp ce își scotea mănușile de latex pe care le folosise pentru a prepara amestecul.

— Aveți dreptate, frate. Voi avea grijă — spuse secretarul lui Lienart în timp ce lua termosul cu o cârpă și îl introducea din nou în geanta neagră —. Acum nu pot decât să aștept. *Fractum nec fractuem*, favoare pentru favoare.

— *Silta nec silto*, tăcere pentru tăcere — răspunse părintele Septimus Alvarado.

Pe la opt seara, Papa se retrase pentru a recita rozariul în compania a doi călugări și a celor doi secretari ai săi, Lorenzi și MacGuinnon. Apoi fu servită cina: supă de pește, fasole verde, cașcaval proaspăt și fructe. Pe la nouă, cum îi era obiceiul de la sosirea sa pe tronul lui Petru în urmă cu doar treizeci și trei de zile, se așeză în fața televizorului pentru a vedea buletinele informative ale televiziunii italiene. Imediat pe urmă se retrase în camera sa și îi ceru călugăriței care îl servea, să îi aducă termosul cu ceai, ca în fiecare seară. La nouă și jumătate, Papa închise ușa dormitorului său, pronunțând cele ce urmau să fie ultimele sale cuvinte, celor doi membri ai Gărzii Elvețiene și celor doi agenți ai Entității care supravegheau douăzeci și patru de ore pe zi camerele papale.

Înainte de a adormi, Pontiful avea obiceiul să citească vreun text în pat și ceruse să i se așeze o mică veioză pe măsuța situată lângă el. După ce bău o primă ceașcă de ceai, Suveranul Pontif începu să simtă somnolență, dar importanța documentelor pe care le citea îl obligă să rămână treaz un pic mai mult timp. Băgându-se în pat, își turnă o a doua ceașcă de ceai. În timp ce citea, începu să observe un fel de aură luminoasă în jurul obiectelor.

„Trebuie să-i spun mâine doctorului Caporello", gândi Sfântul Părinte. Deodată, o puternică durere în pipet îl făcu să arate o grimasă de durere și scoase un sunet sec. Inima sa îi juca feste. Încercă să ajungă până la soneria de urgență, dar nimeni nu îi răspunse la apel. Cineva se ocupase ca soneria să fie deconectată.

Printre puternice dureri provocate de tahicardie, bătrânul încercă să arunce pe jos ce avea pe masă pentru a atrage atenția gardienilor elvețieni care supravegheau ușa dormitorului său, dar misterios, cineva îi retrăsese din post. Papa a murit între nouă și jumătate seara și patru și jumătate în dimineața zilei următoare.

La șase fără un sfert dimineața, ca în toate zilele, călugărița bătu cu degetele în ușă pentru a-l trezi pe Sfântul Părinte. Bătu odată și încă o dată, nervos, fără să obțină vreun răspuns. Intră în liniște în încăpere și găsi lumina de masă aprinsă, mai multe documente pe jos și corpul Papei imobil. Era mort.

Călugărița țipă și ieși alergând din încăpere. La ieșire, călugărița ordonă ambilor gardieni elvețieni care se aflau ca escortă în fața ușii odăii, să meargă să îl anunțe pe secretarul de stat Liubiani și pe doctorul Niccoló Caporello. Chiar în acel moment, monseniorul Vaclav Przydatek, care se afla în zona privată a Sfântului Părinte de la Palatul Apostolic, intră în cameră. Avea doar puține minute pentru a dispărea cu termosul de ceai și cu ceașca ce încă se afla pe masa Suveranului Pontif înainte să sosească primele autorități vaticane. Przydatek aruncă într-o geantă neagră ceașca, farfuriuța și linguriță. În acel moment, locotenentul-colonel al Gărzii Elvețiene, Danton Buchs, intră în cameră și văzu cum episcopul polonez introducea termosul în geantă. Fără să pronunțe vreun cuvânt, monseniorul Przydatek ieși din cameră pe sub privirea lui Buchs. Militarul știa că acel călugăr era secretarul puternicului șef al serviciilor secrete vaticane și pentru el și cariera sa era mai bine să-și țină gura închisă și să aștepte.

Călugărița îi anunță pe secretarii papali, părinții Lorenzi și MacGuinnon și aceștia la rândul lor pe cardinalul secretar de stat, Alberto Liubiani și pe decanul Sacrului Colegiu al Cardinalilor, Gaetano Angelini.

Lubiani îl anunță pe medicul Papei, doctorul Caporello. În camera Pontifului confuzia era totală. Diagnosticul medicului papal fu de a certifica moartea Papei care intervenise pe la unsprezece și un sfert seara din cauza unui infarct acut miocardic. La șapte și jumătate dimineața, agenția de știri ANSA informa despre decesul Suveranului Pontif. Din nou, și pentru cea de-a doua oară în acel an, se producea în Statul Vatican situația scaunul vacant.

***

Roma, Italia

Preoții Lamar și Mahoney se aflau de câteva zile în Roma, păzindu-și următoarele două obiective. Frații Cercului Octogonus urmăreau pașii lui Giannini și Lendini foarte de aproape. Trebuiau să calculeze momentul în care să ducă la bun sfârșit lovitura.

În acea dimineață, așa cum făcea și în ultimii cincisprezece ani, părintele Giannini luă micul dejun în cafeneaua Piero, de pe Via della Dataria, foarte aproape

de universitate. În cafenea, tema zilei era misterioasa moarte a Suveranului Pontif, după treizeci și trei de zile de pontificat. Toate ziarele italiene anunțau pe primele pagini moartea Papei și situația scaunului vacant.

— Sigur l-au omorât. Era prea bun pentru voi, catolicii — îi spuse Piero, un comunist convins, părintelui Giannini, care era căzut pe gânduri citind un exemplar din *La Repubblica* în fundul barului. Ziarul făcea un portret al Pontifului decedat și arăta mai multe fotografii din copilăria sa și din timpurile când era preot în umilele cartiere din Napoli. Acolo era mai faimos decât Giampiero Boniperti și Tacisio Burgnich, legendari jucători de fotbal.

Liniștea și consternarea pluteau pe străzile Romei. Pe la colțuri se vedeau grupuri de cetățeni citind cea de-a treia ediție a ziarelor, care ieșeau la lumină cu noi știri provenind de la Vatican. Părintele Giannini trebuia să se întoarcă la biroul său de la Pontificala Universitate Gregoriană pentru a primi vizita unui student francez care pregătea o carte despre istoria arhivelor sale. Nu își amintea numele lui, dar era sigur că și-l notase în agendă. Rămăsese stabilit să se vadă cu el la unsprezece dimineața și înainte de întâlnire trebuia să redacteze mai multe rapoarte.

O oră și jumătate mai târziu, în timp ce părintele Giannini studia un exemplar dintr-o Biblie din secolul XVII, sună telefonul. Vizitatorul pe care îl așteptase, venise. Lăsă exemplarul deschis pe un pupitru și coborî la recepție, la primul etaj al clădirii. Acolo, în picioare, îl aștepta un bărbat înalt, prezentabil, îmbrăcat cu un costum elegant negru, cămașă albă și cravată neagră.

— Bună ziua. Sunt Henri Vincent — salută noul sosit strângând mâna arhivarului șef.

— Bună ziua. Sunt părintele Giannini. Vă rog însoțiti-mă până în biroul meu și acolo îmi veți putea spune cu ce vă pot ajuta — spuse preotul.

Cei doi bărbați urcară în liniște scările.

— E impresionantă moartea Papei, nu credeți? — spuse francezul spărgând tăcerea.

— Planurile lui Dumnezeu sunt de neînțeles. El este singurul care poate ști ce zi a ales pentru a ne lua lângă el — răspunse călugărul în timp ce arăta spre cer. În continuare intrară în biroul lui Giannini. Cu voce liniștită, francezul spuse că este un expert în codicele din secolele XVI și XVII și că a obținut de la Vatican un permis pentru a studia exemplarele care se aflau la Universitatea Gregoriană.

— Cine ați spus că v-a obținut permisul pentru a putea studia exemplarele noastre? — întrebă Giannini.

— Nu v-am spus încă — răspunse francezul în timp ce se uita fix în ochii călugărului —. Monseniorul Cornelius Lassiter, *scriptor* la Biblioteca Vaticană și responsabil al Arhivei Secrete mi-a scris o scrisoare de recomandare pentru a putea intra în minunata dumneavoastră bibliotecă.

— Foarte bine. Dat fiind faptul că vii din partea monseniorului Lassiter, unul dintre marii noștri protectori, o să vă primim cum se cuvine — spuse Giannini,

dând o palmă în masă —. Fratele Francis o să vă ajute în tot ce veți avea nevoie. Dacă vreți vreun exemplar special din arhivele noastre, nu ezitați să i-l cereți lui.

— Sunt sigur că nu o să vă deranjez prea mult — spuse francezul în timp ce se ridica pentru a-și lua la revedere —. Înainte trebuie să rezolv mai multe probleme aici, în Roma. Dacă nu vă deranjează, aș dori să lucrez noaptea.

— Nu vă faceți griji. Eu obișnuiesc să rămân lucrând până târziu în biroul meu. Dacă veniți în noaptea asta, vă cer doar să mă sunați înainte pentru a vă deschide ușa din spate. Aceasta nu are atâtea sisteme de securitate și trebuie doar să apăsați un buton pentru a putea intra — spuse părintele Marcelo Giannini.

— Sunt foarte stricte normele de securitate pe care le aveți aici? — întrebă Vincent cu interes.

— Nu, dar dumneavoastră știți deja cum sunt organizațiile religioase. Iezuiții suntem oameni neîncrezători și, cunoscând comoara care se odihnește în vitrinele noastre, e mai bine să știm cum să o protejăm — răspunse zâmbind arhivarul șef.

În alt loc al Romei, un bărbat înalt, cu aspect de fermier irlandez, coborî dintr-un taxi lângă campusul universitar cu o mică servietă neagră, asemănătore celor ale medicilor. Soarele încălzea marele spațiu cu gazon unde stăteau așezate mai multe grupuri de studenți și câte o pereche alintându-se aproape pe ascuns. Noul sosit se plimbă timp de o oră și jumătate în jurul clădirii principale, de culoare gri, asemănătoare mai degrabă cu o clădire de închisoare decât cu un complex universitar. De câteva zile își supraveghea obiectivul și controla orarul său de cursuri. Știa că profesorul Robert Lendini, expert lingvist, obișnuia să rămână singur în biroul său, miercurea, la ora prânzului. Acesta urma să fie un bun moment pentru a-și duce la bun sfârșit misiunea.

Fratele Cercului Octogonus intră în clădire. Mai mulți tineri trecură prin fața lui fără ca măcar să-l privească.

„Nu îi interesează nimic. Nu înțeleg nimic. Sunt trândăveala absolută. Nu cred în Dumnezeu. Îi interesează doar plăcerea și viața bună, fără a da nimic în schimb", gândi bărbatul în timp ce îi observa cu oarecare dispreț pe acei tineri.

Coti și dădu de un lung hol cu săli de clasă pe ambele părți. Cunoștea drumul până în zona birourilor la perfecție. O studia de o săptămână. Lângă biroul profesorului Lendini era un birou care era gol. O plăcuță de pe ușă indica „Departamentul de Istorie a Construcțiilor", dar fratele Octogonusului știa că nu mai era folosit de ani buni. Deschise ușa cu ușurință și după ce intră, o închise în liniște. Scoase din servietă niște mănuși negre și o sârmă ghimpată cu două mânere metalice unite la ambele capete. În continuare, se așeză și așteptă.

Patruzeci și cinci de minute mai târziu, auzi cum Lendini ieșea pe hol și se îndrepta spre baia profesorilor. Avea o mapă roșie în mână. Pe ascuns, asasinul îl urmări. La acea oră nu era niciun pericol să fie descoperit de către cineva. Intră în baie. Pe partea dreaptă se aliniau patru chiuvete cu prosoape albe stivuite unul

peste altul și pe partea stângă erau pisoarele. În capăt, trei uși dădeau acces către closete. În liniște, încercă să tragă de prima ușă și aceasta se deschise. Când încercă și la a doua, descoperi că nu se putea deschide.

— Este ocupat — spuse o voce de pe cealaltă parte a ușii.

Asasinul Octogonus intră în prima cabină în timp ce strângea cu forță sârma ghimpată între mâinile înmănușate. Cu grijă maximă, coborî capacul closetului și se urcă pe el. Se prinse de perete și îl văzu pe profesorul Lendini așezat pe closetul său, citind ziarele pe care le avea în mapă. Expertul lingvist își dăduse jos pantalonii pentru și îi atârnase în cuierul de pe ușă pentru a nu se șifona. Asasinul întinse brațele și, cu o mișcare rapidă, puse sârma ghimpată în jurul gâtului lui Lendini. În timp ce sârma îi intra în carne și ghimpii îi intrau în gât, profesorul încercă să tragă aer fără prea mult succes în timp ce întindea mâna pentru a trage zăvorul ușii. În ultimele momente care îi rămâneseră din viață, crezu poate, că poate fugi. Cu fiecare pas, Robert Lendini pierdea secunde din viață. Asasinul continuă să strângă de mânerele metalice până când obiectivul încetă să mai respire.

Cu multă grijă, coborî de pe rezervor și ieși din baie pentru a se îndrepta spre closetul alăturat. Deschise ușa și rămase câteva secunde observând corpul inert. Viziunea era grotească: un cadavru așezat, fără pantaloni, cu șosete roșii, cu izmenele în vine, ochii deschiși și limba scoasă. Mai că îi veni să râdă în timp ce îi băga octogonul de pânză în buzunarul cămășii, dar un sunet din spatele său îi tăie respirația.

Brusc, cineva deschisese ușa. Când se întoarse, asasinul Octogonusului văzu în fața lui o femeie cu ten măsliniu cu față suprinsă, care cu un mop în mâna stângă și o găleată metalică în cealaltă, îl observa fără să înțeleagă absolut nimic. Când înțelese, era deja prea târziu. Cu o mișcare rapidă, asasinul o prinse de păr din spate. Femeia, cu corp slab și fragil, încercă să fugă fără succes de agresorul său, care o târa spre unul dintre closetele din capăt în timp ce îi acoperea gura cu mâna încă înmănușată pentru ca nimeni să nu-i poată auzi țipetele disperate.

În interiorul băii, bărbatul o întoarse pe femeie cu fața în jos și cu o presiune puternică îi puse mâna peste capul care se afunda în closet. Câteva secunde mai târziu, săraca femeie încetase să mai lupte.

În continuare așeză cadavrul femeii de serviciu în fund pe closet, dar, înainte de a închide ușa, îi coborî fusta, care în timp ce se zbătea i se ridicase, lăsând să i se vadă lenjeria intimă. „Inclusiv în fața morții trebuie să fii decentă", gândi părintele Emery Mahoney în timp ce ridica mâna dreaptă pentru a o binecuvânta. Imediat după, părăsi baia, nu înainte de atârna cartonul cu „Momentan indisponibil".

Mohoney se îndreptă spre biroul gol, puse mănușile în servietă și părăsi clădirea în același anonimat cu care intrase, pierzându-se într-un grup de tineri care jucau fotbal. De la o cabină aflată în apropiere, preotul formă un număr de telefon de la Vila Mondragone.

— *Fractum nec fractuem*, favoare pentru favoare — spuse părintele Mahoney.

— *Silta nec silto*, tăcere pentru tăcere — răspunse monseniorul Przydatek.

— Obiectivul meu a fost lichidat.

— Bine, întoarceți-vă la reședință și așteptați noi ordine — spuse secretarul lui Lienart. Imediat pe urmă închise telefonul.

În aceeași noapte, în același oraș, Henri Vincent, după ce luă cină la un elegant restaurant, se îndreptă mergând ușor spre clădirea Pontificalei Universități Gregoriene. In timp ce privea vitrinele, două femei se apropiară de el.

— Eu nu am de-a face cu târfe — le reproșă brusc. În timp ce se îndepărta, cele două femei izbucniră în insulte. Câteva minute mai târziu, francezul bătea cu degetele în ușa din spatele clădrii universitare, sediu al bibliotecii.

Așteptă și bătu din nou fără să obțină vreun răspuns. Îi trecură prin minte mai multe îndoieli: îi verificase părintele Giannini identitatea sa cu monseniorul Lassiter? Știa cine era de fapt? Poate cineva îl prevenise? Se afla poliția pe urmele sale? Lichidase Mahoney obiectivul său în timp util? Brusc gândurile îi fură întrerupte de zgomotul unor închizători care se deschideau pe cealaltă parte a ușii. Vincent se relaxă când văzu apărând după ea simpaticul chip al părintelui Giannini.

— Scuzați așteptarea — spuse arhivarul —. Uitasem de oră. Citeam un exemplar al unei Biblii din secolul XVII pe care trebuie să o restaurez. Mă scuzați.

— Nu vă faceți griji. Înțeleg că aceste magnifice cărți vă captivează mai mult decât orice alt lucru de pe această lume — spuse Vincent pentru a-l liniști pe părintele Giannini.

Cei doi bărbați se îndreptară spre sala principală a bibliotecii. Odată ajunși acolo, arhivarul șef se îndreptă spre francez și îl întrebă ce secțiune dorea să consulte.

— Vreau să consult *Carteggio Kircheriano* — răspunse.

— Imposibil — se scuză părintele Giannini —. Acea secțiune este închisă publicului și investigatorilor pentru conservarea sa.

— Atunci, cum este posibil ca un ziarist din Statele Unite să o fi consultat acum câteva săptămâni? — întrebă Henri Vincent în timp ce privea rece în ochii călugărului. Ca și cum ar fi fost vorba de un presentiment, părintele Giannini încercă să se retragă spre ușă, dar Vincent, mult mai puternic, îl împiedică —. Ar trebui să vă fie rușine, părinte, ca om religios și catolic, să permiteți ca ochi necredincioși să poată citi documente pe care nimeni nu ar trebui să le citească. Ar trebui să vă fie rușine că nu apărați adevărata credință a credincioșilor, a cărților și a documentelor scrise de necredincioși contra noastră, apărătorii credinței, părinte — spuse francezul în timp ce cu o puternică împingere îl arunca violent pe părintele Giannini pe o masă și împrăștiind tot ce se afla pe ea —. Pentru acestea, s-a decis condamnarea dumneavoastră la moarte și eu sunt unealta lui Dumnezeu pentru a duce la capăt această misiune.

Arhivarul, cu mai multe lovituri în față, încerca să își revină și să își dea seama de cum putea fugi de atacatorul său. Din nou mâinile părintelui André Lamar,

membru al Cercului Octogonus, îl prinseră pe părintele Giannini de reverul jachetei și îl aruncară într-o veche vitrină în care era expus un codice cartografic de la începuturile secolului XV. Asasinul se apropie de el, înarmat cu un stilet în mâna dreaptă cu scopul de a i-l înfige în ceafă.

— *Fides immota manet*, credința rămâne de necombătut. *Hic mort gauded sucurrere vitae*, aici moartea servește vieții. *Fides immota manet. Hic mort gauded sucurrere vitae. Fides immota manet. Hic mort gauded sucurrere vitae* — repeta părintele Lamar o dată și încă o dată în timp ce se apropia de Giannini.

Când se pregătea să execute obiectivul său, părintele Giannini ținut cu fața în jos și însângerat, se întoarse brusc și pronunțând cuvintele „*Et lux in tenebrais lucet*, și lumina străluci în întuneric", înfipse o bucată de sticlă desprinsă din vitrină în gâtul asasinului Cercului Octogonus. Un mare șiroi de sânge îi indică arhivarului că trecuse de jugulara părintelui Lamar. Încă suprins și cu sticla afundată în gât, asasinul căzu pe spate. Era mort.

Monseniorul Przydatek așteptă mai multe ore telefonul fratelui Cercului Octogonus în micul său biroul de la Vila Mondragone. Într-un final, hotărî să formeze numărul de telefon de la Vatican.

— *Fractum nec fractuem*, favoare pentru favoare — spuse Przydatek.

— *Silta nec silto*, tăcere pentru tăcere — răspunse cardinalul Lienart.

— Eminență, avem o problemă — spuse cu o voce schimbată secretarul.

— Liniștiți-vă și spuneți-mi ce s-a întâmplat.

— Un frate nu a dat telefon — spuse nervos călugărul polonez.

— Cine era obiectivul? — întrebă Lienart

— E sigură linia? — vru să afle Przydatek.

— Dacă nu ar fi, nu aș sta de vorbă cu dumneavoastră, nu credeți, monsenior Przydatek?

— Sigur, Eminență, sigur. Obiectivul era părintele Marcelo Giannini, arhivist șef la Pontificala Universitate Gregoriană — explică —. Părintele Lamar trebuia să sune acum câteva ore pentru a ne spune că obiectivul său a fost lichidat, dar nu a fost așa.

— La ce vă gândiți, monsenior Przydatek? — întrebă Lienart de la celălalt capăt al liniei.

— Aș putea eu să mă ocup de terminarea acestui lucru, eminență — afirmă călugărul.

— Acum e prea periculos pentru noi. La ora asta, Giannini poate că dă declarații poliției italiene. Nu pot să risc ca dumneavoastră să încercați să ajungeți până la el și să se facă legătura între dumneavoastră și mine. E prea periculos pentru mine — consimți Lienart —. Lăsați-mă să mă gândesc cum pot să scap de această piatră pe care Dumnezeu ne-a scos-o în drum. *Hoc, hic misterium fidei firmiter profitemur*, aici, cu credință fermă, vom rezolva acest mister. Știm ceva de părintele Ter Braak?

— Încă e prea devreme. Obiectivul său se află în Florența și nu cred că va fi niciun fel de problemă. În orice caz, misiunea sa este programată peste trei zile — răspunse cu siguranță Przydatek.

— Sper că așa va fi. Pentru binele său și al nostru. Noapte bună, monsenior Przydatek.

— Noapte buna, eminență. *Fractum nec fractuem*, favoare pentru favoare — spuse secretarul fără să obțină niciun răspuns de la marele maestru al Cercului Octogonus. Lienart închisese deja telefonul.

CAPITOLUL IX

Cetatea Vaticanului

Comisia cardinalilor ce fusese creată pentru a investiga moartea Papei, condusă de cardinalii Ludovico Masella din Brazilia și Carlos de Rivera din Perú, conchise că era vorba despre „o moarte naturală prin infarct", dar multe întrebări rămaseseră fără răspuns când s-a ordonat să se clasifice ca „secret pontifical" raportul despre investigație. Cardinalul August Lienart, așezat în noul său birou din Palatul Apostolic, citea raportul comisiei de anchetă. Într-una dintre pagini, toate cu sigiliul de „secret pontifical", apăreau mai multe întrebări ale investigatorilor:

- *De ce s-a spus că Papa suferea de inimă când medicul său a respins această bănuială?*
- *De ce Papa nu a apăsat butonul de alertă? Și dacă a făcut-o, de ce nu a sunat? Investigatorii au verificat în ziua următoare celei în care decedase Suveranul Pontif și butonul de alertă funcționa perfect.*
- *De ce nu a fost anunțat doctorul Niccoló Caporello, dacă secretarul său Lorenzi a spus că Papa avusese simptome de durere în mai multe rânduri în acea zi, când simțea că îl strânge pieptul?*
- *De ce s-a spus că Papa lua doar vitamine când în realitate și la prescripția doctorului Caporelli, i se recomandaseră injecții pentru stimularea glandei care secretă andrenalină?*
- *De ce nu s-a spus că i se prescrisese Papei injecții pentru a rezolva problema sa legată de tensiunea scăzută?*
- *De ce termosul de ceai, care în fiecare seară și la aceeași oră îi era adus Papei, a dispărut la puțin timp după, fără nici cea mai mică urmă?*
- *De ce și cine a ordonat retragerea pazei Papei și a agenților Entității și ai Gărzii Elvețiene?*
- *De ce atunci când Helmut Hessler, colonel și comandant la șefia Gărzii Elvețiene, i-a comunicat cardinalului August Lienart de moartea Suveranului Pontif, acesta nu a manifestat niciun fel de suprindere, conform mărturiei aceluiași Hessler în fața comisiei de investigare?*

- *De ce s-a spus că nu a fost realizată nicio autopsie a cadavrului Papei când în realitate au fost făcute trei?*
- *De ce nu au fost făcute publice rezultatele niciunei din cele trei autopsii?*
- *De ce i-a fost ordonat Entității să nu deschidă nicio investigație din partea serviciilor secrete papale?*

Toate aceste întrebări, puse de anchetatorii Bechetti și Gannon și multe altele, urmau a rămâne fără răspuns. Cardinalul Lienart luă foaia de unul din colțuri si îi dădu foc cu o brichetă pentru trabucuri, cu semnul dragonului înaripat, pe care o avea pe masă. În timp ce închidea dosarul, Lienart zâmbi rece. În continuare ridică receptorul și îl sună pe monseniorul Simón Doria, *scriptor* și custode responsabil al Arhivei Secrete Vaticane.

— Monsenior Doria, sunt cardinalul Lienart. Am nevoie de ajutorul dumnea-voastră pentru un document oficial destinat Arhivei Secrete.

— Imediat, eminență — răspunse preotul.

— Trebuie să vă cer o favoare, monsenior Doria — spuse Lienart —. Aș prefera să nu îi spuneți nimic despre asta monseniorului Lassiter. V-aș fi foarte recunoscător.

— Nu vă faceți griji, eminența. Nu va ști nimic de la mine — răspunse *scriptorul*.

Câteva minute mai târziu, o mică bătaie în ușă îi dădu de veste că *scriptor*-ul venise. Îl acompania secretarul său, monseniorul Przydatek.

— Eminență? — întrebă secretarul.

— Intrați, vă rog. Intrați — răspunse cardinalul celor doi episcopi.

Scriptor-ul se apropie în liniște de cardinalul Lienart și după ce îi sărută inelul cu o reverență, așeză o cutie metalică pe masă și o deschise. În interiorul său, căptușit cu catifea, se afla o cutie de plastic cu închidere ermetică pentru a evita posibila deteriorare a conținutului din cauza umezelii. Lienart deschise cutia de plastic și introduse în ea documentul investigației morții Papei. *Scriptor*-ul închise lacătele și peste ele puse două benzi de culoare roșie. Puse benzile peste o bucată de plumb și împrăștie ceară lichidă peste ele. Chiar înainte să se usuce, scriptor-ul marcă semnul cardinalic al lui August Lienart, sigiliul Sfintei Aliante, spionajul papal și sigiliul mitrei pontificale cu cheile încrucișate pe ea, simbolul Achivum Secretum Apostolicum Vaticanum.

Odată realizată operațiunea, *scriptor*-ul Doria depozită cutia sigilată, care de asemenea avea si un sigiliu de registru, pe un mic cărucior și o mută în inima încăperii blindate a Arhivei Secrete. Acolo, într-un colț obscur, va rămâne ascunsă pentru tot restul timpului, unica dovadă a morții Papei. Venise timpul unui nou conclav și al reglării conturilor, iar Lienart va fi de neoprit.

Preoții Giovanni Becchetti și John Gannon, care îl informaseră pe Suveranul Pontif și pe cardinalul secretar de stat Alberto Lubiani despre operțiunile acoperite

realizate de agenții lui Lienart, fură însărcinați să ducă la sfârșit investigația asupra morții ciudate a Sfântului Părinte.

Patru zile mai târziu de moartea Papei și în timp ce lumea caută să-și revină din starea de șoc, părintele Becchetti fu găsit spânzurat într-un parc dosnic din Roma, intens frecventat de travestiți și prostituate în căutare de clienți. Trecând peste faptul că poliția italiană închise cazul declarând că a fost vorba despre o sinucidere, nimeni nu a vrut să investigheze urmele pe care Becchetti le avea pe brațe și pe corp, ca și cum ar fi luptat împotriva cuiva. Autopsia demonstră că acel călugăr își rupsese gâtul din cauza unei lovituri puternice în ceafă și nu din cauza greutății corpului său căzut în gol cu o funie strânsă de gât.

Părintele Gannon, redactor însărcinat de răposatul Papă cu înlocuirea raportului despre corupția în serviciile secrete ale Vaticanului, Entitatea și Sodalitium Pianum, contraspionajul, ceru să fie transferat la nunțiatura din Canada, cu scopul de a se îndepărta cât mai mult posibil de cercurile vaticane. Secretarul de stat și responsabilul Celei De-a Doua Secțiuni, cardinalul Dionisio Barberini, făcu toate demersurile necesare, dar într-o noapte părintele John Gannon fu găsit asfixiat în chilia sa de la reședința Santa Marta, din interiorul Vaticanului.

Fără urmă de îndoială, preoții Giovanni Becchetti și John Gannon fuseseră două noi victime ale Cercului Octogonus. Nimeni nu văzuse nimic, nimeni nu auzise nimic, nimeni nu pusese întrebări.

Cardinalul August Lienart se ocupă personal de acest lucru, lăsând totul bine făcut, dar încă trebuia să rezolve alt fir lăsat liber: ofițerul Danton Buchs îl văzuse pe monseniorul Przydatek luând termosul din dormitorul Papei.

***

Florența, Italia

Precum în fiecare dimineață, Matteus Planch mergea până în Piazza della Signoria pentru a lua micul dejun pe terasa cafenelei Spiro. Îi plăcea să se așeze acolo și să observe turiștii, să îi analizeze, să ghicească din ce țară erau. Îi plăcea să vadă acele japoneze îmbrăcate în culori imposibile ridicând umbrelele colorate pentru a nu pierde niciunul din sutele de japonezi cu chipuri la fel care le urmau. Mereu se gândea la ce s-ar întâmpla dacă unul dintre ei s-ar pierde și nu s-ar putea întoarce în ordonata lor Japonie. Fără îndoială, acele persoane făceau parte din peisajul foretin. „Dacă Lorenzo de Medici și-ar ridica privirea și ar vedea în ce s-a transformat iubitul său oraș...", gândi colecționarul de cărți.

— Un *macchiato* și un *limoncello* — ceru Planch.

— Imediat, domnule Planch — răspunse ospătarul.

Italienii erau în continuare consternați de știrea subitei morți a Papei. Mulțimea își punea multe întrebări despre moartea sa și despre cortina de tăcere impusă de Vatican cu privire la acest lucru și începuseră deja să se răspândească zvonurile despre existența unei mâini negre, care reușise să-l ajungă pe Suveranul

Pontif, pentru a evita ieșirea la lumină a mănăriilor făcute de unii dintre cardinalii curiei în congregațiile sale și în consiliile pontificale. În acele momente, statul Vatican trecea prin cele unsprezece zile reglementare de doliu, înainte de a fi din nou convocat concalvul. „La rege mort, rege numit", gândi Planch. În puține zile cardinalii urmau să aleagă un nou succesor al lui Petru în Capela Sixtină.

După ce bău dintr-o înghițitură lichidul gălbui dintr-un pahar îngust răcit, Planch puse câteva monede pe o farfurie și decise să se întoarcă acasă. La douăsprezece stabilise o întâlnire cu un ziarist suedez care pregătea un ghid despre Florența pentru nu știu ce ziar dificil de pronunțat. Colecționarul traversă piața până la Via Vaccherecia, sub soarele matinal. Acolo se opri în fața unei vitrine a unui magazin de jucării. Îi plăcea să observe detaliile soldaților de plumb care se aliniau în frumoasele lor uniforme în fața lui, exact la fel ca și membrii Gărzii Elvețiene, așezați în jurul unui mic pontif de plumb și a secretarului său de stat.

Plimbarea sa continuă pe Via di Capaccio până la Ponte Vecchio, pe deasupra râului Arno. Matteus Planch nu obosea să îl traverseze o dată și încă o dată, nici să privească vitrinele micuțelor bijuterii. Apoi, paralel cu râul, mergea până la Ponte de Santa Trinita. Acolo petrecea timp lângă prietenul său Stefano Viliani în minunata sa papetărie, Parione, cel mai bun loc din Florența în care se demonstra cum era posibil să transformi hârtia în artă. Lui Matteus Planch, iubitor al hârtiei, îi făceau de mai multe decenii cărțile sale de vizită cei de la Parione, pe hârtie de in și bumbac, unicul loc din lume în care încă se mai făceau manual. Inclusiv un ex președinte al Statelor Unite era client al Parione.

După ce ieși din micuța papetărie, Planch nu-și dădu seama că un bărbat inalt, care stătea sprijinit de balustrada râului, îl urmărea îndeaproape. Colecționarul decise să se întoarcă acasă pentru a-l aștepta pe ziarist. Suedezul îl întrebase dacă îi poate face câteva fotografii lângă valoroasele sale codice. Planch, ca un bun cunoscător al imaginii, vroia să fie pregătit. „Îmi voi pune o jachetă de catifea roșie și o cămașă de mătase albastră pentru sesiunea de fotografii", gândi Planch în timp ce se juca cu sigiliul său familial, un taur încornorat și escortat de doi cai în două picioare, pe care îl purta pe degetul mic de la mâna stângă.

La câteva minute după, ajunse la reședința sa, aflată pe Via dei Vagellai. Bărbatul misterios continua să îi supravegheze de aproape pașii lui Matteus Planch când acesta deschise ușa deșelată și oxidată.

Urcă până în dressing, lângă dormitorul principal și ca și cum ar fi fost vorba despre un ritual, își scoase mocasinii, șosetele din fir tors alb și pantalonii de catifea neagră, jacheta de in și cămașa de mătase cu inițialele sale brodate în partea inferioară din stânga. Cu grijă maximă, deschise ușa dulapului în care se aflau cămășile și alese una de mătase de culoare albastră. Planch urmă același ritual pentru a-și alege pantalonii, jacheta de catifea roșie și niște mocasini maro, făcuți pe comandă de către prestigioasa casa John Lobb din Londra. În timp ce își pieptăna părul cărunt cu un pieptene cu peri fini, sună soneria de la ușă. Se hotărî să aleagă un ceas și luă un Cartier de argint. Când îl privi, își dădu seama că trecuseră zece minute peste ora douăsprezece.

Fericit ca un copil în fața perspectivei unei sesiuni fotofragice, coborî rapid scările pentru a deschide ușa. În fața lui apăru ziaristul, un bărbat înalt, blond și cu o brabă îngrijită, care spuse că se numește Erik Stoldheim.

— Bună ziua, sunteți dumneavoastră domnul Planch? — salută noul sosit — . Sunt Erik Stoldheim, muncesc pentru *Aftonbladet* din Stockholm.

— Da, eu sunt. Sunt Matteus Planch. Intrați, vă rog, intrați — îl invită colecționarul.

Cei doi bărbați începură să urce scările până în salonul de sus și în bibliotecă.

— Aveți grijă și nu vă apropiați prea mult de balustrada de la primul etaj. Nu e susținută, de ani buni zic că trebuie să o aranjez, dar niciodată nu am timp — se scuză Planch.

— Dacă vreți, putem face mai întâi fotografiile și apoi interviul — propuse ziaristul.

— Bine, să mergem mai întâi în bibliotecă. O să vă arăt mai multe codice frumos decorate. Dacă vreți, le puteți face fotografii — spuse Planch.

Ziaristul suedez scoase o cameră Nikon din geanta sa și începu să facă fotografii cărților, lui Matteus Planch, bibliotecii, terasei mari de unde se vedea minunata cupolă a catedralei, proiectată de marele Filippo Brunelleschi și priveliștilor către râul Arno.

— Unde va apărea reportajul? — întrebă Planch.

— Este pentru o revistă de călărtorii pe care o editâm cu ziarul și în care recomandăm orașe europene — răspunse Stoldheim —. La finalul fiecărui reportaj facem mai multe recomandări de locuri de interes cultural și restaurante.

— Oh, foarte bine! Când terminăm cu interviu, o să vă invit la un restaurant foarte bun din Florența al cărui proprietar este un prieten foarte bun de-al meu. O să vă placă și sigur îl veți putea recomanda în revista dumneavoastră — spuse Matteus Planch.

— De acord, dar înainte trebuie să vă iau interviul. Îmi ajunge dacă îmi dați câteva date de bază despre dumneavoastră, despre relația dumneavoastră cu acest oraș și despre colecția dumneavoastră — spuse suedezul.

După aproape patruzeci și cinci de minute de conversație, Erik Stoldheim îi ceru permisiunea pentru a merge la baie.

— Sigur, vă rog. Este ușa din capătul holului, pe dreapta.

— Mulțumesc — spuse ziaristul în timp ce se ridica și lua geanta în care își ținea aparatele. Acest lucru îi atrase atenția lui Planch. Oare credea că o să-mi bag nasul în geanta lui? Ziaristul era prea drăguț și pe el nu-l interesa să-i cunoască secretele.

Stoldheim se îndreptă spre baie și când intră înauntru, deschise geanta cu aparatele și scoase niște mănuși negre, o sârmă cu mânere la fiecare capăt și un octogon de pânză cu mesajul „Dispus la durere prin tortură, în numele lui Dumnezeu", scris în interiorul său, pe care îl băgă în buzunar. Apoi se spălă pe mâini, își puse pudră de talc pe palme si își puse mânușile, ținând sârma răsucită în mâna dreaptă. Se întoarse în salon, dar Planch nu mai era. Continuă căutarea

lui până ajunse pe terasă. Colecționarul pregătise pe o masă două pahare reci, un shaker pentru a face martini și o farfurie cu măsline.

— Aveți poftă de un martini, Erik? — întrebă Planch.

— Da, vă rog — răspunse ziaristul.

După câteva minute, ziaristul își vărsă paharul plin, pe masă. Când Matteus Planch se pregătea să se întoarcă pentru a merge să caute o cârpă, părintele Wilhelm Ter Braak apucă de mânere sârma cu ambele mâini și cu o mișcare rapidă i-o trecu lui Planch în jurul gâtului. Colecționarul de cărți simți o durere puternică în gât. Nu putea respira. Când îi mai rămâneau puține secunde de viață, auzi o voce, dar nu știa dacă venea de pe aceeași terasă sau de undeva mai departe.

— Sus, dați-i drumul sau trag — îl preveni vocea.

Ter Braak se întoarse încercând să termine cu viața primului său obiectiv. Apoi urma să se ocupe de acel bărbat care îl amenința cu o armă, la mică distanță. Dar Matteus Planch era obez și poate că asta urma să îi salveze viața. Sârmei îi lua mai mult timp să apese traheea, din cauza grăsimii înmagazinate pe gât.

— Dacă nu îi dați drumul chiar acum, o să trag și credeți-mă că nu o să stau pe gânduri nicio secundă să o fac — amenință vocea.

De data aceasta amenințarea veni cu o puternică împușcătură. Glonțul îi intră lui Ter Braak prin spate și îi străpunse umărul drept și îl obligă să se întoarcă și să dea drumul unui capăt al sârmei. După ce scăpă de strânsoarea pe care o simtea pe gât, Planch reuși să tragă o gură mare de aer care îi umplu din nou plămânii.

Preotul Cercului Octogonus rămase întins pe jos și bărbatul care îl amenința îi atunci niște cătuse.

— Puneți-vi-le și cu grijă. Vreau să vă văd mâinile — porunci vocea.

Matteus Planch se îndepărtă de atacatorul său. Vezica îi jucase feste și îi fu rușine când își văzu pantalonii până la jumătate complet uzi. Suferea mai mult din cauza rușinii acelei circumstanțe decât de faptul că încercaseră să îl omoare. În timp ce încerca să își acopere zona dintre picioare umedă, o mână puternică îl apucă de brat pentru a-l ajuta să se ridice.

— Vă puteți ridica? — îl întrebă bărbatul înalt cu mustață în timp ce continua să-l supravegheze pe părintele Ter Braak, care era rănit, la pământ, sângerând abundent de la umăr —. Sunt comisarul Martelli, de la Diviziunea Criminalistică.

Polițistul îl ajuta pe colecționar să își revină când își dădu seama că părintele Ter Braak se ridicase în picioare.

— Așezati-vă chiar acum — îi ordonă Martelli —. Așezați-vă chiar acum sau nu voi avea altă solutie decât să vă omor aici și acum și cum deja v-am spus, nu voi sta pe gânduri nicio secundă în a o face — repetă.

Preotul începu să pronunțe o frază în latină, într-un mod aproape imperceptibil, ca si cum s-ar fi rugat pentru el însuși, în timp ce apropia de balustradă.

— *Deus meus, Deus meus, ut quid dereliquisti me*, Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, de ce m-ai abandonat? *Ex umbra in solem*, de la umbră la lumină — repeta o dată si încă o dată părintele Wilhelm Ter Braak când brusc se cocoță pe

balustradă și, așezându-se cu spatele, se lăsă să cadă în gol. Corpul asasinului Octogonusului trecu prin ferăstruica de cristal și rămase înfipt în tridentul unei sculpturi a lui Neptun, regele mărilor.

— Domnule Planch, părintele Marcelo Giannini m-a sunat pentru a mă preveni de faptul că cineva încearcă să vă omoare, așa că am decis să vă pun sub supraveghere — explică comisarul Martelli, cu arma într-o mână și cu insigna de polițist în cealaltă.

— Ce ziceți? Nu înțeleg cum... — încerca să bolborosească Planch.

— E foarte simplu. O să vă explic. Dar înainte, dacă doriți, puteți merge să vă schimbați hainele — spuse Martelli în timp ce îl ajuta să facă primii pași înspre interiorul casei.

Câteva minute mai târziu, Matteus Planch, care deja se schimbase și își revenea din starea de șoc, observă cum casa sa fusese invadată de agenți ai poliției civile și *carabinieri* în uniformă. O ambulanță și un autovehicul al corpului de medici legiști erau parcate la intrare. Cadavrul părintelui Wilhelm Ter Braak fusese deja extras din tridentul lui Neptun și introdus într-un sac de plastic. Obiectele sale personale fuseseră păstrate în mici plicuri de plastic pentru a strânge probe: o pereche de ochelari de soare, un aparat Nikon fără film, niște mănuși negre, o sârmă cu mânere la ambele capete, un octogon de pânză cu o frază scrisă în interior și o geantă pentru aparate de fotografiat.

— Vom lua amprentele dactile ale cadavrului pentru a afla cine este asasinul și o să le trimitem Interpolului — îi spunea Martelli ajutorului său când intră pe terasă Matteus Planch.

— Poate acum cineva să-mi spună cine dracu e tipul ăsta care a încercat să mă omoare? — spuse colecționarul de cărți îndreptându-se spre ofițeril poliției.

— Așezați-vă aici și liniștiți-vă. O să vă explic — spuse Martelli.

— Cum vreți să fiu liniștit dacă acum câteva minute aveam o sârmă de gât și un ziarist suedez încerca să mă omoare?

— În realitate nu știm dacă era un ziarist suedez — spus Martelli —. Nu am găsit niciun fel de document care să acrediteze acest lucru. De asemenea nu are la el nici buletin de identitate, nici permis de conducere, nici pașaport. Acest tip pur și simplu nu există.

Ajutorul comisarului se întoarse, cu fața necăjită și îi șopti ceva la ureche lui Martelli, ceva ce îl făcu pe acesta să își schimbe expresia feței.

— Ce se întâmplă? — întrebă Planch.

— Nu putem ști despre cine e vorba, nu are amprente dactile — răspunse polițistul.

— Cum adică nu are? Toți avem amprente dactile.

— El nu. Se pare că și le-a ars până când au dispărut de pe degete. Poate că medicul legist le va putea scoate, dar pentru moment nu avem nimic de făcut. Asasinul dumneavoastră avea spatele plin de răni și plăgi, ca și cum se biciuia de mai mulți ani — spuse Martelli.

— Nu înțeleg de ce cineva ca el ar fi vrut să mă omoare.

— Acum câteva zile, în Roma, cineva a încercat să îl omoare pe părintele Marcelo Giannini la biblioteca Pontificalei Universități Gregoriene...

— Dar este mort? — întrebă colecționarul.

— Nu, liniștiți-vă. Este bine, deși încă în spital. Asasinul i-a provocat răni grave în timpul atacul, dar el a reușit să-l omoare pe agresorul său băgându-i o bucată de sticlă în ceafă. După cum se pare, bărbatul care a încercat să îl omoare de asemenea nu avea niciun act de identitate, dar, precum în cazul dumneavoastră, purta în buzunar un octogon de pânză cu o frază în latină : „Dispus la durere prin tortură, în numele lui Dumnezeu". Acum două zile, în Roma, l-au omorât pe profesorul Robert Lendini într-o baie a universității. Cineva îl strangulase și în buzunarul cămășii sale îi lăsase un octogon la fel ca cele pe care le-am găsit.

— Dar tot nu înțeleg — obiectă Planch.

— E destul de clar. Părintele Giannini, profesorul Lendini și dumneavoastră aveți ceva în comun, deși poate nu știți despre ce e vorba — explică comisarul Martelli.

— Așteptați un moment — spuse Planch în timp ce sărea de pe scaun —. Poate că eu știu ce anume avem în comun. Acum câteva săptămâni a venit să mă viziteze un ziarist din Statele Unite, un anume Brown. A venit să mă vadă la recomandarea unui prieten de-al meu, profesorul Aaron Avner, de la Universitatea Yale. Poate el poate să ne spună ceva, sau amicul său, ziaristul. Era foarte interesat de istoria ereziei catare și de originile familiei mele.

— Se poate. Dacă aveți numărul său de telefon, poate ați putea să-l sunați ca să îmi explice ce investighează și ce a provocat atâtea crime. Aici aveți cartea mea de vizită, domnule Planch. Dacă vă amintiți ceva, vă rog, sunați-mă — spuse Martelli —. În orice caz, am decis să vă pun sub escortă timp de mai multe zile până când toată treaba asta se va liniști. Noapte bună, domnule Planch.

— Noapte bună, comisare. Și vă mulțumesc pentru că mi-ați salvat viața — spuse colecționarul de cărți în timp ce își lua la revedere.

— E datoria mea, domnule Planch, este datoria mea. Amintiți-vă să mă sunați pentru a-mi da numărul de telefonul al prietenului dumneavoastră de la Yale. Trebuie să vorbesc cu el.

***

New Haven, Connecticut

Brown formă primul număr de telefon de pe lista pe care i-o dăduse agentul Martin de la NSA și așteptă să sune primul ton. Câteva secunde mai târziu, o voce pe jumătate adormită răspunse la cel de-al treilea ton.

— Vă rog, ați putea să-mi spuneți cu cine vorbesc? — spuse Jack Brown.

— Cine sunteți dumneavoastră? — întrebă vocea.

— Sunt ziarist și vă sun din Statele Unite. Aș dori să știu cu cine stau de vorbă.

— Vorbiți cu familia Hubert, de la Paris. I s-a întâmplat ceva fiului nostru? — vru să afle vocea.

— Aveți vreo rudă în Statele Unite? — întrebă la rândul său Brown.

— Da. Fiul nostru este bucătar într-un mic oraș din Connecticut — răspunse vocea masculină încercând să pronunțe corect vocea statului.

— Bine, mulțumesc mult și scuzați-mă. — Înainte de a închide, Brown spuse —: Ah, era să uit! Fiul dumneavoastră e foarte bine.

Următoarele două telefoane de pe lista înmânată de Agenția de Securitate Națională, erau de la un hotel din Paris și de la un azil de bătrâni din Reading, în Marea Britanie.

În continuare Brown își puse un pahar de whisky înainte de a se așeza din nou în paradita canapea cu telefonul pe burtă. Luă lista și începu să formeze numerele 00, 379, 06, 69884857. Ascultă mai multe tonuri ale apelului înainte ca cineva să îi răspundă la celălalt capăt al liniei.

— Bună ziua. Prefectura Casei Pontificale, spuneți.

— Bună ziua. Sunt Jack Brown, ziarist la *Boston Globe*. Vă sun din Statele Unite și aș dori niște informații despre acest număr de telefon — spuse Brown cu precauție.

— Îmi pare rău. Dacă sunteți ziarist, trebuie să luați legătura cu Sala de Presă a Sfântului Scaun. Nu pot să vă dau nicio informație. Mulțumesc mult și bună ziua.

— Mă scuzați, nu am înțeles prea bine cu cine vorbesc — spuse Brown.

— Vorbiți cu Vaticanul.

— Cu care departament al Vaticanului? — întrebă ziaristul.

— Pentru această informație e mai bine să sunați dumneavoastră la Sala de Presă —. După care, închise.

Brown sună la următorul număr de pe listă: 00-379-06-69883314.

— Arhiva Secretă Vaticană, spuneți — răspunse.

— Bună ziua. Sunt Jack Brown. Vă sun din Statele Unite și aș avea nevoie de niște informații despre acest număr — repetă din nou Brown, de data asta fără a preciza că era ziarist —. Sunt investigator și încerc să aflu dacă acest număr este de la Biblioteca Vaticană.

— Nu. Acesta este numărul Arhivei Secrete Vaticane. Doriți să vorbiți cu noi sau cu Biblioteca Vaticană? — întrebă telefonistul.

— Cred că vreau să vorbesc cu dumneavoastră — spuse Brown cu oarecare frică, ca nu cumva interlocutorul său să întrerupă conversația înainte de a obține informația pe care o dorea —. Aș avea nevoie să știu dacă cunoașteți pe cineva în statul Connecticut, în Statele Unite.

— Nu aș ști să vă răspund. Eu nu cunosc pe nimeni acolo — spuse telefonistul.

— Nu cunoașteți un bărbat pe nume Miko Duke?

— Nu, îmi pare rău. Nu cunosc pe nimeni cu acest nume — spuse impacientat interlocutorul lui Brown —. Dacă nu doriți nicio informație cu privire la Arhivă,

vă recomand să sunați la Biblioteca Vaticană. Ei ar putea să vă ajute mai bine decât mine. Bună ziua. — Și bărbatul de la Vatican închise receptorul.

Aproape era pe punctul de a renunța când formă ultimul număr de pe listă, 00-39-06-94019421. Sunetul îi indică faptul că linia era ocupată. Încercă din nou și auzi sunetul de apel. După câteva secunde, ziaristul auzi vocea unei femei.

— Vila Mondragone, bună ziua — spuse doamna Müller.

— Bună ziua. Vă sunăm din partea unei companii telefonice din Statele Unite — spuse Brown.

— Bine, spuneți-mi ce doriți — spuse femeia într-un mod scurt și cu oarecare neîncredere.

— Investigăm o deviație de linii de la diverse cabine telefonice și, înainte de denunța la FBI, am decis să investigăm pe cont propriu.

— Nu înțeleg de ce sunați dumneavoastră aici. Vorbiți cu un număr din Italia — spuse doamna Müller.

— Din ce parte a Italiei? — întrebă Brown —. De la Vatican?

— Nu, dumneavoastră vorbiți cu un număr de telefon din Frascati.

— Ați spus Rascati? — întrebă Brown în timp ce încerca să ia notițe pe un șervețel, cu mâna liberă.

— Vorbiți cu Frascati, nu Rascati — îl corectă doamna Müller.

— Ăsta e în nordul sau în sudul Romei? — întrebă Jack Brown.

— Este la est de Roma. Dar, de ce vă interesează aceste informații? Dacă nu doriți să vorbiți cu nimeni, va trebui să închei conversația — amenință femeia.

— Sunteți dumneavoastră stăpâna casei?

— Nu.

— Aș putea atunci să vorbesc cu stăpânii casei? — ceru Brown.

— În aceste momente, eminența sa nu este la vilă. Este doar secretarul său — spuse doamna Müller cu inocență.

— Deci acea casă aparține unui călugăr? — întrebă Brown încercând să-și mențină calmul pentru a nu da naștere la bănuieli.

— Eminența sa este un cardinal al Bisericii catolice și eu mă aflu în serviciul său de mai mult de treizeci de ani — spuse femeia.

— Mi-ați spus că este acolo secretarul cardinalului. Aș putea vorbi cu el? — întrebă Brown, nerăbdător.

— Lăsați-mă să verific înainte, ca monseniorul să nu fie ocupat — spuse doamna Müller. Dar înainte să se retragă de pe linie, Brown îi adresă o nouă întrebare.

— Apropo, cunoașteți un bărbat pe nume Milo Duke?

— Nu, îmi pare rău. Nu cunosc pe nimeni cu acest nume — răspunse în timp ce auzeau pașii săi îndepărtându-se de telefon.

Ideile începeau să i se ameste în minte. Pe șervețelul de hârtie mototolit, al unui restaurant, se aliniau cuvinte precum Mondragone, Frascati, cardinal și monsenior.

— Îmi pare rău, dar secretarul este ocupat în acest moment și nu poate vorbi cu dumneavoastră. Dacă doriți, puteți să-mi lăsați numele dumneavoastră și numărul de telefon din Statele Unite și el o să vă sune mai târziu — spuse doamna Müller.

— Nu vă faceți griji. O să revin cu un telefon. Ați fost foarte amabilă — spuse Brown în timp ce închidea receptorul.

***

Cetatea Vaticanului

Telefonul din biroul cardinalului Lienart suna cu insistență deja de câteva minute. Timp în care cardinalul se ștergea pe mâini cu un prosop de in, în liniște, ca și cum ar fi fost un ritual religios. Imediat după, își așeză pe deget inelul cu sigiliul dragonului și se îndreptă spre masa sa.

După ce ridică telefonul, auzi bine-cunoscutele cuvinte în latină și o respirație între-tăiată.

— *Fractum nec fracteum*, favoare pentru favoare — spuse Przydatek.

— *Silta nec silto*, tăcere pentru tăcere — răspunse August Lienart.

— Eminență, suntem în pericol.

— Respirați adânc și odată ce vă reveniți și puteți vorbi liniștit și cu calm, îmi veți putea povesti ce s-a întâmplat — ceru cardinalul.

— Eminență, am primit un apel ciudat la Vila Mondragone, din Statele Unite... — spuse întretăiat Przydatek, încercând să-și dreagă vocea.

— Și ce e rău în asta? — spuse Lienart.

— Eminență, problema e că a întrebat-o pe doamna Müller dacă cunoaște un bărbat numit Milo Duke... — Brusc păru ca și cum linia ar fi fost întreruptă. Nu auzi nici cel mai mic murmur la celălalt capăt al telefonului până când Przydatek rupse tăcerea —. Sunteți acolo, eminență?

— Da, aici sunt — răspunse August Lienart —. Lăsați-mă să mă gândesc. Acest bărbat care a sunat a întrebat-o și altceva pe doamna Müller?

— Nu, eminență. A spus că era angajatul unei companii telefonice din Statele Unite și că verifica o interferență de linii cu numere de telefon din Italia — explică Vaclav Przydatek —. De asemenea a întrebat-o pe doamna Müller unde era situată vila.

— Cine credeți dumneavoastră că poate fi bărbatul care a sunat? — îl interogă Lienart.

— Poate acel ziarist de la *Boston Globe* despre care deja ne-a informat Faetonte — răspunse Przydatek preocupat —. Cu pierderea celor doi frați ai noștri, nu cred că ar fi recomandat să așteptăm să aflăm ce dorește un ziarist care se ocupă să adulmece.

— Și ce propuneți dumneavoastră? — întrebă cardinalul.

— Poate ca unul dintre cei patru frați ai noștri care se află în Statele Unite ar putea rezolva problema — propuse Przydatek rece.

— Celor patru frați ai noștri, părinții Ferrell, Cornelius, Reyes și Jacobini, Dumnezeu le-a rezervat o misiune mult mai elevată decât cea pe care dumneavoastră o propuneți — spuse Lienart —. *Festina lente*, grăbiți-vă încet. Dacă acel bărbat a reușit să ajungă atât de departe, e cel mai bine să așteptăm să vină el la noi. Când asta se va întâmpla, fidele Przydatek, o să-l așteptăm.

— De unde știți, eminență, că acel ziarist va veni până la noi? Cum de sunteți dumneavoastră atât de sigur? — întrebă secretarul.

— *Modicae fidei, quare dubitasti?* Omule cu puțină credință, de ce te îndoiești? Omul nostru va veni. Ia-o ca sigură, ca și faptul că dumneavoastră și cu mine vorbim în acest moment. Va veni la mine. Nu va fi nevoie să punem în pericol niciun frate al Cercului. Și acum, monsenior Przydatek, trebuie să mă pregătesc pentru următorul conclav. Destinul dumneavoastră și al meu se vor decide din nou sub Capela Sixtină. Dar sper că de data asta Duhul Sfânt va lua decizia corectă. — Odată spuse acestea, Lienart întrerupse convorbirea. Monseniorul Vaclav Przydatek nu rămase complet liniștit după cuvintele șefului său și în acea noapte nu reuși să-și păcălească somnul în dormitorul său de la Vila Mondragone.

***

Cetatea Vaticanului

În ziua următoare începu din nou și pentru a doua oară în același an ritualul conclavului. Cele nouă zile, nouă zile de doliu se terminaseră și venise timpul pentru a alege un nou Papa. De data aceasta cardinalul Alberto Lubiani acționa pe postul de camerling și din această cauză, pentru Lienart, putea fi o problemă. După cum părea, Lubiani reunea în jurul lui blocul italian într-o formă destul de compactă.

La patru și jumătate după-amiaza, cei o sută unsprezece cardinali intrară în coclavul în care trebuia să fie ales succesorul Papei ce decedase. În Capela Sixtină, cardinalii ascultară în liniște strictele norme ale conclavului. Lupta era deschisă între cadinalul Alberto Lubiani, de la sectorul liberal și cardinalul Gaetano Angelini, de la sectorul conservator, care obținuseră fiecare treizeci de voturi.

În cea de-a doua rundă de votare, ambii candidați pierdură sprijin dar, după-masă, cardinalul Michele Castillo, prefect al Congregației pentru Doctrina Credinței, primi treizeci de voturi. În cea de-a patra rundă de votare intrară în scenă cardinalul Guevara și un necunoscut prelat care sosise la Roma cu nu puține dificultăți din una dintre capitalele aflate de cealaltă parte a Cortinei de Fier, ambii cu cinci voturi fiecare.

Trecând peste liniștea care domnea în chiliile care înconjurau Capela Sixtină, se ducea o mare luptă pentru controlul Bisericii catolice. Candidatura lui Lubiani

nu dădea înapoi niciun pic la fiecare votare si nu provoca decât ca noi membri să intre și să iasă din candidaturi fără a obține un rezultat optim.

Pe seară, cardinalul August Lienart negocie posibilul ajutor acordat acelui cardinal din acea țară din Est, cu cardinalii francezi, sub conducerea lui Flournoy; cu germanii, conduși de Hans Mühlberg; cu spaniolii, aflați sub conducerea cardinalului José María Estévez și cu nord-americanii, cu cardinalul Olen Henley în frunte. În ziua următoare, de dimineață, avură loc încă două runde de votare. Lubiani pierdu teren în fața altor cardinali. La următoarea rundă, numărul voturilor în favoarea necunoscutului cardinal, începu să crească. În aceeași după-amiază, se întâlni cu cardinalul Lienart în chilia de est.

— Cardinale Lienart, mi s-a spus că dumneavoastră conduceți un bloc de sprijin pentru candidatura mea și nu cred că asta este în totalitate corect. Este posibil să fie chiar împotriva normelor conclavului.

— Iubite prieten, fiți sigur că nici Lubiani nici Angelini nu ar permite un asemenea lucru. Știu că ambiția dumneavoastră este să creați o scindare în blocul italian și poate putem face ceva pentru a-l separa și mai mult — spuse Lienart zâmbind.

— Dar dacă sunt ales, poate nu voi fi pregătit pentru misiunea încredințată de Dumnezeu — răspunse cardinalul —. În orice caz, cardinalul Angelini este mult prea convins că va fi el cel ales și deja repartizează funcțiile între cei mai apropiați oameni ai săi.

— Duhul Sfânt este cel care trebuie să ia această decizie. Noi, principii Bisericii, suntem doar unealta sa. Mâna noastră, la ora votului, este dirijată de Sfântul Duh, așa că nu uitați de asta dacă veți fi dumneavoastră cel ales. În ceea ce-l privește pe Angelini, lăsați-l în seama mea.

— Dar dumneavoastră, Lienart, căutați sprijin pentru mine și poate că asta nu este pe placului Duhului Sfânt — spuse cardinalul nu fără oarecare sarcasm.

— Se poate, prietenul meu, se poate, dar până și Sfântul Duh din când în când are nevoie de un mic imbold — răspunse August Lienart —. Lăsați-mi mie această sarcina pământească și deloc nobilă și lăsați-l pe Sfântul Duh să și-o facă pe a sa. Sunt sigur că de data aceasta nu se va înșela. Cred ca a venit momentul să se termine cei patru sute de ani de hegemonie italiană la Scaunul lui Petru și aceasta este o bună ocazie pentru acest lucru. Dumneavoastră reprezentați această oportunitate, iubite prieten — continuă Lienart —. Fiți sigur că, dacă veți fi dumneavoastră cel ales, mă veți avea mereu aproape pentru orice misiune pe care mi-o veți încredința. Eu voi fi mereu cel mai fidel sfătuitor, inclusiv în umbră. Am deja prea mulți ani la Vatican și evitând pietrele impuse în drumul meu de către falsa curie, după cum vedeți, am știut cum să le ocolesc cu dibăcie și succes. Lăsați-mi mie pietrele și dirijați dumneavoastră destinul Bisericii în următoarele decenii. Eu voi fi balamaua dumneavoastră.

— La ce vă referiți? — întrebă intrigat cardinalul.

— Știți de unde provine termenul de cardinal? Titlul pe care acum îl purtăm dumneavoastră și eu a fost creat de papa Silvestru I în secolul IV. Numele este

derivat din cuvântul latinesc *cardo*, balama, și provenea de la faptul că noi, cardinalii constituim un fel de balama ca intermediari între credincioși și Papa. Dacă sunteți dumneavoastră cel ales de Duhul Sfânt, eu voi fi balamaua dintre dumneavoastră și puterea curiei — răspunse Lienart.

Înainte de a părăsi chilia puternicului cardinal francez, situată sub frescele lui Michelangelo, cel care încă era cardinal, se ridică și îi atinse fruntea. Poate că avea o premoniție despre ce avea să se întâmple în orele următoare.

După conversație, Lienart începu să-și facă niște calcule. Trebuia să reușească să vorbească cu cardinalul Gaetano Angelini înainte de cea de-a doua rundă de votare. Pentru asta trebuia să evite stricta supraveghere a *fustigador*-ului, responsabilul de îndeplinirea normelor conclavului, printre care nu figurau vizitele nocturne la unul dintre cardinali.

Holurile formate de umilele chilii dădeau un aspect sinistru Capelei Sixtine. Niște becuri mici iluminau îngustele treceri dintre odăi, acum ocupate de cardinalii care votau.

Lienart se îndreptă în liniște până în zona sudică a capelei, unde se afla chilia numărul 29, ocupată de Gaetano Angelini. După ce bătu de câteva ori, aproape imperceptibil, dădu la o parte perdeaua ușoară și intră. Cel ce era unul dintre cei mai puternici oameni de la Sfântul Scaun se afla în genunchi, rugându-se. Pentru Angelini, care se apropia de optzeci de ani, acel conclav era ultima sa șansă de a fi ales Suveran Pontif. Veteranul cardinal nu dădu semne de mirare când îl văzu pe Lienart intrând în chilia sa.

— Știu că dumneavoastră faceți mișcări importante în conclav — spuse Angelini —. Știți că și eu de asemenea fac și că nu voi da înapoi în străduința mea?

— Știu — răspunse Lienart arătând oarece respect pentru acel bătrân așezat la rugăciune și care încă se afla cu spatele la el —. Vreau doar să vorbesc cu dumneavoastră câteva minute, eminență.

— Păstrați-vă falsul respect pentru alții, Lienart — îl preveni bătrânul cardinal —. Eu știu cine sunteți dumneavoastră și ce credea Papa despre persoana dumneavoastră.

Rapid și pentru a schimba subiectul, Lienart interveni.

— E mai bine să lăsăm morții să se odihnească în pace. Planurile lui Dumnezeu nu sunt de comentat și nici mâna destinului. Dumneavoastră, înțelepte Angelini, știți că acea mână este ușor de mânuit dacă există curaj și...

— Puține scrupule — îl întrerupse Angelini.

— Așa este. Mulți dintre principii Bisericii care dorm între aceste ziduri nu și-ar da niciodată viața pentru Biserică și pentru apărarea credinței. *Ab uno disce omnes*, doar după unul se cunosc toți — răspunse Lienart.

— *Affirmatio non neganti, incumbit probatio*, celui care afirmă și nu celui care neagă, îi revine proba. Dumneavoastră ați face-o, prietene Lienart?

— Fără să stau pe gânduri, eminență, cum nu aș sta pe gânduri nici să înlătur inamicii adevăratei credințe și pe aceia care s-au îndepărtat de la drumul marcat

de Dumnezeu — spuse rece cardinalul francez, în timp ce privea în ochii cardinalului Gaetano Angelini.

— Sunteți dumneavoastră credincios, cardinalule Lienart? — întrebă subit cardinalul Angelini.

— Mă miră întrebarea dumneavoastră, sunt un principe al Bisericii. Sau oare vă îndoiți? Poate că dumneavoastră ați prefera să răspund cum a făcut un scriitor înțelept când a spus: „Eu nu știu dacă Dumnezeu există, dar dacă există, știu că nu va fi deranjat de îndoiala mea" și poate că asta li se întâmplă tuturor acestor bărbați care sunt îmbrăcați în purpuriu, din jurul nostru — răspunse Lienart.

— Ce ar putea câștiga dacă ar pierde? — vru să afle Angelini.

— Poate ar ajunge la funcția de secretar de stat sau de prefect al Congregației pentru Doctrina Credinței — răspunse August Lienart.

— Sunteți foarte sigur, prietene Lienart, că al dumneavoastră candidat ar accepta numirea mea ca secretar de stat — spuse Angelini —. Și ce aș putea pierde dacă ar câștiga?

— Poate, prietene Angelini, ați putea să fiți un Papă precum a făcut Visconti, urmând același drum. Deși deja sunteți destul de în vârstă pentru a aștepta ce a așteptat și el — spuse Lienart făcând referire la cardinalul Teobaldo Visconti, care a fost ales în 1271 Suveran Pontif sub numele de Grigore al X lea după doi ani, nouă luni și două zile de conclav.

— De acord, prietene Lienart. Contați pe mine și pe voturile mele în cea de-a doua rundă de votare de astăzi — spuse Angelini în timp ce Lienart se ridica în picioare pentru a părăsi chilia. Înainte de a trage perdeaua, cardinalul se adresă din nou lui Lienart —: Nu uitați de mine. Cardinalul Lubiani nu ar ierta niciodată sprijinul meu acordat candidatului dumneavoastră și eu vreau să ocup o funcție suficient de importantă pentru ca intrigile lui Lubiani să nu mă afecteze.

— Fiți fără grijă, eu nu îi uit niciodată pe cei care mă ajută, cardinale Angelini, sau mai bine trebuie să spun secretar de stat Angelini — zise Lienart în timp ce se întorcea spre chilia sa pentru a se ruga și a medita înainte de cea de-a doua rundă de votare a conclavului.

Două runde mai târziu, acel cardinal necunoscut auzi cum se repeta unul după altul numele său. Dintr-o sută opt cardinali, nouăzeci și nouă îi acordaseră votul lor. Ce nu se mai văzuse, ceva inimaginabil: un Papa dintr-o țară din Europa de Est, dintr-o națiune de dincolo de Cortina de Fier, se transforma în noul succesor al lui Petru. După ce pronunță cuvintele de acceptare și anunță numele pe care urma să îl adopte ca Suveran Pontif, noul Papa fu escortat până în așa numita *camera lacrimatoria*, încăperea în care noul Suveran Pontif urma să se îmbrace în straiele preoțești albe la care nu mai avea să renunțe până la moarte.

Câteva minute mai târziu și cum cerea tradiția,cardinalul ahiepiscop, uruguayanul Iriñiz Casás, își îndeplini sarcina de a face anunțul oficial: *„Annuntio vobis gaudium magnum; habemus Papam: Eminentissimum ac Reverendissimum Dominum, Dominum Vorislav Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalem...".*

Imediat după și cu pași fermi, Sanctitatea Sa ieși la balcon pentru a oferi prima sa binecuvântare *„Urbi et Orbi"* lumii și credincioșilor. Câteva momente mai târziu, Papa le ceru membrilor conclavului să rămână să ia cina cu el. Primii care sărutară inelul de plumb fură secretarul de stat Lubiani și cardinalul Gaetano Angelini. Cardinalul August Lienart preferă să se mențină într-un plan secund în timp ce membri colegiului cardinalilor se împingeau ca niște copii pentru a săruta inelul noului Pontif. Lui nu-i trebuia să își arate respectele acelui Papă ungur, la urma urmelor, acel țăran din Est ocupa Scaunul lui Petru grație lui.

În acea noapte Lienart se gândise să doarmă în afara Vaticanului. Îl sună pe Robert, șoferul său, pe telefonul intern. În timp ce cobora din biroul său pe scara mare spre curtea Sfântul Damasus, aproape de gheretele Gărzii Elvețiene, cardinalul întrezări mașina sa, Robert îl aștepta în picioare lângă portiera deschisă.

Pe traseul scurt și în timp ce arunca un ochi în mapa cu documente, Lienart fu oprit de către locotenent colonelul Danton Buchs.

— Bună seara, eminență — salută Buchs.

— Bună seara — spuse Lienart.

— Știți cine sunt? — întrebă Buchs.

— Da, știu. Eu cunosc pe toată lumea de la Vatican. Să nu uitați niciodată, domnule Buchs.

— Atunci, acum că ne cunoaștem, eminență, poate știți de la secretarul dumneavoastră despre mine și despre ce am văzut într-o noapte ciudată — spuse oficialul Gărzii Elvețiene.

— Dacă doriți să vorbiți cu mine, îi puteți cere o audiență secretarului meu, monseniorul Przydatek. O să îi aduc la cunoștință dorința dumneavoastră de a vorbi cu mine — precizâ Lienart.

— Sper ca formalitățile audienței să nu dureze prea mult timp, eminență — atenționă Buchs ca pe-o prevenire. Înainte ca Lienart să se întoarcă pentru a intra în mașină, îi spuse gardianului elvețian.

— Apropo, domnule Buchs, să nu mă mai amenințați niciodată și cu atât mai mult într-un loc public. Asta ar putea provoca oarecare bârfe și mi-aș pierde respectul celorlalți membri ai curiei și, cum dumneavoastră înțelegeți, nu pot permite așa ceva, așa că nu o mai faceți din nou, pentru binele dumneavoastră — îl preveni Lienart cu răceală —. Și acum, noapte bună, domnule Buchs.

— Noapte bună, eminență și, vă rog, nu uitați de cererea mea.

Ce anume nu știa acel gardian elvețian, era că niciodată cardinalul August Lienart nu uita ceva de acest gen.

***

Houston, Texas

Părintele capucin Demetrius Ferrell ducea dorul vieții sale contemplative din sanctuarul Mariei Ajutătoarea, din inima Passau-ului. Acolo petrecea ore și ore

curățând și dând luciu minunatei lustre cu îngeri, vulturi și însemne regale, cadoul împăratului Leopold. Dar acel bărbat cu aspect auster și cu barbă de trei zile, jurase în urmă cu aproape un deceniu loialitate absolută cardinalului August Lienart și cauzei de a apăra credința. Pentru el, pentru Sfânta Biserică și pentru Suveranul Pontif încălcase în prea multe ocazii cea de-a cincea poruncă: „Non occidere", să nu ucizi.

Pentru membrii Cercului Octogonus, singura lege era cea pe care o impunea Lienart și pentru el era de asemenea o sfântă misiune, o misiune pentru cei aleși și el se simțea unul dintre ei. Ferrell nu punea niciodată la îndoială ordinele Suveranului Pontif date prin intermediul cardinalului August Lienart. Pentru un capucin, cuvântul primit de la Papă era cuvântul lui Dumnezeu.

Noua sa misiune îl adusese de data aceasta în orașul Houston. Pe patul său, în hotelul Extended Stay America, chiar în fața instalațiilor gigantice ale NASA, se aflau stivuite mai multe planuri ale clădirilor care compuneau Johnson Space Center, notițe despre măsurile de securitate și controalele de acces precum și diverse exemplare de planuri turistice ale instalațiilor și ale împrejurimilor. Călugărul deschise unul dintre ele pe pat și încercui cu un marker roșu gros clădirea E, locul unde lucra obiectivul său.

Părintele Farrell își privi ceasul. Rămânea timp până la ora începerii vizitei ghidate prin instalații. Cu mare răbdare, fără grabă, asasinul Cercului octogonus începu să se îmbrace. După ce își puse gulerul înalt și o impecabilă jachetă neagră, își băgă planurile instalației în buzunarul interior, înainte de a ieși din cameră.

Când ieși din hotel, un vânt rece biciuia Nasa Road. Părintele Demetrius Farrell ridică mâna pentru a chema un taxi. Conducătorul, cu aspect hispanic, întrebă destinația pasagerului său.

— Merg la Saturn Lane. Puteți să mă lăsați la intrarea principală a vizitatorilor — răspunse Ferrell.

Autovehiculul începu să ocolească instalațiile gigantice, presărate cu clădiri și rachete, care la timpul lor fuseseră puntea de lansare a carierei spațiale a Statelor Unite împotriva sovieticilor și care acum erau doar obiecte pentru fotografii făcute de miile de turiști japonezi și de școlari care vizitau centrul.

„Par balene eșuate pe nisipul unei plaje", gândi călugărul.

Câteva minute mai târziu, taxiul se opri brusc în fața unei mari porți de securitate lângă care se ridica o clădire de sticlă peste care se afla o mare firmă pe care scria „Centrul de vizitatori". Ferrell se apropie de o tânără cu aspect zâmbitor, îmbrăcată într-o uniformă albastră.

— Bună ziua.

— Bună ziua, părinte — răspunse tânăra.

— Am venit să vizitez centrul spațial și nu știu de unde trebuie să cumpăr biletul de intrare — spuse părintele Farrell în timp ce un grup de turiști japonezi se îngrămădea în jurul unui panou cu cărți poștale.

— Dacă doriți, puteți intra cu grupul de japonezi, vizita lor începe în câteva minute — indică receptionera.

— Bine, o să aștept aici așezat până când dumneavoastră îmi veți indica încotro trebuie să mă îndrept. Mulțumesc mult, fiică.

Câteva minute mai târziu se văzu înconjurat de japonezi cu șepci de diverse culori care o urmau îndeaproape pe ghida lor și care se așezară la coadă în fața unei uși din spatele clădirii pentru vizitatori. Acolo, un mic autobuz urma să ducă grupul să viziteze instalațiile exterioare pentru ca apoi să se îndrepte până la Muzeul Spațiului, situat în zona sudică.

Un tânăr de la departamentul de relații publice al agenției spațiale cu un puternic accent texan explica faptele spațiale realizate de astronauții programelor *Apollo, Saturn* și *Gemini* în timp ce ghida traducea cuvintele sale japonezilor. Într-un final, autobuzul se opri în fața unei clădiri albe situată foarte aproape de clădirea E. Într-un moment anume al vizitei, părintele Ferrell reuși să intre într-una din toaletele de la parter. După ce puse semnul cu „temporar indisponibil", închise ușa pe dinăuntru, se așeză pe unul dintre closete și așteptă cu răbdare.

Pe la opt seara, când se mai auzeau doar vehiculele de securitate ale centrului spațial patrulând în exterior, asasinul Octogonus-ului ieși din refugiul său, traversă cafeneaua, care era deja închisă și cu o cheie universală reuși și ieși în exterior. Aproximativ trei sute de metri separau o clădire de cealaltă prin intermediul unei grădini largi. Demetrius Ferrell își dăduse jos gulerul înalt și în locul său își pusese o batistă neagră.

Cu pas ușor reuși să ajungă până la intrarea din clădirea E fără a fi detectat. Traversă holul de acces și se îndreptă spre scările de urgență. Cu pași mari urcă până la etajul al doilea. De pe ferăstruica ușii, aruncă un ochi în ambele părți ale holului singuratic. În capăt, pe jumătate în întuneric, se vedea o lumină provenind de la un birou. Ferrell merse aproape de perete fără a face nici cel mai mic zgomot. Dintr-o privire rapidă, îl putu observa pe Jonas Finch vorbind la teledon cu spatele spre ușă. Asasinul aștepta ca acesta să termine conversația.

— Sigur că te iubesc, dragule — spunea Finch încercând să-l convingă pe interlocutorul său —. Îți promit că tata o să te ajute la tema ta cu vulcanul. O să facem inclusiv să scoată lavă. O să vezi, fiul meu. Acum, dă-i un pupic tatălui tău și mergi să te culci. Când o să ajung, îți promit că o să vin în camera ta să te pup de noapte bună. — După o scurtă pauză, inginerul de NASA adaugă —: Și eu te iubesc, fiule. — Și închise.

În acel moment, părintele Ferrell intră în birou și, înainte ca Finch să se poată întoarce, mâna călugărului lovi puternic ceafa inginerului. Întins pe jos fără cunoștință, asasinul Cercului puse două degete pe gâtul lui Jonas Finch.

— Este viu — își spuse lui însuși.

Apucă cu abilitate corpul inginerului de axile, îl ridică și îl puse pe un cărucior, similar celor care se foloseau pentru a împărți corespondența. Apoi îl împinse, cu corpul lui Finch acoperit într-o husă de plastic și se îndreptă spre locul unde se încărca marfa. Fără prea mare dificultate, duse cărucior două clădiri mai departe de centrul de operațiuni. Acolo se înălța un mare hangar de formă circulară

în al cărui interior se afla o centrifugă, un soi de cabină ermetică legată la un braț mare, în care erau băgați viitorii astronauți pentru a-și cunoaște rezistența la așa numită forță G. Exploratorii spațiali aflați la început erau supuși la forțe la fel sau superioare celor care se simt când este lansată în spațiul extraterestru o rachetă.

Călugărul știa că acea cameră centrifugă nu era doar ermetică, ci era și izolată fonic, așa că nimeni nu ar fi întrebat nimic dacă ar fi observat ceva suspect. Demetrius Ferrell împinse căruciorul până în cabină și o deschise. În interior era un scaun gri asemănător celor din avioanele de luptă, din care ieșeau mai multe centuri de siguranță. În partea dreaptă a scaunului era un mare buton de culoare roșie pe care astronauții îl numeau cu dispreț "butonul lașilor". Centrifuga funcționa în timp ce candidatul sau astronautul apăsa butonul. Când acesta își pierdea cunoștința, din cauza forței G exercitate asupra lui, înceta să apese butonul și centrifuga se oprea. Părintele Ferrell scoase din buzunar o șurubelniță și deschise capacul situat sub buton. Dintr-o tragere puternică rupse placa centrală a sistemului, lăsându-l astfel de neutilizat. Cu liniște, puse la loc micile șuruburi și aranjă din nou capacul.

Apucă cu forță corpul încă inert al lui Jonas Finch și îl așeză în scaun, aranjându-i harnașamentul de siguranță. În continuare, scoase dintr-unul dintre buzunarele sale un octogon de pânză și i-l băgă lui Finch în buzunarul de la cămașă, din care ieșeau mai multe pixuri colorate. Odată terminată această operațiune, închise ușa cabinei, care putea fi deschisă doar din exterior și se îndreptă spre panoul principal de control, situat în partea superioară a hangarului. Asasinul Cercului Octogonus acționă mai multe întrerupătoare situate într-o roată metalică găurită care funcționa ca potențiometru. Acum, putea doar să audă șuieratul generatorului crescând în viteză.

Câțiva metri mai jos, inginerul deschise ochii și încercă să-și desfacă centurile de siguranță, dar avea imobilizate picioarele și mâinile, care erau prinse de scaun cu bandă adezivă. Finch știa cum funcționa acea mașinărie și știa de asemenea că dacă nu reușea să iasă de acolo în câteva minute, urma să moară.

Mâna părintelui Demetrius Ferrel apucă roata potențiometrului și începu să o învârtă în direcția acelor de ceasornic. Brațul care fixa cabina începu să se miște încet în jurul axei principale prinzând viteză la fiecare rotire, în timp ce Jonas Finch încerca cu disperare să iasă din acea cursă întinsă. Bătăile inimii sale, din cauza stresului, ajunseseră la o medie de o sută de pulsații pe minut.

Centrifuga ajungea deja la 2 G. Finch simți cum câmpul său vizual se reducea în timp ce sângele din creier i se ducea înspre extremități. Când centrifuga ajunse la 3 G, inginerul amic al lui Avner începu să simtă o puternică presiune în piept și imposibilitatea de a-și mișca extremitățile în timp ce pielea chipului se retrăgea în spate, urmată de căderea pleoapelor. Centrifuga prindea viteză pe măsură ce asasinul continua să crească viteza. La 4 G, ritmul cardiac al lui Finch ajunse la o sută optzeci de bătăi pe minut și își pierdu complet vederea, fenomen pe care astronautii îl numeau "viziunea neagră" sau *black out*. La 5 G, o tahicardie începu

să-l afecteze și îi provocă o durere puternică în pipet în timp ce centrifuga continua să-și mărească viteza. La 6 G, inginerul de la NASA își pierdu cunoștința. La 7 G suferi puternice convulsii. La 8 G începură aritmiile cardiace cu un ritm de două sute patruzeci de pulsații pe minut. Mâna asasinului Cercului Octogonus continua să acționeze potențiometrul până când centrifuga ajunse la 12 G, ceea ce lăsă creierul lui Finch fără presiune. Când mașinăria ajunse la 15 G, Joans Finch era mort de câteva minute din cauza unui stop cardiac.

După ce făcu semnul crucii în direcția victimei sale, părintele Ferrell deconectă mașinăria și părăsi sala de control. Centrifuga continua să se învârtă în jurul axei sale când călugărul părăsi hangarul.

Se îndreptă în liniște spre clădirea Muzeului Spațiului și, după ce traversă cafeneaua goală, se închise din nou în baie, până ziua următoare. Știa că avea mai multe ore avans pentru a părăsi instalațiile înainte să fie descoperit cadavrul inginerului aerospațial care îl ajutase pe Aaron Avner să localizeze latitudinile și longitudinile pe care le conținea *Manuscrisul Voynich*.

Câteva ore mai târziu, din nou cu gulerul înalt, părintele Demtrius Ferrell părăsea instalațiile de la NASA alături de un grup zgomotos de turiști italieni. Călugărul se oferi amabil să ajute o bătrână din Torino care, sprijinită în baston, încerca să coboare pe scară dintr-un mic autobuz, pentru a se supune controlului de securitate. Misiunea sa fusese îndeplinită și asta urma să comunice.

În acea noapte, din camera hotelului, părintele Ferrel ridică telefonul și formă numărul 00-39-06-94019421. Imediat, o voce feminină răspunse la telefon.

— Bună seara. Vila Mondragone, spuneți — spuse doamna Müller.

— Bună seara. Aș dori să vorbesc cu monseniorul Przydatek. Este urgent — spuse părintele Ferrell. După câteva minute de așteptare, asasinul Cercului auzi la celălalt capăt al aparatului niște pași care se apropiau de receptor.

— Bună seara. Sunt monseniorul Przydatek.

Imediat după ce se identifică, părintele Ferrell pronunță cuvintele Octogonus-ului.

— *Fractum nec fractuem*, favoare pentru favoare — spuse călugărul.

— *Silta nec silto*, tăcere pentru tăcere — răspunse Przydatek.

— Misiunea a fost îndeplinită. — În continuare, părintele Demetrius Ferrel închise receptorul. În acea noapte călugărul capucin se dezbrăcă și decise să-și dedice timpul rugăciunii și pedepsirii corpului prin intermediul biciuirii.

Câteva zile mai târziu, prima pagină din *Houston Chronicle* anunța despre moartea unui inginer de la NASA întâmplată în circumstanțe ciudate și care era investigată de departamentul de poliție al orașului. În paginile interioare se puteau vedea fotografii ale unei femei blonde îmbrățișând steagul Statelor Unite și, alături de ea, doi copii mici care se prindeau de pardesiul mamei lor. Grupul era înconjurat de o gardă de onoare și de niște astronauți veterani

***

Cetatea Vaticanului

În acea dimineață, Papa decisese să îi convoace pe toți cei care ocupau funcții înalte în administrația vaticană la o reuniune comună și la un mic-dejun cu scopul de a începe să lucreze în organigrama Sfântului Scaun. Cardinalul Belisario Dandi fusese convocat ca responsabil al serviciilor secrete vaticane.

Lienart nu fusese citat având în vedere că nu mai făcea parte din administrație, așadar, avea tot timpul din lume pentru a încheia diverse probleme cu secretarul său, monseniorul Vaclav Przydatek.

— Bine, fidele Przydatek, ce treburi avem pentru astăzi?

— Eminență, trebuie să rezolvăm treaba elvețiană — spuse secretarul, referindu-se la Danton Buchs.

— Ce ar putea să-i închidă gura? — întrebă Lienart.

— Poate numirea sa în postul de comandant la șefia Gărzii Elvețiene. Dacă nu este numit în acea funcție, va cere o audiență la secretarul lui Lubiani și îi va spune ce a văzut în acea noapte în care a murit Papa — spuse Przydatek cu o voce speriată —. Eminență, el m-a văzut luând termosul de ceai al Sfântului Părinte într-o pungă și ar putea să mă denunțe...

— Relaxați-vă, monsenior. O să știu să tratez această problemă cum se cuvine. Eu, spre deosebire de dumneavoastră, știu ce este cel mai bine pentru noi și cum să acționez pentru a apăra interesele noastre făcând să pară că mâna lui Dumnezeu este în spatele nostru și ne protejează — răspunse Lienart —. Sunați-l pe locotenentul colonel Danton Buchs în prezența mea. Trebuie să vorbesc singur cu el și, vă rog, nu vreau ca acel colonel Hessler să afle de conversația ce o voi avea cu Buchs.

Încă își amintea cuvintele pe care colonelul Helmut Hessler le pronunțase în fața comisiei investigatoare a morții Papei. Militarul declarase că atunci când i-a comunicat cardinalului August Lienart despre moartea Suveranului Pontif, acesta nu a manifestat nicio urmă de surpiză în fața unei întâmplări atât de teribile. Lienart distrusese hârtia în care erau scrise aceste cuvinte și ascunsese raportul în locul cel mai întunecat din Arhiva Secretă Vaticană. Poate că, dacă îi dădea aripi lui Buchs, putea să omoare dintr-o singură mișcare doi posibili inamici, gândi Lienart în timp ce aștepta sosirea ofițerului Gărzii Elvețiene.

Acompaniat de monseniorul Przydatek, Danton Buchs se arăta orgolios și sigur pe el în timp ce îl urma pe episcopul polonez pe holul lung, decorat cu fresce renascentiste. Pe masa lui Lienart se afla dosarul redactat de Entitate despre gardianul elvețian. Pe prima pagină a mapei roșii, apărea cu litere mari: BUCHS, DANTON. Lienart începu să citească.

„Născut în cantonul elvețian Lucerna, Danton Buchs crescuse într-o familie de agricultori. Când își finaliză studiile primare, se înmatriculă la Școala Profesională de Agricultură din Hohenrain. După ce obținu o diplomă comercială la Hanfelsschule din Lucerna, decise să urmeze cariera militară. După ce trecu prin școala de recruți a armatei elvețiene, Buchs fu admis la Școala de Subofiteri

si apoi, la Scoala de Ofiteri din Thun. De acolo iesi cu gradul de sublocotenent intr-un batalion de tancuri. În vară, la douăzeci și trei de ani, Buchs petrecu trei luni servind Garda Pontificală. În următorii doi ani urmă cursuri de limbi străine in Roma, Anglia, Spania și Franța".

Lienart se opri, trase un fum din trabucul său cubanez și continuă să citească:

„Catolic înflăcărat, aproape fanatic. Se știe că, înainte de a intra în Garda Pontificală, Buchs făcea parte dintr-un grup de extremă dreapta în Elveția sa natală. La finalul pontificatului papei Paul, fu numit căpitan al Gărzii Elvețiene. Căpitanul Danton Buchs jură în fața celor nouă gărzi elvețiene. Îmbrăcat în uniforma de ofiter și cu coif cu mot, ținea steagul pontifical cu mâna stângă și cu mâna dreaptă sus, cu trei degete întinse, depuse în curtea de la Sfântul Damasus jurământul: „Jur să servesc cu fidelitate, loialitate și onorabil pe Suveranul Pontif aflat la putere si să mă dăruiesc lui cu toate forțele mele, sacrificând la nevoie chiar și viața mea în apărarea sa. Fie ca Dumnezeu și sfinții noștri să mă ajute în această muncă. Jur". Următoarea ascensiune a căpitanului Buchs se întâmplă câteva luni mai târziu, când papa Paul îl alese pentru a fi garda sa de corp în timpul călătoriilor pastorale. După întoarcerea sa la cazarmă, Danton Buchs știa că doar căsătorindu-se putea să avanseze la funcția de comandant al Gărzii Elvețiene. Odată avansat ca subcomandant, însuși Papa i-a dat voie să se căsătorească cu cetățeanca peruană Eloísa Méndez de Rivera, înrudită din partea mamei cu cardinalul Carlos de Rivero, unul dintre co-președinții comisiei investigatoare a mortii Papei."

Soneria telefonului intern îl obligă pe Lienart să abandoneze pentru moment lectura raportului despre ofițerul Gărzii Elvețiene.

— Eminență, locotenent colonelul Danton Buchs se află aici — anunță Przydatek la celălalt capăt al liniei.

— Spuneți-i să se aseze și să aștepte — spuse Lienart.

— Bine, eminență, așa voi face — răspunse secretarul.

Liniștit, luă din nou raportul pe care îl lăsase pe masă și continuă să citească în timp ce havana sa se consuma în scrumiera pe care o avea alături.

„Cuplul Buchs se instală într-unul din apartamentele destinate ofițerilor Gărzii Elvetiene, lângă gherete. Deja cu gradul de locotenent colonel și ca subcomandant al Gărzii Elvețiene, Danton Buchs continuă să-l escorteze pe Suveranul Pontif, ocupându-se de securitatea sa alături de Giovanni Biletti, șef al Supravegherii Vaticane. Relațiile dintre cei doi nu sunt reci, ci glaciale. La finele aceluiași an, locotenent colonelul Danton Buchs și soția sa, Eloísa Méndez de Rivera, își creară puternici inamici în Tribunalul pontifical și în Congregația pentru Doctrina Credinței."

Lienart lăsă dosarul pe masă, se ridică și se îndreptă spre fereastra care dădea spre curtea de la Sfântul Damasus. „Vederea spre piața Sfântul Petru se pierde odată cu privilegiile", gândi cardinalul, în timp ce observa doi gardieni elvețieni care traversau micuta curte care se afla sub fereastra sa.

După ce trase un nou fum din țigară, cardinalul Lienart luă o foaie pe care se aflau mai multe sigilii ale spionajului papal pe care scria: PROBLEME FINANCIARE.

„Ofițerul Gărzii Elvețiene Danton Buchs menține două conturi în băncile Akros Bank și Schelhammer und Schatten. Soția sa, Eloísa Méndez de Rivera, administrează fondurile unei misterioase organizații numite Asociația Studiilor Filozofice, apropiată de Opus Dei. Prin aceasta din urmă, doamna Buchs a realizat o importantă cantitate de operațiuni bancare în paradisuri fiscale precum Insulele Caimán, Bahamas și Lichtenstein. Doamna Méndez de Rivera are importante conexiuni cu alți funcționari ai curiei, de la cardinali până la episcopi. Unul dintre cei mai importanți este cardinalul secretar de stat Alberto Lubiani."

La citirea acestui nume, Lienart rămase pe gânduri. De ce Buchs nu îi spusese nimic lui Lubiani despre ce văzuse în acea noapte a morții Papei? Poate era soția sa cea care lua deciziile importante în cuplu și locotenent colonelul Danton Buchs era doar o marionetă între abilele ei degete.

Lienart apăsă butonul negru al interfonului care se conecta direct la biroul secretarului său, monseniorul Vaclav Przydatek.

— Monsenior, spuneți-i locotenent colonelului Buchs că poate intra.

— Imediat, eminență — răspunse episcopul polonez.

Puțin mai târziu, Przydatek bătea la ușă însoțit de ofițerul Gărzii Elvețiene.

— Intrați, vă rog, intrați — invită cardinalul Lienart. Rapid și fără să uite gradul său în armata pontificală, Buchs se îndreptă și cu un gest agil, aproape nemțesc, luă mâna cardinalului și îi sărută inelul.

— Eminență... — spuse gardianul în semn de respect.

— Să lăsăm ocolișurile și să mergem direct la subiect — spuse Lienart uitând de toate normele de diplomație —. Ce este ceea ce doriți pentru a păstra tăcerea?

— Eminență, eu cred că am demonstrat suficient fidelitatea mea pentru Papă și pentru cauza sa și de asemenea cred că a venit momentul retragerii comandantului Hessler și avansarea mea în acea funcție — spuse Buchs fără menajamente.

— Personal, nu am putere suficientă pentru a obține ceva de genul ăsta — își compară Lienart puterile cu Buchs —. Aceasta este o decizie a secretarului de stat Lubiani și, bineînțeles, a Sfântului Părinte.

— Dumneavoastră știți că Lubiani nu va rezista prea mult în acea funcție și că Sfântul Părinte vă datorează prea multe dumneavoastră — spuse Buchs spre surprinderea lui Lienart.

Cardinalul francez era sigur că acel cardinal Carlos de Rivera dezvăluise vreuna dintre conversațiile pe care le avusese pe durata conclavului trecut. Dacă se descoperea, putea să presupună excomunicarea sa.

— Nu cred că Papa va fi dispus, pentru moment, să se atingă de nicio funcție aleasă de iubitul său predecesor, care în pace să se odihnească. Așa că e greu de crezut că Lubiani ar putea accepta o recomandare de-a mea în acest sens. Mă

urăște prea mult pentru a accepta faptul ca eu să vă recomand pe dumneavoastră pentru funcția de comandant la șefia Gărzii Pontificale — lămuri Lienart.

— O să fiu capabil să aștept, deși nu prea mult. Dacă e nevoie să solicit din nou o audiență la dumneavoastră, mă voi vedea obligat ca înainte să cer o audiență secretarului lui Lubiani. O să aștept următoarea sa mișcare, dar aș fi mai liniștit dacă comandantul Helmut Hesller și-ar anunța retragerea din funcție — spuse Buchs.

— Ce mai pot face pentru dumneavoastră? — întrebă cardinalul.

— La ce vă referiți? — spuse militarul.

— Mă refer, evident, la soția dumneavoastră. Îmi închipui că și ea ar vrea ceva — propuse rece înaltul membru al curiei în fața suprinsului chip al gardianului elvețian.

— Nu știu la ce vă referiți — replică.

— Foarte simplu. Tocmai am citit un raport amplu despre dumneavoastră și frumoasa dumneavoastră soție — preciză Lienart în timp ce își îndrepta privirea spre raportul pe care Entitatea îl redactase despre militarul elvețian și care se afla pe masa sa, sub privirea lui Danton Buchs —. Știu că soția dumneavoastră nu se va mulțumi cu a fi eleganta și frumoasa soție a șeful gărzii papale, ea are propria sa doză de ambiție. Femeile pot fi periculoase dacă bărbații nu corespundem cererilor lor, nu credeți?

— Poate că Suveranul Pontif ar putea să o numească pe soția mea președinte și administrator unic al Organizației Mondiale pentru Familia Creștină. Cred că ar face o muncă bună în favoarea familiei creștine, din acel post — sugeră Buchs.

Lienart începu să zâmbească în timp ce îl strângea în brațe pe ofițer.

— Bine, atunci așa să fie, deci. Ce tocmai am vorbit, va fi un acord tacit, pe care niciunul dintre noi nu va trebui să-l dezvăluie nimănui înainte ca Suveranul Pontif să ratifice numirea dumneavoastră ca nou comandant la șefia Gărzii Elvețiene și a soției dumneavoastre ca splendida nouă președintă și administrator unic al Organizației Mondiale pentru Familia Creștină. Acum, iubite Buchs, rugați-vă dumneavoastră și soția dumneavoastră pentru sufletele noastre și amintiți-vă că răbdarea este mereu recompensată între cei drepți — spuse Lienart în timp ce se îndrepta cu Danton Buchs spre ușa biroului său pentru a-și lua la revedere. Privind cum se îndepărta Buchs pe lungul coridor vatican, Lienart îi porunci secretarului său să-l sune pe părintele Emery Mahoney.

— Spuneți-i că am o misiune importantă pentru el și că trebuie să se prezinte în fața mea — solicită August Lienart în timp ce trăgea ultimul fum din țigara sa și cu mână fermă o stingea în scrumieră. Un zâmbet larg îi apăru pe chip.

Câteva zile mai târziu, comandantul șef de la Garda Elvețiană, Helmut Hessler, fu demis din funcția sa de șef al armatei papale. Cardinalul August Lienart trebuia să scape de Hessler înainte de a putea face mișcarea împotriva lui Buchs și a soției sale, ori, la urma urmelor, acel elvețian loial Suveranului Pontif declarase împotriva sa în fața comisiei investigatoare a morții Papei.

Ca o primă mișcare, Lienart îi convinsese pe mai mulți prefecți de incompetența lui Hessler. Prima reacție fu o invitație formală foarte diplomată, foarte în stilul Vaticanului, să abandoneze voluntar funcția, dar Hessler refuză. Presiunile se transformară în amenințări formale pentru a ceda postul, dar comandantul Helmut Hessler îl invită deschis pe Lienart să îl demită oficial.

— Dacă mă demiteți, gardienii pontificali vor refuza să servească sub ordinele locotenent colonelului Danton Buchs — îl preveni Hessler.

— Dacă vă demit și gardienii elvețieni vor refuza să se supună, vor fi declarați rebeli și li se va ordona retragerea în Elveția cu dezonoare — răspunse Lienart —. Și credeți-mă că o voi face. Nici măcar Sfântul Părinte nu va înțelege de ce acei bărbați, care atât de onorabil au jurat să-și dea viața pentru el, încearcă să se răscoale împotriva ordinelor sale. Eu voi fi primul care va recomanda dizolvarea corpului, transferând responsabilitățile sale Supravegherii Vaticane.

Helmut Hessler nu putea risca să vadă cum iubitul său corp al Gărzii Elvețiene era târât prin noroi de către cardinalul August Lienart. Bunicul său servise ordinele papilor Benedict al XV lea și Pius al XI lea, tatăl său sub papii Pius al XII lea și Ioan al XXIII lea și el își demonstrase fidelitatea pontifilor următori. Papa era acum singura sa șansă, dar Lienart se ocupase ca niciun fel de comunicare, atât directă cât și indirectă, din partea comandantului Helmut Hessler să nu ajungă la Suveranul Pontif. Într-un final, comandantul Gărzii Elvețiene decise să-și prezinte demisia cardinalului secretar de stat Alberto Lubiani și Papei, invocând „probleme de sănătate". Demisia sa fu acceptată.

Atmosfera în cazarmele armatei pontificale deveni irespirabilă după dezonoranta ieșire a lui Hessler și numirea noului colonel Danton Buchs, comandant al armatei papale. Cel puțin câteva săptămâni Lienart reuși să îi țină la distanță pe Buchs și pe soția sa, care continua să țesă intrigi între membrii curiei pentru a fi aleasă președinte a Organizației Mondiale pentru Familia Creștină. „Toate la timpul lor", gândi Lienart.

Odată căzută noaptea spre Cetatea Vatican, o sonerie îl scoase din letargie pe cardinalul Lienart.

— Eminență — spuse monseniorul Przydatek —, a venit părintele Emery Mahoney.

— Bine, spuneți-i să intre și, vă rog, nimeni să nu ne deranjeze. Nu îmi transferați niciun apel — ordonă cardinalul.

— Așa se va face, eminență — spuse secretarul.

Îmbrăcat într-un costum negru și cu guler înalt, Mahoney se așeză în fața lui Lienart după ce îi sărută inelul.

— *Fractum nec fractuem*, favoare pentru favoare — spuse Mahoney.

— *Silta nec silto*, tăcere pentru tăcere — răspunse August Lienart.

— Cu ce vă pot ajuta, eminență? — întrebă fratele Cercului Octogonus.

— Am nevoie de dumneavoastră pentru o misiune delicată aici, la Vatican — precizã cardinalul —. Doar că trebuie să vă spun că dacă veți fi descoperit, va trebui să răspundeți singur în fața lui Dumnezeu, și cu asta știți deja ce vreau să spun.

— Perfect, eminență.

— Acesta este Danton Buchs și aceasta este soția sa, o intrigantă peruană numită Eloísa Méndez de Rivera — precizã Lienart în timp ce arunca pe masă fotografiile în alb și negru ale ambelor personaje.

— Bine. Și ce doriți să le fac, eminență? — întrebă Mahoney, așteptând ca marele maestru al Cercului Octogonus să fie mai precis în ordinul său.

— Iubite frate Mahoney, dumneavoastră știți că între noi există un lat invizibil și indistructibil. Deja știți ce vreau. Tot ce vă cer e să nu mă striviți cu detalii neînsemnate — spuse Lienart în mod de scuză —. Dumneavoastră veți ști cum să rezolvați această mică problemă care s-a arătat cercului nostru. Rezolvați-o și vom fi toți în regulă. Nu o rezolvați și vom sfârși toți prin a fi judecați în fața lui Dumnezeu.

— Cât timp am pentru a rezolva situația? — întrebă Mahoney cu grijă.

— Cât doriți dumneavoastră, dar cu cât rămân mai mult Buchs și soția sa printre noi, cu atât mai periculos va fi pentru Cercul Octogonus. Vă puteți retrage — spuse cardinalul.

Ca și cum ar fi fost vorba despre ceva automat, părintele Emery Mahoney se ridică, sărută din nou sigiliul dragonului pe care Lienart îl purta pe inelul său de cardinal și ieși din birou. „Lascia ch'io pianga" din *Rinaldo* al lui Handel îl readuse pe cardinalul August Lienart într-un nou stadiu de mulțumire în timp ce închidea ochii și cu mâna dreaptă dirija o orchestră imaginară.

New Haven, Connecticut

Bibliotecarul a intrat în biroul său ca să rânduiască o parte din informatia pe care se gândea să o ducă la Congresul Mondial de Biblioteconomie din Zürich. Elita iubitorilor de cărți rare își dădea întâlnire pentru a-și expune noile descoperiri. Colecționari, reprezentanți ai marilor muzee și biblioteci, oameni de știință și cercetători se îndreptau spre orașul elvețian pentru a-și prezenta achizițiile.

Aaron dădea semne de nervozitate chiar cu câteva săptămâni înainte. „Dacă cel puțin Martha ar fi lângă mine, în mod sigur m-ar calma dându-mi sfaturi", gândea Aaron. De zeci de ani mergea la congres, fiind un necunoscut în plus; o domnișoară elegantă îi prindea de rever o etichetă cu numele său, pe care nimeni nu o citea și se transforma într-un „turist" în plus, într-un un alt chip care nu avea nimic de transmis, dar știa că după ce va prezenta descoperirile sale despre *Manuscrisul Voynich* va deveni marele protagonist al întâlnirii. Una dintre zilele congresului va fi rezervată pentru a le arăta acelor experți, care până atunci îl ignoraseră, una dintre cele mai mari secrete, până atunci scufundate în profunzimea paginilor vechiului codice.

În acea zi, Aaron a ajuns devreme la Biblioteca Beinecke. No dorea să lase nimic nelămurit înainte de călătorie. La fel ca în fiecare dimineață, a intrat în clădire, l-a salutat pe paznic și s-a îndreptat cu pas lent spre refugiul sigur al biroului său. Acolo totul îi era familiar, inclusiv haosul și dezordinea care guvernau. În timp ce își dădea jos pardesiul de gabardină, telefonul, asejat deasupra unui teanc de publicații care formau un turn gata să cadă, a început să sune.

— Spuneți, spuse Aaron.

— Profesorul Avner? Aaron Avner? întrebă o voce de la celălalt capăt al liniei, care amesteca cuvinte în italiană și în engleză.

— Da, eu sunt. Cine întreabă?

— Domnule Avner, sunt comisarul Martelli de la Sectia de Criminalistică. Va sun din Florența, Italia, răspunse vocea, încercând să se facă înteleasă. Au încercat să vă omoare un prieten.

— Pe cine au ucis? întrebă bibliotecarul alarmat.

— Au încercat să îl stranguleze pe domnul Matteus Planch, care cred că e prieten de-al dumneavoastră, spuse detectivul.

Aaron Avner a simțit un fior pe șira spinării. După ce și-a cerut scuze interlocutorului său, s-a îndreptat spre ușa biroului, care rămăsese întredeschisă. Cînd era pe punctul de a o închide, îl observă că asistentul său, Milo Duke, strângea niște hârtii care îi căzuseră în apropierea ușii biroului său. O închise și fără sunetul de fundal, se așeză în fotoliu și reluă discuția.

— Îmi cer iertare. Sunt aici. Mă scuzați, dar nu înțeleg motivul pentru care mă sunați, spuse Aaron.

— Înainte de toate, scuzați-mi engleza stâlcită, se disculpă polițistul.

— Nu vă faceți griji. Puteți vorbi în italiană. O înțeleg destul de bine, spuse bibliotecarul pentru a-și calma interlocutorul.

— Acest fapt mă bucură foarte tare pentru că am multe să vă povestesc și am nevoie de răspunsuri. Permiteți-mi să vă explic. Acum câteva zile, un personaj ciudat a fost la biblioteca de la Universitatea Pontificală Gregoriană din Roma și a încercat să îl stranguleze pe părintele Marcelo Giannini. Puțin după aceea, alt personaj misterios l-a strangulat în toaleta Universității din Roma pe profesorul Roberto Lendini, expert în lingvistică. Acum câteva zile, un al treilea personaj a vrut să îl stranguleze pe domnul Matteus Planch în casa dumnealui, aici în Florența.

— Doamne Dumnezeule! Sunt bine? a întrebat bibliotecarul înmărmurit.

— Din nefericire, după cum v-am povestit, profesorul Lendini a murit. Părintele Giannini a putut să-i țină piept atacantului și ne-a anunțat. Este internat într-un spital din cauza rănilor suferite. Pe domnul Planch îl supravegheau cei de la Secția de Criminalistică și, când asasinul a încercat să îl stranguleze, am reușit să evităm acest fapt.

— A spus ceva bărbatul pe care l-au reținut în casa lui Planch? a întrebat Aaron cu interes.

— Nimic, spuse polițistul. A amuțit instantaneu.

— Ce vreți să spuneți?

— Păi, pur și simplu că s-a sinucis înainte de a putea să-l interogăm. S-a aruncat de pe terasă și a sfârșit înfins ca un pui într-un trident de-al lui Neptun, spuse comisarul.

— Au reușit să-l identifice?

— Nu. Nu avea amprente. Își arsese degetele și desenul dactilar dispăruse de-a binelea, răspunse comisarul Martelli.

— Nu înțeleg scopul acestui apel telefonic. Credeți că pot să vă ajut cu ceva? întrebă Aaron.

— Încercând să aflu ce anume îi unea pe cei trei, domnul Planch și-a amintit că un amic de-ai dumeavoastră, în mod ciudat, îl vizitase pe părintele Gianinni, pe profesorul Lendini și pe el însuși înainte de a avea loc atacurile.

— Probabil vă referiți la Jack Brown. E un ziarist, prieten de-al meu, care mă ajută într-o cercetare, dezvălui Aaron.

— Permiteți-mi să vă întreb: o cercetare de ce tip?

— Ar fi foarte mult de explicat la telefon. Sunt sigur că domnul Brown nu ar avea nimic împotrivă să vă povestească și chiar să meargă în Italia pentru a o face personal, propuse Aaron Avner.

— Cum aș putea lua legătura cu el?

— Adevărul e că niciodată nu știu foarte bine unde se află, până când nu ia legătura cu mine, precizează bibliotecarul. În orice caz, lăsați-mi numărul dumneavoastră de telefon și îi voi spune să vă sune de îndată.

— Mulțumesc, dar prefer să încerc din nou eu. E mai sigur.

— Înainte de a închide, mi-ar plăcea să vă întreb ceva, domnule comisar, spuse Aaron. Mi-ați putea spune dacă asasinii purtau cu ei un octogon de stofă?

— Puteți fi mai explicit? întrebă cu băgare de seamă comisarul Martelli.

— Mi-ar plăcea să știu dacă bărbatul care a încercat să îl omoare pe părintele Giannini, bărbatul care l-a omorât pe profesorul Lendini și cel care a încercat să îl ucidă pe Matteus aveau la ei un octogon de stofă sau de hârtie.

După câteva secunde de tăcere, polițistul răspunse.

— Da. Atacatorul părintelui Giannini avea cu el un octogon de stofă în buzunar. Cadavrul profesorului Lendini avea un octogon de stofă în buzunarul cămășii. Iar cel care l-a atacat pe domnul Planch avea și el în buzunarul său un octogon de stofă, explică polițistul. Ce semnifică acel octogon?

— Prefer să fie domnul Brown acela care să vă explice și, poate, ne-am putea ajuta reciproc în această investigație, răspunse tranșant bibliotecarul.

— Dar... a apucat să spună comisarul Martelli înainte de a constata că Aaron Avner închisese telefonul.

Câteva ore mai târziu, interfonul l-a întrerupt din nou pe Aaron Avner.

— Domnule profesor Avner, spuse George de la recepție, a sosit domnul Brown.

— Bine, lasă-l să intre.

Ziaristul de la *Boston Globe* și-a centrat cercetarea pe numerele de telefon pe care i le-a pus la dispoziție NSA. În acele numere se afla cheia crimelor legate de *Manuscrisul Voynich*. Intrând în birou, Brown a observat că bibliotecarul era așezat pe pardoseală categorisind diapozitive, anunțuri și bibliografie în legătură cu descifrarea codicelui. Mici mormane se alineau pe mochetă în timp ce profesorul Avner scria pe mape de diferite culori temele pe care le va aborda în conferința sa despre ciudata carte.

— Cînd mergem la Zürich? întrebă entuziasmat Brown.

— Tu nu mergi la Zürich, i-a răspuns tranșant Aaron.

— Cum adică nu merg la Zürich?

— Nu. Am nevoie să mergi la Roma pentru a vorbi cu un comisar de poliție pe nume Martelli.

— Cine-i tipul ăsta? întrebă Brown.

— Acum câteva ore m-a sunat din Florența. Mi-a povestit că cineva a încercat să îl ucidă pe părintele Marcelo Giannini la Roma și pe Matteus Planch la Florența și că cineva a reușit să îl omoare pe profesorul Lendini într-o toaletă a universității.

— Dar eu am fost cu cei trei! bolborosi ziaristul.

— Așa este. Și pare că, pentru poliția italiană, tu ești legătura dintre ei.

— N-or fi crezând că am avut vreo legătură cu acele crime, nu-i așa?

— Nu. Dar Matteus i-a povestit comisarului ca l-ai vizitat fix cu câteva zile înainte să fie atacat. Problema e că Matteus i-a spus comisarului cât de interesat ești de *Manuscrisul Voynich* și el dorește să afle de ce avem un așa de mare interes pentru el. Așa-numitul Martelli crede că tu deții cheia tentativelor de asasinat ale lui Giannini și Planch și a asasinatului lui Lendini și e posibil să aibă dreptate. E clar că cineva apropiat nouă îți cunoștea toate mișcările în Italia, dezvălui Aaron.

— Sunt sigur că acel cineva este asistentul tău, spuse Bown.

— Milo? Dar asta e imposibil.

— De ce este imposibil? Are acces la toate datele despre codice, cunoaște tot ce am discutat între noi despre carte, ba chiar a asistat odată la întâlnirile noastre, a văzut lista cu numele tuturor analiștilor criptologici și criptografilor cărora le-am trimis părți din carte și a avut acces la ea. Milo știa în ce țări mă aflam, în ce oraș dormeam și cunoștea persoanele cu care mă întâlneam sau cu care plănuiam să mă văd...

— Dar... cum putea să știe toate acestea? se întrebă Aaron.

— Foarte simplu. Dumneavoastră mi-ați spus într-o zi că toate conversațiile noastre și concluziile rămâneau înregistrate într-un jurnal de lucru. Unde păstrați acele jurnale? întrebă interesat ziaristul.

— Imposibil. Le țin în seiful din biroul meu.

— Altcineva, în afară de dumneavoastră, mai știe combinația cifrului?

— Nu, doar eu... Deși... așteaptă un moment. Într-o zi când m-a întâlnit într-o călătorie în Chicago, Milo mi-a spus că avea nevoie urgentă să ia niște documente despre care știa că le țineam în seif, povesti cu ton mâhnit Aaron. Cred că atunci i-am dat combinația cutiei.

— Și după aceea nu ați schimbat-o?

— Nu. Știam că trebuie să o fac, dar cred că am uitat.

— Păi, atunci știți deja cine poate fi legatura între noi și tipii octogonului, clarifică Brown. Acum știm deja de ce mergeau la numai câțiva pași în urma noastră și a investigațiilor noastre. Mai mult, trebuie să vă mărturisesc ceva. Într-o noapte, l-am urmărit pe Duke până la un telefon public în North Haven. Mulțumită prietenului său de la NSA am obținut numerele de telefon la care se apelase de la cabină. Trei aparțineau unor departamente din Vatican și unul era al unei reședințe, Villa Mondragone, care se află într-un oraș la est de Roma, numit Frascati.

— Și ce are de-a face Milo cu toate astea? întrebă Aaron.

— Păi, pur și simplu că ora la care l-am urmărit pe Duke și la care a sunat coincide cu un apel telefonic făcut tocmai de la aceeași cabină telefonică către vila aceea din Frascati. Și știți dumneavoastră cui aparține?

— Nu știu, răspunse Aaron cu o oarecare neîncredere.

— Păi tocmai unui cardinal al Bisericii Catolice. Încă nu am reușit să aflu cum se numește, însă sunt sigur că acel cardinal are o legătură cu asistentul dumneavoastră, cu *Manuscrisul Voynich*, cu acei tipi din octogon și cu moartea analiștilor criptologici și a criptografilor prieteni de-ai dumneavoastră. Mai trebuie doar să unesc niște mici piese și voi deslușì marele puzzle în care s-a transformat toată această chestiune.

— În urma a tot ce mi-ai povestit sunt din ce în ce mai convins că trebuie să vii cu mine în Europa. Eu voi rămâne în Zürich asistând la întâlnirile congresului, iar tu vei merge de la Zürich la Roma ca să te întâlnești cu acel comisar Martelli. Poate el reușește să ne ajute să aflăm cine e proprietarul acelei vile despre care vorbești, spuse Aaron.

— Și între timp... ce facem cu asistentul dumneavoastră? întrebă ziaristul.

— Să evităm să stârnim suspiciuni. Să îl lăsăm să își continue treaba. Să-i dăm piste false ca să își îndepărteze atenția de adevăratele noastre intenții. *Sancta sancte tractanda*, lucrurile sfinte trebuie tratate cu sfințenie, spuse bibliotecarul trăgându-i o ocheată ziaristului.

— Bine, când mergem la Zürich? întrebă Brown.

— Mâine dimineață vom lua un avion spre New York și de acolo altul spre Zürich, răspunse Aaron. Ai puțin timp la dispoziție să îți faci bagajul. De la Zürich vei merge la Roma pentru a încerca să-l tragi de limbă pe Martelli. După, vom lua legătura ca să vedem dacă putem să ne reîntâlnim la Zürich înaintea conferinței mele.

***

Cetatea Vaticanului

Câteva săptămâni după întâlnirea dintre locotenentul colonel Danton Buchs și cardinalul August Lienart și demisia grăbită a colonelului Helmut Hessler, atmosfera în cazarmele armatei pontificale continua să fie una asfixiantă. Monseniorul Vaclav Przydatek demonstrase în diferite ocazii preocuparea sa pentru evoluția pe care o luau întâmplările din cauza colonelului Danton Buchs și presiunile exercitate de acesta cu amenințările sale de a dezvălui ce văzuse în noaptea morții Papei, dar Lienart rămânea impasibil.

Într-o noapte, în jurul orei nouă, o umbră se strecură printre clădirile cazărmii Gărzii Elvețiene. Părintele Mahoney a trecut fără prea mare dificultate de controlul celor doi gardieni care păzeau drumul de acces. Asasinul din Cercul Octogonus coborî pe scări până la etajul al treilea. Acolo se afla vastul etaj unde locuiau noul comandant titular al armatei pontificale, colonelul Danton Buchs și soția sa peruană.

Mahoney cunoștea programul lui Buchs, orele schimbului de gardă al soldaților elvețieni și cineva îi pusese la dispoziție cheile casei. Lienart avusese grijă ca Danton Buchs să stea departe de reședință până la zece și jumătate noaptea. În

aceeași zi, dimineața, secretarul de stat, cardinalul Alberto Lubiani îi comunicase în mod personal colonelului Buchs numirea sa oficială, din ordinul Papei, drept noul comandant șef al Gărzii Elvețiene, care va deveni efectivă odată cu jurământul depus în fața Sfântului Părinte, a doua zi.

Asasinul, cu mănuși pe mâini, scoase din geantă cheia și deschise ușa. În holul larg, decorat cu o fotografie a soților Buchs cu Suveranul Pontif, Mahoney scoase din buzunarul interior un pistol Sig Sauer 75, identic cu cele pe care le foloseau soldații papali. La capătul țevii a atașat un amortizor.

O muzică venind din cealaltă parte a casei i-a atras atenția asasinului din Cercul Octogonus. În liniște, a parcurs puținii metri din culoar până a ajunge într-un salon încăpător. Era gol. Auzi alt sunet în altă zonă a casei. Semăna cu cel al unui duș în funcțiune.

Asasinul intră în ceea ce părea a fi dormitorul pricipal. Cînd se pregătea să se îndrepte spre baie, inundată de abur, doamna Buchs dădu nas în nas cu părintele Mahoney.

— Ce doriți? întrebă speriată doamna Buchs. Cine sunteți? Mahoney observă frumoasa goliciune a Eloisei Méndez de Rivera. Îmbrăcată doar cu un mic tanga negru, încerca să își acopere sânii cu brațele.

— Așezați-vă în pat și nu faceți nicio mișcare, ordonă călugărul.

— Soțul meu e comandatul șef al Gărzii Elvețiene. Este un om foarte puternic și v-ar da tot ce doriți, numai să nu îmi faceți rău, spuse femeia.

Mahoney nici măcar nu a răspuns rugăminților.

Având femeia sub control, întinsă cu fața în jos peste patul mare și cu mâinile legate la spate, părintele Mahoney a apăsat butonul roșu care făcea legătura cu biroul asistentului comandantului, un tânăr de aproximativ douăzeci și doi de ani, Roland Darnіè. Asasinul calculase până și cel mai mic detaliu al atacului, milimetru cu milimetru.

Soneria ușii a făcut ca asasinul să se ridice de pe canapeaua unde se făcuse comod în așteptarea șefului Gărzii Elvețiene. Cu calm, a traversat holul și a deschis ușa. La intrare, soldatul s-a trezit cu un amortizor aproape de față.

— Dacă faceți cel mai mic sunet, voi apăsa pe trăgaci; dacă încercați să faceți vreo mișcare, voi apăsa pe trăgaci; dacă încercați să faceți pe eroul, voi apăsa pe trăgaci; dacă țipați, voi apăsa pe trăgaci; dacă nu faceți ce vă ordon, voi apăsa pe trăgaci, spuse Emery Mahoney. M-ați înțeles?

— Da, v-am înțeles foarte clar, domnule, răspunse Darnіè.

— Acum, îndreptați-vă spre camera pricipală. Pe acolo, indică asasinul Octogonusului.

Intrând în cameră, capul Gărzii Elvețiene a văzut-o pe soția comandantului pe jumătate dezbrăcată și aruncată pe pat panicată. Peruana s-a liniștit văzând fața asistentului soțului ei.

— Acum, dați-vă jos hainele. Haideți! ordonă Mahoney.

— Nu sunt dispus să o fac, răspunse gardianul elvețian.

— Aveți două opțiuni. Ori vi le dați jos în mod voluntar, ori vă omor chiar în acest loc și vi le dau eu jos. Dumneavostră decideți, spuse călugărul.

Ca reacție la amenințările părintelui Mahoney, șeful Roland Darnie a început să își dea jos uniforma de serviciu, începând cu cartusiera în care își ținea pistolul Sig Sauer regulamentar. Odată dezbrăcat, își acoperi cu mîinile testicolele. Mahoney arătă cu arma spre femeie și îi ordonă să aibă legături sexuale cu ea.

— Dați-i jos lenjeria intimă și violați-o, ordonă asasinul din Cercul Octogonus în timp ce ridică pistolul regulamentar al șefului Darnie și îi atașă un amortizor în capătul țevii.

— Nu am de gând să o fac, replică asistentul lui Buchs.

Părintele Emery Mahoney presă capul amortizorului asupra ochiului drept al gardianului elvețian, iar acesta, obligat de durere, căzu în genunchi pe pat.

— Ori violați această femeie, ori vă zbor ochiul drept. Dacă nu faceți ce vă spun, același lucru se va întâmpla cu ochiul dumneavoastră stâng și apoi voi continua cu cele două testicole, amenință Mahoney. Știți ce durere ați avea dacă v-ați prăpădi un testicol?

Cu ochiul drept încă durureros, șeful o însfăcă pe femeie de mijloc, îi îndepărtă lenjeria tanga și o penetră. Mahoney observă scena de pe un scaun din dormitor. Gâfâielile tânărului se amestecau cu lamentațiile doamnei Buchs. După câteva minute și după un gâfâit mai puternic, șeful Darnie se lăsă pe pat, pe o margine. Exact în acel moment, părintele Mahoney s-a ridicat din scaun, cu pistolul lui Darnie într-o mână și l-a împușcat pe soldat în gură. Glontele se înfipse în podea, sub pat. Femeia, buimăcită și cu lacrimi în ochi, implora milă asasinului său. Mahoney ridică arma și trase în femeie. Glontele trecu prin umărul stâng. Odată executate cele două victime ale sale, Emery Mahoney s-a așezat din nou pe canapeaua din salon, în așteptarea următorului său obiectiv.

Pe la unsprezece fără un sfert noaptea, asasinul auzi sunetul cheilor produs de portcheile colonelului Danton Buchs. S-a ridicat în picioare și a așteptat în capătul culoarului, încă purtând arma șefului Roland Darnie în mâna sa înmănușată. Comandantul șef al Gărzii Elvețiene mergea pe culoar strigând-o pe soția sa, dar nimeni nu îi răspunse.

Cu o mișcare rapidă, Mahoney ridică arma și trase un prim glonte către acel ceva care se apropia pe coridor, în umbră. Glontele îi penetră gâtul, secționându-i câteva vertebre. Colonelul Buchs era cu spatele la cel care a tras.

Culcat la pământ, într-o băltoacă mare de sânge, Buchs nu se mișca, dar respira încă atunci când părintele Mahoney se apropie de el. Asasinul din Cercul Octogonus îi șopti muribundului la ureche:

— Am omorât-o pe nevasta dumneavoastră, pe nenorocita aia de zgripțuroaică, dintr-un singur foc. Este în pat alături de amantul ei, șeful Darnie. Nimeni nu va descoperi vreodată ce s-a întâmplat aici, îi spuse Mahoney unui Buchs cu ochii sticloși, care nu înțelegea că mai are puține minute de trăit. Dumneavoastră ați amenințat persoane foarte puternice și evlavioase și aceasta este pedeapsa pe care o primiți în schimb. A venit vremea să îi judecăm pe morți și să îi recompensăm

pe profeți. *Fractum nec fractuem, silta nec silto*, favoare pentru favoare, tăcere pentru tăcere. Mahoney se aplecă asupra corpului colonelului Danton Buchs și, tintind spre cap, a tras. De data aceasta, glontele a intrat prin pometele stâng si a atins măduva spinării. Colonelul intrigant de la Garda Elvețiană era mort.

În continuare, părintele Mahoney scoase amortizorul de la arma lui Darniè și îl păstră în buzunar. Imediat după, puse în mâna cadavrului șefului Gărzii Elvețiene pistolul Sig Sauer. Înainte trase în tavan și aruncă arma lângă corpul lui Buchs.

Când Paza Vaticanului va descoperi cadavrele, îi va găsi pe cei doi amanți împreună în pat, sperma lui Darniè în vaginul doamnei, iar în mâna colonelului Danton Buchs rămășițe de praf de pușcă. Înainte de a ieși, părintele Emery Mahoney a lăsat ușa apartamentului deschisă și a coborât cele trei etaje cu calm. Știa de la monseniorul Przydatek că la acea oră gardienii elvețieni făceau schimbul de gărzi și că, de aceea, nu va fi nimeni în curtea de acces în clădire.

O piatră importantă din drumul puternicului cardinal fusese îndepărtată printr-o singură lovitură.

O vecină, soția căpitanului Günther Loissman, un ofițer din garda pontifică, a fost prima care a dat alarma. Foarte rapid, agenții ai Corpului de Vigilență Vaticană, agenți de spionaj sub comanda cardinalului Belisario Dandi și ofițeri din Garda Elvețiană s-au răsfirat prin apartament, în timp ce cadavrele încă mai erau acolo. Cu toții au încercat să dea o explicație pentru ceea ce s-a întâmplat. Monseniorul Vaclav Przydatek se afla și el în apartament, dar nu a stârnit interesul nimănui. La urma urmei, el îl reprezenta pe cardinalul Lienart. Cardinalul Lubiani i-a ordonat lui Giovanni Biletti, șeful Jandarmeriei din Vatican, să nu povestească poliției italiene despre ce s-a întâmplat. Trebuia să decurgă totul cu maximă discreție, în cel mai pur stil al Sfântului Scaun.

— Adu-ți aminte, comisare, că pentru Vatican tot ce nu este sfânt este secret, îi spuse cardinalul Lubiani lui Biletti.

Giovanni Biletti a ordonat sigilarea apartamentului, eliberarea sa de cadavre și mutarea acestora în saci la morga din Vatican, alături de biserica Sfânta Ana. Primele declarații ale martorului, soția unui ofițer al Garzii Elvețiene și vecină a familiei Buchs, susțin că a alertat-o o explozie puternică, în mod sigur falsul foc îndreptat spre tavan, atunci când colonelul Buchs era deja mort. Același martor a susținut că a auzit trei mici sunete seci, în mod sigur cele trei focuri de armă realizate cu amortizorul spre caporalul Darniè, Eloísa Méndez de Rivera și colonelul Buchs.

Sfântul Părinte a fost informat de către cardinalul August Lienart de moartea colonelului Danton Buchs, de a sotiei sale, peruana Eloísa Méndez de Rivera și de a caporalului Roland Darniè.

— E îngrozitor, teribil! Colonelul Buchs tocmai a fost numit șeful gărzii mele. Sunt consternat și am senzatia că trăiesc un coșmar, declară Papa.

— Sfinția Ta, e recomandabil ca, pentru buna imagine a corpului pontifical al Gărzii Elvețiene, totul să rămână în umbră și, dacă ar fi posibil, raportul investigațiilor să se atașeze la Arhiva Secretă. Dacă se descoperă că Darnіè și doamna Buchs erau amanți, dezonoarea va cădea asupra întregii istorii a Gărzii Elvețiene, îi spuse Lienart Sfântului Pontif.

— Ce sugerezi? întrebă Papa.

— Fără îndoială, Sfinția Ta, ar trebui să se oprească ancheta asupra morții lui Danton Buchs, Eloísa Méndez de Rivera și Roland Darnіè. Este mai bine ca nimeni să nu știe ce s-a întâmplat cu adevărat. De asemenea, este de recomandat să se distrugă toate copiile rapoartelor medico-legale pentru ca dușmanii Bisericii Catolice să nu se folosească de ele în scopuri răuvoitoare, dacă le cad în mână.

Papa continua să-și acopere cu mâna consternatul chip, fără să mai pronunțe niciun cuvânt. După câteva secunde, Suveranul Pontif a reacționat și, ridicând privirea, îi spuse lui Lienart:

— Îi voi ordona secretarului de stat Lubiani să-i ceară șefului Vigilenței, comisarului Giovanni Biletti, oprirea investigației. Din momentul în care se primesc la Secretariatul de Stat rezultatele investigațiilor, vom cere ca acestea să fie clasificate drept "secret pontifical". Monseniorul Cornelius Lassiter, prefectul și *scriptor* al Bibliotecii din Vatican va avea grijă de raport și de clasificarea acestuia. *Sic volo, sic iubeo*, așa vreau, așa ordon.

— Sunt de acord cu decizia dumneavoastră, Sanctitate, spuse Lienart în timp ce îngenunchie în fața Papei și sărută Inelul Pescarului. Înainte de a ieși din camera papală, se întoarse și se adresă din nou Papei:

— Apropo, Sanctitate, cred că ar fi indicat să îl înlăturați din serviciu pe căpitanul Günther Loissman. Soția lui a fost cea care a descoperit cadavrele și nu cred că și-a revenit. După cum se pare, doamna Loissman a căzut într-o depresie profundă de atunci și ar fi bine pentru ea ca soțul ei să fie transferat în Elveția.

— Bine, eminență, mi se pare o idee foarte bună, spuse Papa. Dumneavoastră mereu v-ați interesat de ce urmează, fidele Lienart. Îi voi spune secretarului Lubiani să ia mâine dimineață măsurile necesare pentru ca Loismann și soția lui să se întoarcă în Elveția înspre odihnă, până la noi ordine.

— Noapte bună, Sfințenie, se despărți Lienart.

— Noapte bună, prietene Lienart, îi răspunse Sfântul Pontif.

A doua zi, pe la amiază, directorul Sălii de Presă a Vaticanului emitea un comunicat oficial către mass media acreditată pe lângă Sfântul Scaun: „O primă anchetă superficială ne permite să afirmăm că colonelul Danton Buchs, soția sa și caporalul Roland Darnіè s-au dovedit a fi morți în urma focurilor de armă, se pare că de la un pistol găsit lângă corpul colonelului Buchs. Se crede că Darnіè, într-o criză de nebunie, a omorât cu arma sa regulamentară familia Buchs, după care s-a sinucis. Vaticanul are certitudinea morală că lucrurile s-au desfășurat astfel".

La puțini metri de locul unde era adunată multitudinea de reprezentanți ai presei, cardinalul Lienart citea în biroul său raportul medico-legist. În total erau trei pagini și pe a treia, cea mai importantă, scria următoarele:

- *Cadavrul femeii, Eloísa Méndez de Rivera, de 39 de ani, prezenta indicii de a fi avut relații sexuale cu câteva minute înainte de a muri.*
- *Analiza resturilor de spermă găsite în vaginul doamnei Buchs arată că aparțineau caporalului Roland Darnié.*
- *Nu există resturi de praf de pușcă pe mâinile caporalului Roland Darnié, de aceea, este imposibil ca acesta însuși să se fi împușcat în gură. Rămâne exclusă sinuciderea subofițerului din Garda Elvețiană.*
- *De asemenea, rămâne exclusă posibilitatea de a fi tras asupra colonelului Danton Buchs.*
- *Este imposibil ca trupul caporalului Darnié să fi rămas în acea poziție, cu capul ridicat, dacă s-ar fi sinucis cu arma sa regulamentară. Muniția de 9 mm folosită de Garda Elvețiană este muniție de război de mare impact și, prin urmare, capul subofițerului trebuia să fi fost spulberat, dacă focul s-ar fi efectuat dintr-o poziție superioară. Cel mai probabil, cineva (colonelul Buchs sau altă persoană) ar fi tras în gura caporalului Darnié când acesta era culcat în pat cu gura în sus, posibil după ce a întreținut relații sexuale cu doamna Buchs.*
- *Traiectoria proiectilului care a omorât-o pe doamna Buchs indică faptul că focul nu a putut fi tras de la ușa dormitorului. Traiectoria intrării glontelui demonstrează că, cel mai posibil, asasinul a tras de la celălalt capăt al patului. Posibil să fi fost caporalul Darnié sau altă persoană.*
- *Este imposibil ca Darnié să fi tras asupra colonelului Buchs și asupra soției sale. La fel cum nu e posibil ca colonelul Buchs să fi tras în soția sa și în presupusul amant. Glontele a intrat în corpul colonelului Danton Buchs prin spate, așa că este complet imposibil să se fi împușcat singur.*
- *Focul care a trecut prin pometele colonelului Danton Buchs și care i-a fost fatal a fost efectuat atunci când colonelul era deja la pământ. Traiectoria împușcăturii indică faptul că s-a realizat de la o poziție mai înaltă decât cea în care se afla colonelul Buchs.*
- *Raportul medico-legal demonstrează și concluzionează că o a patra persoană, străină de evenimentele care s-au desfășurat în apartamentul familiei Buchs ar fi putut participa la scenariul crimei și ar fi putut lua parte activă la moartea colonelului Danton Buchs, la moartea Eloísei Méndez de Rivera și a caporalului Roland Darnié .*
- *Echipa de medici legiști a FAS (Fondo di Assistenza Vaticana) concluzionează, de asemenea, că o a patra persoană neidentificată a fost în apartamentul familiei Buchs și, posibil, ea a fost cea care i-a executat pe colonelul Danton Buchs, pe caporalul Roland Darnié și pe Eloísa Méndez de Rivera.*

După ce a terminat de citit raportul legiștilor, cardinalul Lienart a luat pagina de culoare roșie în care încă era proaspătă stampila cu „secret pontifical" și a pus-o în dosar. A luat bricheta de pe masă și a dat foc paginii. Flăcările au început să se întețească în timp ce probele asasinării colonelului Danton Buchs, de mâinile unui frate din Cercul Octogonus se făceau scrum cu aceeași iuțeală. Apoi, Lienart a ridicat din furcă telefonul intern care îi făcea legătura cu secretarul său.

— Monseniorul Przydatek?

— Da, eminență. Doriți ceva? răspunse episcopul polonez.

— Problema elvețiană s-a rezolvat. Este timpul să ne rugăm pentru sufletele morților și să ridicăm slavă pentru viitorul nostru. Sper să nu apară alte zvonuri. Nu pot să îmi pierd vremea cu chestiuni pământești ca aceasta, m-ai înțeles? a amenințat Lienart.

— Da, eminență, este clar, răspunse Przydatek.

Imediat după, cardinalul Lienart închise telefonul.

***

Zürich, Elveția

Călătoria din Statele Unite fusese pentru Aaron un adevărat coșmar. Acel avion al companiei Swissair era prea strâmt și bibliotecarul abia a putut să doarmă. A profitat de timp pentru a-și ordona ultimele date ale conferiței sale. Jack Brown totuși, și-a petrecut tot zborul dormind grație, într-o oarecare măsură, generoasei doze de bourbon pe care o băuse. În timp ce avionul zbura deasupra Alpilor înzăpeziți, ziaristul era acoperit de o manta până la nivelul capului. Când comandantul a anunțat că erau pe punctul de a ateriza, compartimentul locului său, unde de obicei se țin revistele companiei aeriene și instrucțiunile de evacuare ale navei, era plin ochi de mici sticle goale.

În timp ce așteptau bagajele, Avner avu tot timpul grijă de vechiul său bagaj de mână, de care nu se despărțise de câteva ore, ținându-l strâns. Brown, în schimb, era mai preocupat de durerea îngrozitoare de cap care îl chinuia decât de ridicarea bagajului.

După ridicarea bagajelor, și-au așteptat rândul, într-un șir ordonat, spre a ajunge la poliția de imigrare.

— Motivul vizitei dumneavoastră în Zürich? îl întrebă agentul pe Aaron.

— Sunt unul dintre participanții la Congresul Mondial de Biblioteconomie care se desfășoară aici, în Zürich, răspunse.

Agentul i-a deschis pașaportul american și a pus o ștampilă.

— Bine ați venit în Elveția, spuse. Următorul!

Următorul în șirul ordonat era Brown.

— Care este motivul vizitei dumneavoastră în Zürich? întrebă din nou agentul de imigrare.

— Sunt ziarist si vin să verific cât de ordonată e țara dumneavoastră, răspunse Brown sarcastic, dar nu a luat în calcul simțul umorului puțin dezvoltat specific elvețienilor.

— Bun, văd că aveți dumneavoastră un mare simț al umorului, domnule... Brown, replică agentul în timp ce se uita alternativ când la fotografia care apărea în pașaport, când la fața gălbejită și cu barba crescută de câteva zile care se afla în fața lui. Cred că ar fi mai bine să așteptați în acea cameră până ce terminăm cu toti pasagerii acestui zbor. Vă rog, însoțiți-i pe acești doi agenți, l-a invitat polițistul pe Brown sub atenta supraveghere a celor doi polițiști vânjoși care urmau să îl escorteze până în camera de securitate.

— Foarte bine, dar vreau să știți că nu mi se pare corect să mă tratați așa. La urma urmei, nu sunt evreu, așa că nu mă puteți preda nemților, cum ați facut în timpul războiului, spuse Brown înainte ca agenții să-l ia de brațe și să-l ducă, aproape pe sus, în cameră. Din apropiere, Aaron Avner privea scena fără să-i vină a crede auzind țipetele lui Brown, care-i numea pe polițiștii elvețieni „mâncători de ciocolată", „hoți de averi ai evreilor" și expresii asemănătoare.

După trei ore a fost eliberat, iar el și Aaron au luat un taxi până la hotelul unde avea loc congresul.

— Mergem la hotelul Baur au Lac, numărul 1 Talstrasse, îi spuse Aaron soferului.

Pe parcursul călătoriei, Aaron și Brown nu și-au adresat niciun cuvânt.

Un sfert de oră mai târziu, un portar cu o redingotă cu nasturi stălucitori de alamă având stema elegantului local, un leu așezat apucând un scut cu laba stângă, alerga spre taxi pentru a deschide portiera.

— Ia te uită! Acest loc îmi amintește de o pensiune din Detroit unde am trăit pe la începuturile carierei mele, spuse Brown emițând un șuierat admirând eleganta clădire. Sper că nu trebuie să plătim cheltuielile.

— Nu te preocupa. Camera noastră este un gest din partea decanului Maynard. Universitatea Yale acoperă toate cheltuielile, îl liniști Aaron.

— Fantastic!

— Te avertizez că ceea ce nu va plăti Yale va fi băutura ta, preciză bibliotecarul.

— La naiba, ce conservatori!

Un comisionar alerga spre locul unde se aflau Aaron Avner și Jack Brown pentru a-i ajuta cu micuțele bagaje pe care le aveau. Când tânărul cu aspect pueril încercă să ridice de toartă bagajul bibliotecarului, acesta îl opri.

— Nu vă preocupați. Mă ocup eu de valiză, îi spuse Aaron surâzând.

— Bine, domnule, răspunse comisionarul în timp ce se îndepărta cu cele două mici bagaje a amândurora spre eleganta recepție, decorată cu impecabile covoare si lemnărie nobilă.

Hotelul Baur au Lac, cu mai mult de o sută treizeci și cinci de ani de existență, i-a găzduit pe cei mai selecți reprezentanții ai caselor regale europene, de la

împărăteasa Sissi a Austriei, până la ultima țarină a Rusiei, trecând peste împăratul Wilhelm al II-lea. Într-unul dintre saloanele sale, marele compozitor Richard Wagner interpretase pentru prima dată primul act al *Incursiunii Walkiriei* și în altă cameră baronesa Bertha von Suttner l-a convins în anul 1892 pe industriasul suedez Alfred Nobel de necesitatea creării unui premiu internațional pentru pace.

Pe parcursul acelor zile, vastele saloane fuseseră luate de zeci de colecționari, oameni de știință și bibliotecari din toate colțurile lumii, în căutarea vreunei piese codificate sau, pur și simplu, pentru a admira ceea ce niciodată nu putea să fie a lor. În colțul Le Pavillon se aflau într-o discuție animată, de la David Corcoran, unul dintre cei mai buni colecționari de Biblii dinainte de secolul al XVII-lea, până la Atiya Buterworth, o elegantă doamnă care moștenise de la soțul ei una dintre cele mai bune colecții de scrisori redactate de Leonardo da Vinci.

— Vezi acea pereche cu trăsături orientale care este așezată în capăt? îl întrebă Aaron pe Brown.

— Da. El pare a avea cincizeci de ani și ea douăzeci, răspunse ziaristul. Cine sunt?

— El e Delmer Wu, proprietarul a jumătate din Hong Kong și unul dintre colecționarii cei mai importanți de cărți rare. După cum se pare, a petrecut câțiva ani urmărind *Manuscrisul Voynich*. Într-un final a renunțat când a fost donat bibliotecii Beinecke. Se zvonește că afacerile sale se ocupă cu alt tip de substanțe nu atât de legale cum sunt cărțile, explică Aaron, dându-i un cot, ca semn de complicitate lui Jack Brown.

— Și ea? E o păpușă autentică.

— Ea e Claire Wu. Se zvonește că Delmer a cumpărat-o când ea avea cinci ani. A izolat-o din acel moment într-un faimos bordel din Bangkok și acolo a învățat cele mai sofisticate tehnici sexuale până să împlinească doisprezece ani. A doua zi după împlinirea celor doisprezece ani, Delmer Wu a luat-o de acolo și nimeni nu știe dacă e soția sa, sau dacă doar o folosește drept armă pentru afacerile sale.

— La ce vă referiți? întrebă Brown intrigat.

— Oh! Pe lumea asta a colecționarilor se aud multe istorisiri, câteodată sunt reale, iar câteodată sunt simple legende. Se spune că Wu, încercând să elimine o companie rivală, i-a trimis-o bătrânului său competitor pe tânără, drept cadou. Practicarea sexului cu ea l-a băgat în pământ. A murit în aceeași noapte de un infarct și Wu a rămas cu firma. De asemenea, mai circulă o povestioară despre sir Morton Tibbals, unul dintre cei mai importanți colecționari particulari de scrisori scrise de însuși Henric al VIII-lea. Colecția sa e depășită doar de Statul Vatican. Se pare că într-o licitație publică în Sotheby's, Tibbals și Wu se luptau pentru o scrisoare pe care Henric al VIII-lea o trimisese sfătuitorului său, Thomas Moore, în care discuta tema creării Bisericii anglicane. Tibbals voia cu orice preț să câștige, așa că în aceeași seară sir Morton a primit-o drept cadou în casa sa

de la Londra pe Claire Wu, care avea pe vreme aceea vreo saptesprezece ani. Ziua următoare, Delmer Wu a rămas cu scrisoarea.

— Păi, pe bună dreptate că nu mi-ar displace să petrec o noapte cu ea, spuse Brown.

— Nici multor bărbați și femei care se află acum în acest hotel. Eu sunt prea bătrân să mă gândesc la asta, spuse Aaron în timp ce îl luă pe Brown de braț și-l trase în lift.

Suite-ul în care s-au cazat era spațios și luminos. De la cele două ferestre mari se vedea o frumoasă priveliște a canalului strâmt care facilita accesul spre imensul lac cunoscut drept „marea Zürich-ului".

— Vreți să cinăm împreună, domnule profesor? întrebă ziaristul.

— Nu, îmi pare rău, Jack. Prefer să rămân în cameră, să mă uit peste notițe și ordinea diapozitivelor pentru a-mi ilustra conferința. Trebuie să iasă totul bine. Va fi marea mea zi. I-o datorez Marthei, soția mea, se scuză Aaron. Când te întorci din Italia, vom sărbători împreună.

— Bine, domnule profesor, cum doriți. Voi ieși să mănânc ceva și mă voi întoarce repede ca să mă culc. Mâine avionul meu pleacă foarte devreme spre Roma. Noapte bună, domnule profesor.

— Noapte bună, Jack, stai departe de necazuri.

Când închise ușa camerei, Jack Brown a observat că bătrânul evreu ungur era preocupat. Poate din cauza emoțiilor legate de conferință, gândi ziaristul în timp ce se îndepărta spre lift pe culoarul mochetat.

***

Roma, Italia

La sosirea pe aeroportul Leonardo da Vinci din Roma, plecând din Zürich, Jack Brown se întersectă cu șirul pasagerilor care circulau prin terminal până la zona de imigrare. Dându-i polițistului pașaportul său american, ziaristul de la *Boston Globe* a văzut cum acesta a făcut un semn spre doi agenți care erau mai departe. Dintr-o dată, imaginile trăite în aeroportul din Zürich ziua precedentă îi provocară o durere de cap, numai că, de data aceasta, nu băuse nicio picătură de bourbon. Cei doi agenți cu uniforme îl urmăreau îndeaproape pe un alt bărbat, înalt, îmbrăcat la costum și cravată, cu o mică mustață neagră. Înfățișarea sa ducea la un amestec între Vittorio Gassman și Colombo. Brown observă că omul care se îndrepta spre el avea un pistol la subsoara dreaptă.

— Bună ziua, domnul Brown? spuse omul cu mustață.

— Da, eu sunt. Cine sunteți dumneavoastră?

— Sunt comisarul Martelli, de la Secția de Criminalistică, răspunse în timp ce scotea din buzunarul interior al jachetei sale o insignă pe care Brown nu apucă să o citească.

— Ei bine, ce vreți de la mine? întrebă Jack Brown.

— Nu vă îngrijorați. Nu sunteți arestat. Vin doar ca să vă conduc la hotelul unde v-am rezervat o cameră. Având în vedere că vom colabora pentru a rezolva această chestiune, sunteți invitatul nostru special.

— Mă scuzați, dar nu v-ați recomandat.

— Numele meu este Claudio, Claudio Martelli, la dispoziția dumneavoastră, răspunse polițistul în timp ce bătea din călcâie în mod ridicol.

Acel bărbat înșela prin înfățișarea lui de polițist napolitan dezorientat, mai asemănător cu Totó decât cu Colombo. La urma urmei, prin doar un singur telefon a reușit să îl localizeze în Statele Unite și să facă legătura cu părintele Marcelo Giannini, cu profesorul Roberto Lendini și cu Matteus Planch. Acum era doar o chestiune de timp pentru a afla până în ce punct acel polițist putea să îl ajute în investigațiile sale asupra *Manuscrisului Voynich* și asupra asasinilor octogonului.

Drumul de la aeroport spre hotel a fost destul de scurt datorită, în parte, sirenei albastre conectate desupra Alfei Romeo Giulietta a comisarului Martelli.

— Acesta este cel mai bun sistem pentru a evita ambuteiajele romane, spuse Martelli. Când vom ajunge la hotel, veți avea timp pentru a vă odihni și apoi vă voi conduce să cinați la un cunoscut restaurant al unui văr de-al meu unde se servesc cele mai bune spaghete cu usturoi, ulei și hamsii pe care le-ați gustat în viața dumneavoastră. Credeți-mă, un asemenea fel de mâncare deschide mintea pentru a gândi mai bine.

— Nu am nevoie de odihnă. M-am odihnit îndeajuns, așa că, dacă doriți, putem merge să bem un pahar; eu vă povestesc ce știu și dumneavoastră îmi povestiți ce știți. Sună bine? propuse Brown.

— În regulă. Dumneavoastră comandați, răspunse Martelli binevoitor. După aceea vă voi conduce spre hotel. Nu vă faceți griji.

— Eu niciodată nu îmi fac griji, spuse ziaristul de la *Globe*.

Câteva ore după, Claudio Martelli și Jack Brown se aflau la un pahar de bourbon și un martini într-o cafenea elegantă. O tânără foarte drăguță cu alură de model puse paharele peste două șervețele și turnă un deget de bourbon în paharul lui Brown.

— Așteaptă, drăguță. Nu lua sticla. Plătește poliția italiană, spuse Brown în timp ce înșfăcă sticla pentru ca femeia să nu o ia de pe masă.

— Bine, spuneți-mi cum putem colabora, spuse comisarul Martelli. Și înainte de toate, sper să îmi povestiți ce e cu toată povestea asta.

— Aveți timp? întrebă Brown.

— Tot timpul din lume.

— Perfect, deci să începem...să trecem la subiect...

Timp de câteva ore, Jack Brown i-a povestit tot ce știau el și Aaron Avner despre *Manuscrisul Voynichi*, despre grupul de asasini ai căror membri lăsau

abandonat un octogon asupra victimelor, asasinii criprografilor și ai analiștilor criptologici din secolul al XVII-lea, asasinatele lui Gordon Rugg în Anglia, al Elizabethei Gwyn în Irlanda, al lui Peter Hazil la Amsterdam, al lui Petrus Rees la Bruxelles și al lui Roberto Lendini în Roma; despre tentativa de asasinare a părintelui Giannini și a lui Matteus Planch, despre bănuirile asupra lui Milo Duke și despre apelurile sale telefonice către o vilă ciudată din Frascati numită Mondragone.

— Toată istorisirea dumneavoastră mi se pare incredibilă, ca scoasă dintr-un roman de intrigă. Dacă nu ați fi fost atât de serios, aș fi zis că ați citit totul într-un roman de acela polițist, spuse agentul, scărpinându-se în cap.

— Tot ceea ce v-am povestit în aceste două ore este absolut adevărat. Puteți verifica fiecare informație pe care v-am dat-o. Chiar și domnul Avner așteaptă apelul meu la Zürich, în caz că aveți vreo întrebare să îi adresați, clarifică Brown.

— Nu, nu am nicio întrebare, răspunse polițistul. Mi-ați spus că vila din Frascati se numește Mondragone? întrebă în timp ce își scotea un carnețel negru din buzunar.

— Da, așa este. Aș avea nevoie să aflu cine este proprietarul sau cine apare în contractul de proprietate, precizã Brown. Am siguranța că în ea locuiește secretarul unui cardinal, un episcop, cred.

— Nu vă faceți griji. Voi putea să aflu fără probleme cine este stăpân peste vilă.

— Dacă v-a trecut prin minte să o vizitați, vreau să vă însoțesc, îi ceruse ziaristul.

— Imposibil. Dumneavoastră nu sunteți polițist sau ceva de genul acesta și încă nu știm dacă proprietarul ei este implicat în toate crimele. Voi merge să vizitez proprietatea în calitate de comisar al Diviziei Criminaliste. Dacă, după cum spuneți, proprietatea aparține unui cardinal, trebuie să vă spun că nu avem jurisdicție asupra lui, el fiind cetățean al Vaticanului.

— Nu înțeleg foarte bine ce spuneți. Vreți să spuneți că, deși ați știi că tipul ăsta l-a ucis pe profesorul Lendini, nu ați putea să îl arestați? întrebă Brown nevenindu-i să creadă.

— Așa este. Acel cardinal are aceleași drepturi ca cetățean al altei țări ca și dumneavoastră ca cetățean al Statelor Unite. Deși l-ar prinde pe acel cardinal cu un cuțit însângerat în mână sau cu un pistol fumegând, nu l-ar putea opri. Înainte ar trebui să cer colaborarea Jandarmeriei din Vatican pentru a-l putea interoga.

— Atunci niciodată nu vom putea ști cine este în realitate cel care a pus la care toate acestea si cine este în spatele asasinatelor, replică Brown.

— Să urmăm tot procesul pas cu pas și apoi vom mai vedea.

— Lăsați-mă să merg cu dumneavoastră la Frascati. Vă promit că nu mă voi băga. Lăsați-mă să merg cu dumneavoastră în calitate de... să zicem, invitat..., îi ceruse din nou ziaristul lui Martelli.

— Bine, îți voi permite să vii cu mine cu o condiție..., spuse comisarul după câteva secunde.

— O accept, tresări Brown.

— Înainte, lasă-mă să îți spun care este aceasta, spuse Martelli, obligându-l pe Brown să îl asculte. Când vom fi în Villa Mondragone, doar eu voi vorbi. Dumneavoastră veți sta în tăcere. Dacă încălcați regula, voi opri din start colaborarea dintre noi și vă voi obliga să părăsiți Italia. M-ați înțeles?

— Curat ca lacrima. Curat ca lacrima, răspunse Brown cu un zâmbet larg.

— Bine, atunci mâine dimineață vă voi suna ca să vă transmit la ce oră o să vă iau spre Frascati.

În timp ce se ridicau de la masă și Martelli lăsa diferite bilete, comisarul continuă să îl avertizeze pe Brown despre compromisul pe care îl face.

— Amintește-ți ce mi-ai promis, continua să spună comisarul.

— Păi da... vă promit să nu scot o vorbă, dar... dacă...

Înainte de a putea să poată termina fraza, comisarul Martelli ridică o mână și-l întrerupse.

— Și dacă... nimic! Dumneavoastră nu veți pronunța niciun cuvânt. Amintiți-vă, în primul rând, că acești tipi sunt cetățeni ai Vaticanului, atât cardinalul, cât și episcopul, și în al doilea rând, în acord cu povestea dumneavoastră, nu ar avea nimic de pierdut să ne omoare chiar acolo și să ne îngroape sub un chiparos. Am o soție încântătoare, patru copii, mulți veri și câteva zeci de nepoți, așa că nu vreau ca nimeni să mă împuște, spuse Martelli.

— Bine, v-o promit. Niciun cuvințel.

— Mâine dimineață voi veni să vă caut și, vă rog, nu vă băgați în belele până atunci.

— Fiți fără grijă. N-o voi face. Nu e prima dată când aud această avertizare. Noapte bună, comisare.

— Noapte bună, domnule Brown.

Înainte de a intra în micuțul hotel, Brown privi amuzat cum Martelli își conecta sirena pe plafonul mașinii Alfa Romeo și demara ca sufletul posedat de diavol „Italieni, la urma urmei", gândi Brown.

În singurătatea camerei sale, ziaristul ridică receptorul pentru a forma numărul pe care i-l dăduse Aaron de la hotelul din Zürich. A încercat de mai multe ori să sune direct, dar cum nu a reușit, s-a decis să formeze nouă, numărul de la recepție. La celălalt capăt al liniei, recepționerul, cu vădit accent arab, i-a spus că nu poate suna direct, că poate comunica doar prin intermediul centralei telefonice.

— Bun, în acest caz, ați putea suna dumneavoastră la un număr din Zürich? întrebă Brown.

— Nu e nicio problemă. Spuneți-mi numărul.

— La 41-44-220-50-20.

— Foarte bine, domnule, acum închideți. În momentul în care am legătura, o voi transmite la dumneavoastră, spuse recepționerul.

— Vă mulțumesc. Voi aștepta, spuse Brown în timp ce închidea aparatul.

Câteva minute mai târziu, soneria seacă a telefonului l-a făcut să iasă din baie în mare viteză.

— Domnul Brown? întrebă recepționerul.

— Da, eu sunt.

— Un moment, vă fac legătura.

După un scurt clic, Brown auzi o voce destul de educată la capătul celălalt al firului.

— Bună seara. Hotelul Baur au Lac. Spuneți-mi, răspunse recepționerul cu vădit accent nemțesc.

— Aș dori să vorbesc cu *suite*-ul 426, ceru Jack.

— Un moment, domnule. Vă dau legătura.

După câteva momente, ziaristul de la *Boston Globe* auzi tonul de apel și pe cineva cum răspundea. Era Aaron Avner.

— Bună seara, domnule profesor.

— Bună seara, Jack, răspunse bibliotecarul pe un ton obosit. Ai discutat cu comisarul Martelli?

— Da, am stabilit că mâine vom merge să dăm o raită pe la Villa Mondragone, reședința la care în mod sigur a sunat asistentul dumneavoastră în noaptea când l-am urmărit până la North Haven, răspunse Brown.

— Bine, ține-mă la curent cu ce vei descoperi. În seara asta am stabilit să iau cina cu un faimos colecționat de cărți, prieten de-al lui David Corcoran, colecționarul de Biblii, al cărui frate se pare că a donat foarte mulți bani Bibliotecii Beinecke.

— Cum se numește tipul? întrebă Brown.

— Este un elvețiano-american pe care-l cheamă Olivier Guidrí. Locuiește în Geneva, deși, după cum mi-a spus, fratele său locuiește în New York.

— De ce nu îmi lăsați ceva timp să verific afirmația? Lasați-mă să investighez cine este acest așa-numit Guidrí, înainte de a ieși la cină cu el, propuse nerăbdător ziaristul.

— Oh, nu îți face atât de multe griji pentru mine! Nu e niciun pericol. În plus, cunoaște perfect *Manuscrisul Voynich* și era prieten cu Hans Kraus, colecționarul care în 1969 a donat cartea Bibliotecii Corcoran. Cine știe, ne-ar putea oferi vreo informație interesantă asupra istoricului cărții până a ajunge la universitate, explică profesorul Avner pentru a-l calma pe Brown.

— OK. Domnule profesor, dar vă rog doar să fiți cu ochii în patru, să nu lăsați garda jos. Sunteți în Europa și e posibil ca tipii din octogon să încerce să vă atace. Deja e posibil să vă cunoască identitatea.

— Stai fără grijă. Când te aud vorbind așa, mă simt de parcă aș auzi-o pe Martha. Voi avea grijă, nu te mai preocupa atât. Mâine dimineață voi aduce la

lumină secretele acelei cărți și nimeni nu mă va împiedica. Acum, noapte bună, Jack. Trebuie să încerc să îmi pun o cravată înainte de a ieși la cină.

— Noapte bună, profesore, spuse Jack.

— Noapte bună, drag prieten, repetă bibliotecarul. Aa, și stai departe de belele.

— E a doua oară când îmi spuneți asta pe ziua de azi. Aveți grijă, profesore și nu vă încredeți în nimeni, îl avertiză ziaristul. Nu aș putea să continui cercetarea dacă ați păți ceva.

— Nu te preocupa, Jack. Am totul asigurat dacă mi se întâmplă ceva. Cunoști toate secretele *Manuscrisului Voynich* ca să poți continua investigațiile și să arăți lumii ce am descoperit. Așa că nu te mai preocupa pentru mine și ai grijă de tine, spuse Aaron.

— *Alea jacta est,* zarurile au fost aruncate, răspunse ziaristul.

— *Ignavi coram morte quidem animan trahunt, audaces autem illam non saltem advertunt.*

— Ce înseamnă?

— Lașii întră în agonie în fața morții, curajoșii nici nu știu de ea, răspunse, răspunse profesorul Avner chiar înainte de a închide telefonul.

Așezat în patul acelui hotelaș, Jack s-a gândit că i-ar plăcea să fie aproape de profesorul Avner. Cel puțin, dacă ar fi cu el, i-ar putea servi drept înger păzitor în caz de pericol; dar era în Roma, la mulți kilometri distanță de Zürich.

***

Cetatea Vaticanului

Sfântul Scaun încă încerca să-și revină după întâmplările din jurul morții comandantului Gărzii Elvețiene, a soției sale și a caporalului Roland Darnie. Puțin câte puțin, la fel cum se întâmpla cu tot ce se petrecea în Vatican, cercetării i s-a pus punct, din ordin papal, și toate documentele referitoare la investigație au fost declarate „secret pontifical" și îngropate în locul cel mai ascuns al Archivum Secretum Apostolicum Vaticanum.

În biroul său al Palatului Apostolic, cardinalul Lienart citea cu atenție rapoartele care sosiseră și semna scrisorile pe care le-a primit într-o mapă de piele roșie cu stema Sfântului Scaun, de la devotata sa măicuță Ernestina.

— Eminență, trebuie să semnați aici, aici și aici, i-a arătat călugărița în timp ce degetul ei subțire și osos îndica un document pontifical.

— Bine, maică Ernestina, acum vreau să îl chemi pe monseniorul Przydatek. Trebuie să îi dau mai multe indicații, ordonă Lienart.

— Imediat, eminență, răspunse maica în timp ce ieșea în mare liniște din cameră.

Câteva minute mai târziu, zgomotul unei ciocănituri în ușă îl trezi pe Lienart din lectura unor cărți și documente.

— Hai, intrați, monsenior, indicase cardinalul.

— Bună seara, eminență, spuse Przydatek. Ați trimis după mine?

— Da, dar mai întâi închideți ușa. Trebuie să vă vorbesc între patru ochi, iar Vaticanul are prea multe urechi în Palatul Apostolic, spuse Leinart.

— Cu ce vă pot ajuta, eminență? întrebă secretarul.

— Sper ca părintele Alvarado să-și îndeplinească sarcina până la final cu succes.

— Da, eminență. Părintele Alvarado s-a pornit ieri dimineață spre Elveția pentru a soluționa problema, răspunse Przydatek. Așteptăm ca în această seară să primim un apel de la dânsul în Villa Mondragone, confirmând finalul misiunii sale.

— Foarte bine, dragă monsenior, sper doar că părintele Alvarado va ști să rezolve —să o numim așa- „problema" într-un mod lent, fără durere. Mereu să-ți amintești, cinstite Przydatek, că *inhumanitas omni aetate molesta est*, inumanitatea este dureroasă în orice epocă.

— Nu vă faceți griji, eminență. Părintele Alvarado știe bine cum să rezolve o problemă fără să implice durere, răspunse secretarul lui Lienart în timp ce lua notițe într-un micuț caiet.

— De asemenea, trebuie să să rezolvăm niște chestiuni pe care le-am lăsat neacoperite în New Haven, atrase atenția cardinalul Lienart.

— Părinții Cornelius și Reyes au fost aleși pentru a rezolva aceste probleme de care vorbiți eminența dumneavoastră, precizâ Vaclav Przydatek. Cercul Octogonus v-a investit cu misiunea de a recupera *Manuscrisul Voynich* cu ajutorul lui Faetonte și să îl aduceți până aici pentru a ajunge sub tutela unor mâini mai pricepute.

— Eu cred, Przydatek, că vom continua să avem chestiuni neacoperite, dacă vom permite ca persoanele străine Cercului să știe atâtea despre noi, pentru a putea vorbi cu autoritățile în cazul în care cartea ar dispărea în mod misterios, precizâ cardinalul Lienart în timp ce alegea un trabuc dintr-un umidificator pe care îl avea în față.

— La ce vă referiți, eminență? întrebă Przydatek.

— *Nihil est virtute pulchrius. Nihil utile nisi quod honestum.* Nimic nu este mai frumos decât virtutea. Nimic nu este bun în afară de ce e onest, dragă secretarule. Faetonte a servit dorințelor noastre cu obedință și curățenie. Cred că dacă frații Cornelius și Reyes vor rezolva problema cărții, misiunea lui Faetonte poate fi considerată terminată.

— Ce vreți să sugerați cu „terminată", eminență? cercetă călugărul polonez.

— *Saepe ne utile quidem est scire quid futurum sit,* câteodată e mai bine să nu știm ce se va întâmpla. Faetonte nu va mai fi de folos pentru interesele noastre, spuse Lienart cu un surâs rece pe față în timp ce tăia capătul trabucului cu o mică ghilotină de argint. Mă înțelegeți dumneavoastră. Dacă Faetonte nu a existat în realitate, atunci *ex nihilo nihil fit*, de la nimic nu vine nimic.

— Dar, eminentă, Faetonte a fost mereu un servitor fidel de-al lui Dumnezeu și un fidel servitor de-al dumneavoastră. Nu cred că trebuie să terminăm atât de drastic relația cu el, invocă Przydatek, aproape implorând.

— *Ut desint vires, tamen est laudanda volutas,* deși ne lipsesc forțele, voința noastră trebuie slăvită. Acum îndeplinește-ți sarcinile înaintea lui Dumnezeu, înaintea Părintelui Sfânt și în fața mea. Fără discuții, îi ordonă Lienart secretarului său.

— Așa se va face, eminență. Noapte bună, răspunse monseniorul Przydatek în timp ce ieșea din cameră.

— Noapte bună și, te rog, închide ușa când ieși. Vreau să fiu singur.

În timp ce se îndepărta prin întunecatul culoar, Przydatek continua să audă din camera cardinalului August Lienart *Mesia* de Haendel care învăluia camerele Palatului Apostolic.

***

Fort Meade, Maryland

Ford-ul Mustang roșu trecu la aceeași oră de controlul de acces de la NSA și se îndreptă spre Rockenbach Road. Când a ajuns la Cooper Avenue, a întors spre dreapta. A înaintat până la Mapes Road și, pe aceeași stradă, a luat-o din nou la dreapta și apoi pe aceeași direcție pe English Avenue.

Carlton Sherman a redus viteza în timp ce intra la stânga pe Upton Road până la Washington Avenue. Micuța casă albă de la numărul 42 a fost căminul analistului de la NSA în ultimii cincisprezece ani.

Sherman a condus încet pe rampa garajului pentru a evita să-și lovească partea de jos a mașinii și intră. După ce a stins motorul, a deschis portiera cu greu. «Trebuie să fac curățenie în nenorocitul ăsta de garaj», gândi în timp ce îndepărta din drum o roabă de grădină pe care nu o folosise niciodată în viața lui. La puțini metri mai încolo, un Lincoln continental albastru urmărise vehiculul lui Sherman până la casa acestuia și se oprise la colțul străzii.

Prietenul analist al lui Aaron Avner se îndreptă spre căsuța poștală și scoase câteva plicuri. Cele mai multe dintre ele erau manifeste de propagandă și reclame ale firmelor de credite, de mobilă, de grădinărit și facturi. Când a ajuns la ușă, Sherman a scos cheile din buzunar și a deschis-o. Înăuntru era curățenie. Era evident că în acea casă locuia un burlac care petrecea foarte puțin timp acolo: mobile la locul lor și o navetă cu bere, un măr și o sticlă cu lapte pe jumătate plină. Carlton Sherman a urcat pe scări până la etajul superior în timp ce se dezbrăca de jachetă și își desfăcea nodul de la cravată.

Dormitorul era exact la fel ca restul casei, doar că era dotat cu o bibliotecă ordonată cu cărți despre criptoanaliză, spionaj tehnologic, cifre și romane polițiste de buzunar. Sherman și-a lăsat jacheta și cravata pe pat și și-a desfăcut cureaua la care avea atașat pistolul Glock 17 regulamentar. Apoi, s-a îndreptat spre baie

și după ce a tras draperia de baie, a dat drumul la apa caldă a dușului. Exact în acel moment a auzit un scurt sunet și simți cum un cablu subțire de oțel i se încovoiază în jurul gâtlejului, împiedicându-i respirația. Dar asasinul nu se gândise la spiritul de supraviețuire de care dăduse dovadă atât de bine Sherman în Iran.

Agentul de la NSA ridică picioarele și, sprijinindu-le de marginea căzii, se împinse puternic în spate, trântindu-l pe atacant în oglinda din baie, dar părintele Italo Jacobini nu slăbi prada lui. Mai apoi Sherman a reușit să își coboare capul și mai apoi să-l ridice cu cea mai mare forță pentru a-l lovi în față pe atacantul său, a cărui chip nu reușise să îl vadă încă.

Impactul a făcut ca asasinul Cercului Octogonus să sângereze foarte puternic din nas în timp ce continua să exercite forță în cablul de oțel. Fața lui Carlton Sherman căpăta un ton din ce în ce mai roșu din cauza lipsei de aer.

Lupta se mutase în dormitor. Acolo, Sherman se aruncă la podea încercând să facă o tumbă cu atacantul său, cu spatele, dar Jacobini nu era dispus să abandoneze, prin urmare continuă să strângă cablul cu ambele mâini în jurul gâtului analistului de la NSA, încercând să-l imobilizeze cu picioarele. În acel moment, Sherman își zări Glock-ul care se odihnea pe măsuță, alături de ceasul deșteptător. Întinse mâna, cu cablul încă în jurul gâtului strângându-se tot mai tare și reuși să atingă pistolul cu vârful degetelor, deși nu a reușit să ajungă la el. Puțin câte puțin, și aproape fără aer în plămâni, Carlton Sherman, cu ultimele forțe reuși să se ridice în picioare cu asasinul încă agățat de spatele lui.

În acel moment își ridică din nou picioarele și, sprijinindu-le cu putere în marginea patului, se împinse cu putere în spate. Cele două trupuri erau cât pe ce să se facă țăndări, lovindu-se de fereastra care da spre stradă.

Câteva secunde după, Carlton Sherman, cu limba scoasă, se opri din respirat. Părintele slăbi cablul și constată că agentul de la NSA, prieten de-al bibliotecarului, era mort. Inima lui nu mai bătea. De îndată se ridică și se duse la baie. Înainte de a deschide robinetul de la chiuvetă pentru a se spăla de sângele ambundent ce îi țâșnea pe nas, închise robinetul cu apă caldă de la duș. Aburii învăluiseră oglida. Jacobini apucă un prosop și se apucă să o curețe. Când revenise imaginea în oglindă, asasinul Octogonusului zărise în spatele lui o umbră, în dormitor. Italo Jacobini își scosese din jachetă un stilet fin și ieși din baie. Lângă fereastră se afla un bărbat îngenunchiat lângă trupul lui Sherman. Auzind că asasinul intră în cameră, proaspăt venitul se ridică în picioare și îi ordonă lui Jacobini să se predea și să se arunce la pământ.

— Aruncă cuțitul și întinde-te pe podea! exclamă agentul Martin în timp ce îl ținea cu arma. Vă ordon să aruncați cuțitul și să vă întindeți pe podea cu mâinile depărtate! țipă din nou. Jacobini, netinând cont de avertizări, continua să se îndrepte spre el cu stiletul în mână.

— V-o repet pentru a treia și ultima oară: dacă nu aruncați cuțitul și nu vă întindeți la podea, vă zbor creierii ăia nenorociți!

— Nu este un cuțit. Este un stilet de mizericordie. Și nu, nu mă gândesc să-l las din mână, spuse călugărul în timp ce pe chipul său schița un surâs rece.

Agentul Martin se pregătea să tragă și execută un prim foc care îl lovi pe părintele Jacobini în umăr, trântindu-l în perete. După câteva secunde, asasinul se ridică din nou și, cu cuțitul încă în mână, se îndreptă iar spre Martin. Agentul de securitate de la NSA trase din nou, de acestă dată nimeri genunchiul lui Jacobini.

— Știu că nu voi ieși viu din casa asta, dar sunt pregătit pentru asta. Dumnezeu, Stăpânul nostru, a decis ca azi să fie ziua aleasă pentru mine, spuse călugărul îngenunchiat din cauza rănii de la picior. Sunteți și dumneavoastră pregătit să nu ieșiți viu din casa asta?

Cu o mișcare rapidă, asasinul Cercului Octogonus apucă stiletul mizericordiei de vârful lamei cu intenția de a-l arunca în Martin, dar acesta, mult mai rapid, a tras din nou. Glontele intră prin fruntea lui Jacobini și îl omorî pe loc.

Când agentul Martin a ieșit din casă, mai multe unități ale 911 sosiseră deja, alertate de sunetul împușcăturilor. «Asta înseamnă să trăiești în apropierea cartierului general al NSA», gândi Martin văzând cum mai mulți agenți îl supravegheau încă de după mașinile poliției.

— Aruncați arma și aruncași-vă la pământ cu mâinile depărtate, ordonă unul dintre agenți.

— Sunt agent federal. Sunt agent a NSA, strigă în timp ce încerca să scoată din buzunar insigna de identificare.

După câteva minute, casa situată pe Washington Avenue, numărul 42 devenea un autentic izvor de medici legiști, CSI, agenți de la omucideri de la Departamentul de Poliție de la Fort Meade, de personal de la ambulanță și agenți ai serviciului de securitate ai NSA care îl interogau pe agentul Martin în veranda casei despre cele întâmplate. Martin l-a văzut pe un asistent al șerifului ieșind din casă cu diferite pungi transparente cu probe prevalate în interior.

— Sunt obiectele personale ale asasinului? îl întrebă agentul NSA pe asistentul șerifului.

— Da. I le-am scos din buzunare.

— Doar asta avea în buzunare? întrebă în timp ce urmărea cu privirea foarte atent un octogon de stofă băgat într-una dintre pungi. Nu știu cum a reușit acest tip să circule prin țară fără acte de identificare și carte de credit.

Martin își îndreptă privirea spre câțiva dintre colegii lui care se aflau lângă o furgonetă neagră a NSA care avea rolul de birou de operațiuni la locul faptei.

— Jack, ai descoperit cine era acel tip? întrebă Martin.

— Nu-ți va veni să crezi. Amprentele sale sunt ale unui tip, James Herbert Cody... răspunse.

— Și cine este Cody ăsta?

— Ți-am spus mai înainte că nu îți va veni să crezi. Așa numitul James Herbert Cody, adevăratul James Herbert Cody, unicul James Herbert Cody, care apare în arhivele noastre, în cele de șa CIA și în a celor de la FBI este un puștan de șapte ani care a murit de friguri acum treizeci de ani, într-un loc numit Apple Creek, în statul Ohio.

— Vrei să spui că tipul pe care îl duc la morgă în punga aceea neagră nu există? întrebă Martin.

— Exact. Așa este. Acea carne rece pe care o transportă atât de ușor, nu există, spuse agentul de securitate de la NSA.

***

Villa Mondragone, Italia

La mii de kilometri de Maryland, monseniorul Vaclav Przydatek se pregătea să dea un telefon.

— *Fractum nec fractuem*, favoare pentru favoare, spuse Przydatek.

— *Silta nec silto*, tăcere pentru tăcere, răspunse vocea interlocutorului său.

— Eminență, a dispărut cineva dintre noi...

— Cine? întrebă Lienart.

— Părintele Jacobini, răspunse secretarul. Ne-a transmis vestea fratele Cornelius.

— Să se odihnească în pace, spuse cardinalul și marele maestru al Cercului Octogonus, August Lienart. Și-a dus la bun sfârșit misiunea?

— Da, eminență. Părintele și-a atins obiectivul, răspunse monseniorul Przydatek.

— Foarte bine, drag prieten. Atunci, nu mai avem de ce să ne mai facem griji, exclamă mult mai relaxat cardinalul Lienart.

— Dar, eminență... deja am pierdut prea mulți frați de-ai noștri și...

Lienart l-a întrerupt brusc, iar Vaclav Przydatek tăcu.

— Nu mai vorbi la acest telefon, spuse Lienart cu un ton rece. Niciodată să nu îmi mai spui, nici să-mi povestești care-mi sunt atribuțiile în fața lui Dumnezeu, spre apărarea credinței Sanctității Sale. Îmi cunosc foarte bine obligațiile, iar frații din Cerc și-au dat viața pentru credință. Vor fi luați de către Dumnezeu în înfinita Sa înțelepciune. Ați fi dispus să procedați la fel ca frații dumneavoastră, monsenior Przydatek?

— Aș fi dispus, eminență, răspunse brusc călugărul polonezez.

— Bine, acum calmați-vă și spuneți-mi dacă restul fraților noștri își cunosc următoarea misiune, întrebă Lienart.

— Da, eminență. Frații știu că următoarea misiune este cea mai importantă dintre toate. Deja a fost contactat Faetone pentru a sprijini misiunea, informă Przydatek.

— Bine, aștept ca totul să fie condus cu o mai mare grijă decât până acum. Nu sunt deloc mulțumit de cum au fost rezolvate lucrurile. M-ați înțeles?

— Da, eminență, perfect. De acum înainte se va face cum ați ordonat, răspunse secretarul cardinalului.

— Bun, aștept să fie așa, pentru binele dumneavoastră și al meu, termină conversația Lienart.

Monseniorul Vaclav Przydatek, singur în dormitorul său din Villa Mongragone, ascultă tonul ocupat care indica faptul că se terminase conversația.

Zürich, Elveția

— Bună seara, salută recepționerul hotelului. Bine ați venit la hotelul Bristol.

— Bună seara, răspunse părintele Septimus Alvarado.

— Aveți cameră rezervată? întrebă recepționerul.

— Nu, aș dori atât de mult doar o cameră single pentru diseară.

— Bine, lăsați-mă să verific... Da, iată avem o cameră cu un singur pat. La numărul 16, la primul etaj.

— O vreau, răspunse călugărul.

— Vreți să plătiți cu carte de credit? întrebă recepționerul în timp ce se uita la puținul bagaj pe care îl avea proaspăt-venitul.

— Nu, voi plăti camera cash și în avans, răspunse părintele Alvarado.

Recepționerul se apucă să completeze o fișă.

— Îmi puteți da pașaportul dumneavoastră? Vi-l înapoiem în câteva minute.

Angajatul luă falsul pașaport britanic pe care i-l înmână Alvarado în timp ce îi făcea semn unui comisionar să-i urce bagajul și ciudata valiză metalică pe care asasinul Octogonus-ului nu a lăsat-o din mână până la camera 16. Când comisionarul încercă să ia valiza, asemănătoare cu cea a machiorilor profesioniști, părintele îl îndepărtă.

— Las-o, o aduc eu, spuse tranșant călugărul.

Camera era mică. Mobilată doar cu o masă, un scaun, o lampă și un pat, nu se diferența tare mult de chilia sa din mănăstirea Irache. Tot ce le diferența era tapetul cu flori și fereastra care nu dădea nicăieri. După ce-i dăduse un bacșiș comisionarului, părintele Alvarado agăță cartonașul cu *Nu deranjați* pe exteriorul ușii și încuie cu cheia.

Călugărul își agăță cu grijă jacheta într-un cuier și deschise geanta. Din ea scoase două mănuși negre groase de gumă și o trusă maro cu diferite ustensile în interior. Apoi, deschise misteriosul geamantan metalic și scoase mai întâi o tavă pe care avea diferite crucifixuri, câteva sticluțe cu apă sfințită, un ciliciu, un mic bici și o casetă de alamă pentru a pune pe ea azima împărtășaniei. Foarte atent, așeză prima tavă pe pat. A doua tavă era camuflată și conținea diferiți scorpioni înghesuiți unii peste alții, încercând să lupte unii cu altii pentru a-și

face un locușor. Cei mai mari, de vreo nouă centimetri își ridicau cele mai mici ace, în mod amenințător.

Părintele își puse mănușile și, cu precizie, luă de coadă un exemplar dintre cele mai mari. Scorpionul se întoarse, încercând să scape dintre degetele capturatorului său, însă fără prea mult succes.

Imediat după accea, cu scorpionul agățat cu un clește de ac, părintele Alvarado scoase din trusa de instrumente o seringă subțire care avea în vârf un ac puternic de oțel. Cu mare îndemânare, introduse acul în telsonul scorpionului, care conține glandele cu venin. Puțin câte puțin, începu să extragă lichidul transparent și-l depozită într-o sticluță mică acoperită cu un capac de gumă.

Tityus imei era scorpionul cel mai periculos din lume. Locuia în cordiliera statului Portuguesa, în Venezuela. Lung de nouă centimetri, avea doi clești și un ac în coadă prin care inocula veninul. O doză minusculă introdusă în circuitul sangvin omora o persoană în câteva secunde, paralizând-o. Părintele Alvarado, a descoperit această specie când a petrecut câțiva ani ca misionar în pădurile Venezuelei și observase marea rată de mortalitate provocată de venin printre locuitorii de acolo.

Odată extrasă o cantitate suficientă de venin pentru a ucide o întreagă turmă de oi, asasinul puse exemplarul pe a doua tavă. Apoi, puse din nou ustensile eclesiastice pe prima tavă, închise valiza și introduse cifrul. Își șterse sudoarea cu un prosop și se băgase în micul pat. Acum îi rămânea doar să aștepte până la ora opt seara, ora stabilită pentru întâlnirea cu bibliotecarul Beinecke. Trebuia să se întâlnească cu el cu jumătate de oră înainte de cină. Hotelul său era situat pe Stampfenbachstrasse, la puține minute de hotelul Baur au Lac. Mai avea două ore la dispoziție pentru a se odihni.

De pe pat se uita fix la sticluța ce conținea periculosul venin. Dilema era cum va proceda să îl introducă în corpul acelui nenorocit de bibliotecar evreu, care îi producea atâtea neplăceri marelui maestrului al Cercului Octogonus.

Soneria telefonului îl trezi pe părinte.

— Bună seara. Este ora șapte, spuse recepționerul de la capătul liniei. Când coborâți puteți să vă ridicați pașaportul.

— Foarte bine, mulțumes mult, răspunse părintele Alvarado în timp ce punea telefonul în furcă.

Așezat pe pat, se dezbrăcă și, așezat în genunchi, începu să se flageleze cu biciul cu inserții metalice. Începu să i se rosească spatele, până când, la a noua flagelare, niște fire subțiri de sânge începură să îi curgă până la nivelul feselor. După ce s-a rugat în tăcere, părintele Alvarado se îndreptă spre duș și lăsă să îi curgă apă caldă peste răni.

Imbrăcat într-un elegant costum negru, o cămașă albă și o cravată neagră, părintele Alvarado luă de pe masă o legătură de bancnote, o trusă cu seringi de diferite mărimi și micul recipient de cristal ce conținea periculosul venin. După ce-și făcu semnul crucii în fața oglinzii, ieși pe hol și coborî scările. Când se pregătea să iasă, recepționerul îl opri.

— Domule, iată pașaportul dumneavoastră. Nu mai avem nevoie de el.

Părintele Alvarado luă documentul și ieși pe ușă în grabă spre obiectivul său.

După câteva minute ajungea în fața elegantului hotel Baur au Lac. Cu pas hotărât, pentru a evita ca portarul să îl ia la ochi, se îndreptă spre bar. Acolo stabilise se se întâlnească cu David Corcoran, colecționarul de Biblii, care urma să i-l prezinte bibliotecarului șef al Bibliotecii Beinecke de la universitatea Yale.

— Este un tip ciudat și mai ales unul dintre cei mai mari experți în codice ale secolelor XIV și XV, îi spuse Corcoran.

Jumătate de oră după, Aaron Avner trecea de receptie și se îndrepta spre bar.

— Bună ziua, David, salută profesorul Avner.

— Bună ziua, Avner, răspunse Corcoran. Permite-mi să ți-l prezint pe Olivier Guidrí, unul dintre cei mai buni vânători de cărți rare.

Părintele Alvarado se ridică de pe fotoliul englezesc pe care era așezat si îi strânse mâna bătrânului.

— E o onoare să vă cunosc, spuse Guidrí în timp ce îi strângea mâna lui Aaron Avner cu putere. Luați loc, vă rog.

— Vreți să beți ceva? îi întrebă Corcoran pe cei doi invitați.

— Eu vreau o apă tonică cu gheață și lămâie, răspunse Aaron.

— Eu voi bea o cupă de șampanie, răspunse Guidrí la rândul său.

— David mi-a spus că sunteți vânător de cărți rare. Ce vrea să spună? întrebă Aaron interesat.

— Ocupația mea e să caut cărți rare pentru colecționari din toate părțile lumii. De exemplu, un client din Tokio mă contactează pentru a face rost de o carte specială. Să presupunem că este vorba de un codice samurai din secolul al XVI-lea scris de Torii Mototada. Eu fixez un preț mediu clientului, care, în plus, se ocupă de cheltuielile mele pentru călătorii, deplasări și mite.

— Mite? exclamă bibliotecarul.

— Da, de multe ori trebuie să mituim pe cineva pentru a localiza o piesă sau ceva de genul, răspunse Olivier Guidrí.

— Cum stabiliți prețul?

— Mai întâi, stabilesc un preț fix bazat pe costul pe care îl are piesa în realitate pe piață și apoi stabilesc un preț aproximativ, cam cât ar cere un colecționar pentru acel exemplar. Profitul meu se formează reducând al doilea preț la maximum. Diferența dintre primul și al doilea preț este profitul meu.

— Ați ajunge până la furt pentru un exemplar? întrebă Aaron în timp ce îl privea pe Guidrí fix în ochi.

— Doar dacă acel exemplar ar fi pentru colecția mea personală. În orice caz, puteți sta liniștit. În treizeci de ani de muncă niciodată nu a trebuit să recurg la furtul vreunei cărți. Mi-a fost de ajuns un cec de-al băncii elvețiene pentru a o obține, răspunse Guidrí în timp ce îi zâmbi lui Aavner și lui Corcoran.

— Permiteti-mi să vă întreb: ce exemplar ar fi demn de încălcarea regulii de a nu fura? întrebă Aaron în timp ce sorbi din apa sa tonică.

— Lăsați-mă să mă gândesc... Poate *Manuscrisul Voynich*, care se află la o bibliotecă din New Haven, răspunse rece Guidrí.

— De ce este acea carte așa de importantă pentru dumneavoastră din punct de vedere bibliografic pentru a vă risca să o furați?

— Fără îndoială, pentru că e printre puținele codice care nu s-au putut descifra niciodată. Informațiile pe care le incifrează, desenele cu nimfe scăldându-de dezbrăcate în acel tip de căzi interconectate prin intermediul rețelelor de țevi, acele constelații pe care încă le ascunde acea carte... Poate *Manuscrisul Voynich* ascunde mai multe informații decât cred mulți experți. Aș fi în stare să petrec douăzeci de ani într-o închisoare, dacă astfel aș obține cartea, spuse Guidrí cu un ton serios.

Un soi de tăcere tensionată cuprinse masa unde erau cei trei. Olivier Guidrí sparse liniștea cu un hohot de râs puternic.

— Chiar ați crezut? îl întrebă pe Aaron. Chiar credeți că aș fi în stare să îmi pun astfel în pericol o reputație ca a mea?

— Toți avem un preț, răspunse Aaron Avner în fața privirii încă încordate a lui Davin Corcoran.

— Prestigiul meu valorează încă prea mult ca să îl periclitez cu un furt, spuse sentențios Guidrí.

Corcoran își privi ceasul și le propuse celor doi interlocutori să iasă la cină pentru a continua interesanta discuție. Guidrí acceptă propunerea, dar Aaron încercă să se fofileze.

— Mă scuzați, dar mâine este o zi foarte importantă pentru mine. Știi David...spuse bibliotecarul. Mâine îmi prezint descoperirile în fața participanților la congres. Va fi o zi foarte solicitantă pentru acest bătrân bibliotecar evreu și trebuie să dorm suficient încât să am mintea limpede.

— Vă rog, ne-ar plăcea să ne însoțiți, îl rugă Guidrí. Nu am întotdeauna ocazia să-l cunosc pe unul dintre cei mai mari experți ai *Manuscrisului Voynich* și a secretelor sale. Veniți cu noi la cină.

— Nu, îmi pare rău. Sunt prea obosit și trebuie să mă retrag acum, răspunse Aaron în timp ce întindea mâna spre Guidrí pentru a i-o strânge.

— Bine, atunci noapte bună, dragă Aaron, spuse David Corcoran.

— Noapte bună, David, răspunse profesorul Avner. Noapte bună domnule Guidrí.

— Noapte bună, profesore, răspunse Guidrí văzând cum bătrânul se îndrepta cu greu spre recepție și, după ce-și ceruse cheia, se îndreptă spre ascensorul de lemn.

Trecând câteva ore, după o cină cu stridii, caviar și vin alb de Rheingau, David Corcoran și Olivier Guidrí s-au îndreptat la pas spre hotelul Baur au Lac. La intrare, vânătorul de cărți strânse mâna colecționarului de Biblii și stabiliseră să se întâlnească a doua zi pentru a lua micul dejun împreună și pentru a asista apoi la conferința despre *Manuscrisul Voynich* a profesorului Aaron Avner de la

Universitatea Yale. Peste câteva ore, acel nenorocit de evreu ungar va dezvălui secretele atât de bine păstrate ale codicelui incifrat, iar el va împiedica să se întâmple asta, gândi Guidrí.

După ce a înconjurat clădirea, Părintele Alvarado a descoperit intrarea personalului, din strada Kurt Guggenheimstrasse. Se ascunse într-o zonă obscură și asasinul Cercului Octogonus a așteptat cu răbdare timp de câteva ore până când zări pe partea cealaltă de stradă trei femei care păreau a fi de origine spaniolă, care urmau să intre în hotel pe ușa laterală. Femeile intrau în tură la ora aceea. Una dintre ele scoase dintr-o poșetă mare cu flori o cartelă și după se se auzi o sonerie și își introduse numărul de identificare, ușa se deschise. Cele două femei care o însoțeau au procedat la fel. Părintele Alvarado, care deja se afla la o foarte mică distanță de ultima dintre ele, reuși să oprească ușa cu piciorul, pentru a evita ca aceasta să se închidă. După câteva minute de așteptare, s-a decis să intre. Un lung coridor făcea accesul spre vestiarele femeilor, pe partea dreaptă, iar spre cele ale bărbaților, pe stânga. La câțiva metri distanță, un lift îngrijit îi facilita accesul personalului spre etajele superioare. Părintele Alvarado putea să audă vocile din partea cealaltă a bucătăriei, unde se repartizau sarcinile de curățare a camerelor.

Asasinul a intrat în vestiarul bărbaților și a început să deschidă dulapurile personalului. Din unul dintre ele a luat o cheie dintr-un port- chei verde, cheia universală pentru camerele și *suite*-urile hotelului. Călugărul intră în ascensor în liniște și apăsă butonul pentru etajul 5. În timp ce vedea rulându-se numerele ce indicau etajul la care se afla liftul, părintele Alvarado își pipăi buzunarul pentru a verifica dacă încă mai avea sticluța de cristal cu veninul scorpionului. Un scurt sunet l-a trezit la realitate când s-au deschis ușile.

Păstrând liniștea cu care a intrat în lift, asasinul a urcat până la scări și a coborât la etajul cinci, unde se afla *suite*-ul profesorului Avner.

Pe palierul gol dinspre scară, asasinul Octogonus-ului scoase din buzunar o trusă mică cu mai multe seringi de mărimi diferite. Unele conțineau lichide de diferite densități. Părintele Alvarado a ales una dintre ele, a închis trusa și a pus-o în buzunarul jachetei.

Mergând lipit de perete, asasinul se ruga ca nimeni să nu deschidă ușa camerei și astfel să fie descoperit. Dacă s-ar întâmpla așa ceva, ar trebui să dea o grămadă de explicații detectivilor hotelului și, sincer, prefera să evite asta. În sfârșit, ajunse la capătul palierului și își lipi urechea de ușa *suite*-ului lui Aaron Avner. Nu auzi niciun sunet, așa că scoase din buzunar cheia universală, o băgă în încuietoare și deschise ușa.

Se apropie în liniște de umflătura care se observa între cearșafurile de pe pat care emitea niște sunete asemănătoare sforăitului. În lumina lunii care intra prin fereastră, părintele Alvarado căută urechea lui Aaron Avner și, cu rapiditate, introduse acul seringii în piele și împinse pistonul seringii. Un lichid alb întră în capul bibliotecarului. În timp ce se gândea prin vis că îi pișcase ceva de ureche,

Aaron Avner se trezi și încercă să aprindă lumina de lângă pat. Când să o facă, văzu o umbră mișcându-se foarte aproape de el.

— Domnul Guidrí? întrebă bibliotecarul încă adormit.

— Da, eu sunt, răspunse părintele Alvarado.

— Ce căutati dumneavoastră aici?

— *Procedamus omnes in pace*, progresăm toți în pace, spuse asasinul în voce abia perceptibilă.

Aaron era așezat în pat și-l fixa pe vânătorul de cărți fără să înțeleagă ce făcea în realitate acolo, așezat în fata lui. Dintr-o dată, o durere foarte puternică a extremităților l-a obligat să se arunce în pat.

— Ce mi-ați făcut? Ce mi-ați injectat? întrebă Aaron panicat.

— Nu vă faceți griji, profesore, răspunse părintele Alvarado. Este numai un tranchilizant. Mai întâi vă va paraliza extermitățile, apoi veți simți o stare de somnolență și corzile vocale nu vor mai emite niciun sunet. Acela va fi momentul ales pentru a vă întâlni cu Dumnezeu, Stăpânul nostru.

În ciuda faprului că Aaron se chinuia să stea în pat, observă cum membrele sale inferioare nu răspundeau ordinelor date de creierul său. Fără îndoială era paralizat în totalitate. Singurele sunete pe care putea să le emită semănau cu mieunatul unui motan. Globurile sale oculare erau singura lui parte din corp care puteau să îi urmeze ordinele date. Așa a reușit să vadă cum Olivier Guidrí, cu mănuși pe mâini, pentru a evita să-și lase amprentele, ii strângea hârtiile, fotografiile, documentele, manuscrisele și celelalte materiale despre *Manuscrisul Voynich*, care erau strânse în niște mape roșii și le-a băgat într-o valiză metalică. Aaron, paralizat pe pat, observa impotent cum acel bărbat se alegea cu toată munca lui din ultimii douăzeci de ani de zile.

După ce termină de cules tot materialul, părintele Alvarado scoase din jachetă trusa neagră. Scoase o seringa Anel, un model folosit pentru tratarea afecțiunilor canalelor lacrimale. După, asasinul Octogonus-ului scoase micuța sticlă de cristal și cu acul străpunse capacul de plastic. Începu să împingă pistonul milimetru cu milimetru și introduse în seringă puternicul venin de scorpion.

Odată terminată operațiunea, așeză seringa pe masă în fața privirii terorizate a lui Aaron, care, imobil, așezat pe pat, nu îl slăbea din ochi. În continuare, asasinul scoase niște lentile foarte puternice din buzunar și se apropie de bibliotecar cu seringa cu venin în mână. Ochii lui Aaron începură să lăcrimeze. Creierul său, încă viu, începea să dea primele semne de alertă. Fără îndoială îi rămăseseră puține clipe de viață.

Părintele Alvarado începu să recite un soi de oratie în timp ce agita în mâna stângă seringa Anel cu venin.

— *Ab esse ad posse valet consequentia*, de la ființă la putere se prevalează consecinta, *ab esse ad posse valet consequentia, ab esse ad posse valet consequentia*- repeta întruna asasinul Cercului Octogonus în timp ce se apropia tot mai tare de victimă.

Când îi separa o distanță de puțini milimetri, Aaron a putut să vadă cum asasinul îi implântă acul în canalul lacrimal și introducea, puțin câte puțin, veninul în interior. Durerea era insuportabilă. Putea simți cum veninul de la *Tityus imei* începea să-i invadeze creierul, corpul, circuitul sangvin. După câteva secunde și după ce scoase un sunet gutural din profundul gâtlejului, inima lui Aaron încetă să mai bată.

Asasinul, după ce a verificat dacă trupul bibliotecarului nu mai avea semne vitale, strânse toate ustensilele sale mortale, le introduse din nou în trusă, închise valiza metalică și, după ce stinse lumina, ieși din *suite*, închizând ușa după el. Înainte, scoase din buzunar un octogon din pânză și îl lăsă deasupra cadavrului lui Aaron Avner. Puține minute după, asasinul Cercului Octogonus se pierdea pe străzile plouate ale Zürich-ului.

În cea de-a doua cameră din locuința de la hotelul Bristol, părintele Alvarado ridică telefonul și formă numărul de la Villa Mondragone.

— Bună seara, Villa Mondragone, răspunse doamna Müller.

— Bună seara, vreau să vorbesc cu monseniorul Przydatek, spuse călugărul.

— Un moment, vă rog, ceruse femeia.

După câteva secunde, o voce de la capătul celălalt al firului răspundea la telefon.

— Da, spuneți. Sunt monseniorul Przydatek, spuse secretarul cardinalului Lienart.

— *Fractum nec fractuem*, favoare pentru favoare, spuse părintele Alvarado după o scurtă pauză.

— *Silta nec silto*, tăcere pentru tăcere, răspunse polonezul.

— Misiunea s-a împlinit, spuse asasinul Octogonusului.

— Bine, foarte bine, răspunse Przydatek. Aveți toate hârtiile?

— Da. Ce trebuie să fac cu ele? întrebă părintele Alvarado.

— Mâine dimineață trebuie să vii la Roma și să mi le dai personal. Eu i le voi da marelui maestru al Cercului Octogonus, spuse secretarul lui Lienart. Frate, ați făcut un mare serviciu Bisericii și Sanctității Sale. Ați protejat interesele adevăratei credințe, în fața dușmanilor noștri. Acum odihniți-vă și, după cum v-am ordonat, întâlniți-vă cu mine mâine la Roma. Apoi, monseniorul Przydatek închise telefonul.

Călugărul polonez avu niște momente de fericire în timp ce se tolăni pe fotoliul micuței sale camere din Villa Mondragone. Eminența sa se va bucura tare mult când va afla vestea morții bătrânului bibliotecar evreu, gândi secretarul în timp ce ridică telefonul și formă numărul dintr-un birou al Palatului Apostolic, în Vatican.

— Bună seara, eminență, salută Vaclav Przydatek.

— Bună seara, monsenior, răspunse Lienart.

— Cercul s-a închis din nou. Obiectivul a fost atins, după cum ați ordonat, eminență.

— Foarte bine, fidele Przydatek. Mâine seară aștept să am în mână hârtiile în discuție.

— Așa va fi, eminență, răspunse secretarul.

— Bine, sper spre binele tău ca totul să decurgă conform planurilor, spuse cardinalul August Lienart în timp ce închidea telefonul, terminând astfel conversația cu monseniorul Przydatek.

***

Villa Mondragone

Pe la zece dimineața, Jack Brown auzi apropiindu-se sunetul unei sirene. Aplecând-se pe balcon a văzut cum pe strada îngustă urca spre hotel Alfa Romeo-ul inspectorului Martelli. Dintr-o singură înghițitură termină cafeaua amestecată cu apă pe care o avea în cană, apucă jacheta și un carnețel de notițe și coborî rapid scările.

Deja pe stradă văzu cum comisarul Martelli continua să se apropie în viteză cu sirena albastră pornită. Ajungând la ușă, polițistul scoase capul pe fereastră și-i ordonă lui Brown să urce în mașină. În timp ce conducea, oficialul de la Departamentul de Criminalistică era tăcut.

— Ce se întâmplă? întrebă ziaristul.

— Ia mapa de pe bancheta din spate și citește ce scrie în ea, răspunse Martelli.

Brown se întoarse și cu oarecare dificultate a ajuns la mapa roșie cu mai multe pagini scrise la mașină în interior. Ziaristul de la *Boston Globe* începu să le citească în timp ce vehiculul poliției se afunda pe străzile înguste romane. Martelli a deconectat sirena pentru a-l lăsa pe Brown să se concentreze la citit.

— Incredibil, cu totul incredibil... continua să spună Brown printre dinți în timp ce trecea de la o pagină la alta. După câteva minute, inspectorul Martelli îl întrerupse.

— Știți cine este proprietarul vilei Mondragone?

— Un cardinal, cred, răspunse Brown.

— Dar nu un cardinal oarecare. Acest raport a fost redactat pentru agenți ai SISMI, serviciul de inteligență militară. Acea vilă spre care ne-am pornit aparține, nici mai mult, nici mai puțin cardinalului August Lienart, atotputernicul șef al Entității, explică Martelli.

— Ce e aia Entitate? întrebă Brown.

— Serviciile de inteligență ale Statului Vatican.

— Nu știam că preoții au un CIA al lor.

— Da, deși se cunoștea sub un alt nume. Sfânta Alianță sau Entitate, cum se cunoaște acum, a fost creată din ordinul papei Pius al V-lea în 1566 pentru a o omorî pe regina Elisabeta a Angliei. Cu trecerea secolelor, Entitatea a participat la operațiuni obscure. A ucis militari napoleoniani în timpul ocupației Romei, i-a lichidat pe liderii garibaldiști în timpul războiului de unificare a țării noastre la

mijlocul secolului al XIX-lea cu scopul de a continua să protejeze interesele Statelor Papale, au finanțat și sprijinit Răzvrătirea de Paști a irlandezilor catolici împotriva englezilor protestanți, în 1916 și au ajutat la ascunderea de justiția internațională a diferiți criminali de război naziști, cum ar fi Adolf Eichmann, Josef Mengele sau generalul SS, Hans Fischböck.

— Ia te uită, sunt toți o podoabă rară! spuse Brown. Și acum, rezultă că actualul șef, așa numitul...

— Lienart, August Lienart, precizâ Martelli.

— Da, Lienart. Rezultă că Lienart este stăpânul vilei Mondragon și șeful serviciilor de inteligență ale Vaticanului și, din pură întâmplare este interesat de tot ceea ce are legătură cu *Manuscrisul Voynich*, spuse Brown în timp ce își verifica carnetul de notițe și mapa pe care tocmai i-o înapoiase comisarului Martelli.

Dintr-o dată își aminti de ceva ce îi povestise Matteus Plach, colecționarul din Florența. Brown, aproape euforic, îi ordonă polițistului să tragă pe dreapta.

— Așteptați, așteptați. Opriți-vă! strigă Brown ridicând mâna la Martelli, care încă nu oprise mașina.

— Sunteți nebun? Vreți să ne omorâți pe amândoi? replică ofițerul de poliție în timp ce se oprea, aproape derapând pe acostamentul îngust.

— Nu sunt nebun. Sunt foarte zdravăn la cap. Tocmai mi-am amintit o chestie pe care mi-a spus-o Planch când am fost la el acasă, în Florența. Mi-a povestit că după sfârșitul asediului castelului Montségur în 1244, participanții la cruciadă, la ordinele Papei, au ars de vii pe rug aproape cinci sute de bărbați, femei și copii. Din acel măcel au supraviețuit doar trei catari: Bartolomé Castres, Henri Planchet și Arefast Blienart. Planch mi-a povestit că unul dintre ei s-a dovedit a fi un trădător, a fost cel care le-a arătat cruciaților modul în care să intre în castelul Montségur printr-o intrare secretă.

— Și ce are de-a face o întâmplare din secolul al XIII-lea cu acest Lienart? întrebă comisarul.

— Lăsați-mă să vă explic. Matteus Planch mi-a povestit că Bartolomé de Castres a fost ars după câțiva ani pe rug, după câte știu au rămas doar Henri de Planchet și Arefast de Blienart. Unul dintre ei era trădătorul. Cei trei catari perfecți fugari de la Montségur au luat legătura în Paris cu Roger Bacon, un englez specialist în criptologie și criptoanaliză, care a fost autorul *Manuscrisului Voynich*. Blienart a plecat din Paris după câteva luni, iar Bartolomé Castres și Henri Planchet l-au convins pe Bacon să încorporeze pe pagina din dreapta cu numărul 25 și pe pagina 26, cea din stânga a codicelui diferite date care ar demonstra că Blienart e cel care i-a trădat pe catarii de la Montségur. Carlton Sherman, un prieten de-al profesorului Avner, care lucrează pentru NSA, ne-a spus că textul incifrat părea scris în alt stil decât celelalte pagini. La pagina cu pricina era stipulat un nume: Arefast de Blienart. Restul textului vorbea despre un măcel și despre o trădare. De asemenea, apărea la pagina 25 dreapta un dragon ciudat. Sherman credea că putea să fie vreun simbol al trădătorului și reanalizând mapa unui prieten de la SISMI, a descoperit că simbolul cardinalului Lienart e un dragon.

— Urmăresc ceva pierdut, se confesă comisarul Martelli.

Ploaia a început să lovească în capota mașinii.

— Matteus Planch mi-a spus că Henri Planchet, rudă de-a sa, și-a schimbat numele în Planch când s-a refugiat în nordul Italiei și că Arefast Blienart a făcut la fel, l-a schimbat în Lienart când s-a refugiat în Paris. Acum rezultă că cineva cu același nume a acelui Arefast de Blienart, sau mai bine spus, Arefast de Lienart apare din nou în cercetarea noastră a ciudatelor uciderii a tuturor celor care au avut vreun contact direct sau indirect cu *Manuscrisul Voynich*, spuse Jack Brown.

— Incredibil! exclamă Martelli în timp ce fluieră lung. Ceea ce nu înțeleg este de ce pe acel cardinal îl preocupă atât de mult o crimă care s-a împlinit acum aproape șapte sute de ani. Nu cred că vom putea să îl reținem pe acest Lienart pentru un asasinat în masă de patru sute cincizeci de bărbați, femei și copii în 1244.

— Dar poți pentru cele cinci asasinate ale lui Gordon Rugg, Elizabeth Gwyn, Petrus Rees, Peter Hazil și a profesorului Roberto Lendini și pentru cele două tentative de omucidere, cea a părintelui Marcelo Giannini și a lui Matteus Planch, răspunse Jack Brown.

— Sunt șapte asasinate, nu cinci, răspunse comisarul Martelli în fața privirii pline de uimire a ziaristului. Acum câteva zile am aflat prin Interpol că cineva l-a asasinat în Houston pe un om de știință de la NSA, Jonas Finch și de asemenea în Maryland cineva l-a omorât pe analistul de la NSA, Carlton Sherman.

— De ce nu mi-ați spus mai demult?

— Autorul asasinatului lui Finch încă este căutat, însă în cazul asasinului lui Sherman, un agent de la NSA a reușit să îl ciuruiască cu gloanțe. Asasinul nu avea niciun act de identificare, avea doar un octogon de pânză, pe care îl puse deasupra cadavrului analistului. Eu doar a trebuit să introduc datele acelui octogon în calculatorul Interpolului și au apărut cele două nume. Din această cauză știu că sânt șapte asasinate, și nu cinci. Cadavrul lui Finch avea și el deasupra un octogon de pânză. Să mergem la Villa Mondragone să vedem ce putem descoperi, spuse comisarul de poliție în timp ce puse lumina intermitentă pentru a se putea întoarce pe șoseaua SS-215, care traversa inima orașului Frascati.

Restul drumului s-a desfășurat în cea mai absolută liniște. Unicul sunet care se auzea era acela al stergătoarelor îndepărtând apa care cădea peste geamurile mașinii. Nici Brown, nici Martellinu au mai scos niciun cuvânt. Poate pentru că știau că suspiciunile lor ar putea deveni realitate la câțiva kilometri distanță.

Exact înainte de a ajunge la Frascati, mașina o luă la stânga pentru a urca pe șosea până să ajungă pe un drum îngust la dreapta, numit Via Selve di Mondragone. Zgomotul pietrișului din drum dădu naștere unei viziuni care lui Martelli și lui Brown li s-a părut fantasmagorică. Pe vârful colinei, printre ceață se zărea o construcție magnifică de culoare maro. În final, drumul dădea într-un grilaj mare de fier cu doi îngeri de piatră de ambele părți, care avea deschidere la o autostradă mai îngustă, încadrată de chiparoși. Grilajul era deschis, așa că Martelli trecu de el.

Cu cât autostrada urca, drumul se îngusta din ce în ce mai tare, până când dădea într-o piață mare care făcea accesul la intrarea principală din vilă.

Imediat după ce a oprit mașina, Brown a deschis ușa și a alergat până la partea din dos a casei pentru a nu fi văzut. În timp ce alerga, a auzit cum cineva în spatele său deschise ușa principală și merse până la mașina comisarului Martelli.

— Ce vreți? întrebă, doamna Müller cu accent german aplecându-se la geamul mașinii polițistului, împiedicându-l să deschidă portiera.

— Sunt comisarul Martelli, de la Secția de Criminalistică, se prezentă în timp ce îi prezentă femeii o insignă strălucitoare.

— Și ce doriți de la noi? întrebă în continuare femeia.

— Înainte de toate, să vă depărtați de ușă și odată intrat în casă, să vorbesc cu cardinalul Lienart, spuse Martelli cu un ton amenințător.

— Foarte bine, urmați-mă, spuse doamna Müller în timp ce îi făcuse un semn domnului Müller, care se afla la câțiva pași, înarmat cu o pușcă de casă.

— Spuneți-i grădinarului să lase pușca pe pământ și să vină spre noi în liniște, îi ordonă Martelli doamnei Müller.

— Ne e el grădinarul. Este soțul meu și puteți să i-o spuneți direct. Vorbește italiana, ca dumneavoastră, răspunse femeia pe un ton mai degrabă strident.

— Dumneavoastră, pușca jos! Lăsați-o pe sol și veniți spre mine cu mâinile în față, ordonă Matelli.

Müller se aplecă și lăsă pușca cu lunetă pe sol la vederea comisarului. Arma se caracteriza prin puterea și prin precizia foarte mare. Fostul membru al SS Ulrich Müller obișnuia să o folosească pentru capturile mari.

— Măi să fie, ce pușcă aveți! Ciudat, prin zona asta este interzisă captura mare, spuse Martelli în timp ce admira pușca.

— Nu e pentru vânătoare, răspunse Ulrich Müller.

— Aa, nu? Și atunci, pentru ce deținеți o asemenea țeavă? întrebă din nou comisarul. Pe aici nu sunt elefanți, sau cel puțin, așa cred.

— O am pentru a-i speria pe curioși sau pe posibilii hoți care încearcă să intre în Vila Mondragone.

— Bine, păi acum că tot ne cunoaștem, voi rămâne eu cu asta și dumeavoastră vă puteți retrage, ordonă Martelli în timp ce îi arătă pușca tocmai confiscată.

La câțiva metri de acel loc, printr-o fereastră mare, monseniorul Vaclav Przydatek observa scena. La intrarea în *hall*, primul lucru care i-a atras atenția ofițerului de poliție a fost marele dragon înaripat ce apărea gravat pe marmura din podea. Poate că acel scut avea ceva de-a face cu misterul *Manuscrisului Voynich*.

— Este foarte frumos acest dragon, spuse Martelli. Ce semnifică?

— Este simbolul scutului de arme al familiei Lienart, răspunse doamna Müller fără a da prea multă importanță întrebării.

Între timp, Jack Brown încerca să intre în casă prin așa-numita grădină secretă. Ziaristul scoase din portofel o carte de credit și o introduse în crăpătura

porții de acces spre galeria din interior. După o ușoară pocnitură, ușa se deschise. Brown încercă să audă vreun sunet, fără prea mult succes.

— Îl voi anunța pe monseniorul Przydatek. Așteptați aici și nu atingeți nimic, îi ordonă doamna Müller comisarului Martelli.

— Voi sta aici, voi păstra liniștea și voi fi cuminte, răspunse polițistul cu un soi de sarcasm în timp ce strângea în mâini o piesă de porțelan din secolul al XVII-lea și se prefăcea că o va lăsa să cadă sub privirea scrutătoare a stăpânei cheilor din casă.

După câteva minute, apăru în fața lui Martelli călugărul polonez.

— Bună ziua, sunt monseniorul Przydatek, secretarul personal al eminenței sale, cardinalul Lienart. Cu ce vă pot ajuta? întrebă călugărul.

— Oh, voi, oameni ai Bisericii, mereu atât de serviabili cu sufletele din turma de credincioși, răspunse Martelli fără să renunțe la sarcasm.

— Urmați-mă pe aici, vă rog, astfel vom putea vorbi în liniște, îl invită Przydatek, în timp ce se îndrepta spre Sala Cariatidelor.

— Casa aceasta este impresionantă cu adevărat, mărturisi Martelli în timp ce admira, în drumul său, minunatele fresce de pe tavan.

— Această reședință aparține familiei Leinart din 1621. Ba chiar, mai mulți pontifi supremi au dormit în câteva dintre dormitoarele vilei Mondragone, explică Przydatek.

— Impresionant...! exclamă din nou polițistul în timp ce urma îndeaproape pașii călugărului polonez.

De la un etaj superior, Brown îl observă pe secretarul lui Lienart explicându-i lui Martelli diferite aspecte ale vilei. În liniște maximă, ziaristul de la *Boston Globe* trecuse din cameră în cameră care comunicau una cu alta prin uși. În fiecare dormitor se afla un pat, un scaun și un rezemător pentru rugăciune. În unul dintre alcovuri, Brown verifică sertarele și descoperi o pungă neagră cu un fermoar. În interior se afla un pașaport american și un carnet de conducere de New York pe numele de Emery Robert Mahoney. Tipul care apărea în fotografia din pașaport ziceai că e un agent de pe Wall Street, dacă nu ar fi purtat gulerul care arăta că era sacerdot.

Brown traversă altă ușă și ajunse în alt dormitor. În sertarul dulapului era un pașaport olendez cu numele Wilhelm Ter Braak. Ziaristul lăsă din nou documentul la locul său, închizând sertarul. Ieșind pe palier, o văzu de departe pe stăpâna cheilor, care făcea un apel. «Cu cine o fi vorbind?», gândi Jack. Cu un etaj mai jos se desfășura discuția dintre Przydatek și comisarul Martelli.

— Aș dori să vorbesc cu cardinalul Lienart, spuse ofițerul de poliție.

— Asta nu va fi posibil, răspunse Przydatek.

— De ce nu este posibil? insistă din nou Martelli.

— Eminența sa, cardinalul Lienart este foarte ocupat și, în orice fel, chiar dacă ar fi fost la reședință, dumneavoastră nu ați avea suficientă putere pentru a-l interoga. Cardinalul Lienart este cetățean al Statului Vatican, prin urmare, este

un cetățean străin care se bucură de imunitate diplomatică. Italia trebuie să respecte imunitatea și legile internaționale, spuse Przydatek cu severitate.

— De ce intrați în defensivă, monsenior? Eu doar am spus că vreau să vorbesc cu cardinalul, nu să-l interoghez, preciză comisarul Martelli.

— Deja v-am spus că este absolut imposibil. Vă recomand să cereți o audiență la Vatican pentru a discuta cu eminența sa.

— Bine, dat fiind faptul că dumneavoasrtă sunteți aici și nu sunteți cetățean al Vaticanului, ați putea să îmi spuneți cine sunt următorii tipi, spuse șeful Diviziei de Criminalistică în timp ce înșiruia pe masa din secolul al XVIII-lea fotografii alb-negru cu cadavrele părinților André Lamar și Wilhelm Ter Braak.

Monsenior-ul Przydatek luă fotografiile și le privi pe îndelete.

— Nu știu cine sunt.

— Lăsați-mă să v-o spun eu, spuse Martelli în timp ce-i smulse fotografiile din mână. Asta a murit în biblioteca de la Universitatea Pontificală Gregoriană din Roma în timp ce încerca să îl omoare pe bibliotecar. Celălalt s-a sinucis după ce eu însumi l-am împușcat în umăr. S-a aruncat pe o fereastră și a sfârșit străpuns asemenea unui pui într-un trident de-al lui Neptun.

— V-am spus deja că nu știu cine sunt, insistă din nou Vaclav Przydatek.

— Cel mai ciudat lucru dintre toate este că ambii purtau cu ei un octogon din pânză în buzunare. Unul ca acesta, spuse Martelli în timp ce aruncă unul pe masă.

— Nu știu ce poate însemna acea pânză. Îmi pare rău, dar sunt foarte ocupat, se scuză secretarul lui Lienart.

— Permiteți-mi să emit ipoteze. Acest octogon de pânză este simbolul unui grup de asasini conduși de cineva foarte puternic, omorându-i din 1630 pe toți cei care ar avea contact cu o carte misterioasă. În ultimele luni, mai mulți experți criptoanaliști și criptografi au fost asasinați în diferite colțuri ale lumii și unicul lor numitor comun este acea carte, *Manuscrisul Voynich*, și acest octogon de pânză.

— Și de ce credeți dumneavoastră că aș putea să am vreo legătură cu toate astea? întrebă călugărul.

— Am avut drept pistă mai multe misterioase apeluri până aici, până la Villa Mondragone. Dar știți un lucru? anunță Martelli. Am decis să îi cer judecătorului un ordin de percheziție a întregii Vile Mondragone. Știu că această reședință nu este teritoriu al Vaticanului, având în vedere că se află pe teritoriu italian. Așa că am hotărât să pun piciorul în fiecare colț al acestei case până voi găsi vreo probă împotriva dumneavoastră sau a șefului dumneavoastră.

— Bine, păi până să se întâmple asta, vă rog să abandonați imediat proprietatea. Data viitoare când ne vom vedea, să aveți un ordin judecătoresc la mână, ori nu vă voi adresa niciun cuvânt- spuse monsenior-ul Przydatek în timp ce printr-un interfon a anunța pe doamna Müller să îl însoțească pe oaspete până la ieșire.

Escortat de stăpâna cheilor pe marile culoare ale vilei Mondragone, comisarul Martelli continua să vorbească cu voce tare pentru ca Brown să îl audă.

— Bine, atunci eu plec, dar mă voi întoarce cu un ordin judecătoresc, spuse.

Afară ajuns, comisarul Martelli se îndreptă spre mașina sa, parcată la câtiva metri mai încolo.Deschise portiera și îl descoperi pe Brown întins pe podeaua de la bancheta din spate pentru a nu putea fi văzut de Henrietta Müller.

Mașina porni pe drumul care cobora până la intrare. La prima curbă, Brown se mutase pe bancheta din față.

— Ai descoperit ceva? întrebă ziaristul.

— Nu, dar sunt sigur că acel popă ascunde ceva, răspunse Martelli. Când i-am arătat fotografiile cadavrelor celor doi tipi care au încercat să-i asasineze pe părintele Giannini și pe Matteus Planch, se schimbă la față.

— Doar asta? exclamă Brown. Doar asta ai obținut? O expresie pe o față?

— Știi ce? Am aproape treizeci de ani de când sunt polițist și am interogat tot felul de delincvenți, vinovați și nevinovați și pot să te asigur că expresia călugărului ăluia în momentul în care s-a uitat la fotografii a dat de înțeles că îi cunoaște pe cei doi defuncți, pledă Martelli. Sunt sigur că acel polonez și șeful său știu ceva ce vor să ascundă și eu nu sunt acum disp...

Când comisarul Martelli nu-și terminase încă fraza, se auzi un foc de armă. Polițistul își fixă colegul cu privirea și simți o derere ascuțită în spate. Un glonte tras de un lunetist tocmai perforase spătarul scaunului său și îi trecuse prin umărul stâng.

Manevrând cu forță volanul, polițistul scoase mașina Alfa Romeo de pe drum pentru a încerca să iasă din vizorul presupusului lunetist. Dintr-o dată, se auzi o nouă împușcătură. De data aceasta, glontele se înfipse în portiera șoferului. Brown, cu o rană adâncă la cap, încerca să iasă pe la portiera sa, târâindu-se prin tufiș. Martelli, care sângera puternic din spate, apucase radioul din mașină și chemă ajutoare.

— Până vor ajunge ajutoarele, rămânem aici. Nu putem risca ca acel lunetist să ne aibă în vizorul lunetei, ordonă Martelli cu pistolul în mână. Pe deasupra, nu știu unde ar putea să fie fiul ăla de cățea neamț.

— Cine credeți că a tras? întrebă Brown în timp ce încerca să își oprească sângerarea de la frunte cu o batistă.

— Cu siguranță nu e preotul ăla. Are unghiile prea curate pentru a și le murdări cu ceva de genul ăsta. Sunt sigur că a fost păzitorul tufișurilor, ori ce o fi. Pușca pe care i-am confiscat-o era de mare precizie, deși adevărul e că trebuie să-i fiu recunoscător că țintește atât de prost, spuse Martelli în timp ce trase un foc în aer.

— De ce trageți? întrebă Brown.

— Ca să-i dau de înțeles dobitocului ăluia că suntem înarmați și că dacă-și arată botul pe aici, nu voi evita să i-l zbor, răspunse Martelli în timp ce făcea din ochi.

După jumătate de oră, Brown și Martelli auziră sirenele poliției apropiindu-se de Villa Mondragone.

— Iată că vine cavaleria a șaptea! îl anunță Brown pe polițist, a cărui chip era din ce în ce mai palid din cauza pierderii abundente de sânge. Rezistă, prietene

Martelli. Ai prea mulți fii, veri și nepoți ca să mi-i pasezi mie să am grijă de ei. Asta îi răpi un zâmbet lui Martelli.

După câteva minute, mașina făcută praf era înconjurată de mașini ale poliției și de o ambulanță în care fu transportat comisarul până la spitalul din Frascati. Jack Brown a primit doar șase copci.

Când mașinile poliției au ajuns până la ușile vilei Mondragone, Ulrich Müller și soția sa, Henrietta, au fost reținuți de agenții de poliție de la criminalistică. Monsenior-ul Vaclav Przydatek a reușit să scape sub pretextul teritoriului protejat ce aparține Vaticanului.

***

Roma, Italia

În aceeași seară, în hotel, și încă având cămașa pătată de sângele propriu și de cel al comisarului Martelli, care se recupera în urma rănilor suferite, Jack Brown ridică receptorul pentru a-i povesti profesorului Avner se se întâmplase la Villa Mondragone. Ceruse recepționerului să îi aducă în cameră o sticlă de bourbon și să îi facă legătura cu numărul 41-44-220-50-20, din orașul Zürich.

În baia cea mică, Brown încercă să își îndepărteze cu greu sângele uscat care îi murdărise mâinile, când sună telefonul.

— Domnul Brown? Vă predau legătura, spuse recepționerul.

— Bună seara, hotelul Baur au Lac. Cu cine doriți să vorbiți? spuse vocea de la celălalt capăt al liniei.

— Bună seara, vreau sa vorbesc cu profesorul Avner, Aaron Avner, accentuă Jack.

În mod ciudat, apelul întârzia destul de mult până să fie preluat, când dintr-o dată o voce cu accent german răspunse de la celălalt capăt al liniei.

— Da, spuneți.

— Aș dori să vorbesc cu domnul Avner, vă rog, ceru ziaristul de la *Boston Globe*.

— Cine sunteți dumneavoastră? întrebă vocea.

— Dar dumneavoastră cine sunteți? întrebă la rândul său Brown.

— Sunt inspectorul Max Fritz, de la secția de omucideri a poliției din Zürich. Acum mi-ar plăcea să aflu cine sunteți dumneavoastră, spuse polițistul.

Intuind că s-a întâmplat ceva rău, ziaristul nu putea să mai pronunțe vreun cuvânt. Îi era frică să mai spună ceva, și că acela îi va anunța o nenorocire care era iminentă.

— Sunt Jack Brown. Sunt ziarist la *Boston Globe* și prietenul profesorului Avner. Ce s-a întâmplat?

— Îmi pare rău să vă anunț că aseară cineva l-a ucis pe prietenul dumneavoastră, răspunse inspectorul Fritz.

Brown a scăpat receptorul la aflarea veștii. Aaron Avner era mort. Acel bătrân evreu ungur și artăgos de care se atașase era mort acum. Din receptor, Jack auzi cum inspectorul elvețian îl striga în nenumărate rânduri.

— Domnule Brown? Domnule Brown? Mai sunteți pe fir? întrebă Max Fritz.

— Da, îmi cer scuze, inspectore. Sunt aici, dar vestea m-a lăsat fără cuvinte. Eu și profesorul Avner eram foarte buni prieteni și veste morții sale m-a bulversat. Îmi pare rău, se scuză ziaristul.

— Nu vă faceți griji, vă înțeleg. Acum aș vrea să aflu dacă îmi puteți răspunde la niște întrebări, insistă Max Fritz.

— Da, cum să nu, inspectore.

— Știți dacă cineva voia să îi facă rău profesorului Avner, sau dacă a primit amenințări? întrebă comisarul.

— Nu, nu cred. Mai mult, Aaron era bibliotecar. Cine să vrea să îi facă rău? minți Brown.

— Nu știu. Ideea e că încercăm să aflăm, faptul e că profesorul a fost asasinat.

— Pot să vă întreb ceva, inspectore?

— Normal, spuneți.

— Au găsit oamenii dumneavoastră în *suite*-ul profesorului hârtii, fotografii sau documente despre o carte veche? Le ținea în niște mape roșii. Trebuie sa fie vreo douăzeci de astfel de documente cu informații despre o carte, spuse Brown.

— Nu, îmi pare rău. Oamenii mei mi-au spus că nu era nicio hârtie sau document în *suite*-ul său. Doar documentele personale, pașaportul american și carnetul său de conducere, dar nicio hârtie sau document despre o carte. La ce carte vă referiți? întrebă polițistul.

— O, nu vă faceți griji, nu e nimic important. Apropo, inspectore, mi-ați putea spune dacă în *suite*-ul profesorului Avner s-a găsit vreun octogon de pânză sau ceva asemănător?

— Da, un octogon de pânză. Cineva, posibil asasinul, l-a lăsat pe cadavru. Puteți să îmi spuneți ce semnifică? cercetă inspectorul Fritz.

— Sper să vă pot răspunde peste câteva zile. Vă promit că vă voi telefona. Apropo, ce vor face cu cadavrul profesorului?

— Nu vă faceți griji. Un membru al consulatului Statelor Unite în Zürich s-a ocupat de repatrierea cadavrului în SUA la indicațiile Universității Yale. După examinarea medico-legistă, vă predăm corpul profesorului, spuse inspectorul Max Fritz foarte amabil.

— Vă mulțumesc pentru tot, inspectore.

— Bună seara, domnule Brown, și permiteți-mi să îmi prezint condoleanțele pentru moartea prietenului dumneavoastră, îl compătimi Fritz.

— Mulțumesc mult.

Apoi ziaristul întrerupse convorbirea.

În singurătatea camerei sale, în timp ce dădea pe gât pahare de bourbon, unul după altul, Brown jelea moartea acelui bătrân evreu ungur care a încercat să

descopere un secret păstrat de secole într-o carte obscură numită *Manuscrisul Voynich*.

***

New Haven, Connecticut

În obsuritatea nopții, părinții Carlos Reyes și Eugenio Cornelius, frați din Cercul Octogonus, se adăposteau de ploaie la numai câțiva metri de ușa de urgență a Bibliotecii Beincke. Trebuiau să rămână acolo până ce Faetonte le înlesnea intrarea. Misiunea lor era clară. Obiectivul lor trebuia atins pentru binele și siguranța Bisericii Catolice, după cum ordonase monseniorul Vaclav Przydatek, iar ambii asasini erau dispuși să îl îndeplinească.

Pe la unsprezece noaptea, și fără să se fi oprit ploaia măcar, ușa metalică s-a deschis dinspre interior.

— *Fractum nec fractuem*, favoare pentru favoare, spuse Faetonte.

— *Silta nec silto*, tăcere pentru tăcere, răspunseră părinții Reyes și Cornelius.

— Am fost informat cu privire la misiunea pe care trebuie să o îndepliniți, le spuse Faetonte trimișilor Octogonusului.

— Bine, atunci să o ducem la capăt cât mai repede posibil, spuse părintele Cornelius.

Cei trei bărbați au pornit pe un coridor îngust până la scara de urgență, de unde aveau acces la etajele superioare ale bibliotecii. Faetonte se ocupase înainte de deconectarea camerelor de supraveghere din interiorul sălilor.

— Sunt mulți paznici? întrebă Reyes.

— Nu. Doar un paznic bătrân, înarmat cu un pistol cu care nu a tras niciodată și cu un baston. Aceea este singura apărare care există în această clădire în care sunt adunate atâtea bijuterii bibliografice valoroase, răspunse Faetonte.

Cei trei bărbați se aflau în zona birourilor când Faetonte le-a odonat celor doi asasini ai Octogonului să aștepte în unul dintre birouri.

— Rămâneți aici până mă întorc. Vă voi aduce cartea. Dacă mă vor prinde cu ea, nimeni nu mă va suspcta. Pot să spun că prfesorul Avner mi-a ordonat să cercetez vreo informație.

— Bine, așteptăm aici, spuse părintele Cornelius.

Faetonte ieși din birou și se îndreptă spre coridor, la etajera unde se afla cartea MS 408. Se sforță să ridice cartea, o strânse între mâinile sale și se întoarse spre biroul în care îl așteptau părinții Reyes și Cornelius. Ordinele pe care le primise de la marele maestru al Cercului Octogonuslui spuneau că trebuie să înmâneze cartea ambilor trimiși și să nu adreseze întrebări.

Faetonte traversă marea sală a codicelor avînd ca fundal sonor zgomotul ventilatoarelor care mențineau temperatura și umiditatea. Deschise ușa cu o cartelă de siguranță și ieși spre scară. Cînd se pregătea să urce, s-a trezit față în față cu bătrânul George, care își făcea rondul de noapte. Nu prevăzuse asta.

— Bună seara, domnule Duke, îl salută George.

— Bună seara, George, răspunse Faetonte.

— Îmi fac rondul. De câteva ore avem probleme cu camerele de supraveghere cu circuit închis, mai ales cu cele de la scara de urgență, spuse paznicul.

— Bine, George, poți continua.

Când au trecut unul pe lângă celălalt, paznicul observă codicele pe care Milo Duke îl avea în mâini.

— Un moment, ordonă George. Acela este *Manuscrisul Voynich,* nu mi-a spus nimeni că în noaptea asta se vor muta cărți.

— Nu îți face griji, George. Trebuie să cercetez niște date de care are nevoie profesorul Avner. Apoi îl voi duce la locul lui, răspunse Duke pentru a câștiga timp.

— În orice caz, va trebui să o informez pe doamna Hollingsworth și pe decanul Maynard. Ei știu că trebuie să mă informeze dacă după închidere se va extrage vreun codice din bibliotecă, protestă George.

În acel moment, ca ieșit din umbră, părintele Reyes îl imobiliză pe George strângându-l din spate cu mâna stângă peste gură, iar cu cea dreaptă, rapid și implacabil, îi introduse un stilet al mizericordiei prin tâmplă.

— Să lăsăm ocolișurile și dați-mi cartea, îi ordonă lui Duke asasinul Octogonului ținând încă stiletul însângerat în mâna dreaptă.

— Iată-l, spuse Faetonte înmânându-i *Manuscrisul Voynich* părintelui Reyes.

În acel moment, fără ca Duke să își dea seama, părintele Cornelius se așeză în spatele lui, scoase don buzunar un cablu fin din oțel acoperit cu ghimpi și cu o mișcare rapidă i-l trecuse prin jurul gâtului. În timpul agoniei cauzate de durerea ghimpilor care îi pătrundeau în carnea gâtului și de lipsa de aer, Milo Duke, cu lacrimi în ochi, abia putea să îngâne câteva cuvinte.

— De ce? De ce? De... ce? De... ? După câteva secunde era mort.

— Faetonte era fiul lui Helios și al Climenei. Când a aflat cine era tatăl lui, l-a rugat pe acesta să-l lase să îi mâne caii dinspre Orient. Helios a acceptat și Faetonte i-a determint pe cai să se răzvrătească și să cauzeze o mulțime de dezastre în lume. Toți s-au jelit lui Zeus pentru ajutor, și acesta a decis să-l ucidă pe Faetonte cu un fulger.. aceasta este acum pedeapsa pe care marele maestru al Cercului Octogonus a impus-o pentru tine. A sosit timpul judecării morților și al recompensării profeților. *Fractum nec fractuem, silta nec silto,* favoare pentru favoare, tăcere pentru tăcere, osândi părintele Eugenio Cornelius în timp ce își făce semnul crucii deasupra cadavrului lui Duke.

Cu aceeași discreție cu care intraseră în clădirea Bibliotecii Beinecke de Cărți Rare si Manuscrise a Universității din Yale, cei doi asasini din Cercul Octogonus s-au pierdut între umbrele străzilor din New Haven cu *Manuscrisul Voynich* în posesia lor.

În dimineața următoare, femeile de la curățenie s-au mirat să nu-l vadă pe George la receptie si să observe ușile blindate ale clădirii încă închise. După o

oră, una dintre femei l-a sunat pe decanul Clark Maynard și pe bibliotecară, doamna Gayle Hollingsworth, care avea o cheie universală. Cadavrul lui George apăru înconjurat de o băltoacă mare de sânge în palierul scării de urgență. Trei unități ale Departamentului de Poliție din New Haven și două de la poliția din campus au fost primele care au ajuns, sigilând apoi întreaga clădire.

— Vreau să știu dacă lipsește vreo carte, doamnă Hollingsworth. Înregistrați toate codicele și manuscrisele unul câte unul, ordonă decanul Maynard.

În timp ce mai marele Universității din Yale dădea instrucțiuni personalului din Beinecke, mare zarvă se auzi în Grădina Japoneză. Mai mulți agenți de poliție alergau pe coridoare spre ușa din spate a clădirii care se dechide spre grădina proiectată de sculptorul american de origine japoneză Isamu Noguchi.

Când decanul Maynard ajunse în partea înaltă a grădinii, putu zări doar agenți de poliție, personal al bibliotecii și câțiva studenți privind spre partea joasă a grădinii. Drama silențioasă se desfășura inexorabil ca și cum ar fi fost vorba despre o scenă de teatru clasic. Îndreptându-și privirea în jos, văzu corpul gol și plin de sânge al lui Milo Duke.

Palmele și picioarele fuseseră străpunse de groase cuie din fier care l-au imobilizat complet pe asistentul profesorului Avner. De sus, imaginea tânărului era aceea a unui Hristos îndurerat care tocmai fusese crucificat. Pe pământ, cu nisip alb, cineva trasase un ciudat octogon.

Tăcerea celor prezenți acolo a fost ruptă doar de țipetele aproape isterice ale doamnei Hollingswortth.

— Domnule decan Maynard, domnule decan Maynard! strigă emoționată bibliotecara.

— Ce se întâmplă? întrebă decanul.

— Codicele, codicele... — încerca să explice doamna Hollingsworth.

— Ce codice? întrebă Maynard brusc în timp ce o strîngea pe doamna Hollingsworth de ambele brațe cu intenția de a o liniști.

— *Manuscrisul Voynich* nu este. A dispărut. MS 408 nu este la locul lui. L-am căutat peste tot și nu apare. Cineva trebuie să-l fi luat din bibliotecă, spuse femeia.

— Și cine ar vrea să obțină acea carte? Dacă jaful ar fi urmărit banii, eu as fi luat Biblia Gutenberg și nu o carte cu un preț inferior al cărei semnificație nu o cunoaște nimeni. Nu credeți? întrebă decanul Maynard, dar nimeni nu îi răspunse la această chestiune.

***

New York

Chiar la aceeași oră, din aeroportul JFK din New York, trei preoți cu pasaport diplomatic de Vatican, părinții Carlos Reyes, Eugenio Cornelius și Demetrius Ferrel, părăseau Statele Unite cu destinația Paris într-un zbor al companiei Continental Airlines, iar din capitala franceză se îndreptau spre Roma într-un

zbor al Alitaliei. Într-o valiză cu sigiliile diplomatice ale Sfântului Scaun se afla protejată de o învelitoare de catifea roșie o carte ciudată de 225 mm x 160 mm al cărei destinație erau mâinile cardinalului August Lienart.

Părintele Septimus Alvarado se afla de câteva zile în capitala italiană așteptând să fie convocat de către înaltul maestru al Cerculuo Octogonus. Lui, doar lui, trebuia să îi înmâneze cele douăzeci de mape roșii cu documente referitoare la *Manuscrisul Voynich* pe care le obținuse din camera bibliotecarului evreu asasinat în hotelul din Zürich.

***

Cetatea Vaticanului

— Sfinția Voastră, ați ordonat să fiu chemat? întrebă cardinalul Lienart din ușa biroului papal.

— Intrați, vă rog. Intrați și faceți-vă comod aici, lângă mine. Dați-mi voie înainte să termin de semnat aceste documente, îi ceru Sfântul Părinte lui Lienart în timp ce secretarul lui îi înmâna foaie după foaie și, după aplicarea parafei pontificale, lăsa să cadă ceara lichidă roșie și o ștampila cu stema papală. Foarte bine, Giuliano, acuma lăsați-mă singur cu eminența sa, indică Papa spre asistentul lui.

În timp ce secretarul părăsea încăperea, Sfântul Părinte se adresă lui Lienart.

— Ah, fidele Lienart! Avem timp puțin pentru a ne ruga și pentru a ne gândi la nevoile Bisericii, spuse Papa surâzând.

— Aceasta este problema pe care o aduce această funcție, Sanctitatea Voastră. Sunteți puterea cea mai mare în Biserica Catolică și aveți puțin timp să vorbiți cu Dumnezeu, răspunse cardinalul.

— În fiecare zi secretarul meu îmi trimite la prima oră a dimineții o listă lungă de persoane care nu vor decât să își aducă omagiile Papei: episcopi, cardinali, monseniori, oameni de afaceri și chiar actori...- afirmă Suveranul Pontif. Toți vor să-l vadă pe Papă. Nu am timp pentru altceva. Mereu mă gândesc că papii ar trebui sa aibă mai mult timp să vorbească cu Dumnezeu, fiind mai aproape de El, si acum descopăr că nu avem atât timp cât speram și ne doream.

— Sanctitatea Voastră, dumneavoastră veți fi un mare Papă. Sunt sigur că veți face ca Biserica să treacă pragul secolului. Datoria dumneavoastră va fi modernizarea Bisericii și de aceea și pentru aceea ați fost ales.

— Fidelul meu Lienart, știți bine că pentru un Suveran Pontif e mai simplu să aibă grijă de turma aceasta formată din mai mult de opt sute de milioane de suflete decât de sufletele curiei, răspunse Papa zâmbindu-i larg lui Lienart.

— Amintiti-vă mereu, Sanctitatea Voastră, conversația pe care am purtat-o în noaptea dinaintea alegerii dumneavoastră sub frescele lui Michelangelo, zise August Lienart. Eu voi fi mereu în slujba dumneavoastră și în aceea a Domnului

pentru orice sarcină ce imi va fi încredințată. Eu sunt servitorul dumneavoastră cel mai fidel, Sanctitatea Voastră.

— Știu bine asta, cardinale Lienart, o știu bine, murmură Sfântul Părinte.

Papa rămase câteva momente absorbit de gândurile sale. Fără a înceta să privească prin fereastră apusul care ilumina piața Sfântul Petru, Suveranul Pontif continuă să vorbească.

— Suntem foarte singuri, prietene Lienart. Poate ar fi trebuit să refuz sarcina când mi-a fost propusă de către camerling în Capela Sixtină.

— Am văzut deja, împreună cu Sanctitatea voastră, trei bărbați purtând Inelui lui Petru. Sanctitatea Voastră probabil va fi ultimul pe care îl voi putea vedea. Fiecare dintre ei a ajuns a un moment dat în punctul în care Sanctitatea Voastră se află acum, în clipa singurătății. Trebuie să vă spun că nu există o soluție pentru asta. Veți rămâne aici până în ziua în care veți muri și cu cât veți trăi mai mult, cu atât se va prelungi singurătatea dumneavoastră. Veți folosi un om sau altul pentru lucrarea Bisericii, dar când munca va fi săvârșită sau omul ales își va demonstra incapacitatea, Sanctitatea Voastră îl va îndepărta și va căuta un altul. Aveți nevoie de afecțiune, chiar și eu am nevoie de afecțiune. Veți putea să aveți parte de ea un timp, dar o veți pierde din nou. Vă place sau nu, Sanctitatea Voastră sunteți condamnat la un lung pelerinaj din ziua alegerii dumneavoastră până în însăși ziua morții dumneavoastră. Este un calvar, Sanctitatea Voastră, pe care abia ați început să vi-l asumați și să îl parcurgeți.

Papa rămase căzut pe gânduri cu viziunea primelor lumini care tocmai se aprinseseră în piață la câțiva metri sub el. De la fereastră vedea cum numai câțiva pelerini treceau lent prin piața Sfântul Petru.

— Sanctitatea Voatră! spuse Lienart pentru a-i atrage atenția Papei.

— O, scuză-mă! Când observ lumea trecând pe sub fereastra aceasta îmi doresc să fiu din nou un preot dintr-un sat pe pământul meu natal, una dintre acele persoane fără nume, fără identitate, cu un viitor care încă se mai scrie. Îmi doream să fiu un chip în plus printre funcționarii ecleziastici, dar, se pare, Dumnezeu avea pregătită altă muncă pentu mine. Se pare că El avea deja scris viitorul meu.

— Viitorul dumneavoastră, Sanctitatea Voastră, urmează a se scrie. Nu a făcut altceva decât să înceapă să se scrie. Nu mai sunteți un simplu cardinal, nu mai sunteți nici măcar Sanctitatea Voastră, Papa. Dumneavoastră sunteți Petru, pescarul, și misiunea dumneavoastră este acum de a veghea asupra destinului Bisericii catolice, ca succesor demn și apostol al lui Iisus Hristos, Domnul Nostru, declară cu fervoare August Lienart.

— Credeți, fidele Lienart? Eu cred că Dumnezeu și Duhul Sfânt deja îmi scriseseră viitorul când am fost ales în trecut conclav. În orice caz, nu mai există cale de întoarcere, nu-i așa, eminență? replică Papa.

— Așa este, Sanctitatea Voastră. Nu mai este cale de întoarcere.

Suveranul Pontif rămase din nou pe gânduri, continuând să privească pe fereastră.

— Sanctitatea Voastră, ce doriți de la mine? întrebă Lienart cu prudență.

— O, da! Am trimis să fiți chemat să vă informez că am hotărât să vă numim secretarul de stat al Sfântului Scaun. Am ordonat ca mâine dimineață Sala de Presă să emită un comunicat informând presa și restul lumii că după slujba de mâine va deveni oficială numirea dumneavoastră.

— O, Sanctitatea Voastră! Mă simt extrem de onorat de încrederea pe care o investiți în mine și trebuie să vă spun că nu vă voi dezamăgi în noua mea misiune și noile responsabilități față de Secretariatul statului, spuse cu voce joasă cardinalul Lienart, încă revenindu-și de pe urma surprizei. Dar ce se va întâmpla cu cardinalul Lubiani, Sanctitatea Voastră?

— Cardinalul Lubiani și-a demonstrat deja, cu vârf și îndesat, fidelitatea față de Biserică și față de patru suverani pontifi și cred că a venit timpul să se îndepărteze de câteva responsabilități față de Dumnezeu și să se odihnească, spuse Sfântul Părinte.

— Mă scuzați, Sanctitatea Voastră, dar sunt sigur că cardinalul Alberto Lubiani nu este omul care să se odihnească.

— Știu asta, dragă Lienart, știu, zise surâzând Suveranul Pontif. De aceea am hotărât să îl numesc rector al Universității Pontificale Gregoriene din Roma. Am dispus să existe o trecere de la ieșirea cardinalului Lubiani de la Secretariatul de stat și intrarea dumneavoastră în funcție. De asemenea, am hotărât să-l numesc pe cardinalul Pietro Orsini, însărcinat până acum cu Prima Secțiune, responsabil al guvernământului Statului Vatican. Relațiile diplomatice vor fi patronate de cardinalul Gaetano Angelini, în care am o mare încredere.

— Sanctitatea Voastră, cum doriți să se facă transferul de putere, dacă pot întreba? îi spuse Lienart Papei.

— Am hotărât ca eminența sa cardinalul Lubiani să își mai exercite funcția pentru încă o săptămână. Ulterior, îi voi convoca pe toți membrii Secretariatului de stat și ai colegiului cardinalilor pentru a-i mulțumi cardinalului Lubiani pentru munca lui în fruntea Secretariatului și pentru a anunța oficial numirea dumneavoastră în funcție. În acel moment, voi citi o scrisoare explicând motivul alegerii dumneavoastră pentru o responsabilitate atât de mare. Până se va întâmpla asta, dumneavoastră veți continua să vă exercitați actuala funcție de consilier pontifical.

— Foarte bine, Sfințenia Voastră, astfel se va proceda, spuse noul și strălucitorul Secretar de Stat, sărutând Inelul lui Petru.

Când cardinalul Lienart se pregătea să iasă din încăperea Papei, Sfântul Părinte i se adresă din nou.

— Apropo, eminență, după anunțarea numirii dumneavoastră, am hotărât să organizăm un concert al corurilor vaticane în Galeria Hărților în onoarea cardinalului Alberto Lubiani, la care doresc să asistați. Apoi voi oficia o slujbă și, împreună cu un mic grup de invitați, doresc să ne însoțiți la cina din acea seară, spuse Suveranul Pontif.

— Va fi o onoare pentru mine, Sanctitatea Voastră. Voi fi acolo, replică Lienart.

— Noapte bună, drag prieten, spuse Papa la despărțire.

— Noapte bună, Sanctitate, spuse Lienart închizând ușa fără zgomot și îndepărtându-se prin lungile și întunecatele culoare vaticane pe care el le unostea perfect.

Câteva minute mai târziu, cardinalul August Lienart intra în biroul lui pe întuneric. Cineva trebuie să fi stins toate luminile. Supărat pentru aceast gest nepermis, îndreptă mâna spre întrerupător. În acel moment, ceva îl înspăimântă pe puternicul membru al curiei. În strălucirea ferestrei, cardinalul Lienart observă o umbră așezată pe canapea.

— Cine este acolo? întrebă Lienart încercând să-și focalizeze privirea în întuneric.

— Sunt eu, monseniorul Przydatek, răspunse umbra.

— Ce faceți dumneavoastră pe întuneric? întrebă Lienart.

— Nu aprindeți lumina, eminență, vă rog, ceru secretarul polonez.

Aprinzând luminița de pe masa lui de lucru, Lienart observă chipul lipsit de viață al asistentului său privindu-l pe întuneric.

— Ce vi s-a întâmplat, Przydatek? Spuneți-mi chiar acum. V-o ordon, spuse cardinalul August Lienart.

— Totul e pierdut. Absolut totul, declară Vaclav Przydatek în fața chipului surprins al lui Lienart.

— Nimic nu e pierdut dacă credința noastră este într-adevăr suficient de puternică încât să suportăm pedeapsa impusă, cum a știut să o suporte Domnul Nostru Iisus Hristos pe cruce. El nu s-a smiorcăit cum o faceți dumneavoastră acum. El a știut să moară pentru ai lui cu onoare, cu curaj și de asemenea cu iubire pentu ceea ce lăsa în urmă.

— Poliția a asaltat Villa Mondragone în seara asta și Ulrich a încercat să ucidă un polițist. Agenții i-au arestat pe Ulrich și pe doamna Müller, îngăimă Przydatek.

— Nu vă faceți griji. Poliția nu va găsi nimic în Villa Mondragone, dar dumneavoastră nu trebuia să fi venit aici. Acum poliția italiană va ști că v-ați refugiat la Vatican și vor dori să vă interogheze, spuse Lienart.

— Dacă dumneavoastră îmi ordonați, mă voi preda pentru a nu vă expune pe dumneavoastră, eminență, pe Sanctitatea Sa și Sfântul Scaun! exclamă episcopul polonez.

— Nu spuneți prostii, protestă cardinalul. Dacă ar ști că eu v-am convins să vă predați, m-ar considera complice al dumneavoastră și cu noua mea funcție la Vatican nu mi-aș putea permite asta.

— Ce nouă funcție? întrebă secretarul.

— Dragă secretar, căile Domnului sunt de nepătruns și aici, la Vatican, de fiecare dată sunt mai convins de asta, spuse Lienart. În urmă cu doar câteva minute Sanctitatea Sa m-a informat de numirea mea în calitate de nou secretar al statului Sfântului Scaun.

— Dar cum? Și secretarul Lubiani? întrebă moseniorul Przydatek.

— E deja timpul ca acel bătrân blestemat să abandoneze puterea. Papa e hotărât ca așa să steargă din curie orice urmă de predecesor și Lubiani era o urmă

importantă, răspunse Lienart în timp ce trăgea profund dintr-un trabuc pe care tocmai îl aprinsese.

— Va continua să activeze la Vatican? Pentru că dacă o va face, poate fi o piedică importantă pentru misiunea noastră.

— A noastră? Fidele Przydatek, va fi misiunea mea, nu a dumneavoastră, îi replică Lienart unui Przydatek surprins. Credeți-mă că mi-ar plăcea ca dumneavoastră să vă asumați funcția de responsabil al Entității, dar acel polițist pe care l-a împușcat domnul Müller și acel jurnalist, Jack Brown, se apropie prea mult de mine, iar asta poate fi periculos. În aceste momente trebuie să ne gândim la cineva care să știe să-și asume vinele cum Domnul Nostru Iisus Hristos s-a sacrificat pentru noi toți.

Un apel telefonic a întrerupt dintr-o dată conversația. De cealaltă parte a firului, Giovanni Biletti, supraveghetorul șef al Jandarmeriei Vaticanului, îl informa pe cardinalul Lienart despre sosirea a trei mașini de poliție italiene la poarta Sfintei Ana.

— Bine, bine, nu este nevoie, îi repeta cardinalul interlocutorului său. Nu, domnule Biletti, nu este nevoie să îl deranjați pe cardinalul secretar de stat Lubiani. Cred că discută în birou cu Sfântul Părinte și nu vrea să fie deranjat. Mă voi ocupa eu de această problemă.

După ce a pus receptorul în furcă, eminența sa îl privi pieziș pe monseniorul Przydatek.

— Vreau să vă așezați la masa aceea și să scrieți o scrisoare.

— Ce vreți să spuneți, eminență? întrebă Przydatek.

— Foarte simplu. Dacă eu mă duc la fund din cauza acelui Martelli și a acelui Brown, se va duce și Papa, și onoarea curiei și Biserica Catolică va fi afectată de acest scandal. Adu-ți aminte, drag și fidel Przydatek, ce i s-a întâmplat președintelui Nixon cu cazul acela, cred că se numea Watergate. Rușinea a pătat Casa Albă și președinția unei întregi națiuni. Același lucru s-ar putea întâmpla aici cu Sfântul Scaun și cu pontificatul, dacă acel polițist și acel jurnalist ar descoperi relația mea cu frații din Cercul Octogonus. Acum, că am devenit al doilea om în Statul Vatican, credeți sincer că dacă Martinelli și Brown ar descoperi relația mea cu asasinatele Cercului Octogonus nu ar încerca să îl implice și pe Papă în asta ca să afecteze prestigiul Bisericii noastre? Misiunea noastră, și în special a dumneavoastră, este asumarea, în caz de nevoie, a responsabilităților pentru actele noatsre.

— Dar, eminență..., încercă să îngăime monseniorul Vaclav Przydatek.

— *Intelligenti pauca*, celui care înțelege bine, puține cuvinte. Amintiți-vă de celebra expresie *genuflectant omnes in plano*, toți îngenunchiem la același nivel al solului. Cu asta vreau să îți spun, fidel Przydatek, că dacă eu mă duc la fund, se duce și Suveranul Pontif, și cu el și Statul Vatican și Biserica Catolică. Dacă vă duceți dumneavoastră, vă duceti doar dumneavoastră, cum la vremea lui a căzut doar Iisus Hristos pe cruce. El și-ar fi putut denunța apostolii ca să îl însoțească în chinul de la Golgota, dar nu a făcut-o. A știut să se sacrifice în tăcere

astfel încât cuvântul Lui și învățăturile Lui să continue să se extindă în lume prin apostolii Săi. Aceasta ar trebui să fie, poate, decizia dumneavoastră, dragă Przydatek. Să vă sacrificați doar pentru ca eu, Sanctitatea Sa, Vaticanul și Biserica Catolică să putem continua misiunea noastră de transmițători ai credinței și ai mesajului Domnului Nostru Iisus Hristos pe Pământ, îi explică Lienart secretarului său. Acum, înainte de a vă retrage, vreau să scrieți această scrisoare și să vă asumați orice vină. Eu, din noua mea poziție de secretar al statului voi face tot posibilul să vă ajut. Nu voi permite ca Sfântul Scaun să vă predea italienilor. Credeți-mă că nu vă voi lăsa singur.

Monseniorul Vaclav Przydatek se așeză la masă și cu un stilou începu să scrie rar și cu litere clare.

Eu, Vaclav Przydatek, născut în Varșovia, Polonia, episcop al Sfintei Biserici catolice, în deplinătatea facultăților mele mentale, jur că sunt complet responsabil pentru faptele întâmplate în jurul Villei Mondragone. Această scrisoare nu trebuie interpretată ca o petiție pentru obținerea iertării, nici ca o confesiune dat fiind ca tot ce am făcut, inclusiv continua încălcare a celei de-a cincea porunci, a fost pentru a apăra Biserica catolică și credința adevărată de dușmanii ei și pentru a proteja onoarea Sanctității Sale și a eminenței sale cardinalul August Lienart. Nu vreau iertarea, pentru că, pur și simplu, nu cred că am păcătuit. Dumnezeu, în infinita Lui înțelepciune și bună-voință, va fi cel care mă va judeca la momentul potrivit. Înainte ca asta să se întâmple nu cred că trebuie să fie ființele umane imperfecte cele care să o facă. De accea am hotărât să scriu această scrisoare. Fie ca Dumnezeu, Stăpânul nostru, să mă protejeze.

Semnat: Vaclav Przydatek.

După aplicarea parafei lui pe text, cardinalul Lienart a ridicat scrisoarea, a citit-o, a îndoit-o și a introdus-o într-un plic. Apoi a vărsat ceară roșie și a imprimat semnul dragonului pe ea.

— Acum, dacă nu aveți nimic împotrivă, trebuie să îmi continuu munca, înainte să îmi asum responsabilitățile pentru care am fost ales de către Sanctitatea Sa.

— Noapte bună, eminența voastră, spuse Przydatek

— Noapte bună, secretare, și nu uita cuvintele mele. Este nevoie să vă supuneți circumstanțelor și să nu ne supunem noi la ele. Poate ar trebui să vizitați basilica și să vă rugați la Dumnezeu înaintea Mormântului lui Petru. Poate El vă va ajuta să luați hotărârea corectă, îi spuse Lienart secretarului său, care îi părăsise deja biroul.

În timp ce ieșea pe coridor, Przydatek a auzit cum cardinalul Lienart a ridicat telefonul și vorbea cu supraveghetorul Biletti.

— Biletti, sunt cardinalul Lienart.

— Da, eminență. Ce trebuie să fac? întrebă șeful Jandarmeriei Vaticanului.

— Spuneți-le italienilor să plece și că îi rugăm să nu blocheze poarta Sfintei Ana. Dacă cer să vorbească cu secretarul de stat Lubiani, spuneți-le să solicite

o audiență mâine dimineață, dar până are loc acea audiență, Sfântul Scaun nu va permite ca poliția străină să interogheze pe unul dintre dintre cetățenii cei mai importanți cum este monseniorul Przydatek. E clar? spuse Lienart.

— Da, foarte clar, eminență. Așa le voi spune italienilor, răspunse Biletti.

— Bine, foarte bine. Cred că dumneavoastră și cu mine vom menține o relație foarte bună de acum înainte. După ce scăpați de italieni, căutați-l pe monseniorul Przydatek și luați-l în custodia Jandarmeriei Vaticanului până la noi ordine. Noapte bună.

— Noapte bună, eminență.

Peste câteva minute, de la fereastra biroului său, cardinalul Lienart a putut zări cum trei mașini negre de poliție cu girofaruri albastre pe acoperiș se întorceau, treceau prin controlul Gărzii Elvețiene și reveneau pe teritoriul Republicii Italiene.

Monseniorul Przydatek îngenunchie în fața Mormântului lui Petru, sub bazilică. *Ave verum corpus* de Mozart, cântată de corurile din Vatican, ajungea până la urechile lui. Acolo Petru fusese crucificat din ordinul lui Nero cu capul în jos. În *Liber pontificalis* se spunea că Petru *«sepultus est via Aurelia, in Templum Apollonis, juxta territorium Triumphalem»*, care a fost îngropat în via Aurelia, în Templul lui Apollo, în apropierea locului în care a fost sacrificat. Chiar în acel loc împăratul Constantin construise prima bazilică.

Prosternat în fața mormântului primului Suveran Pontif, cel care fusese până în acel moment omul în care cardinalul August Lienart avea cea mai mare încredere, a luat o decizie transcedentală pentru Biserica Catolică și pentru siguranța pontificatului. După ce și-a făcut semnul crucii, episcopul polonez s-a îndreptat spre ușa laterală a bazilicii care da spre Muzeele Vaticane.

Un agent al jandarmeriei care se afla în interiorul sfântului lăcaș și-a anunțat șeful prin radioul pe care îl purta pe sub jachetă.

— Bine, domnule, așa voi face, spuse agentul. Se îndreaptă spre muzee.

Apoi polițistul hotărî să îl urmărească pe monseniorul Przydatek. Puțin mai încolo, călugărul polonez ajunse în Holul celor Patru Porți și decise să urce pe scara în spirală proiectată de marele arhitect Donato Bramante. Un etaj mai jos agentului i se alăturaseră deja însuși Giovanni Biletti și încă doi agenți ai jandarmeriei. Biletti se uita în sus încercând să îl zărească pe monseniorul Przydatek.

— Moseniorule! strigă șeful jandarmilor. Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră. Opriți-vă, vă rog.

Przydatek continua să urce pe scări în timp ce își tot repeta: *potius mori quam foedar*, mai curând moartea decât pătarea onoarei.

Cei patru agenți pontificali se apropiau din ce în ce mai mult de secretarul cardinalului Lienart, în timp ce Biletti continua cu încercările de a îi atrage atenția înaltului membru al curiei, fără succes însă.

În sfârșit, Przydatek ajunse la Curtea Armurilor, prin al cărei acoperiș de cristal avea o vedere minunată spre Orașul Etern. Fără a se opri să observe privelistea dinaintea lui și în timp continua să repete printre dinți *potius mori*

quam foedar, monseniorul Przydatek contemplă cei șaisprezece metri care îl despărțeau de baza scărilor. Fără a se gândi prea mult, clericul ridică piciorul stâng și se cocoță pe balustrada din piatră lustruită.

În acel moment șeful poliției vaticane se afla deja la puțini centimetri de episcop.

— Nu faceți asta, monsenior. Nu o faceți, vă rog, imploră Biletti.

Aproape fără a se uita la el, monseniorul Vaclav Przydatek își dădu drumul în gol, dispărând din câmpul vizual al lui Biletti, care se repezise pentru a încerca să-l prindă pe episcop de braț. Când agenții au apărut la balustradă, corpul lui Przydatek încă mai părea că plutește în spațiu. După câteva secunde corpul se izbi de sol ca o mare pungă de apă. Cadavrul rămase înconjurat de o mare pată roșie ce creștea din ce în ce mai mult în jurul corpului inert.

Telefonul sună sec în mod repetat în biroul eminenței sale cardinalul August Lienart, dar deși se afla la mică distanță de el, nu răspunse. Știa ce se întâmplase. Îl cunoștea pe monseniorul Vaclav Przydatek de ani buni și știa care fusese decizia lui, cea mai bună dintre toate, pentru a proteja Biserica și pe cel mai mare reprezentant al ei pe Pământ.

Când telefonul se opri din sunat, eminența sa hotărî să își cheme noul secretar.

— Părinte Mahoney, anunță-i pe preoții Ferrell, Cornelius, Reyes și Alvarado că îi voi primi în câteva minute, ordonă cardinalul.

— Bine, eminență, spuse Mahoney în timp ce se făcea comod în confortabilul fotoliu în care până acum câteva minute fusese omul în care noul secretar al statului avea cea mai mare încredere și care acum zăcea cu capul zdrobit pe marmura elegantă a Holului celor Patru Porți.

Câteva minute mai târziu, cardinalul secretar de stat Lienart fu întrerupt din nou de secretarul său.

— Eminența voastră, preoții Ferrell, Cornelius, Reyes și Alvarado sunt aici, spuse Mahoney cu voce gravă.

— Foarte bine. Spune-le să intre, ordonă Lienart.

Intrând în birou cei patru preoți s-au așezat în șir ordonat și au sărutat pe rând stema dragonului care apărea pe inelul lui Lienart. Cardinalul i-a invitat să ia loc pe canapea.

— Pe aici, fraților, spuse. Ce îmi aduceți?

Părintele Septimus Alvarado luă primul cuvântul.

— Eminența voastră, aduc aici mai multe documente care cred că ar trebui să fie distruse, spuse Alvarado în timp ce scotea dintr-o valiză ponosită mai multe mape roșii cu adnotări scrise de mână de către profesorul Aaron Avner.

— Așa se va face, fidele Alvarado. Așa se va face, confirmă cardinalul Lienart.

Apoi vorbi părintele Eugenio Cornelius. Dintr-o mare învelitoare de catifea roșie, fratele Cercului Octogonus extrase o carte ciudată. Când a așezat-o pe masă, cei cinci bărbați prezenți la reuniune au rămas mult timp privind-o. În sfârșit,

si pentru a rupe tăcerea, cardinalul Lienart a ordonat ca cei patru clerici să se ridice în picioare.

— Dați-mi voie să vă felicit pentru succesul misiunii încredințate de către Sfântul Părinte și de către Dumnezeu pentru a proteja Biserica de dușmanii ei, spuse Lienart. Acum să ne luăm de mână și să ne rugăm câteva minute pentru pierderea fraților noștri din Cerc, monseniorul Vaclav Przydatek, părintele Italo Jacobini, părintele André Lamar și părintele Wilhelm Ter Braak. Au știut să își dea viața în apărarea credinței și Dumnezeu în mizericordia Lui îi va răsplăti.

După ce au spus amin, cei cinci clerici și-au făcut semnul crucii. În continuare, secretarul de stat renunță din nou la rigiditatea actului.

— Dragi frați, acum vă voi da noile mele instrucțiuni. Dumneavoastră, părinte Reyes, vă veți întoarce la biserica dumneavoastră dragă din Laja, în Bolivia. Dumneavoastră, părinte Alvarado, vă veți întoarce pentru o odihnă bine meritată la parohia dumneavoastră din Spania. Dumneavoastră, părinte Cornelius, vă veți întoarce la mănăstirea din Ettal, în Germania. Dumneavoastră, părinte Ferrell, vă veți întoarce la biserica dumneavoastră Maria Ajutătoarea, din Passau. Este timpul ca Cercul să se închidă până când Dumnezeu va decide să ne cheme din nou, ordonă eminența sa, după care pronunță cuvintele sfinte ale Cercului Octogonus: *Fractum nec fractuem*, favoare pentru favoare.

— *Silta nec silto*, tăcere pentru tăcere, răspunseră în cor cei patru preoți.

Apoi au sărutat încă o dată inelul secretarului de stat și au dispărut din nou de pe fața Pământului până când noi situații sau, mai bine spus, noi proiecte vor apărea pentru a-i scoate din letargie.

După o săptămână

Cardinalul August Lienart era deja noul secretar de stat al Sfântului Scaun din dorința și grație Sanctității Sale. Recent investit în noul său birou și în timp ce observa vasta priveliște asupra pieții Sfântul Petru, Lienart își aminti cuvintele pe care le auzise cu câteva luni în urmă, în același loc, ale cardinalului Newton Metz.

«Acel bătrân știa că, mai devreme sau mai târziu, eu voi ocupa acest post», gândi nou-noutul secretar de stat. Mai multe știe diavolul de bătrân, decât diavolul, iar predicția lui Metz s-a adeverit. Acum el, omul principal al Bisericii, al doilea bărbat ca putere al Sfântului Scaun, atât de aproape de Papă, ocupă locul pentru care se născuse. Știa mai bine decât oricine tot ce lăsase în urma sa, de la sacerdoțiul său în Franța natală, până să ajungă la cea mai înaltă *nomenklatura* vaticană, iar acum nu va permite ca această putere, pentru care el a fost pregătit încă de la nastere, să îi scape printre degete, asemena nisipului. Gândurile sale s-au destrămat la intrarea în cameră, pe neașteptate, a secretarului său.

— Eminență, mă scuzați că vă deranjez în asemenea momente, spuse Mahoney cu voce agitată.

— Acum că m-ai deranjat deja, spune-mi despre ce e vorba, răspunse Lienart în timp ce își aranja esarfa purpurie.

— Eminență, au sunat de la controlul Gărzii Elvetiene la poarta Sfintei Ana, explică Mahoney încă agitat. Spun că a sosit un bărbat care susține că vă cunoaște foarte bine și doreste să vă vorbească.

— Multă lume vrea să vorbească cu secretarul de stat a Sanctității Sale și nu de asta vreau să mă deranjeze zi de zi, spuse Lienart.

— Eminență, numele acestui bărbat e Jack Brown.

Auzind numele, cardinalul august Lienart schiță un surâs rece, amintindu-si cuvintele defunctului Przydatek.

— De ce zâmbiți, eminență? întrebă Mahoney.

— Degeaba, dragă secretar. Mi-am amintit de o discuție pe care am avut-o cu predecesorul tău, monseniorul Przydatek. L-am asigurat că va veni ziua în care acest Brown va trece porțile Vaticanului cerând să vorbească cu mine, după cum s-a întâmplat. E clar că misterioase sunt căile Domnului.

— Doriți să ordon să fie expulzat din Vatican? propuse Mahoney.

— Nu, nu face asta. Ordonă-i ofițerului Gărzii Elvețiene să îl însoțească până la mine și apoi să nu fim deranjați, ceru secretarul de stat.

— Bine, eminență, așa se va face. Amintiți-vă că trebuie să asistați la discursul Sanctității Sale în onoarea fostului secretar de stat, cardinalul Lubiani și la concertul în onoarea sa, susținut de corul Vaticanului.

— Nu vă faceți griji, părinte. Îmi voi face timp, spuse Lienart. Înainte ca Mahoney să părăsească încăperea, cardinalul îi dădu secretarului său un plic voluminos care conținea mai multe mape roșii. În interiorul lor se înghesuiau adnotări, desene, fotografii și texte despre *Manuscrisul Voynich*.

— Chiar în această seară, când mă voi afla la ceremonie cu Sanctitatea Sa, să duceți acest plic în zona cazanelor Palatului Apostolic și să distrugeți tot acest material, ordonă secretarul de Stat. Să nu rămână nimic nears. Totul trebuie distrus.

— Așa voi face, eminență, spuse Mahoney înainte de a închide ușa cu plicul sub braț.

În timp ce aștepta să sosească jurnalistul de la *Boston Globe*, Lienart alese un trabuc din umidificator și l-a aprins răbdător, trăgind profund din el. Zgomotul ușii și voea secretarului său i-au întrerupt degustarea.

— Eminența Voastră? Domnul Brown.

— Intrați, intrați, vă rog, faceți-vă comod, îl invită Lienart pe jurnalistul de la *Globe*.

— Mulțumesc, dar prefer să rămân în picioare, spuse Jack pe un ton sec.

— Bine, drag prieten, cum preferați dumneavoastră, replică Lienart. Acum aștept să îmi spuneți cu ce vă pot fi de folos.

— Știti foarte bine de ce am venit. Voiam doar să mă prezint în fata dumneavoastră si să vă spun că ati câstigat, cardinale Lienart, afirmă jurnalistul.

— O, mulțumesc mult! Dar nu era necesar. Sincer, cred că nu mai există nimic la fel de stupid precum să câștigi. Adevărata glorie se bazează pe a convinge, domnule Brown, spuse Lienart. Să nu uitați asta niciodată.

— Dumneavoastră nu mă veți convinge niciodată de ceea ce ați făcut. Veți încerca să mă convingeți că violările continue ale celei de-a cincea porunci au urmărit apărarea credinței și a Bisericii Catolice, a acelei false credințe pe care o arătați dumneavoastră, repezentanții curiei vaticane, dar eu știu că ați făcut totul pentu propria ambiție, din propria lăcomie de putere, fără a vă gândi la acele vieți care ați ordonat să fie distruse, a spus Brown.

— Sincer, sunteți un romantic, domnule Brown, întrerupse cardinalul. Puterea acestei Biserici, puterea acestei organizații cu aproape două mii de ani de istorie nu a putut să se bazeze pe dragoste, caritate și pe acele lucruri pe care le predică preoții de la sate. Stâlpii care au susținut această Biserică în care vă aflați acum, au fost persoane ca mine, persoane care ar fi dispuse să își dea viața pentru apărarea acestei organizații. Pământul pe care călcați este pătat de sânge. Da, este pătat de sânge de către miile de fideli și credincioși care și-au dat viața apărând credința, în tăcere, fără ca lumea să afle. Eu sunt unul dintre acești fideli.

— Numai că dumneavoastră nu v-a venit rândul să muriți. Le-a venit rândul să moară celor care credeau în Dumnezeul lor și doar pentru a menține ascuns secretul unui asasinat în masă ce a avut loc acum șase sute de ani, replică Jack Brown.

— Permiteți-mi să vă spun ceva. Când se sugerează mai multe soluții pentru un singur fapt rău, înseamnă că acel rău nu se poate vindeca. Eu sunt genul de om care preferă o amputare decât să încerce să își salveze membrul, căutând remedii care servesc doar ca plasturi. Cangrena trebuie extirpată dintr-o singură lovitură certă și exact asta am făcut eu, declară Lienart în timp ce își fixa trabucul între buze. Dumneavostră puteți crede ce doriți, domnule Brown, dar singurătatea puterii este singura resursă care permite obținerea unei anumite suveranități personale iar eu am obținut acea suveranitate. Să știi și să cunoști singur forma de a acționa, deși aceasta presupune câteodată să fii contra doctrinei lui Iisus Hristos, Domnul nostru.

— Se poate chiar să pară amuzant că un cardinal care a ajuns atât de sus încearcă să mă convingă cu un astfel de discurs, zise Brown.

— Să nu vă surprindă, dragă domnule Brown. Noi, cardinalii, suntem ca etajerele. Cu cât mai înalte, cu atât mai inutile.

— Vreau să vă mai adresez doar o întrebare. Cred că, dacă am ajuns până aici, până la dumneavoastră..., spuse Brown aruncând o privire în jurul lui, cred că merit un răspuns.

— Bine, vă rog. Întrebați, invită Lienart.

— De ce erau necesare atâtea morți în jurul *Manuscrisului Voynich*? Pentru un asasinat săvârșit acum sase sute de ani?

— E mult mai mult decât atât. Acea carte ar fi trebuit să rămână adormită, dar acel prieten al dumneavoastră, profesorul Avner, a hotărât să o trezească și

să cerceteze ce ascundeau paginile ei. Când a avut loc prima moarte, trebuia să o fi lăsat să se odihnească în acea bibliotecă de la Yale, dar nu, el trebuia să cerceteze ceea ce cartea explica. În ea se vorbește despre un strămoș al familiei mele care a păsit pe căile periculoase opuse credinței și care, în încercarea lui de a reveni în țarc, a sacrificat viețile a zeci de bărbați, femei și copii în propriul interes. Nu puteam permiteca acel secret să iasă la lumină, răspunse Lienart.

— Nu mi-ați răspuns. De ce era atât de important să o ascundeți? E o crimă ce a avut loc acum șase sute de ani, replică jurnalistul.

— Dumneavoastră, domnule Brown, nu cunoașteți sforile puterii care de aproape două mii de ani au susținut Biserica. Eu sunt acum unul dintre marii... Cum se spune? A, da! Cuvântul este *burattinaio*, păpușar.

Dacă cineva de la Vatican mi-ar ști secretul, dacă vreun membru al curiei ar cunoaște conținutul acestei cărți, credeți că aș putea să păstrez funcția pe care o ocup acum? Nu cred, de aceea *Manuscrisul Voynich* trebuia să rămână necercetat, iar bărbații și femeile care cunoșteau o parte din secretul lui trebuiau să dispară de pe fața pământului. Amintiți-vă că dacă un secret este greu de descoperit, mult mai dificil e să știi să îl păstrezi, judecă Lienart în timp ce trăgea din nou profund din trabuc.

— Într-o bună zi, sunt sigur, veți plăti pentru tot ce ați făcut, spuse Brown cu degetul ridicat spre Lienart.

— Sunt sigur de asta, prietene Brown, sunt sigur de asta, dar, deocamdată, acel moment nu a sosit.

— Eu nu sunt prietenul duneavoastră, Lienart. De acum principala mea sarcină va fi să vă demasc și dacă veți trimite pe vreunul dintre acei asasini ai octogonului, îl voi aștepta. Credeți-mă, Lienart. Din acest moment considerați-mă dușmanul dumneavoastră, un dușman periculos, spuse Jack Brown cu o voce ce îi reflecta neputința.

— Bărbații înțelepți, domnule Brown, învață multe de la dușmanii lor și, de acum, pe dumneavoastră vă voi considera încă unul dintre ei. Fiți fără grijă! Afirmă cardinalul Lienart uitându-se la ceas. Acum, dacă mă scuzați, trebuie să asist la o ceremonie cu Sanctitatea Sa. Știți deja că, în calitate de secretar de stat al Sfântului Scaun, obligațiile mele și puterile mele sunt câteodată o sarcină prea grea pe care o duc cu resemnare.

— Înainte să plec vreau să vă mai spun un singur lucru, Lienart. Dacă mi se întâmplă ceva, să fiți sigur că FBI-ul și poliția vor primi diferite caiete cu note în care sunt povestite toate faptele petrecute în jurul *Manuscrisului Voynich*. Informații, date, nume... totul, absolut totul va ajunge în mâinile FBI-ului și ale italienilor.

Vă asigur că dacă mi se întâmplă ceva mie, comisarului Martelli, părintelui Marcelo Giannini sau lui Matteus Planch, acele caiete vor sfârși în mâinile indicate. Să nu uitați asta niciodată, amenință Brown în timp ce se îndrepta spre ușa de la biroul secretarului de stat al Sfântului Scaun. Asigurați-vă chiar din acest moment că pe niciunul dintre noi patru să nu ne afecteze nici măcar o simplă

gripă sau febră. Dacă se întâmplă asta, vă voi vizita din nou, iar informațiile adunate în caietele mele departe de lungile dumneavoastră mâini vor face astfel încât să nu puteți părăsi niciodată aceste ziduri, pentru că dacă le traversați, afară vă va astepta justiția. Nu cea a Domnului, ci justiția oamenilor. Cred că dacă se întâmplă asta, tipul acela căruia i se spune Papă nu ar fi foarte de acord să mai fiți secretarul lui de stat, nu-i așa?

— Există doar două lucruri infinite în viață, domnule Brown: Dumnezeu și prostia omenească și, sincer, domnule Brown, nu sunt foarte sigur de primul, pe când de al doilea, da. Niciodata nu îi va păsa cuiva de voi patru, atâta timp cât caietele despre care vorbiți rămân îngropate pentru totdeauna.

— La revedere, cardinale, se despărți Brown închizând ușa după el.

— La revedere, domnule Brown, răspunse cardinalul Lienart în timp ce Mahoney intra în biroul lui.

— Ce vom face cu el? îl întrebă secretarul pe înaltul membru al curiei.

— Nimic, absolut nimic. *Acta est fabula*, povestea s-a terminat, îi spuse cardinalul August Lienart părintelui Emery Mahoney.

Jack Brown a trecut de poarta Sfintei Ana fără probleme observând cum soldatul din Garda Elvețiană se pregătea să adopte poziția de salut în fața unui cardinal al Bisericii care trecea. Mergând încet prin piața Sfântul Petru și după ce a trecut frontiera imaginară cu Statul italian, Brown s-a întors pentru a privi pentru ultima dată maestuozitatea bazilicii, care ascundea în interiorul ei secrete care vor rămâne încuiate până la sfârșitul veacurilor.

Vocea comisarului Martelli, cu un braț bandajat, i-a atras atenția.

— Ei, Jack! Te invit să mâncăm niște spaghete cu usturoi, ulei și hamsii, udate cu o sticlă bună de Chianti, la restaurantul vărului meu.

— Prefer să vă țin companie cu un pahar bun de bourbon în cinstea unui prieten de-al meu numit Aaron Avner, răspunse Brown în timp ce se plimba alături de polițist pe Via della Conciliazione spre podul Sant'Angelo.

Câteva ore mai târziu, Sanctitatea Sa Papa se afla în sala de audiențe în fața membrilor colegiului cardinalilor.

— Voi trebuie, în calitate de principi ai Bisericii, să urmați exemplul lui Iisus Hristos, care s-a transformat în servitorul tuturor, în contrast evident cu exemplul lumii: a muri pentru a vă face servitori umili și dezinteresați ai oamenilor, fugind de orice tentație de a face carieră și de a urmări beneficii personale, declară Suveranul Pontif. Doar dacă deveniți servitorii tuturor, veți duce la capăt misiunea voastră și îl veți ajuta pe succesorul lui Petru să fie, la rândul lui, servitorul servitorilor lui Dumnezeu. Desfășurarea misiunii mele ca succesor al pescarului din Galileea necesită colaborarea voastră fidelă și vă cer să ne însoțiți în ruga noastră în timp ce invocăm Sfântul Duh pentru ca nimic să nu slăbească comuniunea între toți cei pe care Domnul i-a ales vicari ai Fiului Său și i-a făcut pastori. — In acel moment Papa s-a ridicat din tron și, îndreptându-se spre cardinalul August Lienart, l-a invitat să se ridice si să se așeze lângă el —. Roșul purpuriu al veșmântului vostru cardinalic evocă culoarea sângelui și eroismul

martirilor. Este simbolul unei iubiri pentru Iisus Hristos și pentru Biserica voastră care nu cunoaște limite: iubire până la sacrificarea vieții, *usque ad sanguinis effusionem*. De aceea, în calitate de nou secretar de stat al Sfântului Scaun, cardinale August Lienart, darul pe care îl primiți este mare, și același lucru se poate spune despre responsabilitatea pe care o presupune, spuse Sfântul Părinte. Trebuie să predicați cu cuvântul și cu fapta. Dacă aceasta este valabilă pentru toți păstorii, este cu atât mai valabilă pentu dumneavoastră, dragă cardinale.

Imediat membrii colegiului cardinalilor au început să defileze unul câte unul pentru a săruta Inelul Pescarului și pentru a îl saluta cu respect pe noul secretar de stat al Sfântului Scaun, excelența sa eminentă cardinalul August Lienart.

Așezat în sala aceea de concerte imensă, după învestirea lui, alături de Sanctitatea Sa, în timp ce dulcile voci ale copiilor din corul Vaticanului intonau *Jesu mein Hort und Erretter,* de Johann Sebastian Bach, cardinalul August Lienart, închis în gândurile lui, se vedea pe sine drept *il burattinaio,* păpușarul, marele maestru al Circului Octogonus, care continua să tragă sforile din umbră, în mod implacabil, pentru apărarea credinței și a Suveranului Pontif și, de ce nu, pentru apărarea propriilor interese. La urma urmei, aceasta este orânduiala lui Dumnezeu, iar cine era el, un simplu muritor, un umil principe al Bisericii catolice, să se opună deciziei Lui?

Era sigur că Dumnezeu, în înțelepciunea și mizericordia lui incomensurabile, niciodată nu i-ar reproșa faptul că a încălcat de atâtea ori a cincea poruncă, la urma urmei, o făcuse în apărarea Bisericii. Puțin mai liniștit, Lienart a uitat de ziua grea pe care o avuse și, cu un surâs rece pe buze, a început să dirijeze cu degetul o orchestră imaginară.

La aceeași oră, în sala solitară a cazanelor din Palatului Apostolic, părintele Emery Mahoney deschidea unul dintre marile depozite de fier. Un val de căldură i-a biciuit chipul. Apropiindu-se cât mai mult posibil de gura cazanului, secretarul lui Leinart aruncă, una după alta, câteva mape de culoare roșie din al căror interior căzdeau fotografii, articole și note despre o carte ciudată pe care nimeni nu a reușit să o descifreze și care alimentau flăcările.

În altă cameră secretă a Vaticanului, un *scriptor* transporta în masinuța lui o cutie metalică în al cărei interior, într-o husă din catifea roșie, se afla o carte pe care timp de secole întregi nimeni nu a reușit să o descifreze și astfel va fi și în viitor. Încet, *scriptor*-ul a coborât într-un lift îngust cei douăzeci și cinci metri până la camera de siguranță blindată a Archivum Secretum Apostolicum Vaticanum. Într-un colț întunecat, și împreună cu mii de cutii similare, a rămas depozitată cutia metalică pe cotorul căreia pe o etichetă simplă scria ASAV-253. Imediat, *scriptor*-ul a stins luminile din încăpere și s-a întors la suprafață.

Fractum nec fractuem, silta nec silto, favoare pentru favoare, tăcere pentru tăcere.

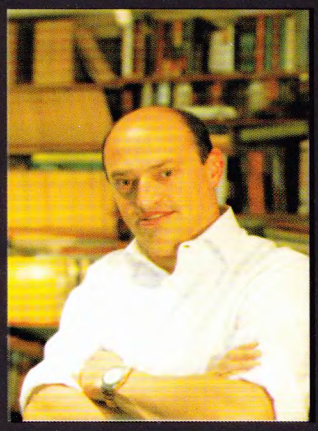

Eric Frattini s-a născut pe data de 15 decembrie 1963 la Lima (Peru), mutându-se mai apoi cu familia (soţia Silvia şi fiul Hugo) în Spania.

A trăit în mai multe locuri: Tahiti (Polinesia), Asunción (Paraguay), Beirut (Liban), Nicosia (Cipru) şi Ierusalim (Israel).

A realizat documentare pentru Televiziunea spaniolă, Tele 5, Antena 3 TV şi Canal Historia, precum şi interviuri cu figuri proeminente: Yasser Arafat, Isaac Rabin, Shimon Peres, Ariel Sharon, Hosni Mubarak, Nelson Mandela, Colin Powell, Henry Kissinger, James Baker şi Jimmy Carter.

Este recunoscut datorită expertizei sale în spionaj internaţional şi problemele Vaticanului. Drept urmare o mare parte din operele lui sunt bazate pe acest subiect. Oferă astfel cititorilor o scriitură clară, provocatoare şi bogată în detalii şi informaţii interesante şi cu o mare doză de intrigă şi suspans.

La TRITONIC au mai apărut „Sfânta alianţă. 500 de ani de spionaj la Vatican", precum şi „MI6" şi „KGB".

TRITONIC PREMIUM

ERIC FRATTINI

A CINCEA PORUNCĂ

Eric Frattini ne avertizează amical că toţi cei care facem parte din specia care domină pământul suntem urmaşii păcatului originar. Poruncile divine, dincolo de priceperea noastră, adună decada „umanizatoare" a păcatului, iar sacerdoţiul nu este nici pe departe o salvare.

Capitalele şi centrele politice şi economice ale lumii capătă o „dimensiune culturală", atunci când necesitatea o cere: un manuscris vechi de secole pune pe jar oameni de ştiinţă, prelaţi şi mass-media.

Singurii care înţeleg de secole impactul social, politic, cultural şi religios al textului, ştiu, de acelaşi număr de ani, că de cele mai multe ori necunoaşterea este vecină cu echilibrul. Pentru asta, Biserica îşi asumă o interpretare proprie a Decalogului, asimilând crima cu ispăşirea şi păcatul cu încercările la care ne supune puterea divină... Cu mai bine de o mie şapte sute de ani înainte, Tertullian nu-şi răcea gura când decreta: *„Cred, pentru că este absurd"*.

ISBN 978-973-733-294-3

www.tritonic.ro
www.tritonic.ro/blog

TRITONIC